ŞULE TERZİ

KARANLIĞIN İNCİSİ

"Seni alacağımı
söylemiştim gamzeli."

1. 1.BÖLÜM "İLK KAÇIŞ İKİNCİ BAŞLANGIÇ"
2. 2.BÖLÜM "BİRİNCİSİ ŞANS DEĞİLDİ"
3. 3.BÖLÜM "FAZLA ERKEN KONUŞMAMALISIN"
4. 4.BÖLÜM "HIRS SAVAŞLARI"
5. 5.BÖLÜM "DELİ CESARETİ"
6. 6.BÖLÜM "SÖZLEŞMELİ EVLİLİK"
7. 7.BÖLÜM "İKİNCİ DÜŞÜNCE CESARETİ KIRAR"
8. 8.BÖLÜM "SEVGİLİLİK OYUNU"
9. 9.BÖLÜM "BARBARIN TEKİ"
10. 10.BÖLÜM "SAHTE BALAYI"
11. 11.BÖLÜM "ÇOCUKLUK ACISI"
12. 12.BÖLÜM "HASTA BAKIMI"
13. 13.BÖLÜM "ANİ ÖPÜCÜK"
14. 14.BÖLÜM "DEVRAN DÖNDÜ"
15. 15.BÖLÜM "UZLAŞMA"
16. 16.BÖLÜM "KORKU FİLMİ MAĞDURLARI"
17. 17.BÖLÜM "DUYGUSUZ HAYVANIN TEKİSİN!"
18. 18.BÖLÜM "KARŞILIKSIZ İYİLİK OLMAZ"
19. 19.BÖLÜM "O KİMSESİZLERİN DİLİNDEN ANLAR"
20. 20.BÖLÜM "DAVET GECESİ"
21. 21.BÖLÜM "SAVUNMA SANATI"
22. 22.BÖLÜM "TEHLİKELİ YAKINLIK"
23. 23.BÖLÜM "HEYECAN DORUKTA"
24. 24.BÖLÜM "YAŞAM OLSAN DA GEL, ÖLÜM OLSAN DA"
25. 25.BÖLÜM SEZON FİNALİ "PARAMPARÇA"

1.BÖLÜM "İLK KAÇIŞ İKİNCİ BAŞLANGIÇ"

Bu kurgu 2015 yılında yazılmıştır. Psikopat Mafya yeni ismi KARANLIĞIN İNCİSİ olarak ve revize edilmiş haliyle beraber tekrardan wattpad de yayında. Bazı karakter isimlerinde de değişim yapılmıştır. Psikopat Mafyada ki çiftler arasındaki komik sahneler ve harcanmaması gerektiğini düşündüğüm anlar da oradan alınıp revize edilerek vakti geldikçe KARANLIĞIN İNCİSİ'ne uyarlanacaktır. .

Bu kurgudaki karakterlerimin geneli manyaktır olay örgüsünde akıl mantık aramayın xd

İLK BÖLÜM İÇİN İYİ OKUMALAR DİLERİM

<u>SİYAH TAKIMLI ADAMLAR</u>

Gökyüzündeki karartıyı kasvetle kaplanan kalbimle izledikten sonra titrek bir soluk aldım. "Bu gece hava ağırlaşacak." Hırçın bir yağmur yağacağı belliydi.

Ardından iş yerinden aldığım maaşımı cüzdanıma attıktan sonra hızlı adımlarla eve doğru koşuşturmaya başladığımda bir yandan önümüzdeki ayki giderlerimi düşünüyor, bir yandan da elimdekini hangi birine yetiştireceğimi hesap etmeye çalışıyordum. Dudaklarım istemsizce aşağıda doğru büküldüğünde kendimi ağlamamak için zor tuttum.

"Hangi biri?" Dizginleyemediğim yaşlar yanaklarımdan akmaya başladığında burnumu çekerek acı içerisinde yakardım. "Hangi birini idare edeceğim?" İş yerinde ayrı, evde ayrı baskı yiyor, her geçen gün biraz daha eksilerek yarınlara uyanıyordum.

Dört ay önce annem üvey babamın paralarını alarak beni o ipe sapa gelmeyen oğlu ve ayyaş kocasına rehin bırakmış, yok olup gitmişti. Sanki zamanında da hiç var olmamış gibi... Sahi, bir zamanlar gerçekten de var olmuş muydu?

Burnumu çekerek hıçkırıklar eşliğinde koşturucasına yürümeye devam ettiğimde içim yanıyordu ve ben gerçekten de artık yarınlarıma dayanacak takati omuzlarımda bulamıyordum. Ne üvey aileme para yetiştirebiliyor ne de doğru düzgün kendimi idam ettirebiliyor, ne de yanlarından çekip gidebiliyordum. Sahi, nereye gidebilirdim ki?

Gidemezdim... Beni onlara bağlayan nedenlerim vardı... Çektiğim onca zorbalığa karşı sergilediğim uysallık da bundan dolayı değil miydi?

"Of..." İçli içli soluyarak bizim evin olduğu sokağa girdiğimde köşe başında gördüğüm çocuklar içimi sızlatmıştı. Gözlerim üzerlerine değer değmez geri çekerek sertçe yutkunduğumda gerçekten de artık kafayı yemek üzere olduğumu düşünüyordum.

"Biraz daha..." Buz gibi olan sesim artık bana da yabancıydı. "Sadece biraz daha dayanmalıyım." *Dayanamayacağım.*

Psikolojim bile vahim durumdaydı kimi kandırıyordum ki? Küçüklüğümden beri zorluk içerisinde büyüsem de aile içi karmaşa ve sıkıntılara alışık olsam da artık bünyem gerçekten de zorlanıyordu ve içimdeki her şeyi kusmak istiyordum.

Özellikle son zamanlarda doğru düzgün yemek bile yiyemiyor, yapacağım işleri unutmaya başlıyordum. Ocağın altını açtığımı bile arkamı döndüğüm anda unutuyordum. Öylesine doluydu kafam.

Üvey ailemle yaşadığım izbe eve girdiğimde sıkıntıyla aldığım soluğu hızla bırakmak zorunda kalmıştım. Dört bir yanımı saran o pis alkol kokusu mideme kadar ulaştığında kusmamak için dişlerimi sertçe sıkmam gerekmişti.

Üvey babam Namık'ı her zamanki gibi üçlü koltuğun ortasında, aşağı doğru kaymış vaziyette uyurken gördüğümde tiksinsem de soluğumu rahatlıkla bıraktım. Neyse ki onunla uğraşmam gerekmeyecekti.

Parmak uçlarıma basarak yatak odama geçtiğimde ufak koridor yolu gözüme dağ gibi gelmiş, bitmek bilmemişti. İçeri girince kapıyı yavaşça kapatıp yatağımın üzerine oturduğumda kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Telefonumu çıkartarak en yakın arkadaşlarımdan biri olan Buket'i aradım. Bu ayki eksiği o verebilirse Namık'a elimdeki paranın hepsini verebilirdim. Derslerden dolayı bazı günler geç gittiğim için fazlasıyla maaşımdan kesmişlerdi ve içerideki adam bunu kesinlikle anlayışla karşılamazdı.

"Buket müsait misin?"

"Müsaidim yavrum hayrola." Sessizce konuştuğum için bu şekilde soruyordu. Arkadaşlarım tüm sıkıntılarıma yakından şahit oldukları için hayatımdaki tehlikelerden haberdardı ve onları ne zaman arasam korkuyla kaplanıyorlardı.

"Bu ay biraz sıkıştım da bana destek çıkabilir misin diyecektim."

Kısa bir sessizlikten sonra hızlıca konuştu. "Bende de fazla yok ama hemen kızları arar toparlarım, ne kadar lazım?"

Suratımda buruk bir tebessüm oluştuğunda kalbimdeki ağırlık işte şimdi kalkmıştı. Nasıl dayanıyorum diyordum ya... Belki de onlar sayesinde bu kadar kolaylaşıyordu. Buket ve Pelin... Allah aileden

almıştı ancak çok şükür ki arkadaştan gani gani vermişti bana ve onlar vasıtasıyla zorluklarımı kolaylaştırıyordu.

Telefonu kapattıktan sonra bedenimde oluşan rahatlamayla beraber sırtımı yatağa bıraktığımda bakışlarım arkadaşımdan aldığım motivasyonla beraber canlanarak tavanı bulmuştu.

Bu arada kendimi tanıtmayı unuttum. Belki de unutmadım, hayatımdaki kaostan buna ancak sıra geldi değil mi? Ben Afra. Afra Fındık. Küçükken bir çanta gibiydim ve annem beni canı istedikçe yanına alırdı. Genellikle anneannemle kalarak ömrümü geçiriyorken annem beni üç yıl önce yanına almış, bu izbe eve getirmişti. Yine o varken ayyaş da olsa kocası fazla bulaşamıyordu bana. O zamanlar üvey ağabeyim de askerdeydi ve rahattım ta ki geldiği güne kadar...

O geldikten sonra günlerim adeta kabusa dönmüştü. Bana karşı farklı bir ilgisinin olduğunu seziyordum ancak bir türlü anlayamıyordum. Bunu öyle bir yapıyordu ki kafam karışıyordu. Zaten yaşadıklarımdan dolayı zihinsel olarak algı bozuklukları yaşıyor, birçok şeyi anlamlandıramıyordum bu yüzden belki de tamamen cesaretim kırılmıştı ve ben ne yapacağımı bilemeden yalnızca oradan oraya savruluyordum.

Ne gidebiliyordum ne de kalabiliyordum. Beni Arafa bağlayan şey ise kardeşim Azra'nın varlığıydı.

Yalnızca doğduğu günü bildiğim, bir kez dahi göremediğim kardeşim Azra... Annem onu doğurduğunda benden ayrıydı ve o zamanlarda nerede olduğunu bilmiyorduk. Bu izbe eve de gelmeyi kabul etmemin de defolup gitmemin de tek sebebi o değil miydi zaten? Bir gün kardeşimi bulabilecek olmamın verdiği umut...

Her güne onun hasreti ve motivasyonuyla açıyordum gözlerimi...

Kim bilir nasıl gözüküyordu, kime benziyordu?

Gönlümde varlığını öğrendiğim günden beri yanan, bitmek tükenmek bilmeyen ateşi tekrardan tüttüğünde gözlerim dolmuştu ve için için ağlamaya başlamıştım.

"Azra..." Burnumu çekerek yatakta cenin pozisyonu aldığımda omuzlarım titriyorken sessizce ağlamaya devam ettim. "Kim bilir ne zorluklarla büyüyorsun sen oralarda Azra..."

"Afra?" Odamın ahşap kapısı cızırtılı sesiyle beraber yavaşça aralanınca irkilerek anında yatağımda oturur pozisyona geldim. Üvey ağabeyim Sertaç'ı görmek bile tenimin çekilmesine sebep oluyordu. Kapımı kilitlemeyi unuttuğum için kendime lanet ederek huzursuzca kıpırdandığımda zaten küçük olan alan onun girmesiyle iyice ufalmıştı sanki...

Huzursuzlukla titreyen bakışlarım kara gözlerini bulduğunda geniş omuzlarıyla beraber izin dahi almadan yatağımın kenarına oturmasıyla irkilerek geri çekildim.

"Sen ağlıyor musun?" Genel ruh hali biraz toksikti ve yaşadığı aşağılık kompleksi her halinden belli oluyordu. İlgili ve takıntılı gibi konuşuyor, karşılık bulamayınca sinirlenerek geri çekiliyordu.

"Hayır." Gözlerimi olabildiğince açık tuttuğumda zaten az önceki duygu selinden onu görünce eser dahi kalmamıştı. Yanında duygulanmak isteyeceğim son insan bile olamazdı.

"Yalan söyleme, kapının önünden geçerken ağladığını duydum." Lütfen ama... Sadece defolup gitmesini istiyorum. Odamdan bir an önce çıkıp gitmesini. Varlığı beni öyle çok tedirgin ederek rahatsız ediyordu ki midem bulantıyla karışık ağrıyordu. "Azra yüzünden değil mi?" İnşatta yük taşımaktan nasırlaşıp iyice sertleşmiş ve iri duran parmaklarını kaldırıp saçıma koymaya çalıştığında hızla geri çektim kafamı ve her ne kadar ifademi soğuk tutmaya çalışsam da korkudan titreyen gözlerle ona baktım.

"Sana sadece yardımcı olmaya çalışıyorum!" Birden bağırdığında o her zamanki tanıdık senaryoyu yaşıyorduk işte.

Yaklaşmaya çalışması, uzaklaştırmam ve anında hiddetlenip celallenmesi. Bir rahatsızlığı vardı ancak neydi, gerçekten de bilmiyordum.

Senden yardım falan istemiyorum!

Bunu her ne kadar yüzüne doğru haykırmak istesem de yapamadım çünkü tepkisini ölçemiyordum ve fiziki açıdan benden kat ve kat güçlüydü. Başıma nelerin gelebileceğini bilmiyordum. Korkarak sindiğimde. Titreyen bakışları iki gözüm arasında gidip geldi ve biraz daha kısık ses tonuyla devam etti.

"Anlat bana..." Suratını iyice yaklaştırınca kalbim sıkıştı sanki ve sertçe yutkundum. Gözlerim bu sefer korkudan dolduğunda elini tekrardan kaldırıp saçıma dokunduğunda yatakta yanıma doğru iyice kaydığında bakışlarındaki isteği görebiliyordum. Bana daha da yakın olabilmek için içten içe duyduğu o yoğun istek.

"İşte böyle, benim yanımda kendin gibi olabilirsin."

Kafamı yavaşça çekip "lütfen çıkar mısın şu an yalnız kalmak istiyorum." Dediğimde ifadesi anında sertleşmişti. Tekrardan tadını kaçırmıştım. Bakışlarındaki fevrilik iyice ürpermeme sebep olduğunda yaklaşmaya devam edince refleksle geri kaçtım.

"Neden sürekli vebalıymışım gibi benden kaçıyorsun! Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

Babası da sızdığı için iyice ürpermiştim. Mimikleri hızla değişiyor, bakışlarındaki istek karnımı kasıyor ve sürekli kıpır kıpır hareket etmesi tepkisini ölçmemi engelliyordu. Zihnimdeki tehlike çanları şiddetle çalıyorken bacaklarıma felç indi sanki ve kıpırdayamadım.

Sanki öylece tutulmuştum. En ufak hareketim bile ağır geliyordu, yapamıyordum. Zihnimdeki senaryolar korkutucu sona yaklaştığında bana sarılmaya çalıştı ve içimde sıkışan, nasıl çıkarttığımı bilmediğim güçle beraber kollarını geri iterek ayağa

kalktığımda kulaklarım uğulduyordu. Bana sesleniyordu ancak duyamıyordum.

Arkama bile bakmadan kaçmaya başladığımda hayvani adım sesleri beynimde yankılanıyordu sanki. Şuurumu kaybetmiş gibi korkarak evden çıktığımda hiç durmuyor, merdivenleri ikişer üçer inerek freni patlamış kamyon gibi sert zeminde kontrolsüzce kayıp gidiyordum.

Kaçmalısın. Arkana bile bakmadan kaçmalısın.

Bakışlarında gördüğüm o iğrenç istek ve sürekli dokunmaya çalışması... Zihnimin kararmasıyla yavaşladığımı hissedince yakınlığını neredeyse ensemde hissettim.

Kafamı hızla onaylamaz anlamda sallayarak bacaklarımı genişçe açmaya devam ettiğimde midem ağzımda atıyor, şişen dalağım patlayacak gibi oluyordu. Açık saçlarımdan fırlayan asi tutamlar terle kaplanan suratımı çevrelemeye başlayınca kirpiklerime kadar yapışıyordu.

Soluk seslerim. Korku ve yorgunlukla fışkıran soluk seslerim ağlamaklı ritmiyle beraber kulaklarımı doldurarak enseme kadar taştığında ürpererek gıdıklanıyordum.

"Afra! Buraya gel dedim sana!"

Bırak peşimi. Bırak peşimi!

O eve bir daha dönemem. Dönmemeliyim.

***Ama bir şey olmadı, neden bu kadar korkuyorsun?* Midem de oluşan bulantıyla beraber öğürmek istedim. Bakışlarındaki ve sürekli yakın olmasındaki o iğrenç şehveti ilk defa bu kadar çıplak görmüştüm. Eğer biraz daha orada kalsaydım başıma gelebilecek olan senaryo parmak uçlarıma kadar huzursuz olmama sebep olduğunda yorgunluğumu bile hissetmeyecek şekilde koşuyordum.**

Sanki o anda ben bir süper kahramandım ve hiç düşünmeden hareket etsem de dolu caddeden bile geçerken bir şekilde kalabalıktan ve arabalardan sıyrılıyor, hızımı kesmeden ilerlemeye devam ediyordum.

Neredeyim ben? Nereye gidiyorum?

Soluk seslerim zihnimdeki karmaşayı dindirerek daha ağır bastığında korkuyla boş caddeye baktım. Buraya hangi ara çıkmıştım?

Sertçe yutkunarak kendi etrafımda dönmeye başladığımda aklım bulanıyordu. Etrafta ne Sertaç'ı görebiliyordum ne de farklı varlıkların bulunduğuna dair herhangi bir ip ucu.

"Yine de onun olmaması iyi." Soluk soluğa kendi kendime mırıldandığımda ensemi gıdıklatan sesini duydum.

"Ne yaparsam yapayım senin için bir pislikten fazlası olamıyorum değil mi?" *pislik* kelimesini benden duymamasına rağmen kendine kondurması bile aşağılık kompleksinin ne derece ileride olduğunu gösteriyordu. Dönerken onunla karşı karşıya kaldığımda o anki adrenalin, korku, yorgunluk hepsi birbirine girdi ve ben kendimi tutamadan ağlamaya başladım.

O anda ne zamandır çiselediğini bilmediğim yağmur giderek şiddetini arttırdı ve ağır damlalar saç derimi delmek istercesine hızlanarak gözyaşlarıma karıştı.

Gök gürültüsü... Şiddetle çarpan gök gürültüsü eşliğinde devasa bedenini bana doğru hareket ettirdiğinde bir adım geri çekildim. Şiddetle bağırdı.

"Sana hiçbir zaman pislik gibi davranmadım! Neden sürekli benden kaçıyorsun."

Özgürlüğüme müdahale etmeye ve defalarca kez kişisel alanıma girmeye çalıştın. Daha önce okuluma kadar gelip beni takip etmelerine ve konuştuğum erkek arkadaşlarıma bulaşmasına değinmiyordum bile.

Gerçekten de kendisini ne sanıyordu acaba? Yine de rahatsız olduğunu bildiğim ve onu sinirlendirmenin zararıma olacağını tahmin ettiğim için sustum ve korkarak etrafa bakındım.

Belki de tekrardan koşmalı ve birilerini bulmalıydım. Takıntılıydı ve peşimi asla bırakmıyordu.

"Belki de düşüncelerini tasdiklemek için gerçekten de pislik olmalıyım." Hayvani ifadesi dehşetle genişledi. "Sana bir pislik gibi davranmalıyım!" Usulca yaklaşmaya devam etti. "Korkularını gerçekleştirmeliyim!"

Korkularımı gerçekleştirmek mi? Korkularımdan haberdar mıydı? Uğradığım ikinci şokla beraber kalan şuurum da buhar olup uçtuğunda dilim tutulmuştu. Bildiği halde o... Buna devam etmişti. *Adi pislik.*

Panikle etrafa bakındığımda bağırmak için dudaklarımı araladım ancak yapamadım. İçinden hiç ses çıkmadı. Sertçe yutkunarak tekrardan kükreyen gökle beraber hızlanan yağmurun altında kaybolduğumda içimden bu andan kurtulmak için adeta yalvarıyordum.

Ne desem sakinleşmeyecekti, benim sözlerim yerine kendi düşüncelerine mühürlüydü.

"Ya- yardım edin." Fısıltıyla yükselen sesim zayıftı. Tıpkı çelimsiz bedenim gibi. Artan korkumla beraber ağlamam şiddetlendi ve hıçkırarak daha yüksek sesle bağırdım. "Bana yardım edin!"

Yavaşça koşuşturarak oradan oraya savrulduğumda hava sisli bir şekilde kararan gökyüzünün altındaki izbe caddede tek başımızaydık.

"Sana kim yardım edebilir ki?" Omuzlarını kaldırarak kahkaha attığında suratım iyice küle dönmüştü. Etrafa bakarak ellerini kaldırdı. "Bağır. Daha yüksek sesle bağır." Deyip ürkek

ifadesiyle beni taklit etti. "Bana yardım edin! Lütfen bana yardım edin!"

Hıçkırarak suratımı kaplayan saçlarımı geri ittiğimde denizden yeni çıkmışa dönmüştüm. Kafamı onaylamaz anlamda sallayarak daha yüksek sesle bağırdım. "Kimse yok mu!" Ardından onu umursamadan koşmaya başladığımda hızlı davranarak önümü kesti ve omuzumdan vurarak yere düşmemi sağladı.

Tepemde dikilen zebani gibi bakıyorken dehşet saçan gözleriyle bağırdı. "Kimse yok mu? Yok işte! Yok!"

Kalçamın üzerinde kendimi geriye doğru sürmeye başladığımda eklem yerlerim ağrıyordu. Hareketim yavaşlamıştı. Üzerimdeki korku beton gibi bedenimi kaplayarak ağırlık yapıyorken devam etmek gerçekten de zordu.

"Senin tek çaren benim Afra! Öyle ya da böyle tek çaren benim!"

***Hayır.* İleriden gelen kuvvetli motor sesini işitince bakışlarım canlanarak yolun ilerisine baktım ve kalan gücümü toparlayarak yerden kalktığımda ellerimi sallayarak arabaya doğru ilerliyordum. Peşimden gelerek ensemden çektiğinde ona karşı koymaya çalıştım ancak o kadar kuvvetliydi ki beni yolun kenarına doğru sürüklüyordu.**

"Yardım edin!" Şiddetli yağmurdan görebildiğim kadarıyla araba iyice hızlandı ve kısa süre içerisinde çapraz açı alarak önümüzde durduğunda karanlıktan dolayı içeriyi göremiyor, yaydığı far ışıkları yüzünden de gözlerimi kısıyordum.

Sertçe açılıp kapanan kapının ardından en az Sertaç kadar uzun bedenli bir adam çıkıp önünde durduğunda o anki adrenalin ve şokla ne olduğunu anlayamasam da zihnim onun net bir kurtarıcı olduğunu söylüyordu.

Sert ifadesi ve Sertaç'ınkinden daha koyu olan bakışlarıyla ikimizin vaziyetine baktıktan sonra bana arabayı işaret ederek tısladı.

"Arabaya bin!"

Düşünmeden arabaya doğru koşacakken ensemden yakalanıp geri çekilmemle nefesim kesildiğinde Sertaç kolumdan yakalayarak beni bedenimin yanında tuttu. "Sen ne saçmalıyorsun? Kardeşim o benim."

"Bırak beni!" Tanımadığım adamın varlığından aldığım güçle beraber kolumu kurtardığımda artık gücüne yetemeyeceğimi bilsem de kontrolden çıkmasından korkmuyordum çünkü bana yardım edebilecek biri vardı.

"Yalan söylüyor öz kardeşi değilim ve beni rahatsız ediyor!"

Temkinli bakışları ikimizin üzerinde gezindiğinde zaten öz ve öz kardeşim olsa da bunu fazla önemsemediğini gördüm. Sanki konuşmasam bile tarafımı tutacak, dalından koparttığı çiçek gibi onun yanından beni söküp alacaktı.

İki adımla aramızdaki büyük mesafeyi kapatarak Sertaç'ın suratına yumruk attığında yanımdaki etkisi kesilerek yere çakılmıştı.

"Arabaya bin." Aceleyle tekrardan yenilediğinde soğuk telaşının altında bizden farklı sebeplerin yattığını hissedebiliyordum. Hızlı davranarak arabaya bindiğimde şoför koltuğuna geçmişti. Farlardan yayılan ışıkla aydınlanan yerdeki iri bedeni gördüğümde midem ağrıyla kasıp kavruluyordu. Yerden kalkan bakışları gözlerime öylesine koyu nefretle mühürlenmişti ki bunun sonumuz olmadığını, yeni başlangıçların yarından yakın olduğunu haykırıyor gibiydi.

Çalışan klima kemiklerimi ısıtarak ne kadar üşüdüğümü anlamama sebep olduğunda mayışmaya başlamıştım.

Araba hızla yol aldığında yabancılığını çektiğim arabada huzursuzca kıpırdanarak yanımdaki yabancıya baktım. Kimdi o? Yağmurdan kaçıp doluya tutulmuş olma ihtimalim yüzde kaçtı? Yine de ona baktığımda, yandan gözüken çehresini izlediğimde nedense güvenilir olduğunu hissediyordum. Sertaç'a baktığımda, onca zamanda

beraber kaldığımızda hissedemediğim güveni ona sadece bakarak bile hissedebiliyordum.

"Beni Karaçalı caddesinin üzerinde bırakabilir misin? Geride kaldı." Buraya en yakın ev Buket'inkiydi ve ona ulaşmam gerekiyordu. Bir süre arkadaşlarımda kalarak idare edebilirdim. Gerçi Sertaç'ın onların başına bela olmasını da istemiyordum. Sıkıntıyla soluğumu bıraktığımda içim sıkılmıştı. İki ucu boklu bir değnekti ve hiçbir tarafından tutamıyordum. En azından onlardan alacağım parayla farklı motel kiralayabilir, kendime başka yerlerde yeni başlangıçlar yapabilirdim. Artık Azra için dahi olsa o evde kalamazdım.

Kahretsin ki telefonumdan kıyafetlerime kadar her şeyim evimde kalmıştı. Zaten yoktu. İyice yokluk içerisinden yükselerek başlayacaktım.

"Bir işim var, onu hallettikten sonra seni istediğin yere bırakırım." Kafasını çevirerek siyah gözlerini görmeme izin verdi. "Kısa sürmeyecek." Sertçe yutkunarak yola döndüğümde kafam iyice karışmıştı.

Beni istediğim gibi yoldan almıştı. Daha fazla öncelik vermesini bekleyemesem de ona da tam anlamıyla güvenemediğim için huzursuz hissediyordum.

"Peki telefonunu kullanabilir miyim? Arkadaşıma haber-" cümlemin devamını beklemeden hızlıca telefonunu çıkartıp bana doğru uzattığında sertçe yutkundum ve kararlı suratıyla arabayı sürmesini izleyerek elinden aldım.

Siyah, uzun ve oldukça ince bir telefondu. En az üzerindeki takım gibi jilet gibi duruyordu. Şifresi de yoktu. İlk başta aklıma gelmese de içimden birkaç kez tekrar ederek Buket'i aramayı denediğimde çalıyordu.

Ne olur tutturmuş olayım. Ne olur tutturmuş olayım...

"Alo?" Buket'in yırtıcı sesini duyduğum an gözlerimi dertçe yumarak rahat soluğumu koy vermem bir olmuştu. Oh... Çok şükür Allah'ım çok şükür... "Alo!" Sinirlenerek bağırdı. Bu kızın cidden tahammül seviyesi çok azdı.

"Buket! Benim Afra."

"Afra? Bu kimin numarası? Neden kendinden aramadın?"

"Dur bir kızım ya." Boğazımdaki kurulukla beraber sesim kesilse de sesini duymak iyi gelmişti. Üzerimdeki şokun sıyrılmasına ve kendimi bir nebze de olsa güvende hissetmeme neden olmuştu.

"Sertaç'la tartıştım ve evden çıktım. Telefonum evde kaldı ve yanımda hiçbir şeyim yok."

"Neredesin sen? Gelip alayım taksiyle."

"Ben..." Dedim ve korkuyla siyah yola bakındıktan sonra yanımdaki yabancıya döndüm "biz neredeyiz? Arkadaşım gelip alacak." Kafasını bana doğru çevirdiğinde soğukkanlı ifadesini bozmadan telefonunu çekip aldı. "Gerek yok geldik. İşimi bitirdikten sonra seni bırakacağım." Bir şey söylememe fırsat vermeden telefonu kapattığında ağzım açık kalmıştı.

Neden... Neden bunu yapmıştı ki? Sadece nerede olduğumuzu söyleyecekti ve Buket de beni gelip alacaktı.

Telefonu cebine koyduktan sonra bir saniye durduğunda düşünüyordu. Kafası belli ki yapacağı işle ilgili o kadar doluydu ki odaklanamıyordu. Telefonu tekrardan çaldığında Buket'in aradığından adım gibi emindim.

Tanımadığı numaraya kaşlarını çatarak bakınca aceleyle şakıdım. "Arkadaşım yaptığın hareketten dolayı endişelenmiştir."

Siyah gözlerini bana kaldırıp ciddiyetle tısladı. "Ona nerede olduğumuzu kesinlikle söylememen gerekiyor." Tek kaşım korkuyla

yukarı doğru kıvrıldığında nerede olduğumuzu zaten bilmiyordum. "Kendi güvenliğin için sende bilmemelisin, evet ve ben seni kurtardım. Olay çıkartman zararıma olur." Dediğinde konuştukça daha da güvenilir olduğunu hissediyordum. "Yemin ederim ki sana zarar vermeyeceğim ve uslu durursan seni güvenli bir şekilde arkadaşına götüreceğim. Şimdilik bu kadarı yeterli mi?"

Her ne kadar çetrefilli işler çevirdiğini görsem de kendim de bir benzerini yaşadığım ve onun hiç sormadan bana yardım etmesinden dolayı kafamı salladım ve soluğumu sertçe bıraktım. Zaten başka seçeneğim yoktu. Yolu bilmiyordum, Buketle de izin verdiği kadar konuşabilirdim. Avantaj her türlü ondaydı.

Kafamı sallayınca telefonu geri uzattı. "Şimdi ona güvende olduğunu ve sen arayana kadar aramamasını söyle." Söylediğini yaparak telefonda kısa bir konuşma gerçekleştirdiğimde Buket'in her ne kadar bundan tatmin olmayacağını bilsem de yanmamam için bu adamı da yakmamam gerekiyordu. Bu yüzden bizi tehlikeye atarak yaygara kopartmaması için sıkı sıkı tembihleyip kapatmıştım.

Ardından adam telefonunu alarak yanımdan ayrıldığında tam arabanın anahtarını çıkartacakken aklına başka bir şey gelmiş gibi torpidoya uzanıp açtı. "Burada su ve biraz kuruyemiş var, kullanabilirsin." Ardından cevap beklemeden arabadan çıkıp gittiğinde anahtarı almayı unutmuştu.

Soluğumu yavaşça bırakarak karanlık ormanda ilerleyip giderek kaybolan bedenini izlediğimde ağrımaktan neredeyse çatlayacak olan başımı geriye doğru yaslayarak gözlerimi yumdum ve bir an önce bu gecenin yitip gitmesini bekledim.

Şuurum yavaş yavaş yerine geliyor, yağmur damlalarından değil de travmalarımdan dolayı titreyerek ürküyordum. Ben saatlerdir neler yaşıyordum ve kurtulmasaydım başıma daha neler gelecekti? Bilmiyordum ve... Gerçekten de çok korkuyordum ancak önceki kadar değil.

Suyu çıkartıp üç yudumda neredeyse hepsini bitirdiğimde midem bol olduğu için biraz bulantı hissetmeme neden olsa da iyi gelmişti. Biraz da kuru yemişlerden atıştırarak kendimi yatıştırdığımda tuzlu yemişler sayesinde tansiyonumun yükseldiğini hissettim. Gözlerimde oluşan ani canlanmayla beraber bakışlarımı kırpıştığımda rahatladığım an patlayan silah sesiyle beraber yerimden sıçradım.

Bakışlarım arabanın içeriden dışarıda, göremediğim karanlıkta gezinirken birkaç kez kırpışmıştı. "Ne?" Az önce ben doğru mu duymuştum?

Hayır hayır. Kesinlikle tüm yaşadıklarımdan dolayı bir nevi panik atak falan geçiriyor olmalıydım. Hatta belki de uyuyakalmıştım ve şu anda bir nevi rüya görüyor olmalıydım.

Tekrardan silah sesi patladığında irkilerek yerimde kıpırdandım.

"Bu ne böyle?" Aralık kalan dudaklarımın üzerini örttüğümde bakışlarım dehşetle parlıyordu. Az önce... Az önceki adama bir şey olmasındı? Aman Allah. Ya onunla ilgiliyse? Bakışlarım arabanın anahtarını buldu. Tabi ki de çekip gidemezdim. Niyetini ya da onu tam anlamıyla tanımıyordum ancak beni... Beni kurtarmıştı. Bir an önce gelmeliydi ve buradan çekip gitmeliydik.

İçim kıpır kıpır olduğunda sürekli dudaklarımı dişliyor, üzerindeki kabukları kopartarak yutuyordum. Saatler gibi geçen saniyelerin ardından midemde kaynamakta olan kazana daha fazla dayanamadım ve arabadan çıkarak ayağımı ıslak toprağın üzerine attım. Çıkan kaygan ses dişlerimi gıcırdattığında yağmur dinmişti.

Kapıyı kapatarak yavaşça yürümeye başladığımda ellerimi kapüşonlumun ceplerine soktum ve ürkek bakışlarımla karartılı ormana bakınarak yürümeye devam ettim.

Biraz yürüdükten sonra karşımda gördüğüm malikane ve önündeki arabalarla beraber bakışlarım irice açıldığında sürekli

kıyafetimi çekiştirip duruyordum.

"Belki de geri dönmek için fazla geç değil ha?" Yukarı doğru kıvrılan kaşlarım ve hayret dolu ifademle beraber oraya bakmayı sürdürdüğümde kalbim ağzımda atıyordu. Adımlarım durduğunda gerçekten de kararsızdım.

İçeriden gelen acı dolu yakarış tüylerimi diken diken ettiğinde gözlerim belermişti. "Hayır." Dedim kendi kendime ve kafamı onaylamaz anlamda salladım. "Onu burada bırakamam." Ardından sertçe yutkunarak her ne kadar korksam da adımlarımı kararlılıkla atmaya devam ettiğimde ellerim terliyor, nemli olan üzerim çarpan rüzgarla beraber bedenimi titretiyordu.

Hem sıcağı hem de soğuğu aynı anda hissedebiliyordum.

Çamurlu çimenlere bastıkça işittiğim kaygan ses içimi iyice gıdaklattığında arada bu yaşananların gerçek olmayacağını düşünsem de bana anın çıplaklığını hatırlatıyordu. Gözlerimi yumduğumda tenimi gıdıklayan kirpiklerime kadar hissediyordum ve bu an... Ne yazık ki en az varlığım kadar gerçekti.

Eve yaklaştığımda bağırış sesleri kesilmiş gibiydi. Kimsenin etrafta gezinmediğinden emin olduktan sonra ağaçlık alandan çıkıp arabaların etrafında gezinerek içerisinden ışıklar fışkıran malikanenin sıcak füme rengi duvarına dokunarak etrafında gezinmeye başladığımda az önceki yakarışın sahibi tekrardan acı acı bağırmaya başlamıştı.

İşittiğim seslerle beraber midem ağzımda atmaya başladığında arkasında kalan normal düzeydeki sesleri anlamlandıramıyordum. Adamın teki sürekli bir şeyler soruyor, ciddiyetle onunla konuşmaya çalışıyordu ancak bağıran kişi ona asla cevap vermiyordu.

Yavaşça ilerlemeye devam ettiğimde ileride dizlerimin boyutunda olan korkuluklu camları gördüm ve ayakkabımın çıkarttığı ıslak seslere dikkat ederek hareketlerimi mümkünmüş gibi daha da yavaşlatarak oraya gittim.

Dilim damağım kuruyor, korku ve dehşetten elim ayağım zangır zangır titriyordu. Hissettiğim duygulardan dolayı soğuk havada terlemeye başladığımda cidden kafayı yemek üzereydim ve ne yapacağımı bilemiyordum. Düşünmek için bile vaktim yoktu.

Işık saçan pencerenin yanına tek dizimin üzerine çökerek içeri baktığımda kızıl tenli bir adamın sandalyeye bağlandığını gördüm. Ağzı yüzü patlamış, suratı kanlar içerisinde kalmıştı. Parmaklarımı dudaklarıma kapatarak hayret dolu nida kopartmamak için kendimi zor tuttuğumda

Başı sallanarak geriye doğru düştü.

"Burada neler oluyor böyle!" Kendi kendime fısıldayarak dehşetimi dışarı taşırdığımda gözlerim anında dolmuştu. Ardından burnumu çekerek daha da gizlenip içeriye bakmaya devam ettiğimde yaralı adamın başında onu... Kendi kurtarıcımı görmüştüm.

Siktir.

Bu gerçek miydi?

O anda boğazıma sert bir yumru oturdu sanki ve ben.... Nefessiz kaldım. Az önce onu kurtarmak için buraya kadar gelmişken şimdi... Kurtarıcımın nasıl bir cani olduğuyla yüzleşiyordum. Aman Allah'ım.

Yaşadığım dehşeti ve hayreti bir türlü atamıyorken elim ayağım zangır zangır titriyordu. Midem bulanıyor, görüş açım sürekli bulanıklaşıyordu. Şimdi ne yapacaktım? Ne yapmalıydım? Ona tekrardan güvenemezdim ve bu adam... Bu adamı ne yapacaktım?

Ayağımın kaymasıyla beraber çamura düştüğümde dişlerimi sertçe bastırarak içimden ağır bir küfür savurdum.

Ardından yavaşça içeriye baktığımda kurtarıcımın dışarı çıktığını gördüm ve daha da fenası... Kızıl tenli ve gözünün teki tamamen kapalı olan adamla göz göze gelmiştim.

Kahretsin.

"Yardım et..." Dedi yalvaran tek gözüyle ve acı içerisinde devam etti. "Yalvarırım bana yardım et, öldürecekler. Beni diri diri yakacaklar."

Feleğim şaşmıştı. Daha ne kadar şaşırabilirdim? Tüylerim daha ne kadar diken diken olabilirdi ki? Bu adam neler diyordu böyle. Cevap veremeden korku dolu ifademle ona bakmayı sürdürdüğümde öksürerek ağzındaki kanı kenara doğru tükürdü ve inleye inleye devam etti.

"Bu adamlar... Çok belalı tipler. Ne seni ne beni yaşatırlar. Yardım edersen bende sana yardım ederim. Yeteri kadar param var iyiliğini karşılıksız bırakmam, ne olur yardım et."

"Ben..." Dedim ve korkuyla kekeledim. "Na-nasıl yapa-yapacağımı bilmiyorum."

Yorgun suratı yana doğru düşünce gözü kapanırken inledi "sağ tarafta merdivenler var, onun önündeki çimen halıyı kaldır altında demir bir kapak göreceksin sürgüsünü yana çekersen içeri girebilirsin. Bunu yaparken sessiz ol."

Korkuyla bedbaht görüntüsüne baktıktan sonra ağlamaklı ifademle beraber düşünce karmaşası yaşadığımda gerçekten de hiç vaktim yoktu ve... Bir karar vermeliydim. Kahretsin! Adamın ne halde olduğunu görüyordum ve bu haldeyken bile kurtarıcımdan aldığım güvene mi dayanacaktım?

Kahretsin. Kahretsin. O an yardım etmesi gerçekten de iyi biri olduğu anlamına gelmez ve... Kim bilir belki de benimle ilgili ne tür planları vardı. Öfkeyle soluğumu bıraktıktan sonra yanından ayrılıp dediği gibi yaptığımda demir sürgüyü bulmuştum.

Çektiğim anda içeriye ses gidebilirdi. Kirlenen tırnaklarımla beraber kenarlarını sıkıca kavradığım anda gök gürüldedi ve yere doğru çömelmişken umutla kafamı kaldırarak göğe baktım.

Allah'ım... Çok şükür.

"Evet, tekrar. Lütfen tekrar olsun." Gökyüzünde hareket eden kırmızı çizgiyi görünce heyecanla kuruyan dudaklarımı ıslattım ve kulpu tutan parmaklarımı sıkarak onunla hareket etmek için bekledim.

"Hadi. Hadi..." Saçlarım hareketten ve rüzgârdan iç içe girmiş, ensemde oluşturdukları düğümle beraber daha da terlememe sebep olmuştu. Gök öyle sert gürlemişti ki işime yaramayacak olsa ödümü patlatabilecek hiddetteydi. Beklemeden sürgüyü sertçe çektiğimde elim kenardaki çıkıntıya girmişti ve avucumun kenarı kesilmişti.

Hay aksi!

Acı içerisinde gözlerimi yumarak sertçe yutkunduğumda dişlerimi birbirine bastırmaktan damaklarım sızlıyordu artık. Göğsüm hiddetle inip kalkıyorken sürgüyü çekmemle açılan yerden sızan devasa ışıklar gözümü aldığında kirpiklerimi kırpıştırarak dirseğimin içiyle pis suratımı sildim ve saçlarımı tek elimle ensemin üzerinde tutarak kafamı içeri doğru uzattım.

Mavi gözlerim koridorun sağ tarafını bulduğunda tavandaki florasan ışığı canımı acıtmıştı. İçimden tekrardan küfrederek kafamı diğer tarafa çevirdiğimde oranın da boş olduğunu gördüm.

Pekâlâ. Harika. Gerçekten de yürek yemiş olmalıydım. Nereden geliyordu acaba bu cesaret? Hayatın akış şekliyle kendimi birden burada bulmam ve düşünmeden hareket etmemden mi kaynaklanıyordu? Evet. Ondan olabilirdi çünkü fazla cesur olduğum gerçekten de söylenemezdi.

Belki de oldukça travmatik başlayan günümün ardından olayların ağırlaşmasıyla beraber kendimi rüyada belki de bir süper kahraman olarak falan düşünüyordum he? Olabilir miydi?

Suratımı buruşturarak öfkeyle soluduğumda hiddetli bakışlarım yakın olan zemini buldu. Gerçekten de içerisinde kaç

kişinin olduğunu bilmediğim bu yere girecek miydim? Adamın acı dolu gözleri zihnimde canlanınca alt dudağımı dişledim ve düşünmeden geri çekilerek bacağımı içeriye doğru sarkıttım.

Tavan alçak olduğu için bodrum kata rahatlıkla ve ses çıkartmadan iki hamleyle girdiğimde ürkek bakışlarım etrafta geziniyor, iç rotayı dışarıdan hesaplamaya çalışarak yaralı adamın kaldığı odayı bulmaya çalışıyordum.

"Bir... İki..." İşaret parmağımı koridordaki kapıların üzerinde tutarak hatırlamaya çalıştığımda gözlerim kararıyordu. İki tane kapı vardı ama adamın kaldığı hangisiydi? Alt dudağımı dişleyerek kapılara doğru yaklaşıp kulağımı dayadığımda ilkinden hiç ses gelmeyince dışarıdayken ışığın ikinci pencereden geldiğini anımsayınca geri çekilip kapının altına bakmaya çalıştım. Evet, gerçekten de ışık ikincisinden geliyordu.

Ona yaklaşıp içeriyi dinlemeye başladığımda ben gök gürültüsünü beklerken yanına başkasının girip girmediğini anlamaya çalışıyordum.

Hayır, yoktu. Yaralı adamın inlemelerinden başka ses duyamıyordum. Kulpu kavrayıp yavaşça açtığımda midem iyice kasıldı ve aralıktan burnumu sokarak içeri baktığımda tek gözü benimle kesişince şükrederek kafasını geri yasladı ve rahatça soluğunu bıraktı.

Kuruyan dudaklarımı ıslattıktan sonra hızlıca yanına geçip kapıyı yavaşça kapattığımda bana sessizce teşekkür ediyor, ne kadar minnettar olduğunu anlatarak gelmeseydim başına gelecekleri sıralıyordu.

Ancak bilmiyordu ki bunlar beni daha da strese sokuyordu ve içerideki adamların bu derece tehlikeli olduğunu bilmek ödümü kopartıyordu.

Kollarındaki banda bakarak onunla göz göze geldim "lütfen biraz sakin olur musun?" Dehşetim iyice artmıştı. "Sana yardımcı

olmak istiyorum beni yönlendir çünkü..." Titreyen ellerimi kaldırdım. "Beynim durdu ve cidden ne yapacağımı bilemiyorum."

Kabuklu dudağıyla gülümseyerek kafasını salladığında yeşil gözü hayranlıkla parlamıştı. "Elimdeki koli bandını dişinle yırtabilir misin?"

Tek dizimin üzerine çökerek arkasına geçtiğimde o kadar sıkı bantlamışlardı ki parmakları kıpkırmızı olmuştu. Hızla ağzımı ellerine yaklaştırarak dişimle kopartmaya çalıştığımda kalbim kıpır kıpır atıyorken koridordan gelen o adım seslerini duydum ve... Dehşet içerisinde ağzımı geri çektim. Birisi... Birisi bu tarafa doğru geliyordu.

Kuruyan boğazımı ıslatmak için sertçe yutkunduğumda kafamı yukarı kaldırdım ve yaralı adamın korkulu bakışıyla göz göze geldim.

İşte şimdi ikimiz de bitmiştik...

KRİSTAL

2.BÖLÜM "BİRİNCİSİ ŞANS DEĞİLDİ"

**İYİ OKUMALAR **

KADER TEKERRÜR EDER AMA FARKLI SANCIYLA

Korkulu ifadem dışarıdan gelen adım seslerinin hiddetlenmesiyle iyice dağıldığında elim ayağım boşalmıştı sanki. Harika, şimdi ne yapacaktım

O anda yardım ettiğim adamın suratını ilk defa bu kadar detaylı görüyordum. O da en az benim kadar korkuyordu ve teki kapanan gözü gerçekten de feci durumdaydı. Yanağımın içini dişleyerek buz gibi olan ifademle bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde odanın içerisinde saklanabileceğim hiçbir ayrıntının olmadığını gördüm. Ne kadar da acınasıydı!

Adım sesleri kapının hemen önünde durduğunda nefes almayı dahi keserek birbirimize baktık. Ardından kıpırdandı ve diğer tarafa doğru yürümeye başlayınca ise... Büyük bir şansın bizi kurtardığını düşündüm. Bu gerçekten de şanstı.

"Hadi, acele etmelisin." Yaralı ağzını oynatırken canı acımıştı.

Daha fazla oyalanmadan dişlerimi koli bandına geçirip yırtmaya başladığımda acele ettiğim için dikkat edemiyor, dudağımın zedelenmesine mahal veriyordum. Ellerini çözdükten sonra sıra ayaklarına geldiğinde hem bileklerini ovuşturuyor hem de bana yardım etmeye çalışıyordu.

Tamamen serbest kaldığında ise yardımımla beraber ayağa kalktığında karşılıklı duruyorduk. "Bu arada ben Vedat." Elini uzatınca ciddiyetle

ona bakıp kafamı salladığımda gülerek geri çekti. "Peki ya sen? Senin adın ne?"

"Afra." Dedim geçiştirircesine. Bakışları minnettarlıkla parlayarak şakıdı "sen benim kahramanımsın, gerçekten de çok ama çok teşekkür ederim Afra." İçtenlikle gülümsediğinde fazla zamanımızın olmadığını bildiğim için için daha fazla oyalanmadan kapıya ilerledik. O arkamda duruyorken kulağımı dayayıp biraz dışarıyı dinlediğimde, kimsenin olmadığından emin olarak açıp yavaşça burnumu dışarı çıkarttım.

Neyse ki tektik!

Ayakkabılarımı dikkatlice hareket ettirerek koridorda ilerliyorken hemen peşimden geliyordu. İçeriye girdiğim pencerenin altında durunca yaralı olduğu için ilk ona destek olup omuz verdiğimde kendini yukarı atmakta güçlük çekiyordu.

"Hadi, zorlanıyorum bir an önce at kendini yukarı."

"Affedersin." Ikınarak kendini tüm gücüyle yukarı ittiğinde dişlerimi sertçe sıkarak onu yukarı itmeye çalıştığımda bu sefer olmuştu, girişteki kirişe tutunabilmişti. Desteği kesmeden bacaklarından ittirerek yukarı doğru yönlendirmeye devam ettiğimde kısa süre içerisinde tamamen bodrumla ilişiğini kesebilmişti.

Çok şükür...

Soluk soluğa kaldığımda dilim damağım kurumuştu. Darmadağın olan saçlarım ve ifademle ona aşağıdan bakarak tutup çekmesi için elimi uzattım.

Yavaşça yere doğru eğildiğinde bakışları önce maviliklerimi, arından da kafamın arkasını bulmuştu.

"Oyalanmasana, hadi." Elimi sallayınca ince parmaklarıma baktı ve tekrardan gözlerime daldığında ifadesi üzgündü.

"Özür dilerim."

Kaşlarım çatıldığında anında yüzüm ekşimişti. "Ne?"

Tekrardan kafamın arkasına baktığında ifadesi kül gibi olmuştu ve sertçe yutkunarak doğruldu "özür dilerim Afra..." Ardından ardına bile bakmadan sürgüyü çektiğinde ağzım açık kalmıştı.

O sürgünün çekilirken ki kulaklarımda patlattığı ses kalbimde yankılanıp kırılmasına neden olduğunda gördüğüm muamele karşısında dehşete kapılarak öylece kalmıştım.

İçeriden çekmeye çalışacakken ardımda o varlığı hissettim...

Ensemin üzerini kaplayan saçların üzerine titreyen o sıcak ve kuvvetli nefesi...

Boyumun yaklaşık bir buçuk karış yukarısından başlayıp kafamın tepesine kadar inen o negatif enerjiyi... Korkarak kapüşonumu kapattım. Sanki bu şekilde ondan korunabilirmişim gibi...

Tekrardan sertçe yutkunduğumda nevrim dönmüştü ve ben... Deli gibi titriyordum. Arkamdaki... Demek gelmişti. Demek beni buraya getiren adam tam da arkamda duruyordu ve... Vedat da onu görünce hemen korkup kaçmıştı.

O an yer yarılsa da içine girsem diye içimden yalvararak dua ediyorken bu gergin bekleyişe daha fazla dayanamadım ve yavaşça arkamı döndüm.

Kapüşonum gözlerimin yarısına kadar kapalı olduğu için görüş açıma giren geniş boynu dışında onu seçemesem de heybetinin altında ezilerek un ufak oluyordum. Kalbim hızla atıyorken dilim damağım kuruduğunda soluk seslerim kulaklarımda yankılanıyordu. Âdem elmasından yayılan baskın koku o anı hafızama kalıcı bir şekilde kilitlediğinde teklifsizce kapüşonumun tepesinden tuttu ve uçlarından çekiştirmeme rağmen tek seferde onu kaldırıp açtı.

Aman Allah'ım...

Sweatimin kumaşından çıkan o tok sesin eşliğinde sanki ağır çekimde saçlarım uçuşarak yanaklarımın iki yanına düştüğünde bakışlarım irice açıldı ve karşılaştığım gözlerle nefessiz kaldım.

Bu... Bu adam... Bu adam da kimdi? Hayır. Beni getiren değildi. Onun koyu gözleri aksine bu adamınkiler... Işık gibi parlıyordu. Kehribar rengi gözleri gün ışığını andıracak kadar parlak dursa da... Aynı zamanda da ürkütecek kadar derindi.

Sertçe yutkunduğumda canım acımıştı.

O parlak gözler atik hareketlerle yüzümü izlemeye başladığında bedenime istila eden panik dalgalarıyla beraber göz bebeklerime kadar titremeye başlamıştım. İki gözüm arasında gelip gittikten sonra yanaklarımı sabit tutsam da çizgisi belli olan gamzelerime indiğinde gördüklerinden hoşnut olmamışa benziyordu.

Tekrardan sertçe yutkunarak bir adım geri çekildiğimde ışık gibi bakan sert gözlerinin etrafını çevreleyen sık, kahverengi kirpikleri... Hafif kemerli burnu ve kararlı ifadesi... O çok... Çok korkutucu gözüküyordu.

Kafasını hafifçe yana yaslayıp ifademi dikkatle incelediğinde mimik kıpırdatmıyordu. Bu adamın kumral saçları bile ifadesini yumuşatmıyordu. Uzun ve kalıplı olması daha da azamet sahibi olduğunu hissettiriyordu.

Kaç saniye ya da dakika o şekilde kaldık bilmiyordum ancak... Zaman kavramım net bir şekilde kaymıştı, fark edebiliyordum.

Elleri siyah kumaş pantolonunun cebindeyken neredeyse nefes dahi almadan kaçtığım adımı atarak üzerime geldiğinde suratındaki ifadesizlik artık daha da korkutucu bir hâl alıyordu. Az önce Vedat'ı serbest bıraktığımı görmesine rağmen neden hâlâ bir şey yapmıyordu ya da söylemiyordu? Bu şekilde kalması gerginliğimi giderek arttırıyordu. Gözlerim far gibi parlayarak korkuyla iki gözü arasında gidip gelirken neden ben... Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını hissediyordum?

Varlığının üzerimde bıraktığı o ağır enerji de neydi öyle?

Yanağımın içini dişleyerek son bir çare diyerek tepkisizliğinden yararlanıp kaçmak için arkamı döndüğüm anda kolumdan yakalayarak sırtımın arkamdaki duvarı bulmasını sağladığında nefessiz kalmıştım.

Elini çekip kolunu yanımdaki duvarın üzerine dayadığında alnı suratıma doğru eğikti. Çenesini sanki bir şey çiğniyormuş gibi kıpırdattıktan sonra donuk irisleriyle pervasızca gözlerime bakmaya devam etti.

"Dilin varsa kıpırdatsan iyi edersin." Bu bir teklif değil, talepti.

"Ne-ne yapıyorsun?"

Tek kaşı yukarı doğru kıvrıldı "takas yapmıyor muydun küçük sıçan?" son kelimeyi söylediğinde üst dudağı tiksinircesine yukarıda kalmıştı. "Sen Vedat'ı adam mı sandın da ona güvenerek ipiyle kuyuya indin?"

Takas mı? Ne! O yerine ben mi?

"H-ha-hayı-yır." Kafamı hızla onaylamaz anlamda salladım. "Hiçbirinizi tanımıyorum." Soluğumu yavaşça bıraktığımda bakışlarım sürekli kırpışıyordu. Benim heyecanıma karşılık onun sükûneti ve soğukkanlılığı fazla can sıkıcıydı.

"Adını da tahmin etti değil mi?" Çenesini birkaç kez daha çiğniyormuş gibi hareket ettirdiğinde buz kesmiştim.

"Az önce söylemiştim." Gözlerine bakarken yalan söylemek ya da sorusunu geçiştirmek mümkün değildi. Cevabımın saçmalığı zihnime tokat gibi çarptığında bu onu nasıl tatmin edecekti ki? Diye düşünüyordum.

"İnsanlarla ne kadar kolay tanışıyorsun öyle küçük sıçan." Sertçe yutkundum, geçekten de buz kesmeme sebep oluyordu. Ve o sıçan da

neyin nesiydi öyle? Ardından tatmin olmamış gibi devam etti. "Demek sevgilinin diyetini sen ödeyeceksin."

Sevgilim mi? Sevgilim olduğunu mu sanmıştı?

Kafamı hızla onaylamaz anlamda salladım. "O benim sevgilim falan değil, az önce tanıştık."

Tek kaşı sorgularcasına yukarı kalktı. "Ve sende hemen onun için hayatını tehlikeye atmaya karar verdin."

Aksi! Her şey o kadar saçma bir şekilde uç uca gelmişti ki! Gerçekten de ne söylesem saçma kaçıyordu ve ben kendimi bir türlü doğru düzgün izah edemiyordum! Üstelik o bu şekilde sorgulayıp üzerime geliyorken hiç de kolay olmuyordu!

Titreyen göz bebeklerimle huzursuz olarak olabildiğince geri çekildiğimde bana yaklaşmasını istemiyor, rahatsızlığımı belli ediyordum. Kirpikleri gözlerini kapattığında geri gitmeye çalışan ayaklarımı izledi ve kafasını kaldırdı. Ne yapmaya çalıştığımı anlıyordu.

Arkasında oluşan hareketlilikle beraber yanımdaki duvara yasladığı elini indirerek geri çekildi. "Berat," çenesinin ucuyla suratımı işaret ettiğinde arkasına bakmamıştı bile "odaya götür."

Gözlerim irileşti "ne!" Duyduklarımla iyice panikleyerek hayıflandım. "Benim onunla bir alakam yok! Beni bırakın gideyim!" Umursamadan geri çekildiğinde iri bedeni kararlılıkla koridoru terk ediyordu.

Hayretle ona bakakaldığımda Berat'ın beni buraya getiren adam olduğunu gördüm. "Beni gerçekten de inandırmıştın." Hayal kırıklığına uğramış gibi dursa da siniri daha ağır basıyordu.

***Beni gerçekten de inandırmıştın* derken neyi kastediyordu? Yoksa... Tüm olanların Vedat'ı kurtarabilmek için bir kurgu olduğunu falan mı? İnanamıyorum! Nasıl böyle denk gelebilir?**

"Hayır." Dedim hayretle ve kafamı onaylamaz anlamda salladığımda her şey artık o kadar anlamsızdı ki... İş işten geçmişti.

"Yürü." Kolumdan tutup az önce Vedat'ın kaldığı odaya doğru götürdüğünde geri çekiliyor, oraya girmemek için çabalıyordum ancak çabam her seferinde boşa çıkıyordu. Odaya sokulmamla kapının yüzüme kapanması bir olunca hayretle bakakaldım ve kapıya vurarak içeriden seslendim.

"Bir yanlışlık var! İnan bana seni kandırmadım o adam gerçekten de üvey ağabeyim ve pisliğin teki!" Ellerimle kapıya vurdum. "Hey! Orada mısın? Sen o kısma kadar doğru olanı yaptın ancak... Sonraki yaptıklarına kayıtsız kalamazdım! Silah sesini duyunca arabadan çıktım!" Vurmaya devam ederek bağırdım. "Orada mısın?"

Kulağımı kapıya dayayıp dinlemeye çalıştığımda hiç ses çıkmıyordu.

"Hay aksi!" Sertçe vurarak geri çekildiğimde küçük odaya, az önce Vedat'ın oturduğu sandalyeye baktıkça ağız dolusu küfredesim geliyordu. Dangalak herif ne olacak! Ben ona yardım etmiştim, o ise beni burada bırakmıştı, hem de yamyamların içinde!

Madem bu adamlar o kadar kötüydü beni neden onların arasında bırakmıştı! Gerçekten de başıma gelenlere inanamıyordum yahu!

Herifin tekini kurtarmak için hayatımı tehlikeye atıyorum sonra onu kurtarıyorum ve onun yerine ben rehin alınıyorum, cidden harika! Ve tüm bunlar üvey ağabeyimin saldırısından kaçarken başıma geliyor.

Etimi cimcikledim. Acıyınca dudaklarımın arasından ıslak soluğum çıktı. Hayır, ne yazık ki yaşadıklarım rüya falan değildi.

Bir süre sonra karalar bağlamış vaziyette hayretle Vedat'ın bağlı olduğu sandalyede oturuyorken kapının sürgüsü açılınca merakla o tarafa baktım.

Berat elinde bir tepsiyle oluğunda duruyor, o hayal kırıklığının saklanamadığı sert gözleriyle bana bakıyordu. "Bir daha cidden hiçbir

kadına inanmayacağım." Sitem ederek içeri girip tepsiyi ufak masaya koyduğunda ağzım bir karış açık kalmıştı.

"Hayır... Ha-hayır." Aceleyle ayağa kalkarak yanına gittim. "Yemin ederim doğruyu söylüyordum." Temkinli ifadesi gözlerimi buldu. "Sen doğru olanı yaptın benim gerçekten de o adamla hiçbir bağlantım yok. Silah sesini duyunca korktum ve seni kurtarmak için koştur koştur buraya geldim."

Bakışları kısıldı. "Ve son anda beni kurtarmaktan vazgeçerek düşmanımı kaçırdın, öyle mi?" Son sözlerini söylerken tek kaşı yukarı doğru kıvrılmıştı.

Acıyla suratımı buruşturdum. "Sıralamadaki mantıksızlığın farkındayım ancak ne bileyim o dangalak beni burada bırakıp kaçacak. Ben sadece hayat kurtarmaya çalışıyordum."

Ben konuştukça bakışları ilgiyle parlıyordu. İlginç bir hayvan keşfetmiş gibi dudak büktü ve ellerini göğsünün altında bağlayarak merakla sordu. "Hayat kurtarmak mı? Yoksa sen doktor musun?"

Gözlerimi devirdim. "Ben sadece insanım tamam mı?" Vedat'ın anlattığının yanında Berat'ın tepkileri o kadar hafif kalıyordu ki karşısında rahatça konuşabiliyordum. Elimle sandalyeyi işaret ederek sabırla konuştum. "Nasıl bir adamın diri diri yanmasına göz yumabilirdim? Söylesene?"

Kaşları eğlenircesine çatıldı ve ardından kendini tutamadan gülmeye başladı. Arada afallayarak duraksıyor, kafasını olumsuz anlamda sallayarak gülmeye devam ediyordu. Etrafımda biraz yürüdükten sonra karşımda durduğunda ifadesini toparlamıştı.

"Diri diri yakmak mı?" Yanakları tekrardan istemsizce gerildiğinde gözlerinde muzip parıltılar vardı.

Sertçe yutkundum. "Ne o?" Ardından bozararak devam ettim. "Yoksa onu diri diri yakmayacak mıydınız?"

"Kızım cani miyiz biz?"

Tekrardan sertçe yutkundum "değil misiniz?"

Bakışları kısıldı ve kafasını hayretle yana yatırarak cevap verdi. "Hiç diri diri adam yakılır mı? Önce öldürür sonra yakarız."

"Ne!" Gözlerim kocaman açıldığında hayrete kapılmıştım. Kendini daha fazla durduramadan kahkaha atmaya başladığında acaba o bir tür... Psikopat olabilir miydi? Diye düşünmüyor değildim.

"Diri diri olmasına değil de" kahkahasını dizginleyemeden güçlükle devam etti "öldürdükten sonra yakmamıza mı takıldın?" Kafasını hayretle onaylamaz anlamda salladığında o kahkaha attıktan ben kilitleniyordum sanki. "Sen gerçekten de inanılmazsın."

Alt dudağımı dişleyerek öylece bakakaldığımda hangisinin şaka, hangisinin gerçek olduğunu idrak edemiyordum. Her gelen bir şey söylüyordu ve ben... Kime inanacaktım?

"Berat." Arkadaki kapıdan daha önce görmediğim sarışın, yine uzun boylu ve siyah takımlı bir adam sarktığında rahat tavrı ve eğlenceli ifadesi karşısında iyice huzursuz olmuştum. Koridordan geçerken üst bedenini içeri doğru sarkıtarak durmuştu. "Kurbanımızı önden bu kadar korkutma lütfen."

Ardından bana göz kırparak geçip gittiğinde tüylerim diken diken olmuştu. Buz gibi kaldığımda Berat'ın telefonu hiddetle çalınca suratını buruşturarak göğüs cebinden çıkarttığında arayanın kim olduğunu biliyor gibi tıslamıştı. "Başlayacağım şimdi ha!"

Telefonu bana doğru uzatıp sinirle konuştu. "Şu çingeneye de hayatta olduğunu ve uslu uslu yerinde oturmasını söyle."

Çingene?

Oh... Buket!

Telefonu elime aldığımda Berat dikkatle ifademi inceliyordu açmamla Buket'in arkadan ciyak ciyak bağırması bir olmuştu.

"Ne oldu lan korktun mu? He? Kazığa oturturum oğlum seni benim kafamı bozma. Hepinizi aynı çöp şişe takarım lan duyuyor musun beni? Mafya filmlerinden çıkma çakma John Dillinger seni!"

Aralanan ağzımı elimle örttüğümde her ne kadar telefonu hoparlöre almasam da Buket öyle bir bağırıyordu ki Berat da bende, onu rahatlıkla duyabiliyorduk. Şimdi neden bu kadar çok sinirlendiğini daha iyi anlıyordum.

Elimin altında kalan dudağımı sertçe ısırdığımda gözlerimi yummamak için kendimiz zor tutuyordum. "Şey..." Elimi indirip sakinleşmesi için hızla konuştum. "Buket benim, Afra."

"Ya!" Hayretle bağırdı. Kısa sessizliğinin ardından devam etti "neredesin sen! Nereye kapattılar seni? İyi misin? Sana bir şey yaptılar mı? He? Çabuk anlat o şerefsizi mahvedeceğim. Yakacağım hep oraları anlat çabuk bana!"

Hadi ama... Bu insanların yakmayla ilgili alıp veremediği tam olarak neydi?

"Şey ben şu an iyiyim. Yani şu an..." Korkarak Berat'ın koyu gözlerine baktım "ileride ne olur bilemiyorum." Kaşlarını hayretle yukarı kaldırınca dilim damağım kurudu. "Yani bunu hiçbir zaman bilemeyiz değil mi? O yüzden söylüyorum."

"Kafana silah dayadı değil mi? Zorla konuşturuyor seni." Öyle çaresizdi ki hızlıca ekledi "kuş dilini hala hatırlıyor musun? Bana kuş diliyle olanları anlatabilirsin ya da parlıca? Kelimeleri hecelerine ayırıp başlarına par ekliyorduk?"

Sıkıntıyla gözlerimi yumup diğer elimle alnımı sıvazladığımda Berat suratıma öyle bir bakmıştı ki... Ne diyeceğimi şaşırmıştım.

"Şey Buket o burada."

"Biliyorum hayatım. O kapasitesiz anlamaz, rahat ol sen."

"Başlayacağım şimdi!" Telefonu elimden alarak kapıya doğru gittiğinde alt dudağımı dişleyerek ardından bakakaldım.

Berat aldığı telefonla beraber bir hışımla odadan çıkıp kapıyı kapattığında sinirden saydırıyordu. Saatlerdir bu kızın arama tacizleriyle uğraştığı yetmiyormuş gibi bir de hakaretlerine maruz kalıyordu.

Öyle önüne geleni umursayan bir tip olmasa da Buket öyle şeyler söylüyordu ki genç adamın kanını öfkeyle kaynatıyordu.

"Kızım doğru düzgün konuş oradan benim canımı sıkma."

"Konuşmazsam ne olur lan?"

Burnundan öfkeli, hiddetli bir soluk aldığında dişlerini sıka sıka tısladı. "Seni saçlarından tavana asarım."

"Ne! Ulan sen tavana karınca bile asamazsın kendini ne zannediyorsun? Erkek misin sen?"

"Kızım erkeği gösteririm sana beni delirtip durma burada."

"Oyyy! Oyy! Ne korktum ne korktum! Küçük çocuk seni! Saçma sapan bana laf yetiştireceğine telefonu arkadaşıma ver beni çıldırtma. Nerede bu kız kaç saattir he? Nerede! Bana bak benim amcam savcı o kızın kılına zarar gelsin senin burnundan fitil fitil getiririm tamam mı? Duydun mu beni?"

Alayla gözlerini devirdi "babanda polis değil mi?" Ardından tahammülsüz sesiyle öfkeyle ekledi. "Oradan saçma sapan hareketler yapıp benin canımı sıkma. Arkadaşını seviyorsan uslu durursun yaygara kopartma." Ardından daha fazla dayanamadan telefonu kapatıp Büyük salona girdiğinde Buğra'yı kırmızı koltuklarda otururken gördü.

"O yüzünün hali ne öyle?"

Bıkkınlıkla soluğunu verdi. "Sorma oğlum ya!" Telefonu göğüs cebine sokarken hayıflanarak içeri girdi. "İllet midir nedir. Telefonumu kırdırtacak bana."

Yaygara kopartıp baş ağrıtmaması için açmamazlık da yapamıyordu. Durduk yere iş açmıştı başına. O ne bilecekti Afra'nın arkadaşının çirkefin teki olduğunu. Bilseydi hiç verir miydi telefonunu?

Berat'ın sitemine sırıttı. "Tutkulu bir aşk görüyorum?"

Söylediklerini duyduğu an tüyleri diken diken olmuştu. Suratını buruşturarak karşısındaki tekli koltuğa oturdu. "Tövbe de lan. Allah korusun. Kız manyağın teki."

Her zamanki dalgacı ve eğlenceli Berat'ın asabının bozulması fena halde hoşuna gitmişti.

"Sana akıllısı gitmez ki zaten."

Adamın resmen düşüncesiyle bile tüyleri diken diken olmuştu. Tiksinircesine suratını buruşturarak ensesini omuzlarının arasına sıkıştırmaya çalıştı. "Oğlum sus Allah aşkına. Ağzından yel alsın."

Buğra kendini tutamadan kuvvetli bir kahkaha patlattığında Berat'ın huzursuz halinden dolayı fazlasıyla eğlenmişe benziyordu. Onu bu şekilde görmek tahmin dahi edemeyeceği kadar keyif almasına sebep olmuştu.

Etrafına bakındıktan sonra merakla sordu. "Yağız nerede?" Sesinin kesilmesiyle arkalarında kalan kapı birden açıldığında kafasını o tarafa doğru çevirmesi gerekmişti.

Siyah kapı iki tarafından da sonuna kadar açıldığında ortasından çıkan Yağız'ın iri ve uzun bedenindeki kuvveti üzerine giyindiği siyah takım elbise bile saklayamamıştı. Açık kumral saçları ve buğday teni parlasa da hiçbiri kehribar rengindeki gözlerinin önüne geçemiyordu.

Kemikli ifadesi, hafif kemerli burnu ve ciddi ifadesiyle beraber tüm asaletiyle büyük, yuvarlak şeklindeki toplantı masasına doğru ilerlediğinde sivri burun siyah klasik ayakkabılarının çıkarttığı seslerle beraber o tam anlamıyla jilet gibi gözüküyordu.

Toplantı masasının kenarında durduktan sonra üzerindeki kağıtlardan birini kaldırıp çatık kaşlarıyla beraber incelemeye başladığında bir eli siyah kemerinin tokasının yanını bulmuştu.

"Yağız." Sırtı dönük adam suratını tam anlamıyla arkadaşlarına doğru çevirmese de belirgin çenesini yana doğru kaldırıp Berat'ın devam etmesini bekledi.

"Kız Vedat'la alakasının olmadığını söyleyip duruyor. Üzerinde kimlik falan yok, araştıramıyorum. Arkadaşından bulup neyin nesi olduğunu öğreneyim, gerçekten de bağlantısı yoksa salayım diyorum?"

"Ne yapıyorsan yap." Dedi karanlık ifadesine uyumlu sert sesiyle. Ardından kafasını tekrardan masaya eğdiğinde Berat Buğra'ya yönelerek konuşmasına devam etti. "Gerçekten de beni kandırdıysa çok üzüleceğim lan. Tüm masum duygularımla oynamış olur."

Buğra ilk öğrendiği andan beri Berat'la dalga geçiyordu. Yağız kadar asabi karşılamamıştı bu durumu, yani Afra gerçekten de oyun oynayıp Berat'ı kandırdıysa Vedat'ın kurtarıcısını kendi elleriyle eve kadar getirdiğine inanamıyordu ve buna öğrendiğinden beri götüyle gülüyordu.

"Gerçi beni kandırmadıysa da kız için üzülürüm."

Buğra dudak büktü. "Neden ki?"

"Kızı bulduğumda feci haldeydi ve peşinde biri vardı." Yağız ilgisiz gibi durmaya devam etse de kaşları çatıldı ve sırtı onlara dönük kalarak kafasını biraz daha aşağı eğdi. "Galiba üvey ağabeyi salça oluyormuş kıza. Eğer anlattıkları doğruysa onun elinden aldım da getirdim." Kehribar rengi gözleri boşluğu bulduğunda çenesi kasılmıştı.

"Ne diyorsun be oğlum?" Buğra'nın az önceki dalgacı hali tamamen uçup gittiğinde yüzü düşmüştü. "Eğer öyleyse o şerefsizi de bulsana Berat."

"Ulan bulsam kaç yazar iki korkuturum üçüncüde yine musallat olur kıza." İki parmağının arasında kalan kâğıt iyice ufalınca Berat devam etti. "Hem kim bilir bu zamana kadar neler yaşadı da öyle yana yakıla kaçtı."

"Sus tamam." İki adamında suratı düşünce üzüntüyle devam etti. "Böyle şeylere dayanamadığımı biliyorsun," ardından ekşiyen yüzüyle devam etti Buğra "umarım Afra seni kandırmıştır ve bu yaşadıkları gerçek değildir."

Hayatın gerçeklerinin de acı yönünün de fazlasıyla farkındaydılar ve geçmişlerinde de birçok zorluk yaşayarak bu günlere gelmişlerdi ancak bu güncel olaylardan rahatsız olmayacakları anlamına gelmiyordu, özellikle de kadınlar için olanlardan.

Toplantı odası boşaldığında Buğra içeride tek kalmıştı. Masadaki kağıtları toplarken en son kaldığını suratına doğru kaldırarak kaşlarını çattı. "Bu ne?" Dudakları ortaya doğru büzüştüğünde bir başparmağın kâğıdın içine girdiğini, sanki kalıp basmış gibi şeklinin çıktığını gördü ve anlam veremedi.

****

Odada tek başıma kaldıktan sonra sıkıntıyla etrafa bakındığımda bu işin içerisinden nasıl çıkacağımı bilemiyordum. Sıkıntıyla soluduktan sonra sandalyeye geri oturduğumda aklıma gelen detayla beraber zihnimde ampuller yandı.

"Bir dakika. O kapıyı kilitlemedi ki?" Kendi kendime mırıldanarak kapıya ilerleyecekken adım gelen adım sesleriyle hareketi kestim ve sertçe yutkunarak bekledim. *Lütfen kilitleme, lütfen kilitleme.* Kapımın altından koyu karartı durmadan geçip gittiğinde soluğumu yavaşça bırakarak yerimden kalktım ve etrafın yeterince sessiz olduğuna inandıktan sonra kapının kulpunu indirdim. Gerçekten de

kilitlemediğini görünce ümitle gülümsedim "gerçekten de unutmuş! Bu adamın kesinlikle b12 eksikliği var. Ve bu da benim işime deli dehşet yarayıp duruyor."

Burnumu aralıktan çıkartarak koridoru inceledikten sonra kimsenin olmadığından emin olup yavaşça bodrum katın penceresine doğru ilerledim. Alttan kapalı duran sürgüye hüsranla baktığımda dudaklarım acıyla buruşmuştu. "Hiç de içeriden açılabilecek gibi durmuyor" çekebilmem için tutabileceğim herhangi bir çıkıntısı yoktu. Nasıl açacaktım ki?

Yine de denemeye değerdi. Duvarın kenar çıkıntısına Converse ayakkabımın ucunu takarak bedenimi yukarı attığımda havada durabilmem cidden kolay değildi. Bir elimi tavanın kenarına bastırıp ötekiyle de sürgüyü içeriden çekmeye başladığımda ilk seferde başarılı olamadan yere düşmüştüm ancak... Yeterince zorlayınca sürgünün içeriden de oynadığını görmüştüm.

Dişlerimi bastırıp aceleyle etrafa bakındıktan sonra soluklarımı dizginlemeye çalışarak tekrardan tavana tırmandığımda o kadar çok sıcaklamıştım ki sürekli saçlarım yüzüme yapışıp duruyordu ve pistim... Hem de çok pis.

Sürgüyü hareket ettirdikten sonra elimi arasına sokup ittikten sonra rahatça soluğumu bıraktığımda bir yandan da korkarak koridoru kolluyordum. Gerçekten de kimse yoktu ve ben... Birazdan yukarı çıkacaktım!

Kollarımı kenarlara yerleştirerek kendimi güçlükle üste doğru atmaya çalıştığımda neyse ki bunu tek seferde başarabilmiştim. Dirseklerimi yukarıya bastırarak çamurlu çimenle burun buruna geldiğimde bacaklarım aşağıda kalmıştı. Aşağıya son bir kez baktıktan sonra evin ışıklarıyla aydınlattığı loş ormana doğru çıktığımda ne kadar zorlansam da dişlerimi patlarcasına birbirine bastırıyor, gıkımı bile çıkartmadan tüm kaslarımı ağrıtacak şekilde o aralıktan çıkmaya çalışıyordum.

En son ayaklarımı da çekip çıkarttıktan sonra nefes nefese kaldığımda sürgüyü çekip ses yapma riskini göze alamadan kaçmak için arkamı döndüğüm an o sert bedene çarpmıştım.

"Hıh!" Korkarak dudaklarımdan ufak bir nida koptuğunda gözlerim dehşetle açılmıştı. Bu... O adam. Kehribar rengi gözlere sahip olan ve o ağrıtan enerjiye sahip olan... Sertçe yutkunduğumda ifadem sürekli şekilden şekle giriyorken onunki stabildi.

Sanki her saat başı buradan birileri kaçıyordu ve o da kaçanları yakalıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak bir adım geri çekildiğimde tenim buz gibiydi.

Elleri cebinde duruyorken kafasını hafifçe yana yatırdı ve dudağını tiksinircesine kıvırdı. "Boşlukları doldurmayı seviyorsun değil mi küçük sıçan?"

İlk gördüğünde de öyle seslenmişti. Yüzüm ekşimek istese de kendime güçlükle hâkim oldum ve korku dolu ifademle ona bakmayı sürdürdüm.

Onunla konuşmanın hiçbir anlamı yoktu, dinlemiyordu bile. Bu yüzden fırsatım varken sonuna kadar kaçmayı denemeliydim.

Hızla arkamı dönüp koşmaya çalıştığımda daha iki adım atamadan kolumdan tutup sertçe kendine doğru çevirmişti. Ürpererek bileğimdeki eline baktım ve panikle onu geri çekmeye çalıştım.

"Bırak! Bırak beni!" Aceleyle çekmeye çalışınca bırakmadı ve bir adımla dibime geldi. O sert olduğu kadar da umursama bakan gözlerini buz gibi üzerime dikti ve terslercesine tısladı. "Gidemezsin."

"Ne?" Panikle geri çekilmeye çalıştım. "Benim sizinle bir bağlantım yok. Bırakın beni!" Boşta kalan elimle göğsüne vurarak kendimi kurtarmaya çalıştığımda kaya gibi sertti. İlk başta tepki vermese de sonradan tuttuğu bileğimden çekiştirmeye başlayarak eve doğru yürüdü.

"O pislikten de böyle rahatsız oldun mu?" Dişlerinin arasından tıslamıştı.

"O en azından insandı ve konuşabiliyordu." Söylediğime karşılık bir cevap vermese de mümkünmüş gibi onu daha da kızdırdığımı görebiliyordum. Umursamadan debelenmeye, ona vurup itmeye devam ettim. "Oraya girmeyeceğim! Bırak beni! Bırak!" Boşta kalan elimle sırtına vurarak geri gitmeye çalıştığımda gücüm onunkinin yanında öyle çok etkisiz ve faydasızdı ki asla karşı koyamıyordum.

"Onu Vedat'ı kaçırtmadan önce düşünecektin."

Vedat. Ah... Kahretsin. Aklıma geldikçe çıldıracak gibi oluyordum. Nasıl da kendini acındırıp beni burada öylece bırakıp kaçıp gitmişti...

İçeriye girdiğimde vurmaya ve debelenmeye devam ediyordum. Kapıyı sertçe kapatarak bana doğru döndüğünde çok fazla sinirlenmişti. Bileğimi bırakınca ürkerek geri çekildiğimde yine sırtımda duvarı hissetmiştim. Aynı adam, aynı an...

"Bıraksaydım ne olacaktı? Ne yapacaktın ona?"

Bakışları hiddetle parladığında işine karışmamdan hoşlanmamıştı. Onunla Berat'la olduğu gibi rahat konuşamazdım. Daha şimdiden sınırları aşmışım gibi hissediyordum.

"Seni ilgilendirmeyen meselelere burnunu sokma."

"Beni burada tutmanın hiçbir anlamı yok. Geliş yolunu da bilmiyorum, sizi de tanımıyorum bırak gideyim." Acı içerisinde ona bakıyorken gerçekten de ne söylediklerimin ne de söyleyeceklerimin onun için bir önemi yok gibiydi. Ne öğrenecekse ona önem verecekti.

"Seni yanımda tutmaya meraklı değilim." Dudaklarını buruşturdu ve ilgisiz sesiyle devam etti. "Sadece ayak bağından fazlası değilsin."

En son söylediğini... En son söylediğini daha öncesinde annemden de duymuştum. Öfkeyle kaşlarım çatıldığında burnumdan sertçe soluyor,

belki de kinle ona bakıyordum.

Ayıcıklı çantamı son anda kıyafetlerle doldurmuştum ve saçlarımı at kuyruğu yaparak valizini süren annemin peşine takılmıştım. Sokakta gidiyorken arkasındaki hareketliliği fark edince duraksayıp geri döndüğünde beni gördü ve ben... Suratında oluşan o ifadeden çok incindim. Sanki hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Afra? Senin burada ne işin var?"

Küçük adımlarımı koşturarak atıp hemen karşısında durdum "seni yalnız bırakmak istemedim." Bu annemin beni ilk terk ediş anısıydı ve o zamanlar ne yazık ki aynı sahnenin defalarca kez tekrarlanacağını bilmiyordum.

"Sen anneannenle olmalısın canım." Suratını acı içerisinde buruşturdu. "Bu şekilde bana yalnızca ayak bağı olursun." Ardından kolumu tutarak sıvazladı. "Hadi, geri dön."

Ayak bağı. İlk defa o küçük yaşımda karşılaştığım cümlenin anlamını öğrenmem ne yazık ki benim için sancılı olmuştu.

Ayak bağı. Bana kendimi değersiz, önemsiz ve fazlalık gibi hissettiren bu cümle aynı zamanda da o gün ki hevesimin kursağımda kalışını anımsatıyordu. Büyük bir hayranlıkla annemin sarı, maşalı saçlarının ardından koştururken ona hayrandım. Annem benim ilk idolümdü ve mavi gözlerim ona her defasında hayranlıkla bakardı.

O gün de çantamla ve bozuk atkuyruğumla beraber ardından koşturduğumu gördüğündeki suratında oluşan ifade hevesimi kursağımda, gülüşümü de suratımda bırakmıştı. Yüz ifademi hatırladıkça utanarak un ufak oluyor, istenmediğimi iliklerime kadar anımsıyordum.

"O zaman bırak gideyim." Gözümü bile kırpmadan nefretle ona bakmayı sürdürdüğümde mimik oynatmadan dişlerinin arasından gıcırtılı bir ses çıkarttı.

"Onu işime burnunu sokmadan önce düşünecektin."

"Yine de az önce yalnızca ayak bağı olduğumu söyledin." Dişlerimi sertçe birbirine bastırdığımda gözlerim... Lanet olası gözlerim dolmak üzereydi. Daha da açık tutarak akmaması için çabalayıp nefretle devam ettim. "Bu yüzden bırak defolup gideyim."

Tek kaşı yukarı doğru sıyrıldığında yukarı kaldırarak ifademi dikkatle izlediğinde tepkimi fazla bulduğunu görebiliyordum. Fazla geldiğini hissetse de karşılıklarını hafifletmek yerine... O tam bir hayvanlık yaptı ve daha da ileri gitti.

"Küçük, keseli bir sıçanın ne gibi yararı olabilir ki?"

"Evet. Senin gibi bir hayvanın yanında nefes almak istemem." Dolan gözlerimi akıtmadım ve sertçe, nefretle ona bakmaya devam ettim. "Bu gerçekten de tiksinç hissettiriyor ve midemi bulandırıyorsun."

İfadesini sabit tutsa da önce şaşırdığını, ardından da fazlasıyla sinirlendiğini görebiliyordum.

"Bünyen Vedat'ı kaldırdıysa benimle bulanmaz rahat ol."

Duyduklarım karşısında gözlerim hayretle aralandı ve hiddetle parladı. "Sen ne diyorsun!" Elim kendiliğinden suratına doğru kalktığında sertçe havada yakaladığında ikimizin de bakışları öfkeyle parlıyordu.

Aldığım kısa ve ağır soluklarla göğüs kafesim hızla inip kalkıyorken boynundaki damarların kızardığını görebiliyordum.

Bileğimi kurtarmaya çalıştım, bırakmadı. Dişlerimi sertçe sıkarak diğer elimi de kaldırıp vurmaya çalıştığımda onu da tuttuğunda iki elimi de çapraz açıyla birbiri üzerine denk gelecek şekilde tutuyordu.

"Çek şu pis ellerini üzerimden!"

Ondan gerçekten de nefret ediyordum! Daha öncesinde kimseden bu kadar kısa sürede nefret etmemiştim. Hatta kimseden kolay kolay

nefret etmezdim ancak o... Gerçekten de bu kadar kısa sürede kanımdaki o koyu kıvamı yakalayan tek kişi olabilirdi.

Sinirlenerek ellerimi bıraktığında sıktığım dişlerimle beraber suratımı ona doğru kaldıracakken elini kaldırınca istemsizce refleksle kollarımı başımın kenarına kaldırarak kendimi koruma altına aldığımda tepkisiz ve aynı zamanda da sessiz kalmıştı.

Bileklerimin arasından cam gibi parlayan mavi gözlerimi kaldırıp ona alışagelen tepkimle beraber ona baktığımda bu durum onu mümkünmüş gibi daha da sinirlendirmişti.

Alt dudağını hiddetle ısırdıktan sonra burnundan öfkeyle soluğunu bıraktığında elini yumruk yaparak yanımdaki duvara geçirerek hiddetini dindirmişti.

Bana zarar vermeyeceğinden emin olunca bileklerimi yavaşça indirdiğimde az önceki korkumu gösterdiğim için kendimden nefret ederek zayıf maviliklerimle kuvvetli kehribarına daldım.

KRİSTAL

3.BÖLÜM "FAZLA ERKEN KONUŞMAMALISIN"

**İYİ OKUMALAR **

ZOR OLAN SONUÇ DEĞİL SÜREÇTİR .

Dudaklarımın kenarları aşağıya doğru kıvrılıyorken kendimle mücadele ederek ifademin düz kalması için gayret gösteriyordum. Dişlerimi sertçe birbirine bastırarak ışık saçan kehribarlarına zehrimi akıtmak istiyor gibi bakıyor, az önceki korku ve tedirginliklerimin hepsini içime atıyordum.

Az önce duvarda, hemen kulak hizamda patlattığı yumruğunu kaydırarak aşağıya doğru indirdiğinde aynı öfkenin çok daha hiddetlisini gözlerinden izliyordum.

Birbirimize kilitlenmiş gibiydik.

Bu bir sessiz savaş mıydı yoksa?

"Yağız?"

Berat'ın sesini işitince sertçe yutkundum. *Yağız.* Adını ilk defa duyuyordum. İşittiğim isimle beraber ense kökümde net bir soğukluk işittim. O ürperti hızla kuyruk sokumuma kadar indiğinde boğazım sürekli kuruyordu.

Göğüs kafesimin arası sıkışıyordu sanki oraya bıçak saplanmış gibiydi ve orası hızla inip kalkıyorken soluklanmak cidden zor geliyordu. Önümden geri çekilmesiyle bedenim üşüdü. Azalan hissiyat kaşlarımın

çatılmasına sebep olduğunda üzerimde anlam veremediğim keskin öfke duygusunu hissediyordum.

"Yürü." Deyip kolumdan tuttuğu gibi beraberinde ilerlememi sağladığında zihnim bulanmıştı sanki. Afallayarak peşinden ilerlediğimde uysal tavrım kafasını karıştırsa da durmadan devam etti.

İlk defa merdivenlerin yukarısına çıkıyordum. Koridorun ortasına doğru ilerlediğimizde gümüş renkli kapıyı açarak içeri girmemizi sağladı. Bileğimi bırakınca irice açılan gözlerle yatak odasına baktım. İkimizin burada ne işi vardı?

Bana doğru döndü ve çenesinin ucuyla odanın köşesindeki kapıyı işaret etti. "Banyo orada, kullanabilirsin." Kaşlarım çatılınca mimik oynatmadan devam etti "sıçan gibi kokuyorsun, temizlen."

Ne? Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyordum. Sanki evine zorla girdik! *Aslında zorla girme kısmında çok da masum sayılmazsın değil mi?* En azından kalmak için zorlamıyorum.

Kaşlarımı kaldırarak en uyuz ifademi takınım ona yaklaştım. "Temizlenmeyeceğim." Suratını ekşiterek geri çekildi. "Böyle pis pis kokacağım, katlanamıyorsan koyarsın kapının önüne."

O da bana en uyuz ifadesiyle baktı ve kafasını salladı "pis olmayı tercih ediyorsan keyfin bilir." Omuz silkerek kapıya döndü ve anahtarı çıkartarak odadan çıktı. İşittiğim kilit sesinin ardından bakışlarım kısıldı. "Bunun b12'si eksik değil ne yazık ki."

İğrenircesine dudaklarımı buruşturduktan sonra kolumu kendime doğru kaldırdım, gerçekten de iğrenç kokuyordum. Yine de hiç bilmediğim bir evde, tanımadığım adamların olduğu yerde yıkanacak halim yoktu. Hem yapabileceğim bir şey olsa bile sırf o yap dediği için bile yapmak istemiyordum.

Burun kıvırarak odayı gezmeye başladığımda giysi dolabının aynasından kendimi görünce irkilerek geri çekilmiştim. Bu halim... Bu halim de neydi böyle? Gerçekten de söylediği gibi sıçana benziyordum!

Yüzüm gözüm pislenmiş. Saçlarım dağılmıştı ve kıyafetlerim... Onlar çok daha pisti. Bıkkınlıkla soluğumu vererek odayı gezmeye devam ettiğimde gerçekten de mümkünmüş gibi kendimi çok daha iğrenç hissetmiştim.

****

"Adamsan gelirsin lan." Dedi Berat. Ardından ahizenin karşısındaki kızı daha da etkilemek için bastırarak devam etti. "Tabi delikanlıysan, sende o yürek varsa gelirsin." Ertesi gün olmuştu ve başındaki bela olduğu gibi duruyordu.

Buket duyduklarıyla iyice fişeklenmiş, adını dahi bilmediği adamı parçalama arzusuyla yanıp tutuşmuştu. "Ben salak mıyım da gelip kendimi ifşa edeceğim he? Hırlı mısın hırsız mısın belli değil. Sen beni korku filmlerinde ilk ölen o geri zekâlılardan mı sandın!" Daha da bağırarak cırladığında Berat gözlerini sıkarak suratını buruşturmuştu.

Sesin kısılsın emi! **İçinden öfkeyle tısladığında gerçekten de kafayı yemek üzereydi. Derin bir soluk alarak sakin kalmaya çalıştı ve görmeyeceğini bilse de gülerek devam etti.**

"Tabi ki de o geri zekâlılardan değilsin. Ancak biraz sende de gerilik var herhalde çünkü telefon numaranı biliyorum ve sürekli seninle konuşuyorum. Ne kadar tehlikeli olduğumu daha bilmiyorsun. Anlaşılan bir gün aniden seni sobelememi istiyorsun?"

Buket duyduklarının ardından sertçe yutkunduğunda erik gözleri daha da irileşmişti. Alt dudağını dişliyor bir yandan da içinden Afra'ya küfrederek onu ne hal içerisine koyduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Demek beni öldürmekle tehdit ediyorsun?"

"Ne?" Adamın suratı ekşimişti. Bu kız cidden süreli bir anlamlar çıkartıyordu ve Berat gerçekten de aklını kaybetmek üzereydi. "Kızım ne saçmalıyorsun sen?" Zaten geçen de Afra'yla konuşurken kafasına silah dayadığını düşünmüştü, kafasında kurup durmuştu. Bu kızın

cidden kaçık olduğunu düşünüyordu. Çok hayal kuruyordu ona göre Buket.

"Kelimelerinin altında yatan anlamları fark edemeyeceğimi mi düşünüyorsun? Heh!" Telefonu kulağından çekerek öfkeli ifadesiyle ekrandaki *Arıza* yazısına baktı. "Hay senin sesine..." Kendi kendine fısıldıyorken kız bağıra çağıra devam ediyordu.

"Bana bak polisi aratma bana. Şu kızı getir diyorum sana!"

Gözlerini devirdi. "Tamam Afra'yı istiyorsan benimle bir kez buluş diyorum sana." Telefonda istediği cevapları alamayacağını biliyordu, alamıyordu da. Bu yüzden bir an önce Buket'le buluşmalı, Afra'nın araştırmasını yaptıktan sonra ona göre işin içinden çıkmalıydı.

"Hem dayının savcı olduğunu söylememiş miydin? Bir şey olursa öttürürsün zaten beni kızım." Diyerek önceki söylediklerini destekledi.

"Amcam." Diyerek düzeltti kız.

Sırıttı. "Tamam işte amcan."

Sayısız telefon konuşmasının ardından neticeye varamayan Buket öfkeyle soluyorken göğüs kafesi hiddetle inip kalkıyordu. Onu gerçekten de telefon konuşmaları sayesinde bulabilirdi. Bu yüzden olayları onun yönetmesine izin veremezdi.

"Tamam o zaman çık gel meydana. Meydanda buluşacağım seninle." Sürekli kalabalık olan, gürültüden ikili konuşmaların oldukça zor olduğu yeri seçmişti. Niyetini anladığı için Berat sırıttı.

"Peki ben seni nasıl tanıyacağım çingene?"

Buket hızlıca düşünüyorken iri gözleri etrafta gezindi ve turuncu şapkasının üzerinde durdu.

"Turuncu, turuncu şapka takacağım. Peki ya ben? Ben nasıl tanıyacağım?"

Adam keyifle sırıttı. "Yakamda kırmızı gül olacak." Eski Türk filmlerinde falan böyle oluyordu değil mi? İkili telefonu kapattıktan sonra Berat soluğunu yavaşça bıraktığında bu işi bitireceği için rahatlamış hissediyordu.

Buket strese girerek yerinden kalkıp hazırlandığında turuncu şapkasını taktıktan sonra çalışma masasına oturarak ailesine kısa bir mektup yazdı. Can güvenliklerinin tehlikede olduğunu, ona ulaşamazlarsa Berat'ın numarasını polise vermelerini ve biraz sonra meydana gideceğine kadar verebileceği tüm bilgileri yazarak evden çıktı.

Kılıf kıyafetine de dikkat etmiş, şapka taksa da dev çerçeveli bir gözlük takarak görüntüsünü kamufle etmeyi de ihmal etmemişti. Turuncu şapkasının altından sarkan sarı peruğunun tutamlarına baktı. "Çok mu yapay duruyor acaba?"

Geçen sene aliExpresten almıştı ve şapkayla kullandığında çok da sırıtmadığını düşünüyordu.

Berat meydana geldikten sonra jilet gibi olan siyah takım elbisesiyle Buket'in söylediği pastaneye doğru ilerliyorken tabi ki de yakasına o aptal gülü takmamıştı. Bakışları hızla etrafta geziniyor, turuncu şapkayı artıyordu. O sırada pastanenin kenarında oturan yaklaşık yüz kilo üzeri duran turuncu şapkalı kızı arkasından görünce sırıtarak yanına doğru ilerledi.

"Gerçekten de takmış." Daha da eğlenerek önüne geçerken kıza takıldı "ne haber çingene!" Ardından tam da karşısına oturduğunda az önce çingene dediği kişinin Buket yerine heybetli bir adam olduğunu gördü.

Kaşları dehşetle aralandığında neye uğradığını şaşırmıştı. Heybetli adam Berat'a ters ifadesiyle baktıktan sonra çocuğunun taktığı turuncu şapkayı çıkartarak yanından geçen oğlunun kafasına geri bıraktı.

"Bir sorun mu var delikanlı?" Pala bıyıklarını düzelterek öfkeyle tısladığında Berat dikene oturmuş gibi geri sıçradı ve sertçe yutkunarak kafasını kaşıdı.

"Kusura bakma bey amca, arkadaşımla karıştırdım." Diyerek oradan kalkıp pastanenin diğer tarafına doğru ilerlediğinde içinden boyuna sövüyordu. "Nerede bu çingene?"

Meydana yaklaşınca turuncu şapkasını çıkartarak etrafı inceledi. Önce telefondaki yabancıyı bulup görüntüsünden alacağı güvene göre takıp kendini deşifre edecekti. Şapkasını çantasına attıktan sonra üzerine giyindiği devasa bahçıvanın ceplerine ellerini sokarak yakasında gül olan adamı aramaya koyuldu.

Pastanenin çevresinde attığı üçüncü turdan sonra öfkeyle soluğunu bıraktığında olmayan tahammülü iyice buhar olup uçmuştu. Genelde hayra yorulmayan ağzını öfkeyle aralayıp bir şeyler mırıldanacakken bir yandan da yan yan yürümeye devam ediyordu.

"Ay!" Çarptığı sert omuz kızın serseme dönmesine sebep olmuştu. Kafasını çevirip çarptığı kişiye baktığında uzun boylu bir delikanlı olduğunu görmüştü. "Dikkat etsene be!"

Berat'ın kaşları hayretle yukarı kıvrıldı. "Sen bana çarptın." Ardından işittiği sesi tekrardan anımsadığında suratındaki ifade iyice dağılmıştı. Hayretle işaret parmağını kıza doğru uzattı.

"Sen..." Dediğinde dudakları hayretle aralanmıştı.

Tabi ki Buket de onun sesini tanımıştı. Sertçe yutkunarak dev çerçeveli gözlüklerini düzelttiğinde peruğunun düşmemesi için kafasını tutuyordu.

Berat'ın bakışları kısıldı. "Hani turuncu şapkan? Şapkan nerede?" Dedi hayretle.

Buket gözlerini kısarak adamın yakasına baktı. "Peki ya senin gülün?" Artık ikisinin de gözleri daha fazla kısılmıştı. "Cin olmadan adam çarpacaktın demek ha?"

Ardından ikisi de birbirine en uyuz ifadesiyle bakmaya başladığında birbirleriyle işleri olduğunu biliyorlardı.

****

Daha fazla karnımın gurultusuna dayanamayıp sabah verilen kahvaltıdan yediğimde kendimi daha da pis hissediyordum. Odamdaki banyoyu kurcalamış, dolapların içine kadar bakmıştım. Aslında içeriden kapıyı kilitleyerek hızlıca yıkanabilir, dolaptaki erkek kıyafetlerinden de üzerime geçirebilirdim.

Sıkıntıyla soluğumu bıraktım. Yine de bana yaklaşmamaları için böyle kalmam çok daha iyi değil miydi?

"Ama bu bana da cezaydı!"

Öfkeyle tıslayarak yerimden kalktığımda kapının kilidi açılmıştı. Maviliklerim dehşetle kapanıp açıldığında herhangi bir hareketlilik olmayınca meraklanarak o tarafa doğru ilerledim.

Kapıyı açıp burnumu arasından çıkarttığımda koridorun iki tarafını da inceliyordum. Boştu...

Odadan çıkarak geziniyor, merakla etrafa bakınarak evi keşfediyordum. Alt kata indiğimde mutfak tezgahının önünde duran siyah takımlı adamı görünce duraksadım. Bu, geçen gün Berat'la konuşurken koridordan geçen sarışındı. Beni görünce gülümseyerek göz kırptı.

"Bir kupa kahve ister misin?" Cevap vermeden öylece bakınca kendini tanıttı. "Bu arada ben Buğra."

Şaşırmamıştı. Önüne dönerek kahvesini yapmaya devam edince merak ederek sordum. "Kilidi sen açtın değil mi?"

Dudaklarının arasından ıslık çalarak şarkı mırıldanıyorken yandan kaçamak bakış attı. "Doğru tahmin."

"Ama neden?" Sürekli kafamı karıştırıyorlardı ve iyi ya da kötü olduklarına karar veremiyordum.

"Aşırıya kaçmadığın sürece ev içerisinde istediğin gibi takılabilirsin. Seni zorla tutmuyoruz."

İşte bu son zamanlarda duyduğum en kötü şakaydı. "Öyle mi? O zaman neden istediğimde gidemiyorum?"

İfadesi iyice sıcaklaştığında onu kendime yakın hissetmiştim. "Hikâyenin doğruluğu kanıtlanana kadar misafirimiz olarak kalmanda ne gibi sakınca olabilir?" Omuz silkti. "Eğer gerçekten doğru söylüyorsan rahat olabilirsin."

"Kafam karışıyor."

"Neden?" yaklaşarak elindeki kupalardan birini uzattı, aldığımda pencerenin kenarına geçip karşımda durduğunda anlam veremeden devam ettim.

"Vedat'ın söylediklerinden farklı duruyorsunuz."

İstemsizce gülümsediğinde beyaz dişleri parlamıştı. "Yardım etmen için yalan söylemiş."

Kalbim tekledi. Bu Vedat... Cidden! Elimde kanıtım olmasa da Berat da bu sarışın adam da insan gibi konuşuyordu ve onlarla konuşurken rahatsızlık hissetmiyordum. Galiba ben... Gerçekten de Vedat tarafından kandırılmıştım.

"Öyleyse Vedat'ı neden o hale getirdiniz?"

Adını duyması bile suratının buruşmasına neden oluyordu. "O içimizden biriydi ve götlük yaptı." Dudak büktü. "Tabi söylediğin gibiyse onun gerçekten de nasıl bir pislik olduğunu bilmiyorsun demektir."

Bakışlarım sislendiğinde kendimi nasıl biri uğruna tehlikeye attığımı gördükçe iyice üzülüyordum. Zaten çok normal olmayan hayatım onun yüzünden iyice karman çorman olmuştu.

Buğra'yla yaptığım konuşma daha iyi hissetmeme sebep olmuştu. Odama geçtikten sonra üzerimdeki pis kıyafetlere ve kokuma daha fazla dayanamadan dışarıda bıraktığı anahtarımı alıp içeriden kapıyı kilitledim.

Dolaptan siyah, bol geleceği belli olan eşofman takımını çıkartıp banyoya götürdükten sonra banyoyu da kilitleyip hızlıca yıkanmıştım. Her ne kadar Berat ve Buğra sayesinde daha iyi hissetsem de yine de tedbiri elden bırakmamam gerektiğini biliyordum.

Giyindikten sonra aynanın karşısına geçtiğimde suratım ve saçlarım tertemiz olduğu için direk aydınlanmıştım. Kısa süreli olsa da görüntüme bile yabancı kaldığımı görebiliyordum.

"Gerçekten de vahim bir haldeymişim."

****

İkili diş bileyerek birbirine bakmayı sürdürdüğünde pastanenin içine girmiş, karşılıklı oturmuşlardı. Berat onun gerçekten de fena olduğunu düşünüyordu.

"Hani turuncu şapka takacaktın?"

Buket öfkeyle cırladı "sende yakana gül takacağını söylemiştin!"

"Hah! Bunu gerçekten de yedin mi? Sırf seni görmeye geleceğim diye yakama gül mü takacaktım?"

Buket suratını buruşturdu. "Sanki ben istedim be!" Gözlüklerini düzelterek mırıldandı. "Her neyse. Bu saçmalık çok uzadı. Her şeyi anlat çabuk."

"Her şeyi sana Afra anlatır. Buraya senin anlatman için geldim." Deyip diş bileyerek kıza bakmayı sürdürdüğünde ikisinin de tahammül seviyesi düşüktü.

Berat Buket'in ağzından birkaç kelime laf aldıktan sonra Afra'yı araştırmaya koyulduğunda gerçekten de her şeyin söylediği gibi

olduğunu görse de Vedat'la herhangi bir bağlantısı var mı diye ekstra araştırmalar yapıyordu.

****

Nemli saçlarım kuruyunca odamdan çıkıp Amerikan mutfağa gittiğimde tekrardan Buğra'yla karşılaşmıştık. Bu sefer kendine yemek hazırlıyordu. Beni görünce kaşlarını kaldırıp neşeyle bakarak gülümsedi.

"Zamanlaman harika."

Ardından hazırladığı tabaklardan birini masanın üzerine koyup önüme doğru ittiğinde omleti mükemmel derece pişirdiğini, etrafına koyduğu domateslerle de ufak da olsa sunum hazırladığını görebiliyordum. Açıkçası bu beni biraz şaşırtmıştı. "Dışarıdan bakacak olursam sunum adamı olduğunu düşünmezdim." Deyip nazikçe gülümseyerek tabağı önüme çektiğimde karşıma oturmuştu.

"Bir farklı gördüm seni?" Tek kaşını kaldırarak suratımı inceledi. "Suyla tanışmış gibisin?"

Boş bulunarak gülümsediğimde sinirim bozulmuştu. Ardından ifademi hızlıca toparlamaya çalışarak kafamı salladım. "Seninle konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissettim." Bakışlarındaki merhamet doğu kişiye duygularımı açtığımı gösteriyordu. Kısa süre içerisinde tanışmış olsak da onu arkadaş gibi görüyordum.

Yağız eve arabasını eve doğru sürüyorken aklına sürekli en son yaptığı konuşma geliyordu. Babasından öte sevdiği Salih'i görmüştü ve adamın ömrü ne yazık ki çok az kalmıştı.

Sıkıntıyla ensesini ovuşturarak çakır gözlerini yola dikmeye devam ettiğinde göğüs kafesi hiddetle inip kalıyordu. Yağız elinden bir şey gelmediği zamanları, kartları yönetemediği vakitleri sevmezdi.

Dişlerini sertçe birbirine bastırdığında Salih babanın sesi kulaklarında yankılandı.

"Oğlum..." Ona ilk defa bu şekilde sesleniyordu. Sırtı adama dönükken bakışları irileştiğinde ifadesi dağılmıştı. Hayır, ona ilk defa biri bu şekilde sesleniyordu. Soğukkanlılığını koruyarak masasında oturan adama döndüğünde dişlerini sertçe birbirine bastırdı.

Salih'le ilk tanıştığı zamanlar o kadar küçüktü ki... Onun saçlarına daha akın düşmediği vakitleri bile hatırlıyordu. Şimdi ise siyahlarından eser kalmamış, saçlarının her teli ağarmıştı.

Yağız'ın her zamanki gibi kendinden emin ifadesini görünce göğsü kabardı ve gururla gülümsedi. "Seni farklı sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Sert surat hatlarını bozmasa da işittikleriyle beraber gönlünde bir yerler fokurdamıştı genç adamın. Berat da Buğra da elinde büyümüştü ancak yolları ilk olarak Yağız'la kesişmişti... Aslında en çok muhabbeti de diğer ikisiyle etse de Yağız'la kimsenin işitmediği gönülden kopan sohbetleri vardı.

En zor işlere onu sokmuş, en çok Yağız'ı çalıştırmış, aynı zamanda da en çok bu kararlı adamı sevmişti. Tabi diğerleri de onun oğlu sayılırdı ancak Yağız... Salih için çok farklıydı.

Amansız hastalığı her geçen günü yeni uçurumlar olarak aralarına koyuyorken Salih çocukları tek bırakacağı için üzgün hissediyordu. Her ne kadar onları ilk bulduğu halde olmasalar da büyüyüp güçlendiklerine, koca adam olduklarına tanık olsa da gözünde hep o üç küçük çocuk olarak kalacaklardı işte...

"Ne çok isterdim biliyorsun, değil mi?" Az önceki oğlum kelimesinden Yağız öyle çok etkilenmişti ki normalde olsa neyi kastettiğini bakışından anlayacakken karşısında yalnızca afalladığıyla kalmıştı.

"Evlenmeni, çoluk çocuğa karışmanı..." Sertçe yutkunduğunda tebessümü gölgelenmişti. "Gerçi bu yaşlı adamın" hastalığı, diyecekti ki sustu. Bunu çocuklara ısrarla söylemiyordu. Onların gözünde güçsüz, eksik kalmaktan korkuyordu. Bu yüzden yalnızca yaşının ardına

saklanmayı seçti. "Ömrü torunlarını görmeye yetmez ancak... Belki Mürvet'ini izlemeyi bana çok görmezsin ha? Ne dersin oğlum?"

Yağız'ın tekrardan gönlünün içi akışkan bir hal almıştı. Soluğunu sertçe aldı ve buz gibi ifadesiyle ayakta dikilmeye devam etti. Daha fazlasını bilmezdi ki...

"Çok hayal kuruyorsun Salih baba." Dedi ve kafasını sallayarak ifadesiz sesiyle devam etti. "Kadınlara güvenmediğimi biliyorsun." Ardından adamın şefkat akan gözlerini daha fazla izlemek istemediğine karar verip çekip gitmek için arkasını döndüğünde adamın sözleri onu durdurmuştu.

"Bir gün birine güveneceksin evlat." Düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. "Güzelin biri kalbini çalacak ve sende ona güveneceksin." Yaşlı olduğu için adamın üzerine gitmek istemedi ve öylece ayakta dikilmeye devam ederken Salih devam etti. "O kız hem sinirlendirecek. Öyle öfkeleneceksin ki hissettiğin duygulardan dolayı kanın kaynayacak ancak... Sevgin hepsinin üstünde kalacak."

Adamın söylediklerini hatırlamak bile midesini bulandırmaya yetiyordu. Arabasını park ettikten sonra inip eve girdiğinde sağ elinde tuttuğu poşeti yükselterek koridora yönelecekken içeriden yükselen seslerle adımlarını sonlandırarak kulak kabarttı.

"Seninle konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissettim."

Kaşları çatıldığında suratı yerdeydi. Kime bunu söylediğini anlayamamıştı.

"En azından seninle insan gibi konuşabiliyorum ve... İşler her ne kadar mantıksız olsa da kendimi güvende hissettim ve bu yüzden rahat edebildim."

Buğra'nın alaycı kahkahasını işitince dişlerini sertçe birbirine bastırdığında elindeki poşetle mutfağa doğru ilerledi ve ikilinin yalnızlığını bozdu.

Afra geldiğini görünce anından kaskatı kesildiğinde tüm keyfi kaçmıştı sanki. Kül gibi ifadesiyle genç adamın güçlü bedeniyle yanlarına gelmesini izledi.

Yağız elindeki poşetle geliyorken Buğra merakla sormuştu. "O ne?"

Düşünmeden mutfak çöpünü açarak içine tıktı. "Çöp." Bu kelimeyi söylerken Afra'yla göz göze gelmişti.

Genç kız dudaklarını iğrenircesine buruşturarak ayağa kalktım. "Odaya gitsem iyi olacak." Onu bir anlığına bile görmeye tahammül edemiyordu zaten açıklamasını da Buğra'ya yapmıştı.

"Bari tabağını bitirseydin." Gerek olmadığını söylememe kalmadan telefonu çaldığında özür dilercesine bakıp masadan kalktı. O giderken bende ani hareketle mutfaktan çıkmak için arkamı döndüğümde Yağız'ın bedeniyle karşı karşıya kalmıştım. Çarpışmamak için kendimi son anda durdurduğumda göğüs kafesim hiddetle inip kalkıyordu.

Kehribar rengi gözleri öfkeyle parlıyorken benim de ondan altta kalır yanım yoktu. Az önceki *çöp* meselesi zihnimdeki tazeliğini koruyorken kavgadan kaçınmak istiyordum. Kalan günlerimde başıma bela almadan onunla muhatap olmadan defolup gitmek istiyordum çünkü ne zaman fırsatı olsa her seferinde sinirlerimi bozabiliyor, beni anında nefretle dolduruyordu.

Bunu istemiyordum. Bu adamın sinirlerimi anında tepesine çıkartmasını, duygularımı bir direksiyon gibi yönetmesini istemiyordum.

"Suyla tanışmışsın."

İğnelercesine konuşunca yanağımın içini dişleyerek soluğumu uzunca aldım. Sakin kalmak istesem bile bu adam hemen bam telime basıyordu. Cevap vermeyince çenesinin ucuyla üzerimi işaret etti. "Seni hortumla yıkamama gerek kalmadı."

"Ya sen kimsin?" Tahammül edemeden gözlerimi öfkeyle belerttiğimde soluklarımdan öfkeyle burnumdan akıyordu. "Sen kimsin de" Bakışları parladığında aldığım soluk kesilince cümlem yarıda kalmıştı. İfadesi ve duruşu öyle çok güçlüydü ki aralıksız gözlerine bakamıyordum. Bir süre sonra ne yazık ki pes ederek bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyordum.

Güç almak istercesine nefes alıp hızlıca ekledim "böyle bir şey söyleyebiliyorsun?" Ardından tekrardan gözlerimi kaçırınca bakışlarının yoğunluğu öyle fazlaydı ki sanki yudum yudum eksiliyordum.

Daha önce de erkeklerle göz göze gelmiştim. Birçok farklı göze bakmıştım ancak o... Neden böyleydi? Neden farklıydı?

Sanki beni yiyip bitirecek gibi bakıyordu?

Bunların hepsi nefretten miydi?

Beni hissettiği yoğun öfke duygularından dolayı ortadan kaldırmak istiyor olabilir miydi?

"Beni kışkırtma." Dedi dişlerinin arasından tıslayarak. Sertçe yutkunurken tekrardan gözlerimi kaçırdım. İçimden kendime sert bir yumruk atmak istiyordum. Neden kendime hâkim olamıyordum? Neden ısrarla gözlerimi kaçırıp duruyordum? En iyisi bir an önce kaçıp gitmek iyi olacaktı çünkü... Karşısında daha fazla savunmasız kalmak istemiyordum.

"O halde gideyim." Yanından çekilip gidecekken kolumdan tutup bedenimi tekrardan önüne çektiğinde paniklemiştim. Göğsümde hissettiğim sıkışmayla beraber gözlerimin akı arttığında titreyen parmaklarımı saklamak için ellerimi yumruk yaptım.

Bir şey söylemeden büyük bir yavaşlıkla surat ifademi incelemeye başladığında ne yaptığını anlamıyor, bakışlarının ağırlığı altında eziliyordum.

Sakın titreme, sakın. Sakin olmalısın. Kendinde olmalısın.

Karşısında nefes egzersizleri yapıyor, aptal telaşımı belli etmemek için bin bir türlü çabaya giriyordum.

Bu cesareti nereden buluyordu? Ben bir insana dik dik bakarken bile çekinirdim. Bu adam ne kadar arsızdı ki pervasızca suratımı izliyordu? Ardından elini çekince toparladığım gücümle beraber ona tip tip bakarak yanından geçip gittiğimde arkamı dönmemle ifademin zayıflaması bir olmuştu.

Adımlarımı yavaşlatmadan koridora girdiğimde surat ifadem ağlamaklı bir hal almıştı. Elimi göğsümün üzerine koyup hızla çarpan kalp atışlarımı hissederek odaya girdiğimde soluk soluğa kalmıştım...

Zaten çok güçlü olduğumu söyleyemezdim ancak... Onun karşısındayken sanki kalanı da buhar olup gidiyordu. Kapattığım kapıya sırtımı yaslamış, soluk soluğa orada soluklanıyorken karşıdaki duvarın aynasından kendimle göz göze gelmiştim.

Bakışlarım irileşti. Alt dudağımı sertçe ısırarak mayhoşlaşan gözlerime, neredeyse moraran suratıma ve ifademdeki o garip çaresizliğe baktım. Nedenini bilmediğim çaresizlikten ötürü yorgun, bitap düşmüştüm.

Göğsüm hiddetle inip kalkmaya devam ediyorken zihnim iyice allak bullak oldu ve kafamı onaylamaz anlamda sallayarak odanın içerisine doğru yürümeye başladığımda odağım asla yaşadığım an değildi... Aklım saniyeler öncesinde kalan kırıntılardaydı.

Kafamı neden onaylamaz anlamda salladığımı da neye yakalanıp kaçmaya çalıştığımı da bilmiyordum. Tek bildiğim, hayatımın artık hiçbir şekilde eskisi gibi olmayacağıydı. Eskisi gibi hissetmeyeceğimdi ve... Bu histen daha ilk tanığım anda nefret etmiştim.

"Çok yorgun günler geçiyorum." Başımı onaylar anlamda sallayarak odamda volta atmaya devam ettim. "Aynı zamanda da saçma,

travmatik." Daha hiddetli salladım. "Bu yüzden ayak uyduramamam, garip hissetmem normal."

Gözlerim korkuyla dolunca elim tekrardan kalbimin üzerini buldu. İçten içe az önceki yatıştırmalarımın boşa olduğunu biliyordum ve kendime engel olamadan birkaç damla yaşın yanaklarıma doğru süzülmesine izin verdim.

Kahretsin. Göğüs kafesim patlayacak gibi kalbim hızla atmaya devam ediyordu.

****

"Afra'nın söyledikleri doğruymuş." Berat eline geçen dosyayı Yağız'ın önüne koyarak anlatmaya devam etti. "Gerçekten de söylediği gibi Vedat'la hiçbir bağlantısı yok."

"Vay canına." Masanın diğer ucunda oturan Buğra şaşkına dönmüştü. "Bu kız cidden yürek yutmuş olmalı. Ya da fazla saf. Yoksa neden ilk defa gördüğü biri için hayatını tehlikeye atsın ki?"

Berat karşısındaki sandalyeye oturdu ve ona katıldı. "Üstelik hayatı bu kadar zorken... Neden böyle yaptığını bende anlamadım." Yağız'ın cevap vermeden çenesinin altına yerleştirdiği parmaklarıyla öylece durmaya devam ettiğini görünce merakla sordu.

"Afra'yı evine yarın mı götüreyim?"

"Hiçbir yere gitmiyor." Onunla göz kontağı bile kurmadan sertçe konuşmuştu.

İki erkek de işittikleriyle hayrete kapıldığında öylece kalmışlardı. "Geçen gün ne yapıyorsan yap demiştin, kız yalan söylemiyormuş, onu ne diye tutacağım?"

Tek kaşını kaldırarak kafasını ona doğru çevirdiğinde eli sandalyenin kolunu bulmuştu. "Onu Vedat'ı salmadan önce düşünecekti."

Evet, Berat da aynı şekilde düşünüyordu ancak... Bir yandan da Afra için üzülmeden edemiyordu. "Yağız, kızın hayatı zaten zorluklarla dolu. Bırakalım gitsin işte."

İfadesi buz gibi suratına asılı kaldığında otoriter bakışlarını bir an olsun kırpmıyordu. "Burada kalacak."

"Oğlum, gerçi bıraksak... Onun için daha zor olmaz mı?" Dedi Buğra düşünceli bir sesle. Üvey ağabeyinin ne derece pislik olduğu belliydi.

"Yani doğru söylüyorsun tabi de... Bu sonuçta onun hayatı, bizi ne ilgilendirir ki?" İçten içe o da yardım etmek istiyordu ancak ne sıfatla yapacağını bilmiyordu. Bir yandan da kaçık arkadaşı yüzünden bulaşmak istemiyor, üvey ağabeyini uzaktan halletmeyi düşünüyordu içten içe...

"Niye? Mezun olmak üzere demedin mi? Stajyer olarak girsin işte bizim şirketlerden birine."

"Onu kollamak için değil, yaptıklarının bedelini ödetmek için yanımda tutuyorum."

Yağız'ın sesi ikilinin muhabbetini bıçak gibi kestiğinde kısa süreliğine ona bakakalmışlardı. "Biz suçsuz kimselere zarar vermeyiz, bedelini nasıl ödeteceksin?" Berat'ın sorunun cevabını Buğra da ilgiyle beklemişti.

Yağız omuz silkti. "Benimle aynı havayı bile teneffüs etmek istemiyor, yanımda kalması ona en büyük ceza zaten."

Anlattıkları ikiliye deli saçması gibi gelse de seslerini çıkartmadılar. Yağız onların kafasını iyice karıştırmıştı. Bir gün önce kıza ne olacağı umurunda olmayan adam gitmiş, yerine kızın yaptıklarını fazlasıyla önemseyen adam gelmişti. Berat içten içe bir şeyler kondurmaya çalışsa da adamın ilk baştaki ilgisiz tavrı tezlerini çürütüyor, kafasının iyice karışmasına sebep oluyordu.

"Bu arada, not geçmeyi unutmuşlar." Deyip önündeki dosyayı gösterdi. "Kızın bir kardeşi var."

"Yoksa o pisliklerle mi kalıyor?" Diyerek atıldı Buğra.

Dudaklarından olumsuz anlamda mırıltı çıkarttı. "Kızı hiç görmemiş, yetimhaneye vermiş anası direkt. Nerede olduğu belli değil."

"Hadi be!" Buğra duyduklarına sürekli şaşırıyordu. "Biz bulamaz mıyız kardeşini?"

"Buğra." Yağız'ın sert sesi muhabbeti tekrardan kestiğinde hırsla devam etti. "Onunla ilgileneceğine işlerine devam etsen iyi edersin." Ardından öfkeli bakışlarını üzerinden çekmedi ve cümlesini tamamladı." Rıfatlar haber bekliyor, Asım'larla olan işi bir an önce bağla artık millete acıyacağına."

Ardından sinirle yerinden kalktığında bakışlarından öfke fışkırıyordu.

Afra banyosundan çıktığı anda odasında hissettiği hareketlilikle bakışlarını kırpıştırarak kapının kenarına baktığında neye uğradığını şaşırmıştı. Yağız... Onun kaldığı odada ne işi vardı?

"Neden buradasın?"

Kararlı ifadesiyle beraber kızın tam karşısında kaldığında varlığının hissiyatı her yerdeydi. "Beni mi arıyordun küçük sıçan?" İşittiklerini bir anlığına algılayamadığını düşünerek bakışlarını kırpıştırdığında algısı giderek bozuluyordu.

"Ne saçmalıyorsun?"

Genç adam bir adımla hemen önünde durduğunda artık aralarında mesafeye dair hiçbir şey kalmamıştı. "Benim odamda olan sensin." Ardından kızın gökyüzü mavisi gözlerini seyre daldığında Afra hayretle etrafa bakınmıştı.

Evet, burası gerçekten de ilk girdiği odadan farklıydı ama nasıl... Bu hatayı nasıl yapmıştı?

"Affedersin." Dedi buz gibi sesiyle. Dışarı çıkmak için yana doğru kaydığında dirseğini tutarak önüne geçmesini sağlamıştı. Yine aynı kehribarlıklar tuhaf sıcaklıklarla gözlerine daldığında içinin titrediğini hissetti ve ateşe değmişçesine onan geri çekilmek istedi. Yağız buna izin vermemişti.

"Ne yapıyorsun?" Dedi kız ters ifadesiyle.

"Gitmek zorunda değilsin."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

Genç adam sertçe yutkundu "istersen burada kalabilirsin." Ardından suratını yavaşça kendisininkine doğru yaklaştırmaya başladığında neye uğradığını şaşırmıştı. Titreyen mavilikleriyle beraber genç adamın keskin çehresini izliyorken o... Suratını geri çekmedi.

Afra titreyerek uyandığında kesik kesik soluyor, bir yandan da gözlerini defalarca kez kırpıştırıyordu. Sanki dakikalarca deniz altında kalmıştı ve ancak soluklanma fırsatı bulabiliyor gibiydi.

Yatakta hangi ara oturur pozisyona geldiğini bile bilmiyordu. Suratının önünü gölgeleyen saçları hızla geriye doğru ittiğinde suratı yanıyordu.

Kafasını açık olan camdan gözüken dolunay ışığının aydınlattığı parlak gökyüzüne çevirdiğinde hangi anın gerçek olduğuna karar vermek zorunda kalmadığını gördü. Dolunay ışığı öyle aydınlıktı ki an, onun için fazlasıyla gerçekti.

Kendine gelemediğini fark edince atik hareketle yataktan kalkıp banyoya girdiğinde aynada gördüğü yansıma iyice sinirlenmesine sebep olmuştu.

"Neden böylesine aptalca bir rüya gördüm?" Açtığı musluğun altına elini sokuyorken kendi kendine söyleniyordu. O aynadaki kırmızı suratı da neyin nesiydi öyle? Neden o hayvanı rüyasında görmüştü?

Kafasını onaylamaz anlamda sallayarak musluğu kapatıp içeri girdi. Uyumadan önce üzerindeki hırkayı çıkartıp, bol tişörtüyle kaldığı için şanslı hissediyordu çünkü bu sayede daha az terlemişti.

"Biraz su içsem iyi olacak." Gördüğü rüyanın etkisini üzerinden atamamıştı ve aynı zamanda da boğazındaki susuzluğa daha fazla engel olamamıştı.

Sersem ifadesiyle beraber odasından çıktığında koridor zifiri karanlıktı. Hava kararmıştı ve anlaşılan herkes uyumuştu. Ürpererek merdivenlerin aşağısına doğru indiğinde etrafta hiç ses yoktu. Kimsenin olmayışının verdiği rahatlıkla beraber zihnindeki karmaşıklığa son vermeye çalıştığında her geçen saniye uyku mahmurluğu daha da açılsa da kendine gelmesi bir o kadar güç oluyordu.

Son basamaktan da indikten sonra elini koridorda gezdirerek lambanın düğmesini aramaya çalıştığında soğuk duvar avuç içinde ısınıyordu.

"Hıh!" Kalın, uzun parmaklara çarpıp kuvvetli elin üzerinde kaldığında korkuyla titremişti. Karşısında birisi vardı ve ışığın düğmesini ondan önce kapmıştı. Korkuyla dudaklarını aralayacakken parmaklarının altındaki el harekete geçerek düğmeye bastığında daha yoğun ışık saçan kehribarlıklarla karşılaşmak... Onu tam anlamıyla nakavt etmişti ve... Az önce gördüğü rüyadan dolayı daha fazla korkutmuştu.

Ürpererek dudaklarını aralayıp çığlık atacakken Yağız'ın kaşları çatıldığında refleksle diğer elini kızın ağzına doğru kapatırken bulmuştu.

Aynı adam, tanıdık senaryoyla beraber Afra sırtını yine bir duvar önünde bulduğunda dehşetle açtığı maviliklerini pinpon topu gibi iki keskin gözden çekmeden onu izliyor, her geçen saniye bilinmezlikleriyle dolu olan o yoğun, korkutucu duyguların içerisine kapışarak boğuşuyordu.

KRİSTAL

instagram: suleeterzi

4.BÖLÜM "HIRS SAVAŞLARI"

**İYİ OKUMALAR, YORUM YAPMAYI UNUTMAYIN **

GÖRSEL YAĞIZ SÖNMEZ

BAZEN MANTIKSIZLIĞIN İÇİNDE MANTIK BULURSUN.

Parmaklarımın altında kalan damarlı elin kıpırdamasıyla odanın aydınlanması bir oldu. Ürpererek kehribar gözlerine hayretle daldığımda birden karanlıktan aydınlığa geçmek ve sert ifadesini görmek ürkmeme sebep oldu. İstemsizce dudaklarımı aralayıp çığlık atacakken boştaki elini dudaklarıma kapattığında sırtım duvarı bulmuştu.

Diğer elim hala daha ışığın üzerinde olan elinin üzerindeyken öylece kalmıştım sanki... Mimik bile kıpırdatamıyordum ki elimi çekecek gücü kendimde bulayım. O yakınlaştıkça aklım benden bir o kadar uzağa kaçıyordu sanki... Onu gördükçe neden sürekli nutkum tutuluyordu ve ben kabiliyetlerimi bir bir kaybediyordum?

Gözleri yüzünden olabilir miydi?

Öyle parlak ve derindi ki bakanı içine çekiyordu sanki. Açık, çok açık bir kehribar... Kafasının ötesinden patlayan tavan ışığından bile daha aydınlık geliyordu. Baktıkça uçuşuyordum sanki...

Genzinden gelen temiz, erkeksi kokusunu daha fazla almak istemeden soluklanmayı durdurduğumda elini yavaşça ağzımdan indirmişti.

"Ne yapıyorsun?" Dedi çatık ifadesiyle.

"Asıl sen ne yapıyorsun?" Sesim titremediği için içimden şükürler ediyordum. Ellerimi iki yanımda tutarak yumruk yaptığımda sıktığım parmaklarımdan güç alıyordum. "Ödümü koparttın." Diyerek yavaşça mırıldandığımda yukarıda, merdivenlerde hareketlilik oldu. Korkarak kafamı korkuluğa yükselttiğimde Buğra ve Berat korkuyla, telaşla merdivenlerden iniyorlardı.

Surat ifadem onların bu halini görünce ürpererek dağıldığında ne olduğunu bilmesem de en az onlar kadar telaşlanmıştım.

Yağız çatık ifadesiyle beraber omzunun üzerinden o tarafa doğru döndüğünde sinirli duruyordu.

"Salih baba!" Dedi Berat iyice çekilmiş ifadesiyle ve telaşla devam etti. "Salih baba fenalaşmış Yağız, hastaneye kaldırmışlar!"

Duyduğu bağırışlarla beraber Yağız'ın tüm ifadesi dağıldığında o sarı, parlak gözleri iyice keskinleşerek bir noktada kalmıştı. O andan itibaren sanki söylenenleri duymuyor, duysa bile algılayamıyor gibi gözüküyordu.

Bakışlarımı ondan çekemiyordum. Vereceği tepkiler nedense benim için çok önemliydi. Başından beri aynı tip gördüğüm suratının o dalgın, sisli geçen güçsüz ifadesi, yeni yüzü dikkatimi çekiyordu.

"Gidelim Yağız!" Dedi Berat yanı başında bağırıyorken.

Buğra'yla beraber çok korkmuşa benziyordu. Salih baba her kimse bu üç adam için de oldukça önemli olduğu belliydi.

Buğra'nın ela gözlerinin altı kızardığında o anki panikle bana bakarak acıyla mırıldandı. "Afra'yı ne yapacağız?"

Berat'ın korku dolu bakışları üzerimi buldu. "Bizimle gel Afra." Hızlıca kafamı salladığımda Yağız iyice dağıldı ve yavaş adımlarla beraber kapıya doğru ilerlediğinde peşinden gidiyorduk.

"Tek araba gitmeyelim." Dedi Berat, Yağız gibi cebinden anahtarını çıkartırken.

"Araba sürecek halde değilim, seninle gelirim." Buğra'nın mırıltısı öyle zayıftı ki ondan çıktığına inanamamıştım. Berat'ın peşine takıldığında ruh gibiydi. Üçü de kilitlenmiş gibiydi. Alt dudağımı dişleyerek başından beri aklımın kaldığı adama baktığımda Berat siyah arabasının kapısını açarken bana doğru dönmüştü. O sırada daha yakınımda olan Yağız'ın arkasında duruyordum. Kafasını salladıktan sonra arabasına atlayınca bir şey söylemeden Yağız'ın yolcu koltuğuna atladığımda içeriden kapıyı kapatana kadar yanına geldiğimi fark etmemişti.

Dalgın ifadesi bozulmadı ve şaşırarak bana baktı. Umursamadan emniyet kemerimi taktığımda üstüne göre daha iri duran alt dudağını kapatmadan önüne döndüğünde bu çocuk suskunluğu sinirimi bozmuştu.

O gördüğüm güçlü, çetin ceviz adamlara ne olmuştu böyle?

"Baban mı?" Dedim zayıf sesimle. Aslında sormaya biraz da çekinmiştim. Ancak merakımı durduramamıştım. Benimle konuşmasını istiyordum.

Cevap vermeden yola bakmaya devam edince daha çok duymamış gibi geldiği için farklı şekilde yineledim. "Değil demek." Kafası karışmış gibi kaşları yukarı doğru kıvrıldı. Ardından pencerenin pervazına yerleştirdiği elini kaldırarak sertçe alnını sıvazladı.

"Gibi. Babam gibi."

"Emin o güçlü bir adamdır ve her ne olduysa bunu atlatacaktır."

Şu anki durumumuza gerçekten de inanamıyordum. Bu zamana kadar ki en koyu nefretimi hissettiğim adam çaresizdi ve bende onu teselli etmeye çalışıyordum.

Söylediklerime kulak asmak istese de kafasını onaylamaz anlamda salladı. "Çok yaşlandı."

Her türlü ölecek demek istiyordu. Evet, bu hayatın değişmez kanunuydu. Eğer Yağız ondan ölmezse Salih babasının ölümünü öyle ya da böyle kesinlikle görecekti.

Birileri hep ölecek, birileri de hep görecekti.

"En azından yaşlandığını gördün." Bunu neden söyledim bilmiyorum. Aslında kendi hikayemi de açmak istemiyordum ancak o lanet olasıca kelimeler bir şekilde çıkmışlardı işte dudaklarımdan.

Afalladı. Kafasını yavaşça bana çevirdi, ardından yolu kontrol edemeden önüne döndüğünde aklı kalmış gibi tekrardan ifademi izlediğinde kısa süreli bir tutulma yaşamıştık.

Hiç kimsenin anlayamayacağı, gizli bir tutulma. O kadar gizliydi ki sebebini biz dahi anlayamıyorduk.

"Sen göremedin mi?" Tek kaşı yukarıdayken. Kısaca yolu takip edip tekrardan suratıma baktığında yüzümde gizleyemediğim, acı dolu tebessümüm oluşmuştu. Dudaklarımı aralayamadım. Burnumun direği sızladı. Yalnızca kafamı iki yana sallamakla yetinmiştim.

Bir şey söylemeden önüne döndüğünde artık daha farklıydı. Bu kısacık konuşma sanki zihninde asılı kalan birkaç sorunun tesellisi olmuştu. Yağız Soluklarını içli içli bırakarak hızını yavaşlatıp arabayı sürmeye devam ettiğinde gözümü bile kırpmadan onu izliyordum.

Hastaneye girdiğimizde Salih'in olduğu kata çıktığımızda hemşireler oradan oraya koşturuyordu. Her şey bir sis perdesiyle beraber yaşanıyordu sanki. O andan itibaren benim de kulaklarım uğuldadı ve duymadı... Acı içerisinde üç adamın endişelerine ortak olduğumda kendilerini kaybetmişlerdi. Salih babanın kalbinin durduğunu duyduklarında akılları başlarından gitmiş, küçük, küskün çocuklar gibi duvara sünmüşlerdi.

Kendimi tutamadan dudaklarım titreyerek ağlamaya başladığımda aklıma babamı kaybettiğim gün geldi ve kendimi o zamanlardaki, küçük Afra gibi hissetmeye başladım.

Öylesine küçük, savunmasız, biçare...

Baba, babacığım...

Yokluğundan beri olan baba özlemimim buram buram burnumda tütmeye başladığında gözyaşlarını akıtmayı bilmeyen adamların karşısında iç çekerek, sessizce ağlıyordum. Koridorda oluşan sessizliğin ardından burnumu çektim. Ağladığımı ilk olarak Berat fark etmişti. Bakışları hayretle irileşti ve gördüklerini anlamak için birkaç kez kırpmak zorunda kaldı.

"Afra?" İnanamıyordu. "Sen ağlıyor musun?" Sesi çatallanmıştı. Cam gibi olan gözlerimle bakmaya devam edince hayretler içerisinde yanıma gelip karşımda durduğunda gözleri kıpkırmızı olmuştu.

"Aklıma babam geldi." Çok kısık, fısıltıyla mırıldanmıştım. Bakışları anlayışla parladı ve kendine engel olamadan kolunu nazikçe sırtıma atıp yavaşça kendine doğru çektiğinde ondan hiç rahatsız olmadım. Sanki bir erkek kardeşim vardı ve o da Berat'tı. Öyle kardeşim gibi hissetmiştim.

"Şimdi seni kendime daha da yakın hissettim." Dediğinde bende kardeş gibi kolumu sırtına atıp birkaç kez yavaşça vurduğumda telkin etmeye çalışıyordum.

"Tutma kendini Berat. Üzüldüğünde ağlayabilirsin. Duygularını içine atma." Saç diplerimde biraz ıslanma hissettiğimde suratını sakladığını anlamıştım. "Üzgünüm ama her şey olacağına varacak." Burnumu çekerek kısık bir hıçkırık koparttım. "Kalbini iyiye alıştırdığın kadar kötüye de ikna etmelisin..."

Bir süre orada durup aramızda katılan Buğra'yla da konuştuğumda kendimi ikisine de yakın hissetmiştim. Zaten onlardan

hiç rahatsız olmamıştım ancak bu seferki farklıydı. Tanıdıkça artan bağın yanında daha koyu, arkadaşlığında ötesinde ufak bir bağ hissetmiştim.

"Bu arada, senin için taksi çağırmamızı ister misin Afra?" Berat burnunu çekerek dirseğinin içiyle suratını sildi. "Şu an seni götürecek durumda değilim üzgünüm. Taksiyle gitmek istemezsen işimiz bitince götürürüm." Deyince suratımda yorgun tebessümüm oluştu.

Şu an gitmek istemiyordum. Yanlarında kalmak istiyordum. Kafamı onaylamaz anlamda salladım. "Biraz daha kalmak istiyorum." Dediğimde ikisinin de bakışları parlamıştı. Varlığım onlara destek oluyordu. "Sadece bir telefon görüşmesi yapabilir miyim?"

Buruk ifadesinde alay dolu tebessümü oluşunca yorgundu. Tekrardan burnunu çekti. "Çingeneyi arayacaksın değil mi?" Kafamı sallayınca ikiletmeden telefonunu çıkartıp uzattığında uzunca soluklanarak etrafa bakındım. Yağız hiçbir yerde yoktu. Aklım onda kalsa da Buket'i arayarak çocuklardan biraz uzaklaştım.

Telefonun açılmasıyla Buket'in öfkeyle cırlamaya başladı. "Yalancı dolandırıcı düzenbaz! Beni kandırdın! Bana yalan söyledin! Artık bekleyeceğimi sanıyorsan avucunu yalarsın! Bir de utanmadan gecenin köründe arayıp prenses uykumu bölüyor!"

İstemsizce suratımı buruşturarak kafamı geri çektiğimde nefes almadan konuşmaya devam ediyordu.

"Buket, benim. Afra."

"Afra!" Hayretle soludu. "Neredesin sen kızım ya! Ne işler çeviriyorsunuz siz Allah aşkına? Delirtecek misin sen beni?"

Ona kısaca olanlardan bahsedince apar topar hazırlanmış. Gizlice evden çıkarak taksiye atlayıp hastaneye yol almıştı. Berat'ın sözüne güvenmediği için beni kendi elleriyle almak istemişti.

Çocukların yanına geri dönüp telefonu Berat'a geri verdiğimde Yağız hâlâ etrafta yoktu. Meraklansam da sormadan kısaca etrafta dolandığımda Salih babayı yoğun bakıma almışlardı.

"İhtiyar'a bak. Meğerse ne zamandan beri hastaymış, bizden gizlemiş." Buğra hazmedemiyormuş gibi oturduğu yerden hayıflandığında ikisinin de bakışları sisliydi. Sonuçta adamın öleceği de kalacağı da belli değildi. Bu yüzden en kötü durumla karşı karşıyaydılar ve kabullenmekte de güçlük çekiyorlardı.

"Onca zaman nasıl anlamadık?" Berat kendini suçlamıştı.

"Yağız gelmedi mi?" Boğuk sesiyle konuşurken Berat'a dönmüştü. Merakla ona baktım.

"Hayır, hastalığı öğrenince sinirlendi, aniden çıkıp gitti."

Demek ben yokken tüm bunlar olmuştu. Belki de Yağız da anlamadığı için kendini suçlamıştı. Belki de içten içe bazı pişmanlıkları vardı. Bu durumlarda pişmanlık olmazsa olmazdı. Babam aniden ölmüştü ve bir gün önce bana tatlı kaşığı getirerek önüne koyduğu kutu dondurmadan yemeyi teklif etmişti.

"Afra, gel kızım dondurma yiyelim."

Çizgili, dar kazağımdan çıkan göbeğime baktım. Yaşadığım akran zorbalığı yüzünden bedenimden rahatsız oluyordum. Küçücük yaşıma aldanmadan perhize girmiştim. Yamuk kahküllerimi kaldırarak babama baktım.

"İstemiyorum baba, sağ ol."

"Neden kızım?" Gülümsedi "yoksa yine perhize mi girdin?" Suçum ortaya çıkmış gibi öylece kalınca kahkaha attı. "Şaka yapıyorum kızım, şaka."

Ertesi gün babamın ölüm haberini aldığımda her şey çok ani olmuştu. Saatler öncesinde gördüğüm adam aniden ölmüş, ardından

saniyeler içerisinde cenaze olmuştu. Babamın hemen adı kaybolmuştu biliyor musunuz?

O hastane koridorunda sandalyenin üzerinde oturuyorken yanımda annem, etrafımızda akrabalarımız vardı. Evden çıkmadan önce annemler cenaze temizliği yapmışlardı. Ama babam daha ölmemişti ki anne... Neden bu kadar erken kabul edip evi temizledin?

Tombul bedenimi kıpırdatarak elime cüz alıp kafama tülbent takarak yazın kuran kursundan öğrendiğim elif ba'yı okumaya başladım. Kurana bir türlü doğru düzgün geçememiştim. Sadece bu kadarını biliyordum ancak yasin suresindeki bir cümleyi hatırlıyordum. Kün fe yekün. Ol der ve olur.

Kuran hocam Allah'tan hiç ümit kesilmeyeceğini söylerdi. Allah'ın mucizelerini, ona inanmamızı... Bu yüzden ümidimi kesmeyip yoğun bakım haberini aldığım anda büyüklerim cenaze temizliği yaparken ben elif ba mı okumuş, duamı etmiştim.

İşte o hastane sandalyesinde otururken de babamın annesi, akrabaları ağıt yakıyorken gözlerimi sıkıca kapadım ve içimden defalarca kez tekrarladım. "Kün fe yekün. Kün fe yekün." Sonra aklıma başka bir dua geldi birden. Ardından tombul ellerimle suratımı kapatarak yoğunlaşmaya çalıştım.

"Allah'ım ben çok küçüğüm. Bu yüzden babamla çok vakit geçiremedim ama onu çok seviyorum." Burnumun direği sızladı. Birkaç damla yaş gözlerimden aktığında omuzlarım titriyordu. Yüzümü daha sıkı kapatıp acı çeke çeke devam ettim. "Eğer Afra babanın yaşaması onun için kötü olacak dersen al emanetini." Ayakkabımın içindeki parmaklarımı sıkıştırdığımda mideme kramplar giriyordu. "Ama kötü olmayacaksa babamı yaşatabilir misin? Kurstaki hocam senin her şeye kadir olduğunu söylemişti. Yalnızca hayat veren hayatı alabilirmiş Allah'ım. Eğer sorun olmayacaksa en azından küçücük bir zaman içerisinde babamı görebilir miyim?" Dayanamadan birkaç kez daha hıçkırdım ve boğazım düğümlenerek devam ettim. "En azından dün akşamki kutu dondurmanın kalanını onunla yememe izin ver, ne olur..."

Kısa süre içerisinde doktor içeriden çıkıp da acı haberi verdiğinde kulaklarım uğuldamıştı ve öylece donup kalmıştım sanki... Çenemin altında kavuşturduğum yumruklarımı sertçe sıktığımda nefes almayı dahi unutmuştum. Babamın annesi ve kardeşleri kendilerini yerlere atıp bağırarak ağlayınca bu tepkiyi vermekten ürktüm ve yaptıklarını doğru bulmadım.

Eğer öldükten sonra kavuşacaksak neden bu kadar üzülüyorduk ki? Babam sonsuzluğa gitmemişti. Babam aslında yeniden doğmuştu. Belki uzun, belki de kısa süreli bir ayrılık yaşamıştım onunla. Ne kadar süreceğini bilmesem de üzüldüm. Kalbim çok kırıldı, incindi. Aşırı acıdı ama. Burnumu çekerek gözlerimi kapatıp mırıldandım. "Sen razıysan bende razıyım Allah'ım."

Ben sonuçta duamı etmiştim. Demek ki babamın yaşaması onun için kötü olacaktı. İşte artık bana düşen yalnızca kabullenmekti. Acısıyla, tatlısıyla...

İşte o zaman çok kısa süre içerisinde babamın adı kayboldu ve cenaze oldu.

Cenaze nerede?

Cenazeyi ne zaman defnedeceğiz?

Cenazeyi şu saatte kaldıralım.

Cenaze şu vakit gömülecek.

Baba... Neredesin? Cenaze kim? Baba... Adın nerede?

Baba. Babacığım. Adın her zaman kalbimde saklı kalacak.

İşte küçük yaşta verdiğim o zorlu mücadele bana hayatın acı yönünü en keskin biçimde tattırmıştı. Beden elbisesini çok küçük Afra'yken. Babamın ölmesiyle kimliğini kaybettiği an anlamıştım.

Nefes aldığımız şu an sonsuz gibi geliyordu. Ailemiz, arkadaşlarımız, akrabalarımız, hayatımız. O kadar gerçek ve sonsuzdu

ki hiç bitmeyecek gibiydi. Ancak bitebileceğini, günümüz bittiğindeyse kısa süre içerisinde rahatlıkla unutulacağımızı çok iyi biliyordum.

"Afra!" Buket'in sesini işittiğimde biri koşturarak üzerime geldi ve kollarını sıkıca boynuma doladı. Bakış açım öyle sislenmişti ki onu seçememiştim. Temiz, mistik kokusuyla rahatlayarak kollarımı beline sardığımda gözlerimi yumdum ve tanıdık kokuyu soluyarak gevşedim.

İşte bu... Zorlu hayat yolculuğunda güvenebileceğim, yanında gerçek hissedeceğim ve samimiyetine inanabileceğim arkadaşım, ondan da öte dostum. Buket...

Son zamanlarda yaşadıklarım onun gelmesini bekliyormuş gibi dökülmeye başladığında ona sarılarak ağlıyordum. Bu yabancısı olduğum hastanede ve insanların içinde işte şimdi kendimi iyi ve ehemmiyette hissediyordum.

"Buket..."

"Senin ağzına sıçayım!" Azarlayarak geri çekilip diğer taraftan sarıldığında aklı çıkmıştı. Arada emin olmak için suratıma bakıyor, ağlamama dayanamadan suratımdaki ıslaklığı ince parmaklarıyla sertçe siliyordu. "Ağlama..." İri, yuvarlak gözleriyle denk gelince sinirlerim bozuldu ve gülmeye başladım. Kaşları çatıldı. "Sen adamı delirtirsin!"

"Gel buraya!" Omuzlarından çekip tekrardan sarıldığımda sıkıca karşılık vermişti. Az önceki ani siniri birden indi ve yavaşça konuşmaya başladı. "Bebeğim benim ağlama kıyamam sana. Ne oldu anlat bana. O salak sana bir şey yapmadı değil mi?"

Bunu bana defalarca kez sormuş, her seferinde hayır cevabını almıştı ancak sormaktan vazgeçmiyordu.

Ona kısaca olanları tekrardan anlattığımda yeniden öfkelenmişti. Sürekli kendi kendine oluşturmamın imkânsız olduğu ütopik fikirler atıyordu ortaya. Buket gerçekten de ne teselli

verebiliyordu ne de mantıklı fikir üretebiliyordu. Söylediklerinde hep bir yırtıklık vardı.

İstemsizce gülümsedim. Yine de onu çok seviyordum ve bu kadarıyla bile her şey için fazlasıyla yeterliydi.

"Bu sığırı böyle göreceğim hiç aklıma gelmezdi." Dedi ileride oturan Berat'a bakarak. Sözlerini işitince anında dirseğimle midesini ittirdim.

"Sus Buket! Ne biçim konuşuyorsun öyle? Görmüyor musun çocuk ne halde."

Dudaklarını buruşturup öfkeyle tısladı. "Beter olsun köpek."

"Buket... Deme öyle." Onu telkin ederek susturduğumda Berat'ların yanına götürmeye korkuyordum. Kim bilir yüz yüze gelseler onlara ne derdi.

Biraz önce yoğun bakıma giren doktor çıktığında en az onlar kadar ben de heyecanlanarak Buket'le beraber yanlarına gitmiştim. Merakla ne diyeceğini bekliyorken doktor yavaşça gülümsedi.

"Hayati tehlikeyi atlattı. Yoğun bakımdan çıkartacağız."

"Ne!" Buğra coşkuyla sayıklayıp Berat'a sarıldığında iki adam küçük çocuk gibi tepinerek birbirlerine vuruyordu. Aynı coşkuyla Buket'e sarıldığımda fazla umursamadı. Hastanede çalıştığı için bu tarz olaylara öyle çok alışıktı ki bağışıklık kazanmıştı.

Doktor konuşmasını bitirdikten sonra yanımızdan ayrıldığında iki adamın coşkusu da üzerinden taşıyordu. "Yağız," dedi Buğra etrafa bakınarak "Yağız'a haber verelim." Telefonuna sarılarak yanımızdan ayrıldığında Berat'ın bakışlarından tüm mutluluğu fışkırıyordu. Bana doğru yaklaşınca ellerimi kaldırdım. Çocukluğuma uyarak çakıp coşkuyla bana sarıldığında aynı şekilde karşılık veriyordum.

"Duydun mu Afra! Salih babam yaşıyor, bir süre daha bizimle olacak!"

Dişlerim gözükecek şekilde sırıtmaktan ağzımın kenarları ağrımıştı. "Evet! Bu gerçekten de harika bir haber Berat!"

Ayrıldığımızda Buket'in sorgulayan bakışlarıyla karşılaştığımda sinirlendiğini görebiliyordum.

"Siz manyak mısınız be! Madem bu kadar iyi anlaşıyordunuz ben neden kaç gündür öldüm öldüm dirildim?"

Berat varlığını çemkirmesiyle fark etmişti. Anında suratı asılacak gibi olsa da az önceki haberi hatırlamış olacaktı ki gülümseyerek ona baktı. "Konuş be çingene, istediğini söyle ne olacak? Sonuçta Salih babam yaşıyor. Bugün moralimi asla bozamazsın."

Tahammülsüzlükle gözlerini devirdiğinde cidden cinleri tepesindeydi.

Koridorun köşesinden çıkan Yağız'ı görünce heyecanlanarak ona doğru koşturduğumda güzel haberi vermek için sabırsızlanıyordum. Uzun boylu, yapılı, kumral adamın kehribar gözlerinin altları griye çalmıştı.

"Salih baba uyandı!" Yorgun bakışları anında canlandığında içleri parlıyordu. Onu ilk defa neşeli görüyordum. Genelde hep sinirli dururdu ya da bugün olduğu gibi gergin. Sanki karşımda bambaşka bir adam vardı.

Durdu, ne duyduğuna inanamadı ve ardından hızlanarak kapıya doğru ilerledi. Bir süre sonra Salih babalarını gördükten sonra dışarı çıkan adamlarda bayram günü oluşan çocuk coşkusu vardı. Baba dedikleri o adam her kimse üçünün de hayatına fazlasıyla dokunduğu belliydi. Gülümseyen ifademle içim giderek onlara bakıyorken Buket kolumu dürtükleyerek diretti.

"Ne bekliyoruz hâlâ? Gidelim hadi." Deyince soluğumu yorgunlukla bırakarak kafamı salladım. Haklıydı. Buradaki işim bitmişti. Artık gitmeli, özgürlüğümün tadını çıkartmalıydım.

Buket'e dönerek burukça gülümsedim. "Önce vedalaşayım."

Gözlerini devirerek soluğunu bıkkınlıkla bırakınca yavaşça aralarına doğru gittiğimde Berat'la Buğra merakla Yağız'a bakıyor, sözüne devam etmesini bekliyorlardı. Yaklaştıkça konuşmaları daha net duyar olmuştum.

"Nasıl yani ne sözü?" Dedi Berat merakla. "Yoğun bakımdayken ona söz mü verdin?" Diye de eklediğinde kafası karışmışa benziyordu.

Yağız yavaşça kafasını salladığında onu onaylamıştı. Ardından ekledi. "Hasta olduğunu bilseydim çoktan isteğini yerine getirirdim. Bu pişmanlığı bir daha yaşamayacağım."

Buğra sertçe yutkununca iyice meraklanmıştım.

"Şey, ben gidecektim de son bir kez sizleri göreyim dedim." Aralarındaki konuşmayı böldüğümde suratları dağılarak bana baktılar. Çemberlerini genişleterek içlerine girmeme izin verdiklerinde Yağız'ın bakışları bir atmaca gibi hızla üzerimi buldu.

"Hepinize tekrardan geçmiş olsun. Tanışmamız her ne kadar saçma olsa da memnun oldum." Durgun sesimle konuşurken suratlarına bakıyordum. Buğra ve Berat duyduklarına üzülmüş gibilerdi. Berat biraz daha yaklaşarak samimiyetle gülümsedi.

"Seninle normal hayatta da vakit geçirmek isterim Afra. Kısa süredir tanışıyoruz ancak seni kız kardeşim gibi görüyorum."

"Bende öyle." Buğra da ona katıldığında bakışlarım parlamıştı. Hisleriminiz karşılıklı olması ne de güzeldi... Üvey ağabeyim yüzünden genellikle erkeklerden rahatsız olur, onları sevmezdim ancak Buğra ve Berat... Böylesine ters, travmatik bir durumda tanıştığım halde kısa

süre içerisinde kendilerini bana sevdirmişlerdi ve onlara karşı yakın hissetmeye başlamıştım.

"Bende öyle hissediyorum."

Söylediklerim son derece hoşlarına gitmişti.

"Ne zaman yardıma ihtiyacın olursa beni ara Afra, sakın çekinme. Numaran bende var, sana mesaj atacağım." Berat'a gülümsediğimde Buğra da ona katılmıştı.

Çekinerek Yağız'a döndüğümde göğüs kafesimde ağırlık oluştu. Neden ona bakmak bu kadar zordu? Her ne kadar aramız berbat olsa da bu akşam olanlardan sonra en azından iki insan gibi ayrılabilirdik, değil mi?

"Sende kendine iyi bak." Dedim o eşsiz sarı renkteki gözlerine bakarak. Gözlerime bakarken ifadesi donuklaştı ve tek kaşı diğerine oranla daha fazla yukarı kalktı. Kafamı salladım. "Seninle görüşmeyiz." Bakışları kısıldığında yanağı alayla dalgalanmıştı.

"Yağız?" Berat duraksadı ve devam etti. "Söylesene, Salih babaya ne sözü verdin?

Her ne kadar gitmem gerekse de iyice meraklanıp kollarımı göğsümün altında bağladığımda yalandan oyalanıyor, verdiği sözün ne olduğunu öğrenmeye çalışıyordum.

"Ona eğer yaşarsa, evleneceğimi söyledim." Dedi gözünü bile kırpmadan, suratımdan bir saniye bile ayırmadan. Ona cevap veriyordu ancak bana bakıyordu.

İçim titredi. İrkildim. Sanki boğazıma sert bir yumru oturduğunda burnumun direği sızlamıştı. O hissiz bakışlarını gözlerimden bir an olsun bile çekmezken neden aniden sinirlenmiştim ki? Yanağımı içeriden ısırmaya başladığımda bakışlarımdan öfke fışkırıyordu. Normalde bu kadar uzun süre ona karşılık vermezken şimdi bir saniye olsun ayrılamıyordum.

"Ne dedin?" Buğra hayrete girmişti. Anlaşılan Yağızdan duymayı kesinlikle beklemediği şeyler işitmişti.

"Sen ciddi misin?" Berat da bir o kadar şaşkınken birbirimize bakmaya devam ediyorduk. Dişlerimi sertçe birbirine bastırdığımda dudaklarımın kenarları iğrenircesine çekilmişti. "Kiminle?" Dediğinde kalbimdeki ağırlık iyice arttı ve bir an önce oradan ayrılmak, defolup gitmek istemiştim. Parmaklarımı yumruk yapıp koltuk altlarıma sakladığımda titremelerine engel olmaya çalışıyordum.

İşte bunu gerçekten de merak etmiyordum.

Tam gitmek için bir adımımı geriye doğru attığımda keskin çenesinin ucuyla üzerimi göstererek tısladı. "Gamzeliyle."

"Ne!" Birçok kişinin şaşkınlığı ortaya karışarak hayret dolu nidalar oluşturduğunda aralarından en baskın çıkanı, duyulduğu gibi tanınanı Buket'e aitti...

KRİSTAL

5.BÖLÜM "DELİ CESARETİ"

Bu kurgudaki karakterlerimin geneli manyaktır olay örgüsünde akıl mantık aramayın xd

MULTİMEDİA YAĞIZ SÖNMEZ

**İYİ OKUMALAR **

<u>BAZI DÖNÜŞLER KOLAY OLMAZ.</u>

"Gamzeliyle."

"Ne!" Birçok kişinin şaşkınlığı ortaya karışarak hayret dolu nidalar oluşturduğunda aralarından en baskın çıkanı, duyulduğu gibi tanınanı Buket'e aitti...

Gerçekten de... Ne! Bu adam. Bu adam cidden ne saçmalıyordu böyle? Dengem altüst olmuştu. Bakışlarımı hayretle kırpıştırdığımda az önceki ayrıntı dikkatimi çekti. Sahi, ne demişti bana? Gamzeli mi? Normalde küçük sıçan derdi. O söyleyene kadar varlığını unuttuğum gamzelerimi hatırladım. Karşısında gülmemiştim bile, hangi ara görmüştü?

Daha yaşını bile bilmediğin manyağın teki seninle evleneceğini söylüyor ve merak ettiğin sadece gamzelerini ne zaman gördüğü mü?

Ah! Cidden ama!

İşaret parmağım köprücük kemiklerimin arasını buldu ve emin olmak istercesine kafamı çevirip arkaya baktım. Belki de başka biri vardı ve onu göstermişti. Acaba... Bir ihtimal... Buketten bahsediyor olabilir

miydi? Tam arkamda buket vardı. Kaç yıllık arkadaşım olmasına ve gamzeleri olmadığına kalıbımı basabilmeme rağmen yanaklarına baktım.

Huh? Yok. Hayır. Gamzeleri yoktu. Arkamda başka kadın da yoktu. Bir ihtimal cidden benden bahsediyor olabilir miydi?

Az önceki öfke dalgası yüreğimden hızlıca kalktığında içimden kendime kaşlarımı çattım. Gerçekten de kafayı kırmış olmalıydım! Hadi ama! Alt üst etsene şu herifi!

"Ne demek istediğini anlayamadım?" Dedim garipseyerek. Konuşurken sesim aralarda tıpkı bir aptal gibi titremişti. Neyse ki diğerleri de benim kadar şaşkın olduğu için sorun yoktu.

Kendinden emin ve güçlü duran yalnızca oydu.

Yağız. Yağız Sönmezdi.

Üzerime doğru bir adım attığında hıçkırarak geri çekildim. Bakışlarım fener ışığı gibi açılmış, gözlerine mıhlanmıştı. Ciddi ifadesini bozmadan kararlılıkla diretti.

"Benimle evleneceksin diyorum."

Öyle kararlıydı ki neredeyse içten içe düşünecektim bu adama ne zaman evlilik umudu verdim diye! Sanki bende aynı fikirdeymişim gibi saçmalıyordu. "O da nereden çıktı?"

"Öyle." Dedi yavaşça kafasını sallayarak "seni seçtim."

"Beni mi seçtin?"

"Evet, seni seçtim." Lütfedermiş gibi yinelediğinde arkamdan gelen çığlık karışımı bağırış neredeyse kulak zarımı patlatacaktı.

"Ne diyorsun be sen! Manyak!" Elimle ağzımı örterek hayretler içerisinde Buket'e döndüm, arkadaşımın erik gözleri daha neler görecekti acaba? İki üç gün içerisinde ona hayatının şokunu yaşatmış,

kendimi önce kurtartmış, ardından kaçırtarak haydut sandığı adamlarla arkadaş olmuştum, şimdi de içlerinden birisiyle evlenmek üzereydim. Harikaydı değil mi?

"Benimle ancak rüyanda evlenebilirsin." İfadem iyice dehşet doldu. "Salih babanın yoğun bakımı senden travma falan mı oluşturdu? Aklını peynir ekmekle mi yedin sen ya?"

Her ihtimali göz önünde bulunduruyordum. Çünkü ekmek almaya gideceğiz der gibi evleneceğiz demesinin başka bir açıklaması olamazdı.

Berat aralık durak ağzını elleriyle örtmüş, hayretler içerisinde konuşmamızı dinliyordu.

İfadesi bozulmayınca hayretle şakıdım. "Sen ciddisin..." *Ne sandın?* Der gibi bakmaya devam edince bakışlarımı kısarak tısladım. "Bu kararı alırken bana sordun mu?"

"Gerek yok." Yüzüm iyice dağıldı ve kendine olan güvenine inanamadım. "Benimle evlenmek istersin."

Ay yok artık ama! Yok artık ya! Ne saçmalıyordu bu adam. Cidden çıldırtacaktı şimdi beni! Bu ego da neyin nesiydi ya!

"Benim arkadaşım kör mü topal mı he? Sana mı kaldı?" Buket yanıma gelerek hayretle hayıflandığında ona arkadaşları bile inanamıyordu. Biz neden bu kadar kaptırıp karşılık veriyorduk ki.

"Her neyse." Dedim Buğralara bakarak. Ardından soluğumu yavaşça bırakıp sakince devam ettim. "Kendinize iyi bakın, aklımı kaçırmadan önce gidiyorum." Arkamı dönecekken tısladı.

"Bu tavrını unutma gamzeli." Deyince öfkeyle parlayan bakışlarım sarılıklarını buldu. "Benimle evlenmek için can atacaksın."

Dişlerimi birbirine bastırmaya devam ederken arasından nefretle tısladım. "Seninle evlenmek için anca can veririm!"

Ardından kararlı bir şekilde arkamı dönüp Buket'le beraber çıkışa yöneldiğimde göğsüm hiddetten adeta patlıyordu.

Dışarı çıktığımızda taksi durağına doğru yürüyorken öfkeyle tıslıyorduk. "Adama bak ya! Evlenecekmiş evlenmek için de beni seçmiş miş! Manyak mıdır nedir?"

"Sorma ya ukalaya bak sen! Bir de utanmadan benimle evlenmek için can atacaksın diyor!" Soluğumu hararetle bırakıyorken Buket devam etti. "Afra." Göz ucuyla ona baktım. Kabul etmek istemese de itiraf etti. "Ama fena yakışıklıymış he..."

"Ne alaka Buket ya!" Gıcık olarak kolumu çektiğimde sinirleri bozularak güldü.

"Valla doğruya doğru. Adam tam bir çıtır." Aklına gelen şeyle kahkaha atarak devam etti. "Çıtır'ın instası acil."

"Sen gerçekten de ruh hastasısın." Hatta sadece o da değil. Ben de ruh hastasıydım. Öyleydim ki Buğra ve Berat'la arkadaş olmuştum. Ne kadar saçma şeyler yaşıyordum ben böyle ya? Küçüklüğümden beri öyle travmatik ve zor günler görmüştüm ki mantıksızlığın içerisinde mantık buluyor, ona tutunuyordum. Bir süre sonra saçmalıkları maruz görmeye, bunlardan eğlenmeye bakmıştım. Kafayı yememek için birebir yöntemdi.

"Hadi gel şu taksiye binelim. Eve gidelim de her şeyi bir daha anlat bakalım." Deyip beni sarı taksiye doğru yönlendirdiğinde ona ayak uyduruyordum.

Buket genel olarak duygularını aşırı yaşayan insanlardandı. Çok şefkatli, merhametli. Aynı zamanda da aşırı öfkeli, diğer duygularının üzerine çıkan agresifliği ve tahammülsüzlüğüyle oldukça dikkat çekerdi. Aynı zamanda da bir şeyden inanılmaz derecede hızlı sıkılma huyuna sahipti.

Aslında benim için hem Allah'ın belası hem de lütfuydu.

Eve gizlice girip odasına geçtiğimizde ona en az kırk beş kez daha olayları anlatmıştım. Üç yüz kez azar yemiştim. Tam altı kez de Yağız'ın yakışıklı olduğunu onunla yakıştığımızı duymuştum.

Evet. Buket'in deli yönünü de söylemiş miydim? Gerçi onu söylememe gerek kalmadan çoktan görmüş olmanız lazımdı.

"Afra" dedi içi parlayan gözleriyle suratıma bakarken "tam filmlerdeki, kitaplardaki gibi değil mi? Birden biri çıkıyor" kahkaha attı "ne hikmetse çok yakışıklı ve her şeyin aşırısına sahip."

"Niye? Yanındayken benim arkadaşım kör mü topal mı sana mı kaldı diyordun?"

Tekrardan arsız gibi kahkaha attı "öyle diyeceğim tabi seni hemen gözden çıkartacak halim yok ya?"

Dizine geçirdim "bağırıp durma annenle baban uyanacak."

Omuz silkti. "Aman bana ne. Uyanırsa uyansınlar."

Bu kızın cidden... Annesiyle babasına acıyordum! İşte benim Buket'e olan özlemim bu kadardı. İki dakika sevişiyor daha sonrasında da sürekli sövüşüyorduk.

"Gerçekten senin gibi evladım olsun istemezdim."

"Sen onu boş ver de Pelin'e ne diyeceksin onu söyle?"

Aklıma gelen ayrıntıyla beraber alt dudağımı sertçe dişlediğimde gözlerim kapanmıştı. Pelin... Paranoyak arkadaşım. Evet. Hayatım bir deprem yeriyken tam da şu anda iki gün boyunca Pelin'in aramalarına cevap veremediğim için tetikte hissediyordum.

O kadar paranoyak ve evhamlıydı ki son olanları duyarsa taş üstünde taş bırakmaz, başımı fazlasıyla ağrıtırdı. Ben ise biraz yalnız kalmak, sonrasında ne yapacağıma karar vermek istiyordum. Azra faktörü olduğu için adımları hoyratça atamıyordum.

"Ne dedin ona?"

"Azra'yı aramaya gittiğini söyledim. Biraz psikolojinin kötü olduğunu ve kimseyle konuşmak istemediğini, birkaç güne döneceğini falan."

"Yedi mi peki?"

"Sence? Seni sorguya çekecektir."

Göğsümde biriken soluğu yavaşça bırakarak tavanı izledim. Arkadaşlarım tam anlamıyla arızaydı. Aslında onların hayatı için bende öyleydim. Tek sıkıntım kendimi bu denli gözü kara koruyamamamdı. Gücümü gösterebilmek için illa bir değere tutunmam gerekiyordu.

Belki de kendime gerektiği önemi veremediğim için böylesine yaşantıma karşı hoyrat davranabiliyordum.

Sıkıntıyla yutkundum. Ezberden gidiyordum, daha fazlasını vermek öğretilmemişti ki...

O hafta Üniversiteye gitmemiş, Buket'le Pelin Derslere gidiyorken yürüyüşe çıkmıştım. Kendimle vakit geçirmem olanları hazmetmem, yeni hayatımı planlayacak gücü içimde bulabilmek için iyi olmuştu.

Akşamları da ya Buket'ler de ya da Pelin'ler de kalıyor, ayrılmıyorduk. Dolabın içindeki kıyafetleri inceliyorken akşam dersine katılacağım için havanın serin olacağını düşünüyordum. İçinden kapüşonsuz siyah sweat altına da mavi, İspanyol paça kot pantolon almıştım.

Eşyalarım eski evde olsa da kızlarla aynı giyim tarzlarına sahip olduğumuz için sıkıntı yaşamıyordum. Zaten eşyalarıma sahipken de arkadaşlarımdan giyindiğim çok oluyordu, benim için yeni değildi.

Omzumun biraz altına gelen dalgalı, ince telli saçlarımı salık bırakarak çantamı alıp çıktığımda aklım beş karış havadaydı. Dinlendiğimi hissetsem de fazla yeterli gelmiyordu.

İki derse girdikten sonra araya çıktığımda kampüse girerken başıma saplanan ağrının şiddetlenmişti. İsteksizce dudaklarımı buruşturarak kafamın tepesine masaj yapmaya başladığımda göz kenarlarım zonkluyordu.

"İyi misin Afra?" Cüneyt'in seslenmesiyle irkildim.

"Biraz başım ağrıyor."

"Dersi de doğru düzgün dinleyemedin," dirseğimden tutarak önümüzden geçen insanların arasından ilerlememe yardım etti. "Gel böyle, bende ağrı kesici vardı." Kantine geçip oturduğumuzda neredeyse bayılacak gibiydim. Suratımı buruşturarak başımın kenarlarını ovuşturduğumda su alıp gelmişti.

"Al," ağrı kesiciyi uzatınca hiç düşünmeden alıp içtim.

Dikkatli bakışlarının yüz hatlarımda gezindiğini hissedince ona baktığımda ilgisini net bit biçimde hissedebiliyordum. Cüneyt geçen sene Üniversiteye ilk başladığım dönemden beri benden hoşlanıyordu. Buna mahal verecek tutumda bulunmadığım için açılmadığını düşünüyordum.

Aslında o birçok kıza göre her açıdan mükemmeldi. Görünümü de maddi durumu da iyiydi ancak ben... Kendimi ilişkiye hazır hissetmiyordum. Belki de yalnızca onu istemiyordum ve bu da bahanemdi.

Ayzalara göre ona karşılık vermemem aptallıktı. Konu bensem eğer Cüneyt dikkat kesilir, her detaya hâkim olurdu. Ancak bilmiyordu ki ilgisi beni rahatlatmak yerine yalnızca huzursuz hissettiriyordu.

Elektriğinin kötü olduğundan da değildi. İyi olduğunu düşünüyordum ancak böylesine jestlere ve karşılıksız ilgilere alışık değildim. Bu yüzden yadırgıyor, huzursuz hissederek uzak durmak istiyordum.

"Afra?"

"Affedersin." Bakışlarımı ileriki duvardan alarak gözlerine sabitledim. "Dalmışım."

Tek kaşı sorgularcasına yukarı kıvrıldığında aklıma Yağız geldi. Bunu çok sık yapardı. Cüneyt'inki onunki gibi talepkâr durmuyordu, daha çok mütevazı ve meraklıydı. "Daha iyi misin?"

Uyuşma yavaştan başlamıştı. Ağrının susuzluktan kaynaklanabileceğini düşündüğüm için şişeyi de bitirmiştim, iyi gelmişti.

"Teşekkür ederim." Dedim hafif bir tebessümle önümdeki peçeteyle ağzımın kenarını silerken.

Aramızda kısa bir sessizlik oluştu. Ardından tüy kadar hafif sesiyle konuştu. Daha çok haddi olmadığını bilse de rahatsız etmekten çekiniyor gibiydi, aynı zamanda da fazlasıyla merak ettiği belliydi.

"Geçen hafta neden hiç gelmedin? Daha önce bu kadar gelmemezlik yaptığın olmamıştı, merak ettim."

"Evet, biraz işlerim vardı." Az önceki baş ağrımdan dolayı dirseğime dokunarak ilerlememe izin vermek durumunda kalmıştım. Onun dışında mesafeme fazlasıyla dikkat ediyordum. Bu yüzden gelmediğimde arayıp sorma cesaretinin olmadığını düşünüyordum.

"Bir sorun mu var?" Gözlerinin akı aşağıda toplanacak şekilde bakıp önemle ifademi izledi. "Her konuda benden yardım alabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Sıkıntıyla soluğumu bıraktım. "Neden Cüneyt?" Diye sordum zayıf sesimle. "Neden senden her konuda yardım alabilirim?" Tüm ümidini bırakmasını, artık kendi hayatına yoğunlaşmasını istiyordum. Dışarıdaki hayat onun için akıp gidiyordu, vaktini bana takılı kalarak geçiremezdi.

Nereye bağlayacağımı anlayınca konuyu değiştirmek için bakışlarını çevirdi. "Aç mısın? Yiyecek alayım mı?"

"Hayır Cüneyt. İstersem kendim alırım, o kadarını düşünmene gerek yok." İçimdeki ses fazla kaba olduğumu söylese de teşekkür etmenin bize faydası olmadığını görmüştüm. İyi birisiydi ve artık kendi hayatına bakmalıydı.

İlerideki kızlardan gelen coşku dolu nidaları işitince istemsizce onlara dönmüştüm.

Kalp çıkan gözleriyle bu tarafa doğru geliyor, yürüyorken de coşkuyla kendi aralarında gülüşerek konuşuyorlardı. "Gerçekten de inanılmazdı." Dedi turuncu saçlı olan ve ekledi. "Bir de bana sordu gördünüz değil mi? Hem de derin derin bakarak."

"Abartma Ayza. Ağzına düşecek gibi baktığın için sana sordu, yoksa bana soracaktı."

Ayza'yı tanımadığım için irkilmiştim. Geçen seneden bu yana ilk defa öylesine gülerken görüyordum. Surat ifadesi değiştiği için bir an kızları tanıyamamıştım bile. Konuşan Semina'ya ters ifadesiyle baktı ve gözlerini devirmekle yetindi. Tüm tadı kaçmış gibiydi.

"Ben yavaştan kalksam iyi olur." Deyip hareketlendiğimde o da benimle kalkmıştı. İleride ayrılacağını söyleyip çıkışa kadar yürüdüğünde yarınki dersle alakalı konuşuyordu. Dinlerken ileride, çaprazda gördüğüm bedenle beraber gözlerim belerdiğinde neye uğradığımı şaşırmıştım.

Refleksle bakışlarımı çekip tekrardan kapının önüne baktığımda Yağız Sönmez'le karşılaşmıştım.

Üniversitemin içinde siyah takımlı kumral Yağız Sönmez'le karşılaşmam en saçma rüyamdan bile saçmaydı. Gerçekten mi?

"Yarın görüşürüz o halde." İleride durup onu deşecek gibi bakan adamdan bir haber olan Cüneyt iyi günler dileyerek uzaklaştığında ağzım açık kalmıştı.

Yağız iki düğmesi açık siyah gömleği, boynuna taktığı gümüş künyesi, ceplerine yerleştirdiği elleri ve kafasını yana yatırarak üzerime diktiği sarılıklarıyla beraber fazla can alıcı gözüküyordu.

Midemde bir boşluk oluştu. Ağzım kuruduğunda yavaşça yutkunarak irice açılan gözlerimle ona bakmayı sürdürdüğümde soluklarım yavaşlamıştı. Yalnızca soluklarım da değil sanki o an her şey yavaşlamıştı. Aklım gitmemi söylese de adımlarım kendiliğinden ona doğru ilerlediğinde etraftan gelen uğultuları işitebiliyordum.

Demek Ayza'lar Yağız'dan bahsediyorlardı...

Kızlar tabiri caizse ağzının suyu akarak yanından geçip gidiyorken dişlerimi istemsizce birbirine bastırarak tam karşısında durdum.

"Burada ne işin var?"

"Bugün seninle buluşacağımı mesaj atmıştım küçük sıçan."

Bakışlarım kısıldı. Bugün benimle buluşacağını mı? Telefonumu çıkartıp sessize aldığım mesajlarımı kontrol ettiğimde kayıtlı olmayan bir numaradan mesaj aldığımı gördüm.

Akşam sekizde seni göreceğim.

05** *** ** **

İnanamadan ona baktım. "Sen" *ne saçmalıyorsun ya?* O delici, ciddi gözlerine daha uzun direnemedim ve bakışlarımı kaçırarak kedi gibi mırıldandım. "Buna nasıl tek başına karar verebiliyorsun?"

Umursamadan çenesinin ucuyla az önce bulunduğum yeri işaret etti. "O dangalak kimdi?"

"Hangi dangalak?"

Tiksinir gibi dudaklarını buruşturdu "az önce kenarında yürüyen." Bakışları iğrenerek kısılmıştı.

Cüneyt'ten bahsediyordu... "Arkadaşımla ilgili ne biçim konuşuyorsun?" İşte söz konusu başkasını savunmak olduğunda güç alabiliyordum. Açıkçası bunu istemsizce yapıyordum. Kendiliğinden oluveriyordu.

Tek kaşı yukarı doğru kıvrıldı "sadece arkadaşın mı?"

"Seni ne ilgilendirir?" Aynı şekilde tek kaşım yukarı kalkmıştı.

"Ne ilgilendirir mi?" Dişlerinin arasından tıslayarak tek adımla hemen önümde durduğunda bakışları koyulaşmış, ifadesi ciddileşmişti. "Şimdiden söyleyeyim öyle arkadaş falan anlamam."

"Öyle mi?" Sertçe yutkunarak geri çekildim. "Ne anladığının bir önemi olmadığı için sorun yok." Manyak mıydı neydi ya! Ne diye durup dururken bunlara karışıyordu ki? Gerçekten de kafam karışmıştı. Ne yapmak istediğini asla anlamıyordum.

"Müstakbel kocanla ne biçim konuşuyorsun?"

Hayretle ağzım açıldı. Bu adam... Deli olabilir miydi? Gerçekten de kafayı yemişti!

"Sen çıldırmışsın." Kafamı onaylamaz anlamda sallayıp bir adım geri çekilince ciddiyetini bozmadan bileğimden kavrayıp beni kendine doğru çektiğinde boş bulunarak gövdesine çarpmıştım. Bakışlarım irice açıldı, üzerime doğru eğdiği çenesinin üstünde kalan kehribar rengi gözlerine daldığımda aldığım temiz, erkeksi kokusu nefesimi kesti.

"Öyle mi? Birazdan duyduklarından sonra benimle evlenmek için can atacaksın ama."

Ne? "Gel benimle." Cevap vermemi beklemeden beni kendisiyle beraber yönlendirdiğinde garip bir görüntü oluşturmamak için adımlarına ayak uyduruyordum. İçten içe ona öfke duysam da ne diyeceğini deli gibi merak ediyordum.

Garip bakışlarla kampüsten çıkan insanlara bakarak Yağız'la beraber dışarı çıktığımda huzursuz olmuştum. Ona yaklaşarak dişlerimin arasından tısladım.

"İnsanların içinde bana hoyrat davranma."

Aniden durup bana doğru dönmesiyle hareketini ölçemeyip göğsüne çarptığımda nefesim kesilmişti. Giderek kararan havada parlayan gözleri mideme sertçe batmıştı.

"İnsanlar yokken davranayım mı?"

Bileğimi çekip ondan kurtardıktan sonra adımlarımı sertçe vurarak sokağın başındaki kafeye doğru ilerlediğimde peşimden geliyordu. Daha fazla saçmalamadan ne diyecekse deyip gitmeliydi. Varlığının yaydığı garip elektrik beni huylandırıyordu.

İçeri geçtiğimizde boş olan tarafa doğru ilerlediğimde hemen yanı başında durduğum masaya oturdu. Öfkeli ifademle etrafa bakındım.

"Oturmayacak mısın?"

Onu deşmek istercesine baktıktan sonra gözlerimi devirdim. "Oturacağım." Masanın karşısına geçecekken kazağımın kolundan tutarak yanında çekti, boş bulunarak yanındaki sandalyeye oturmuştum. "Ama yanıma."

İrice açılmış dehşet saçan maviliklerimle parıltılı gözlerine daldığımda ciddi ifadesi bu sefer fazla yakındı.

İçimden söylenerek kolumu çekip sandalyemi geri çektiğimde kaşlarım çatılmıştı. "Beni çekip durma!" Dişlerimin arasından öfkeyle tısladığımda sabrımı öyle taşırmıştı ki en sonunda yoğunluğuna kapılmadan tek seferde karşı çıkabilmiştim.

"Sende yanımdan ayrılma."

Göğsümde biriken soluğu hiddetle bıraktığımda sandalyemi biraz daha geri iterek tısladım. "Ne söyleyeceksen söyle." Bir an önce gitmek

istiyordum.

Uzatmadan ceketinin iç cebinden bir fotoğraf çıkartıp önüme koyduğunda kaşlarım çatılmıştı.

"Bu ne?" Cevap vermeyince fotoğrafı alıp incelemeye başladığımda sekiz dokuz yaşlarında tatlı bir kızın olduğunu gördüm. Kahverengi gözlü, uzun, kumral saçlı, güzeller güzeli bir kız. "Bu kim?" Ona bakarak sorduğumda tek seferde cevapladı.

"Azra."

Bakışlarım hayretle belerdiğinde dilim damağım tutulmuştu. Dudaklarımdan ufak bir nida koptuğunda *Azra* ismini duymamla zihnimde kopan fırtınalara engel olamamıştım. Hızlıca elimdeki fotoğrafa odaklandığımda irislerim sürekli üzerindeki geziniyor, mimiğinin detayına kadar inceleyerek anlamaya çalışıyordum. Bu... Gerçekten de o muydu?

Titreyen parmaklarımın arasında kalan fotoğrafı kendime yaklaştırmış, hasretle izliyorken mimiğinin karesine kadar inceliyor, küçük bir fotoğraftan daha fazlasını almaya çalışarak ileri gidiyor, anlamaya gayret edip kafamdan senaryolar kuruyordum.

Ne kadar geçmişti bilmiyordum ancak Yağız garsonu ikinci kez geri yönlendirmişti. Burnumun ucunda toplanan yaşları elimin tersiyle silerek hayretle gözlerine baktım. "Bu gerçekten de o mu?" Sesim öyle zayıf ve yoğundu ki ortaya çıkan o merhamet dolu, anaç karakterime ben dahi yabancıydım.

Kafasını sallayınca tekrardan fotoğrafa yoğunlaştığımda babama olan benzerliği beni bir kez daha sarsmıştı. İnceledikçe ne kadar da benzediklerini görüyordum. O kadar güzeldi ki... Benim yıllarca aradığım kardeşimi iki günlük adam... İki günlük adam bulmuştu.

Sertçe yutkunurken hıçkırığım dudaklarımdan koptuğunda sanki boğuluyor, için için oracıkta ağlıyordum. Şuurum mu kaybolmuştu bilmiyordum ancak aklım fazla bulanıktı.

Bir süre sonra garson önüme bir bardak su ve peçete koyduğunda görmesem de mora çaldığını anladığım suratımı temizlemeye başladığımda boğazımda iri iri yumrular oluşuyor, giderek büyüyüp yutkunmama engel oluyordu.

"Seninle bu yüzden can atarak evleneceğimi söyledin değil mi?" İnanamayan ifademi kaldırıp nefretle gözlerine baktım. "Evlenirsem Azra'nın yerini söyleyecektin." Kelimeleri tükürür gibi suratına çaldığımda öyle zor çıkıyorlardı ki dudaklarımdan, konuşurken boğazım yanıyordu.

Yavaşça bakışları kısıldı. "Ankara da bir yetimhanede kalıyor."

Nerede olduğunu daha sormadan söylemişti. Boş bulunarak kaşlarımı çattığımda kafam karışmıştı. Beni bunu şart koşarak evliliğe zorlamayacak mıydı?

"Yani?" Dedim acı içerisinde kıvranarak. O an öyle yoğun duygular içerisindeydim ki tüm çığlıklarımı, hıçkırıklarımı içimde patlatıyor, yalnızca için için ağlayarak acıdan iki büklüm oluyordum. "Ne yapacaksın şimdi? Beni neyle tehdit ederek nikah masasına Oturtacaksın?"

Bakışları daha fazla kısıldı. Soluğunu burnundan hızla bıraktıktan sonra istifini bozarak sandalyemin bacağından tutarak birden kendine çektiğinde bakışlarım irileşmişti. Suratıma doğru eğilip sakince konuştu.

"Unuttun mu küçük sıçan? Seni benimle evlenmen için zorlayacağımı değil, can atacağını söylemiştim."

"Yani?"

"Azra için benimle kâğıt üzerinde evlenebilirsin."

"Kâğıt üzerinde mi?"

"Evet. Bu sayede kardeşini yetimhaneden alabilirsin, bizimle yaşayabilir."

Gözlerimi kırpıştırdığımda kafam iyice allak bullak olmuştu. Her ne kadar benim işime gelse de onun Selena olmadığından emindim. "Senin bu işten kârın ne olacak?"

"Ben de Salih babaya verdiğim sözü tutmuş olacağım."

Şimdi taşlar yavaş yavaş yerine oturduğunda bakışlarım sislenmiş, hastanedeki konuşmalara ait olan görüntüler yavaş yavaş önüme gelmeye başlamıştı. "Salih baba eğer yaşarsa istediği gibi evleneceğimi söylemiştim." Dikkatle ifadesini inceledim, bu sefer bakışları kararan o olmuştu. "O artık yaşıyor. Bu yüzden sözümü tutacağım."

Tabi bu sözden Salih babanın haberi yoktu. Yağız'ın aslında kendine verdiği bir sözdü. Anlaşılan evlenmeye de niyeti olmadığı için bunu yalnızca benim gibi çıkarları kendisiyle çakışan birisiyle yapabilirdi...

İkimiz açısından da bu sahte evlilik... Oldukça mantıklıydı ama nasıl olurdu ki? Söyledikleri dile kolaydı.

"Kabul ettiğin anda Azra ve senin için olanak sağlayacağım. Hiçbir şekilde zorluk çekmeyeceksiniz."

Kulaklarım uğuldamaya başladığında tekrardan boyut atlamıştım sanki... Birden oradan soyutlaşmış, esiri olduğum geçmişten gelen karartılı duygular tarafından sarılmıştım. Bu tek seferde reddedebileceğim bir teklif değildi, birden atılıp kabul de edemezdim. Akıl kârı mıydı? Her ne kadar sahte olsa da evlenmekten bahsediyordu.

Ona ne kadar güvenebilirdim ki?

"Sen..." Dedim çatılan kaşlarımla aceleyle ekledim. "Sen beni alıkoymuş birisin. Sana nasıl güveneceğim?"

"Seni alıkoymadım, sen evime zorla girdin. Ben yalnızca gitmene müsaade etmedim."

"Çünkü sen adam dövdürüyordun."

Bakışları kısıldı "peki ne yaptı o adam sana? Bırakıp kaçtı değil mi? Demek ki bir bildiğim var ki dövdürüyorum. Bunu hiç düşündün mü?"

Nefesim kesildi. Haklıydı ama haksızdı. "Yine de bunu kimseye yapmazsın." Azra'nın bulunmuş olma detayıyla soluğumu sabırsızlıkla bıraktığımda Vedat olayının benim için pek de önemi kalmamıştı.

"Bilmiyorum ben... Kafam çok karışık." Deyip elimdeki fotoğrafa bakmayı sürdürdüğümde kalbim coşkuyla atıyordu. Benim için son zamanlarda hayatın rengi giderek kararmışken onu... Yıllardır aradığım kız kardeşimi görmek gökkuşağının cıvıltısını hissetmeme sebebiyet vermişti.

Artık yarınlar için daha coşkuluydum.

"Azra'yı görmek ister misin?"

Hayretle kafamı kaldırıp ona baktığımda nutkum tutulmuştu. Bakışlarım titriyor, ağzımın içi kuruyordu. Bunu... Bunu gerçekten de yapabilir miydi? Bu adam... Ona gerçekten de inanamıyordum. Kardeşimi bulup elime fotoğrafını vermiş olabileceğine bile inanamıyordum...

"İsterim." Dedim ve gözyaşlarıma engel olamadım. Damlalar sicim gibi çenemin altına doğru aktığında acıyla ona bakıyordum. "Çok isterim." Buram buram hasret kokan sesimle genizden gelen aşkla cevapladığımda düşüncesi bile heyecandan bayılacak gibi hissetmeme neden oluyordu. Ellerim titriyor, mideme kramplar giriyor aklım çıkacak gibi oluyordu.

"Onu ne zaman görebilirim?" Burnumu çektim, titreten bakışlarımı üzerinden an olsun çekmiyordum.

"Ne zaman istersen." Çenesi dik duruyorken oldukça azamet sahibi gözüken Yağız, her zamanki gibi yine kendinden oldukça emindi. İnanamadan ona, güçlü duruşuna ve sonsuz arzumu yerine getirebilme kabiliyetine baktığımda içim içime sığmıyordu.

"Hemen..." Dedim ve hıçkırarak gözyaşlarımı serbest bıraktım. "Lütfen beni hemen kardeşime götür."

KRİSTAL

6.BÖLÜM "SÖZLEŞMELİ EVLİLİK"

**İYİ OKUMALAR, YORUM YAPMAYI UNUTMAYIN **

AYRI HAYATLAR BENZER YARALAR

Camdan dışarısını izlerken düşüncelerime öyle dalmıştım ki arasından çıkamıyordum. Zihnim andan ağır basıyordu. Karanlık yolu izliyor, izledikçe içinde kayboluyordum.

Küçük kardeşimin yaşadığını bilsem de ona ulaşmak için elimden geleni yapsam da onca zaman boyunca bir arpa boyu yol alamamışken saatler sonra tatlı suratıyla karşılaşacak olmak inandırıcı gelmiyordu.

Kafamı yavaşça çevirip arabayı süren adama baktım. Ne kadar da dertsiz tasasız gözüküyordu. Bir süre öncesine kadar yoğun bakımdaki halini görmüş olmasam onun sıkıntılarının olmadığını düşünecektim. Öylesine düz ve yalın duruyordu ki kendisini gösterse de ulaşılmaz duruyordu.

Sanki onunla öylesine konuşamazdım veya konuşsam bile kelimelerim ona ulaşamazdı. Eşsizdi.

Öyle eşsizdi ki ilk defa bu kadar saçma bir şekilde birisiyle tanışmıştım ve ikinci karşılaşmamızda uzun yola çıkmaya karar vermiştim. Tam da o anda artık bazı şeylerin benim için eskisi kadar önemi olmadığını fark ettim. O bazı şeylerden biri de ben oluyordum değil mi?

Ne önemi vardı ki? Diye düşündüm içten içe. Yalan söylese bile, beni kandırsa bile bu saatten sonra bir önemi var mıydı? Her ne kadar

arkadaşlarımla vakit geçirirken kendi renklerimi akıtsam, kahkahalar atarak eğlensem de artık takatimin kalmadığını hissediyordum. Yirmi bir yaşında değil de yetmiş yaşında neneler gibi hissediyordum.

Öyle tuzsuz kalmıştım...

Diğer kızlar gibi ne yeni kıyafetler almaya ne de birileriyle tanışmaya hevesliydim. Genel olarak hiçbir şey içimden gelmiyordu ancak *mış* gibi yapıyordum. *Mış* gibi yapmak her zaman anı kurtarıyordu.

Tam da o anda eğer beni kandırıyorsa bile artık bir öneminin olmadığını düşündüm.

Yanındaki pencereyi açınca dikkatim otomatikman üzerinde toplandı. Kısık camdan içeri doluşan rüzgarla beraber kokusu ciğerlerime doluştuğunda sertçe yutkunarak nefesimi tuttum. Keskin çehresi bana doğru kalk duruyorken cama eğik duran alnını iki parmağıyla tutuyordu. Kirpiklerinin altından bana derin, can yakıcı bir bakış attığında gözlerim dolmuştu.

Dişlerimi daha fazla birbirine bastırdığımda iç içe geçirmekten diz kemiklerim acıyordu. Bakışları suratımda gezindikten sonra dolu olan gamze çukurumu bulduğunda içinden ne geçirdiğini deli gibi merak ediyordum. Hayret dolu ifademle kıpırdamaya dahi korkuyorken neden o kadar uzun baktığını anlamamıştım. Erkeksi edasıyla beraber önüne döndüğünde âdem elması oynamıştı.

Tekrardan sertçe yutkunup soluksuz kalan ciğerlerimi doldurmaya başladığımda ses çıkartmamak içinden kendimle savaş veriyordum. O andan itibaren zihnimdeki sesler kesildi ve yalnızca varlığının içimde bıraktığı hissiyat vardı.

İlerideki benzin istasyonunu görünce huzursuzca kıpırdandım. "Mola verebilir miyiz?" Tuvaletim gelmişti. Yavaşlayarak istasyona girdiğinde midem ağrıyordu.

İşimi hallettikten sonra çıktığımda Buket arıyordu.

"Efendim?"

"Ne yaptınız? Durmuşsunuz."

Azra'ya gitmeyi kabul ettiğim ve kızlara da emrivaki haber verdiğim için çıldırmışlardı. "Canlı konumdan nerede olduğumu görmüyor musun sanki?"

"Evet. Her şey yolunda mı diye aramak istedim."

Yorgunca gülümsedim "Evet. Sadece tuvalet molası verdik o kadar." Raflarda gezinerek atıştırmalık bir şeyler bakındım, karnım acıkmıştı. "Siz ne yaptınız?"

"Ne yapalım Pelin senin yüzünden az önce beşinci panikatağını geçirdi, onu sakinleştirmeye çalışıyordum."

"Senin ben ağzını yırtayım Afra!" Arkadan gelen bağırışla beraber tekrardan gülümsediğimde onlara sahip olduğum için şükrediyordum. ***Teşekkür ederim Allah'ım. İyi ki bana böyle arkadaşlar vermişsin.*** **Başımda anam babam yoktu ama onlar vardı işte.**

Telefonu kapatarak kendim için aldıklarımdan birer tane daha seçerek Yağız'a da aldığımda kasiyerin ürünleri geçirmesini bekliyordum.

Ödemeyi yapacakken biri benden önce davranarak kartını uzattığında kafam karıştı, yana baktığımda o vardı. Adam ikiletmeden Yağız'ın kartını aldığında hızlı davranmaya çalışıp çantamdan kartımı çıkarttım "bunu alın lütfen."

Uzatsam da adam çoktan post cihazını Yağız'a doğru uzatmıştı. Temassız ödemeyi yapınca soluğumu yavaşça bırakarak sert bakışlarımı Yağız'a diktim.

Elimdeki poşetle beraber arabaya doğru yürüyorken sigarasını içiyordu.

"Benim yiyeceklerimi ödemene gerek yoktu."

"Başka kimin yiyeceği vardı gamzeli?"

"Sana da almıştım." Yavaşça yürüyorken kafasını bana çevirdi, sigarasını kuvvetle çekiyorken yanağında derin bir çukur olmuştu. Yine anlamlandıramadığım ifadeyle üzerime kısa bir bakış atıp önüne döndüğünde burnundan bıraktığı uzun duman gerimizde kalmıştı.

Bir şey söylemeden arabaya bindiğimizde yol boyu sessiz kalmıştık. Bir süre sonra sürekli kapanıp duran göz kapaklarıma dayanamayıp kendimi uykunun tatlı kollarına bıraktığımda huzurla soluyordum.

Sertaç yüzünden kendi evimde bile diken üzerinde uyuyorken ilk defa bir erkeğin yanında bu kadar rahatça uykuya dalıyordum...

Ne kadar geçtiğini bilmiyordum. Sallantı kesilince gözlerimi yavaşça araladığımda sabah olmuştu. Bakışlarımı kırpıştırarak aydınlık hava baktığımda arabanın içerisinde duruyordum. İlk başta zihnim tam uyanmadığı için koltukta yattığıma şaşırmış, hemen ardından sebebini anlamıştım. İrkilerek son ayarına kadar yatırılan koltuktan bedenimi yavaşça kaldırdığımda dirseğimin üzerinde duruyordum.

Yan koltuğumdaki adamı gördüğüm anda nefesim kesildi. Sertçe yutkunarak onu irice açtığım gözlerimle inceliyordum. Siyah gömleğini dördüncü düğmesine kadar açmış, öne doğru ittirdiği kalçalarıyla beraber koltukta uyuya kalmıştı. Onun koltuğu da benimki gibi geriye doğru yatıktı. Siyah ceketinin o anda dizlerime kadar sıyrıldığını fark ettim ve karnımın içinde bir hareketlenme oldu. Yavaşça onu yukarı doğru kaldırdığımda erkeksi kokusu karnıma kadar yükselmişti. Refleksle yukarı kaldırıp burnuma götürdüğümde gözlerim kendiliğinden kapandı.

Ardı ardına uzun soluklar aldıkça düşüncelerim dağılıyordu sanki. O kadar güzel kokuyordu ki solumadan duramıyordum.

Bakışlarımı kırpıştırıp istemesem de onu yavaşça karnıma doğru geri kaydırdığımda ona dönmüştüm.

Bir eli ensesinin altında duruyorken öteki baldırının hafifçe içine doğru kaymıştı. Gözleri kapalıyken bile surat ifadesi öylesine azamet sahibi duruyordu ki etkilenmeden edememiştim. Uyumasını fırsat bilerek her detayıyla surat hatlarını izlemeye başladığımda ilgiyle ona bakıyordum.

Keskin çevresinin ucu hafice öne doğru bombeliydi, üzerinden dışa doğru sarkan alt dudağını anımsatıyordu. Üst dudağı ise oldukça karakteristik ve belirgindi. Arasındaki iki keskin çizgiyi takip ederek ucu sert ve ince duran burnuna geldiğimde tepesindeki kemer çıkıntısı dikkatimi çekti, hoş duruyordu.

Ardından seyrek duran kısa, kalın kıllı kirpiklerine, üzerinde kalan çatık kaşlarına baktım. Çatmaktan ortasında çizgi oluşmuştu.

Acaba kâbus mu görüyordu? Suratında parlayan güneş ışınlarının etkisi artınca daha da sert çatmıştı. İstemsizce elimi uzatıp alnının üzerinde tuttuğumda ışığın etkisini kesmiştim. Mimiği sertçe attı ve atik hareketle elimi kavrayıp beni sertçe kendine çektiğinde hızımı bile algılayamadığım süreyle üzerine uçmuştum.

Titreyen gözbebeklerimle burnuma değen burnuna, öfkeyle parlayan sarılıklarına daldığımda hiddetle inip kalkan göğsüm göğsünü eziyordu.

Hangi omzuna koyduğumu bilmediğim parmaklarımın eklem yerleri acıyınca orayı fazla sıktığımı idrak ettim. Sertçe yutkunarak kafamı geri çektiğimde akli dengem kaybolmuştu sanki. Bel oyuntumu deşecek gibi tenime batan parmaklarını gevşetince yavaşça üzerinden kayarak yan koltuğa geçtiğimde salak gibi hissediyordum.

Nefes nefese önümdeki Niyazi'nin Kahvaltı Salonu yazısına baktığımda beynime sert bir darbe yemiştim sanki...

Az önce sertçe açılan sarı gözler araba ışığı gibi birden önümde patlayınca göğsüm şişti ve kafamı onaylamaz anlamda sallayıp afallayarak ona baktım. "Affedersin. Sadece... Sadece güneşliğini

indiriyordum." Kuru boğazımı ıslatarak ona döndüğümde yeni uyanmış halini ilk defa görüyordum.

Ağlamaklı ifademle yeni uyanmış erkeksi suratını izlediğimde sinirlerim bozulmuştu. O neden ve nasıl bu kadar... Kahretsin. Sertçe yutkunarak önüme döndüm, ona bakmak iyi bir fikir değildi.

Konuyu değiştirmek istediğim için altımda kalan ceketini kaldırarak güzelce dürüp ona uzattım. "Bunun için teşekkürler." Utangaç bakışlarım gözlerini bulduğunda ifadesi sertleşmişti.

"Arka koltuğa atacaktım, üzerine mi düşmüş?"

Ne?

Garip bir ifadeyle ona baktıktan sonra soluğumu sertçe bırakarak önüme döndüm. Arızalı mıydı neydi ya... Ceketini giyindikten sonra arabadan çıkıp Niyaz'nin kahvaltı salonuna doğru ilerlediğimizde bakışlarım telefonumdaydı.

Buket'le Pelin büyük ihtimalle uyuyakalmışlardı ki beni aramamışlardı. Endişelenmemeleri için onlara ne yaptığıma dair mesaj atıp lavaboya girdiğimde suratımı yıkamak için can atıyordum.

Saçlarımı tepemde topuz yaptıktan sonra yüzümü, ensemi yıkayıp kuruladığımda daha kendimdeydim. Saçımı bozmadan dışarı çıkıp içeri geçtiğimde Yağız cam kenarında, yüzü bana dönük oturmuştu.

Saç diplerinde kalan nemden onun da yüzünü yıkadığını anladım. Bakışları zıt kutuplu mıknatıs gibi üzerimi bulduğunda karnım ağrımaya başlamıştı. "Ne ara geldik anlamadım." Az önceki gerginliğim onu görünce tekrardan yer etmişti. Ortamı dağıtmak, o uygunsuz anıyı bastırmak için sürekli konuyu değiştirip duruyordum.

"Horul horul uyduğun için olabilir."

Horul horul mu? Acaba bir ihtimal arabada horlamış olabilir miydim? O saniyeden sonra diken üzerinde oturduğumu hissediyordum. Bazı

zamanlar kızlar horladığımı söylerdi. Özellikle çok çalışıp uygusuz kaldığım günler bende birçok insan gibi horlardım. Yorulan insan horlardı canım!

Ama gerçekten de... Onun yanında horlamış olamazdım değil mi?

Yanağımın içini dişlediğimde anksiyetemin azdığını hissediyordum.

Neden onun horladığını işitip işitmemesi senin için bu kadar önemli?

Sırtımı dikleştirip bakışlarımı kaçırdım, kesinlikle önemli değildi. "Sende baya kaptırmışsın kendini maşallah. Ama seninki tilki uykusu herhalde, hemen dikeldiğine göre."

Ağzımın ortasına ufak bir fiske vurmak istemiştim. Unutturayım derken o ana bağlanan kısma nokta atışı yapmıştım iyi miydi? Ürkek bakışlarım sarılıklarını buldu, her zamanki gibi rahat duruyordu.

O anda Yağız'ın gözlerine bakarken aslında çok da farklı olmadığımızı hissettim. Sen de mi zorlu bir çocukluk geçirdin Yağız? Yaşam senin için de zordu değil mi? O şekilde dikildiğine göre... O anki huzursuzluğunu tanıyordum. Bunu ne yazık ki biliyordum. Kim bilir ne zorluklar geçirmişti. Geçmiş yaşantısını haddinden fazla merak ettiğimi fark ettim.

Kafamı onaylamaz anlamda salladım, bu iyi değildi.

Kahvaltı geldikten sonra çekinerek yavaşça yemeye başladığımda her zamanki gibi üzerimi incelemediği için kısa süre sonra akışa kapılmış, yemeğimi en doğal halimle yemeye devam etmiştim.

Dışarıya çıkarken hesabı ödemek istediğimde bunun çoktan halledildiğini söylemişlerdi. Yavaşça yürüyerek çıkınca ona doğru döndüm, sürekli yediklerimi ödemesinden rahatsız olmuştum.

"Bir dahakine kendim ödemek istiyorum." Kaşlarım çatıldı. "Seninkini de."

O anda bana bakışı değişmişti. Belki de ilk defa alışılagelmişin dışında bir tepki alıyordu. "Büyük adam olunca ödersin." Deyip yarım ağız önüne döndüğünde kaşlarım çatılmıştı.

"O ne demek o?" Arkasında kaldığımda çoktan arabaya binmişti. Okulumu bitirip işime girince ödeyebileceğimi mi söylemişti? Burun kıvırarak yanına oturduğumda içeri geçmemle dünden beri bir türlü bastıramadığım heyecanım baş göstermeye başlamıştı.

"Gerçekten de beni kardeşime götürecek misin?"

Şaşırmıştı. "İnançla ilgili problemlerin mi var?" Önüne bakarak konuşmuştu.

Bende şaşırdım. Sorusu kendimi sorgulatmıştı. Var mıydı? Davranışlarım kısaca gözümün önünden geçtiğinde bakışlarım sislenmişti. Evet... Genel olarak insanlara inanmıyordum ama o bunu nasıl bu kadar kısa sürede keşfetmişti?

"Sonuçta seni ne kadardır tanıyorum değil mi? Bir de ilk karşılaşmamız ve sonrasında olanları göz önünde bulundurursak şüphe duymakta haklıyım."

"Kâğıt sürekli gibi önümüzdeki günlere yapıştıracak mısın ilk tanışmamızı?"

Bunu aşmamı istiyordu. Konuştuğumuz için artık hallolmasını ve bir daha önüne gelmemesini istiyordu. Bir bakıma haklıydı çünkü benimle ilgili gelecekte planları vardı. Belki bende kabul edecektim ve o kâğıt üzerindeki evliliği yapacaktık.

İç çekerek düşüncelerimin arasına daldığımda araba yetimhanenin köşesinde durmuştu. Kokuyla parlayan bakışlarla giriş kapısına baktığımda kalbim sıkışıyordu. Öyle sert sıkışıyordu ki paniklemiştim. Soğuk soğuk terliyor, göğüs kafesimi şişirerek soluklansam da yetmiyordu.

"Afra?" Adımı ilk defa dudaklarından duymuştum. Panikle gözlerime baktığında hangi ara üzerime eğildiğini bile bilmiyordum. Ne kadar süredir o şekildeydim? Elindeki şişeyi kuruyan dudaklarıma değdirince desteklemesiyle yavaşça içtim. Başımı geri çekince şişeyi indirmişti.

Hangi ara dolduğunu bile idrak edemediğim gözlerim hızla aktığında karşısında ağlıyordum. Aldığım nefesler asla yetmiyordu. Biraz daha yaklaştı ve sarı gözleri fener gibi hemen önümde parladı. Bir şeyler söylüyordu ancak duyamıyordum, duysam bile anlayacak gibi değildim.

Fenalaşarak yakalarına yapışıp kendime doğru çektiğimde gözlerimi sıkıca yummuş, başımı geriye doğru atmıştım. Hıçkırarak ağlıyor, ağladıkça ağırlaşan kalbimin altında eziliyordum.

Boynum kırılacak gibi oldu, kafamı taşıyamıyordum. Başımın arkasını tutarak kafamı kendisine doğru çektiğinde burnumu çekerken keskin biçimde aldığım kokusu anın tazeliğini hatırlattı ve buğulanan gözlerimi yavaşça araladım.

Bir elimle sıkıca yakasını tutuyor, kendime doğru çekmeye devam ediyorken diğerini omzuna atmıştım. Oradan da bastırarak kendime çekiyordum. Ona can simidiymiş gibi sarılmıştım.

Uzaklaşmam gerektiğini fark etsem de yapamadım. Gerçekten de kötü durumdaydım, insanlık haliydi. Bu yüzden soluklarımın düzene girmesi için yavaşladığımda yavaş yavaş sesini duymaya başlamıştım.

"Sakin ol." Diyerek kendince telkin ediyordu. Halime o da şaşırmıştı. Bende en az onun kadar şaşkındım. Daha önce bu şekilde uyanıkken bilincimin gittiğini hatırlamıyordum. Titreyen parmaklarımı yavaşça çözdüğümde sırtımın arabanın camına yaslandığını hissettim. Kendimi iyice bıraktım, yine de uzaklaşmayıp sarı gözleriyle dikkatle suratımı izlemeye devam etti.

Bir eli başımın arkasında durmaya devam ediyorken maviliklerimi acı içerisinde ona dikmiş, yalvarırcasına bakıyordum. Perişan haldeydim

ve tüm güçsüzlüğümle karşısında duruyordum.

"Biraz daha iyi misin?" Dedi tüy kadar hafif bir sesle.

Yavaşça kafamı salladım. Soluklarımın düzene girdiğini hissettikten sonra yavaşça mırıldandım. "Daha iyiyim." Gözlerim, suratım yaşlardan dolayı sırılsıklamdı. Elindeki suyu yükseltince dudaklarımı yapıştırarak kana kana içtiğimde daha fazlasını alabilmem için kaldırdığında parmakları saçlarımda durmaya devam ediyordu.

Yutkunduktan sonra soluk soluğa ayrıldığımda kırmızı suratımda boş şişeyi kenara koymasını izledim. Ardından parmaklarının tersiyle toz siliyormuş gibi suratımdaki ıslaklığı kenara doğru attı ve kızarcasına hayıflandı.

"İşte şimdi gerçek bir sıçana döndün."

KRİSTAL

Yeni bölümle ilgili alıntı ve bilgi için instagram: suleeterzi

7.BÖLÜM "İKİNCİ DÜŞÜNCE CESARETİ KIRAR"

**İYİ OKUMALAR **

"İşte şimdi gerçek bir sıçana döndün."

Titreyen bakışlarla kehribar rengindeki gözlerine bakmaya devam ederken kalp ritmimin yavaşça düzene girdiğini hissediyordum. Sarılıkları iyice açıldığında çatık kaşları biraz gevşedi ve yavaşça yanaklarımı süzdü. Kalın, seyrek kısa kirpikleri yavaşça kalktığında mücevher gibi parlayan hazinesiyle tekrardan denk gelmiştim.

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum. Artık soluklarımın ciğerlerimi zorlamadığını hissettiğimde gözümün önündeki karartı kalktı ve ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Boğazım deli gibi kurumuştu. Sertçe yutkunarak parmaklarımın arasındaki yakalarını serbest bıraktım. Omzumu biraz cama yaslayınca otomatikman geri çekilmişti.

Afallayan ifademle hayretle etrafa bakındığımda kalbim hızla atmaya devam ediyordu ancak bu seferkinin nedenini anlayamamıştım.

Bakışlarımı suçlu çocuklar gibi kaçırıp önüme döndüğümde boğazıma takılan yumruyu öksürerek gidermeye çalıştım.

"Gidelim." Dedi her zamankinden daha da sert bir tonla. Bu sefer beni rahatsız etmemişti. Az önceki atmosferin dağılması iyi olmuştu.

Titreyen adımlarımla yetimhaneye doğru ilerlediğimde o an bedenimin dışında gibiydim. Gerçeklik algım kaybolmuştu ve hayatımı, kendimi bile bir filmin karesinden izliyor gibi hissediyordum.

Sertçe yutkunarak yumruk yaptığım ellerimi baldırlarımın yanında tuttuğumda duyarsızlaştığımı hissettim. Baston yutmuş gibi duruyorken duyarsızlığın beraberinde panik atağın geldiğini yakaladım. Gerekli yerlerde duygularımı yaşamadığım için mi bocalıyordum?

Kafamı çevirip yanımda dağ gibi duran adama baktım. Her ne kadar ona karşı negatif düşüncelere sahip olsam da öyle heybetli ve kudretli duruyordu ki insanın yanındayken güvende olası geliyordu...

Özellikle o gözleri, çakır bakışı... Her şeyi elde edebilecek gibiydi. En çok da kararlı tutumu insana güven veriyordu.

İçeriye girince birkaç kişiyle kısa ya da uzun olduğunu kestiremediğim bana her türlü saniyeler gibi gelen konuşmalar yapmıştı. Yakınımda olmasına rağmen konuşmalarını duyamıyor, duysam dahi odaklanamıyordum. Öylesine kapanmıştı zihnim.

Bahçeye geçip oturduğumuzda kısa süre içerisinde çocuklar dışarı çıkmıştı. Yanımızdaki eğitmen eşliğinde onları izliyorken kalbim ağzımda atıyordu. Tekrardan sıkışıyor, beni zorluyordu.

Alt dudağımı sertçe dişleyerek hangisi olduğunu anlamaya, Azra'yı seçmeye çalıştım. Gözlerim sarışın olanları otomatikman eliyor, açık kestane saçları ilgiyle arıyordu. O sırada dışarıya bir grup kız çıktığında kestane saçları gözlerim direkt tanıdı. Bakışlarım ilgiyle parladığında buz kesmiştim. Baston yutmuş gibi kaldığımda yan profilden yürüdüğü için suratını tam seçememiştim. Arkadaşlarıyla beraber koşturarak bahçeye çıktığında gülüşerek şakalaşıyorlardı.

Azra çok mutlu gözüküyordu.

Burukça gülümsedim. Arkadaşları tarafından sevilen bir kızdı.

Bu görüntü beni mutlu etse de kafam karışmıştı çünkü buradaki düzenini bırakmak istemeyeceğini düşüneceğim kadar mutlu gözüküyordu. Her şeyden de öte... Varlığından bile habersiz olduğu ablasını kabul edecek miydi?

Beni isteyecek miydi?

Düşüncelerimin arasına daldığımda kızların kahkahaları bahçeye yeni çıkan bir kız çocuğuyla artmıştı. İşaret ettikleri yöne doğru baktığımda tekrardan sertçe yutkunmuştum.

Aynı kestane saçlar... Yine yan profildi. Saçları suratının büyük ölçüsünü kapatıyordu. Tekrardan sertçe yutkunduğumda onunla dalga geçerek itekliediler. Tekrardan sertçe yutkunduğumda kız kollarını göğsünün altında bağlayarak yanlarından sıyrıldı ve yere bakarak bu tarafa doğru döndüğünde suratım buz kesmişti.

Azra...

Hatları o kadar naif ve duruydu ki fotoğrafta gözükeninde fazlasıydı. Babama olan benzerliği bir kez daha emin olmama yetmişti. Dişlerimi sertçe birbirine bastırarak gözyaşlarımı serbest bıraktığımda kadının sesini duydum.

"İşte Azra orada, bize doğru gelen."

Kız yavaşça yürüdükten sonra kafasını kaldırdığında benimle göz göze geldi. Pancara dönen suratımı milim bile kıpırdatamadım. Kursağıma kadar dolmuşken duygularım benliğime öyle fazla geliyordu ki taşmak üzereydim.

Ürkerek bakışlarını kaçırdıktan sonra hızlı adımlarla ağaçlık alana, kimsenin olmadığı tarafa doğru ilerlediğinde kadın konuşmaya devam ediyordu.

"Çok içe kapanık bir kız. İnsanlardan çekiniyor, arkadaş edinmek istemiyor. Derslere karşı da ilgisi yok." Dikkatli bir tonda Azra'yı tanımlamaya başladığında dudaklarımı açıp tek bir soru bile soramıyordum.

Kadın yanımızdan ayrıldığında ne kadar geçtiğini bilemiyordum. Kızlar yavaşça içeriye girmeye başladığında yapabildiğim tek şey yalnızca sessiz sessiz ağlamaktı.

Azra iri gözleriyle ürkekçe etrafı kolladıktan sonra saklandığı çalılıkların arasından çıkıp içeriye doğru ilerlediğinde adımlarından bile cesaretsizlik akıyordu.

"Kabul ediyorum." Dedim dişlerimin arasından tıslayarak. Kursağımda kalan hıçkırığı sertçe yuttum. "Teklifini kabul ediyorum."

"Ne?"

Hazırlıksız yakalanmıştı. Belki de bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu. Kafamı ona doğru çevirip kıpkırmızı olan gözlerimle ona baktığımda gözlerim dolu doluydu. İfademi öylesine güçlükle tutuyordum ki her an bağıra bağıra ağlayabilirdim.

"Yağız..." Dedim genizden gelen sesimle. Daha çok bu bir yakarıştı. "Lütfen benimle hemen evlen." Titreyen bakışlarıma yaşlar daha fazla dayanamadı ve patır patır düşerek okyanus mavisi gözlerimden ayrıldı.

Hiçbir şey zerre umurumda değildi o an için sadece Azra ve ona ne olacağıyla ilgiliydim. Kardeşim... Kardeşim dışlanıyordu ve öyle çok içe kapanıktı ki kim bilir neler yaşıyordu da bilmiyordum, bilemeyecektim de.

Geçmişinin Azra üzerinde derin bir yara olduğu belliydi. O hassaslığının üzerini kaplayan travmaları canımı yakıyordu ve tek gayem bir an önce kardeşimi buradan çekip çıkartmaktı.

Gözümden akan son damla dudaklarımı bastırdığım için oluşan gamze çukurlarımın içerisine dalıp durduğunda bakışları orada kalmıştı. Sertçe yutkunarak tekrardan maviliklerime döndüğünde oldukça derin bakıyordu. Kafasını yavaşça salladığında cevap istercesine bekliyordum.

"Seninle evleneceğim. Hemen."

İşte. Gerçekten de dediği gibi olmuştu. Ben tam olarak onunla evlenmek için can atmıştım...

Güçsüz, acı içerisinde ona bakmaya devam ederken gözyaşlarım tekrardan ardı ardına sıralanıyor, yavaşça çenemin altında toplanıyordu.

Ondan sonra oluşan her şey ağır çekimde ilerliyordu sanki... Rüzgâr bile suratıma doğru yavaşça çarpıyor, saçlarımın arasından sıyrılarak onları geriye doğru itiyor ve ben her defasında ilk seferki gibi gözlerine dalmaya devam ediyordum.

O da aynen öyle...

Yabancıydı ancak aynı zamanda da oldukça tanıdık. En hassas noktalarımı biliyordu. Belki de bu zamana kadar yaşadığım en duygu yüklü anı da benimle paylaşıyordu. O yüzden tanıdık olan yabancılığını artık yadırgamıyordum ve ben bu adamı tanıyordum.

Yetimhaneden çıktıktan sonra dönüş yolunda akşam yemeğini yemek için bir restoranda girdiğimizde zihnim uğultuluydu.

Günün etkisi ve varlığının yaydığı auranın hissiyatıyla beraber ona bir bakış atarak karşısına oturduğumda artık çok daha fazla ilgimi çektiğini söyleyebilirdim.

Karşıma oturduktan sonra kararlaştırdığımız siparişleri verdiğinde yalnız kaldıkça geleceğin yaptırımlarının düşüncesiyle afallıyordum.

Aman Allah'ım. Gerçekten de evlenecek miydim? Hem de bu adamla?

Siyah takımının içerisinden parlayan koyu buğday tenine, kumral saçlarına merakla baktığımda kehribarlıkları parlıyor, tavandaki avizelerle yarışıyordu.

Gelen yemekleri sessizce yemeye başladığımda garip hissediyordum, biraz da çekingen.

"Ben..." Bakışlarım tabağımda gezinirken çatalla içindekilerle oynuyordum. "Kabul ettim ama... Bir şartla." Titreyen bakışlarımı ürkekçe kaldırdığımda ifadesi üzerimi delip geçmek istiyor gibiydi.

Kafasını hafifçe yana yatırdığında tüm dikkatiyle izliyor, anlatacaklarımı dinliyordu.

"Gerçek bir evlilik olmayacak dedik." Kan yanaklarımda pompalanmaya başladı. Ona bakarken konuşmak gerçekten de kolay değildi ve herkesin harcı değildi.

"Evet kesesiz sıçan. Gerçek bir evlilik olmayacak." Tek kaşı yavaşça yukarı kıvrıldı. "Seninle gerçekten evlenmeyi düşünmüyorum."

Çekingenliğim birden üzerimden kalktı. Hah! Ben sanki sana bayılıyorum! Hayvan herif. Gerçekten de birden kabalaşıyordu.

"Yine de sana güvenemem. Bu yüzden sözleşme yapmak istiyorum."

Bakışları kısıldı ve eğlenen bir hal aldı. Hafifçe araladığı dudaklarının arasından yavaşça konuştu. "Tam olarak ne ekletmeyi düşünüyorsun sözleşmeye?"

Bakışlarımı kırpıştırarak kaçırdım. "Odalarımız ayrı olacak."

Güldü. "Zaten gerçek evlilik olmayacak dedik ya küçük sıçan. Aklın nerelere gidiyor senin?"

Omuz silktim. "Olsun. Seni ne kadar tanıyorum sonuçta? Kendimi güvence altına alacağım, ne dersen de."

Yavaşça masaya doğru yaklaşıp ellerini üzerine koyduğunda konu ilgisini çekmişe benziyordu. Hayvan herif ne olacak.

"Başka ne ekleteceksin sözleşmeye?"

"Bana kesinlikle dokunmayacaksın." Bunu tek seferde söyleyebildiğim için kendimi imkânım olsaydı alnımdan sertçe öperdim.

Gözleri parladı. "Ya sen istersen?"

Ha? Suratım tamamen mora döndüğünde gözlerim neredeyse yerlerinden çıkacaktı. Utanarak yere bakıp ne yazık ki kekeleyip hızla

konuştum. "Terbiyeni takın. Neden senden öyle bir şey isteyeyim?" Korkarak tekrardan ona baktığımda surat ifadesi düz kalsa da gözleri çok fena gülüyordu.

"Belki suya düştün boğuluyorsun, yardım istiyorsun. Seni çekip çıkartmayayım mı?" Dişlerimi birbirine bastırmaktan damalarım ağrıyordu. Yavaşça tek kaşını kaldırdı. "Bir dakika? Sen ne anlamıştın ki?"

Kahretsin. Beni alt ediyordu.

"Aklın nerelerde geziyor senin küçük sıçan? Ergenlik hormonlarını karşılayacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun. En iyisi şu dokunmama maddesinden kendim için de bir tane ekleteyim."

Tüm laflarımı yutturduğunda bozararak ona bakakalmıştım.

Daha sonrasında fazla konuşmadan yemeğimizi bitirdiğimizde tuvalet için ayaklanarak ondan önce kalktım. Amacım hesabımızı ödemekti.

Yavaşça kasaya doğru ilerleyip masa numarasını söylediğimde garson hesabın çoktan ödendiğini söylemişti. Tadım iyice kaçtığında arkama doğru döndüm. Tüm karanlığıyla Yağız bu tarafa doğru geliyordu.

Kısık bakışları beni orada görünce irileşmedi. Sanki bunu bekliyormuş gibiydi. Yanıma gelince adımlarına ayak uydurup beraberinde restorandan çıktığımda soğuk hava anında bacaklarıma çarpmıştı.

"Ben ödemek istiyordum."

Umursamazca şoför koltuğuna doğru ilerledi "büyük adam olunca ödersin."

Kaşlarımı çattım. Şoför koltuğuna oturmuş olan bedenini arabanın dışından izliyorken iki kez kornaya bastı. Gözlerimi devirerek yan koltuğuna oturduğumda ne demek istediğini anlamıştım ancak yine de uyuz olmadan edemiyordum.

Okulumun bitmesinden bahsediyordu. Ufak bir cümle kalıbı yapmıştı. Yine de rahatsız hissettirmediğini fark ettim. Bazı insanlar yaptığı en ufak şeyi bile göze soka soka yapardı. Özellikle üvey babam öyleydi. Sürekli yaptıklarını göze sokardı. Bana bu zamana kadar bir çift ayakkabı bile almışlığı yoktu ancak evde harcadığım elektriğe kadar hesaplar, giderlerimi sürekli yüzüme kakardı.

O yüzden hep rahatsız olurdum birilerinin benim için para harcamasından. Aynı zamanda garip de gelirdi. İçten içe kendimin para harcanmaya layık olmadığını düşünürdüm...

Bu düşünce her ne kadar sert gelse de içinden çıkamıyordum ne yazık ki. Belki de küçüklükten beri yediğim mobbinglerle alakalıydı. Bilmiyordum. Yine de rahatsız hissediyordum işte.

Akşam yaptığımız araba yolculuğumuz oldukça sessiz geçmişti. Ara ara uyumuş, zaman zaman da yola dalmıştım. Düşüncelerimle ne kadar boğuşursam boğuşayım her türlü verdiğim kararın en doğru karar olduğunu görüyordum. İçim bir tek bu şekilde rahat ediyordu. Ne olursa olsun işin sonunda Azra'nın benimle olacak olması her şeyi telafi ediyordu.

Buketlere geldiğimde anne babası uyuduğu için beni eve sessizce almışlardı. Yatak odasına doğru ilerliyorken Pelinle sessizce beni tartaklıyor, fısıldayarak azarlıyorlardı.

Sinirlerim bozulmuştu. Kendime engel olamadan sessizce kahkaha attığımda bu ikisini daha da sinirlendirdi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? Öldük meraktan haberin var mı?" Dedi Pelin panikle parlayan korku dolu gözleriyle.

Buket odasının kapısını örterek hızla tepemde dikildi. Pelin'in gerçekten de panikten elleri titriyordu. Her ne kadar sürekli irtibat halinde olsak da belli ki dönene kadar hiç rahat edememişti.

"Keyfimden gitmişim gibi davranmayın. Kardeşimi görmem gerekiyordu."

"Tamam! Beraber giderdik!" Dedi Buket.

"Buket öyle her şey ha deyince kolay olmuyor." Suratımı buruşturdum. "Bilmiyorsun sanki. Gittim ve hemen kardeşimi gördüm, geldim, bitti. Bu kadardı tamam mı?"

Uzun süredir yakın arkadaş olduğumuz için birbirimizle tepkilerimizi saklamadan istediğimiz gibi konuşuyorduk.

"Hem şimdiden böyleyseniz... Kim bilir ileride nasıl olacaksınız." Bakışlarım boşluğa daldığında kelimeler kendiliğinden ağzımdan dökülmüştü.

Kahretsin. Fazla mı erken konuşmuştum? Gerçi geç kalmanın da lüzumu yoktu ki. Adamla hemen evlenecektim. Onlardan nasıl saklayacaktım?

"İleride nasıl olursunuz derken Afra?" Dedi Pelin tepkiyle.

"İleride ne olacakmış Afra?" Daha agresif bir tola Buket de tekrar ettiğinde o kadar sinirliydiler ki kardeşimi gördüğümü bile unutmuşlardı. O konuyla ilgili olan duygusallığımı göremiyorlardı.

"Farkında mısınız ben bugün kardeşimi gördüm." O an anlamış gibiydiler. Sesimdeki sitemle beraber olayın idrakine varınca bakışlarındaki öfke anında söndüğünde susmuşlardı.

"Hem de ilk defa gördüm. Nasıl bir psikolojide olduğumdan haberiniz var mı?"

"Özür dileriz" dedi Pelin ve şefkatle omuzlarıma sarıldı. "Sadece senin için çok endişeliydik."

Anında yumuşadım. "Biliyorum." İkisine de hayranlıkla baktım. Can yoldaşımdı onlar benim biliyordum tabi. "Sadece senin panik hallerin ve Buket'in agresifliği bazen beni gerçekten de çok yoruyor. Bu kadar hassas bir konuda nasıl davranmamı bekliyorsunuz ki? Kendinizi benim yerime koyun. Sedef'i düşün." Diyerek Pelin'e yöneldim. Sedef

kız kardeşiydi ve Azra'nın yaşlarındaydı. Anında tüyleri diken diken oldu. Kendini yerime bile koyamadı. Ona ablası olarak ne kadar düşkün olduğunu biliyordum.

"Özür dilerim." Kafasını onaylamaz anlamda salladığında bakışları sislenmişti.

"Peki ya nasıldı Azra? Anlatsana?" Heyecanla, merakla sorduğunda ne yazık ki aynı heyecanın belirtileri bende olmamıştı.

"Çok içine kapanıktı ve..." Boğazıma sert bir yumru oturdu. "Zorbalık görüyor." Bunu söylerken titreyen dudaklarım sürekli birbirine çarptı ve daha fazla kendimi tutamadan ağlamaya başladım. Zihnimdeki o görüntüye kapılmak istemiyordum. Hatırlamak dahi canımı öyle sert ve hoyrat yakıyordu ki üstesinden gelemiyordum...

Buket dizlerimin dibine oturup ellerimden tuttu. Ece de arkadan omuzlarımdan sarıldığında benimle ağlamaya başlamışlardı.

"Afra... Gerçekten de çok üzgünüm." Arada yanaklarımdan öpüyor, gözyaşlarımı temizleyerek teselli cümleleri kurarak beni rahatlatmaya çalışıyorlardı. Sürekli kendilerince Azra'yı oradan çıkartmanın planlarını yapıyorlardı. Düşünüyorlardı. Yetimhaneyle ilgili bildiklerini tartışıyorlardı. Her halükârda ellerindeki koca sıfırla beraber öylece kalıyordu.

İlk baştan müdahale ederek Yağız'la yapacağım sözleşmeli evlilikten bahsetmemiştim. Yine de karşı çıkacaklarını biliyordum. Bu yüzden başka çaremin kalmadığını onlarla savaşarak anlatmak yerine en önce kendilerinin anlamasını sağlıyordum.

"Cidden kafayı yiyeceğim şimdi ya." En mantıksız fikirleri bile yürütmüşlerdi. Hiçbiri Azra'yı en kısa zamanda yanıma almamı sağlamıyordu.

"Kızlar." Diyerek uzun süreli sessizliğimi bozduğumda sustular. "Ben..." Dedim gözlerine bakarak ve kararlı bakışlarla suratlarına baktım. "Azra'yı alacağım."

"Canım benim." Dedi Pelin kolumu okşayarak devam etti. "Alacaksın tabi inanıyorum ben sana."

"Hayır, o anlamda değil. Gerçekten de alacağım."

"Nasıl?" Dedi Buket.

Çenemi kaldırarak sertçe gözlerine baktım. "Yağız'ın evlilik teklifini kabul ettim."

Ve işte bundan sonrası tam anlamıyla sert atışmalarla geçmişti. Ara ara duygusallaşıyor, ara ara sivrileşerek birbirimizle hoyratça kavga ediyorduk.

****

"Sana gerçekten de inanamıyorum!" Buket çemkirerek gelinliklerin arasında gezinirken ikisinin çenesi bir türlü durmuyordu.

"İnansan iyi edersin. Bak! Hatta tam da şu anda benimle gelinlik bakıyorsun."

Pelin de en az Buket kadar sinirli olsa da gösteriş merakı onu ele veriyor. Ne yaparsa yapsın sonucun değişmeyeceğini bildiği için bana en uygun, en güzel gelinliği seçmeye çalışıyordu.

Evlilik her ne kadar kâğıt üzerinde olsa da bunu yalnızca biz bilecektik. Özellikle Salih baba ve dışarıdaki insanlara karşı köküne kadar gerçek bir evlilik olacaktı.

Salih baba düğün diye tuttursa da Yağız neyse ki onu ikna etmişti ve sade şık bir nikah olacaktı. Bu yüzden Pelin'in Afra'yı sönük bırakmaya niyeti yoktu. Her şey sahte olsa da sonuçta ilk evliliğiydi. Başında annesi yoktu babası yoktu. Pelin Buket'le beraber onun her şeyi olacaktı.

Her ne kadar sağlıksız bir karar olsa da içten içe Afra'ya hak veriyordu ve kendisini onun yerine koyduğunda aynı kararı alacağını da biliyordu.

"Afra bu model nasıl?" Özel taş işlemeli balık model elbiseyi çıkartıp gösterdiğinde parıltıdan Afra'nın gözü kamaşmıştı. "Gerçekten de çok hoş gözüküyor."

"Bir denesene fikir olur."

Bu zamana kadar iki model denemişti ve a kesimleri kesinlikle istemediğini anlamıştı. Prenses model de Afra için fazla abartıydı. Bu yüzden balık onun için iyi bir tercih olabilirdi.

Çalışanın yardımıyla gelinliği giyerek arkadaşlarını çağırdığında ikisi de dolu dolu olan gözlerle, hayranlıkla Afra'ya bakıyor, gördüklerine inanamıyorlardı.

"Gerçekten de çok güzel olmuşsun..." Dedi Buket ağzını kapatarak. Bakışlarını bir türlü üzerimden çekememişti.

Kızlarla gelinliği kararlaştırdıktan sonra özel dikim için ölçülerimi verdiğimde onlara sahip olduğum için kendimi gerçekten de çok şanslı hissediyordum. Pelin'in durumu bizimkine göre çok çok iyiydi. Her ne kadar hazırlıklar için Yağız bana kart vermiş olsa da ondan harcama yaptırmıyor, her şeyimi kendisi alıyordu. Normalde Pelin'in almasından da rahatsız olurdum ancak Yağız'ın yanında Pelin'in parası benim için daha iyi hissettiriyordu. Aynı zamanda da onu zora sokmayacak bütçeler olduğunu biliyordum ve o da benim durumumda olsaydı aynı şekilde karşılık vereceğimi de. Bu yüzden şimdilik üzerinde çok durmuyor, imkânım olduğunda arkadaşıma akıtmak için sabırsızlanıyordum.

Gelinlikçiden çıktığımızda kapının önünde o tanıdık arabayı gördüm. Bu Berat'ın arabasıydı. Bizi görünce içinden çıkıp önünde durduğunda Buket'in şimdiden tepesinin tası atmıştı.

"Berat?"

Tek kaşını muzipçe kaldırdı. "Oo yenge, ne haber ya? Hiç arayıp sormuyorsun?"

Yenge mi? Tüylerim anında diken diken olmuştu. "Afra de lütfen."

"Sen şunu gönderince yanımıza gelirsin, ileride bekliyoruz." Dedi Buket tiksinircesine. Yanından ayrılırken Berat ona doğru dönüp laf atmıştı. "Çingene nereye ya? Yemek yiyecektik."

"Ne yemeği be? Seninle su bile içmem rüya görme."

İkisinin atışması sinir bozucu bir şekilde komik geliyordu. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda Pelin de yargılarcasına ona bakıyordu. İki arkadaşımda fena halde üstten davranıyordu.

Ama ben yine de Berat'ı seviyordum. Gerçi onlar da beni korumak için bu şekilde gardlı davranıyorlardı ancak Berat ve Buğra'ya karşı cidden böyle davranmalarına gerek yoktu. Her ne kadar söylesem de Buket artık bir kere nefret etmişti Berattan.

"E iyi git sen o zaman. Bende yengemle yerim." Anlaşılan talebimi kale bile almamıştı.

Önemsemeden sordum "ne bu yemek meselesi Berat?"

Omuz silkti. "Yağız Azra'yla ilgili konuşmak için bu akşama yemek ayarladı. Gelmek istersin diye düşünüyorum." Artık ciddileşmişti. Evet. Gerçekten de gelmek isterdim.

"Kızlar siz istemezseniz eve gidin, ben Berat'la gideceğim."

Pelin kollarını göğsünün altından indirmeden dik tuttuğu çenesiyle beraber bana doğru bir adım attı. "Seninle geliyorum."

Buket suratını buruşturdu. "Yalnız bırakacak değilim." Ardından iğneleyici bakışlarını Berattan ayırmadan tısladı. "Allahtan mide hapımı almıştım."

Gülümsememek için tekrardan dudaklarımı birbirine bastırdığımda bir gün boş bulunup kahkaha atmaktan çekiniyordum. Tiyatro gibi ikiliydi. Cidden inanılmazlardı.

"Bir tane de tokluk hapı alsaydın çingene, malum basenlerin son zamandan bu yana bir hayli genişlemiş."

Buket'in iri gözleri anında dönmüştü. Saldırmak için bu anı bekliyormuş gibi öfkeyle ona cırladı. "Sana ne be benim basenlerimden! Var ki yiyorum sana mı soracaktım?"

Pelin tek kaşını kaldırarak Berat'a en soğuk ve itici bakışlarını fırlatıyorken Berat yalandan irkilerek bana döndü. "Bir an önce gidelim yenge. Arkadaşlarının saldırısına daha fazla tek başıma dayanamayacağım, destek almalıyım."

Büyük ihtimalle Buğra dan bahsediyorlardı. Onu Buket hastanede uzaktan görse de hiç konuşmamıştı. Pelin de daha önce görmemişti. Onun için de ilk olacaktı.

Nikah öncesi bu yemek iyi olmuştu. En azından arkadaşlarımın çocuklarla tanışmasını istiyor, içlerinden rahat edeceğini umuyordum.

Araba yemek yiyeceğimiz restorandın önünde durunca içimi kendime itiraf etmek istemeyeceğim, garip bir heyecan kaplamıştı. Alt dudağımı dişleyerek ısınan ellerimi yumruk yaptığımda nefesim kesilmişti.

Büyük ihtimalle Yağız'ı iki haftadır görmediğimden değil de Azra'yla ilgili söyleyeceklerinden dolayı heyecanlıydım.

Yumruk yaptığım ellerimi sıkarak merdivenlerden çıktığımda arkadaşlarım peşimden geliyordu.

İlerideki masada Buğra'nın oturduğunu görünce merakla etrafa bakındım. Yağız yoktu. Özelikle gelmesini, arkadaşlarımla yakından tanışmasını istiyordum.

Buğra beni görünce gülümseyerek ayağa kalktığında Pelinin kaşları çatıldı. "Bu mu?"

"Hayır, o Buğra." Ona doğru fısıldamıştım.

Masasına gelince onunla selamlaştığımda tek kaşını kaldırarak yanımdaki Pelin'e yöneldiğinde Pelin her zamanki gibi tek kaşını kaldırarak ona sertçe baktı. Ardından gardlı olduğu için uzattığı eli görmezden gelmişti. Onların tek amacı beni korumaktı ve herhangi bir durumda olabileceklerle ilgili çocuklara göz dağı vermekti.

Muzip bakışlarla elini geri çekip Pelin'e bakarken gözlerini kıstı ve yavaşça konuştu. "Yine de merhaba."

Berat Buğra'nın elinin havada kalmasından hoşlanmıştı. Sırıtarak masaya oturdu. "Afra'nın arkadaşları biraz yabani."

Kızlarla beraber bende oturduğumda Buket hemen üstüne atlamıştı.

"Seni kesmeyiz merak etme."

Berat çapkında gülümseyerek elinin tersiyle çaprazında oturan Buket'i gösterdi. "Aşık bu bana ya, laf atmadan duramıyor."

"Iyy ağzından yel alsın düzgün konuş."

Buğra ikilinin atışmasını umursamadan kıstığı gözleriyle Pelin'e bakıyorken Pelin çenesini çevirerek onu görmezden geldi ve bana bakıp sessizce bir şeyler söylemeye başladı.

Her ne kadar onu dinliyor gibi yapsam da arada bakışlarımın üzerinden çekilip etrafta dolanmasına engel olamıyordum.

Kısa süre içerisinde kapının önündeki siyah takımlı kumral adamı gördüğümde dudaklarım aralık kaldı ve kalbimin sıkışmasına engel olamadım. Sertçe yutkunarak ifademi toparlamaya çalıştığımda yapamıyor, sürekli başarısız oluyordum.

Her zaman giyindiği siyah takım elbiselerinden birini giyinmişti işte. Neden farklı geliyordu?

Tamam. İtiraf etmeliyim ki siyah renk bu adamın buğday teninde ve kumral saçlarında deli dehşet parlıyordu ve kesinlikle ona çok yakışıyordu.

Siyah Yağız Sönmez'in rengiydi.

Masaya doğru gelirken bu kadar duygu karmaşasının arasında ona karşı net bir sinir hissettim. Sebebini bilmiyordum ama ona fena halde sinirliydim.

Masaya gelip herkese üstten selam verdikten sonra baş köşeye, hemen çaprazıma oturduğunda işte şimdi tastamamdık.

Berat'ın dalgacı tavrı. Buğra'nın muzip öfkesi ve arkadaşlarımın yargılayıcı gardıyla beraber oturduğumuzda farklı bir enerji yakalamıştı ve bu grubun konuşmaları artık kesinlikle normal olmayacaktı.

Yanıma oturduğu için çok net aldığım parfümünün kokusu ciğerlerimi doldurduğunda dişlerimi birbirine bastırıp sıkıyorken tek kaşını kaldırarak yavaşça konuştu.

"Tekrardan merhaba küçük sıçan."

KRİSTAL

Alıntı ve bilgilendirmeler için instagram: suleeterzi

8.BÖLÜM "SEVGİLİLİK OYUNU"

**İYİ OKUMALAR **

GÖRSEL YAĞIZ

"Sana da merhaba." Dedim donuk bir sesle önüme dönerken. Sanki en son dün karşılaşmışız gibi davranıyordu ancak en az iki hafta olmuştu görüşmeyeli. Harika. Buna neden takılıyordum peki?

Kısa süre içerisinde gelen yemeklerimizi yemeye koyulduğumuzda bir anlığına masayı ölüm sessizliği kaplamıştı. Berat kızların gardını indirip sakince yemeğe koyulmasına şaşırarak onlara bakıp geri yemeğine odaklandığında oluşan sessizlikten rahatsızlık duymaya başlamıştım.

"Benimle ne konuşacaktın?"

"Nikahtan sonra kısa süre içerisinde Azra'yı yanımıza alabileceğiz. Bazı prosedürleri hızlandırmak için birkaç bağlantı kurmam gerekiyordu, onları hallettim." Gözlerim parladı. Sertçe yutkunduğumda ona bakarken içimde oluşan hayranlığa engel olamamıştım.

Azra söz konusu olduğunda ve onunla ilgili her şeyi kolaylaştırdığında Yağız'a karşı olan bakış açım farklılaşıyordu. Tehlikenin farkındaydım ancak kendimi durduramıyordum.

İki grubun da farklılıkları ve negatif enerjilerinden dolayı oldukça garip, soğuk bir akşam yemeği olmuştu. Yine de kızları onlarla tanıştırabildiğim için sevinçliydim. Yemeği bitirdikten sonra aşağıya iniyorken Yağız'la beraber arkalarından yürüyorduk.

"Gelinliği daha almadın mı?"

"Aldım. Bunu da nereden çıkarttın?"

Yürürken yavaşça sert ifadesine baktığımda tek kaşı kalktı "hiç harcama yapmamışsın."

Tamam, varsayımının sebebi şimdi belli olmuştu. "Kendi aramızda hallettik." Dedim fazla detaya girme isteği duymadan. Her şeyi de bilmesine gerek yoktu.

Adımları durunca ona eşlik ederek karşısında kaldım. İfadesinden bu durumdan hoşlanmadığı belli oluyordu. "Kendi aranızda halletmenize gerek yok." Bu zamana kadarki en sakin tutumuyla konuşmuştu. Şaşırmıştım. Bakışlarına daldıkça maddiyat konusundaki samimiyetinin gerçekliğini görüyordum. Orada öyle bir sükûnet ve güven vardı ki gerçekten de hiç sorun değilmiş gibiydi.

Her ne kadar kendimi huzursuz hissettiğim bir konu olsa da gerçekten de ne kadar da olağan olduğunu gösteriyordu.

"Zorunda kalmadıkça kartını kullanmak istemiyorum."

Sıkıntıyla soluduğumda yanaklarım ısınmıştı. Oradaki kızarıklığı çaprazımdaki pencerenin yansımasına görebiliyordum. Bu da benim için samimi itiraftı. Aslında zorunda kaldığımda kullanma düşüncesi bile bana göre değildi. Benim için o kart yok gibi bir şeydi. Günümü yalnızca kendimde olana ve arkadaşlarımdan alabileceğime göre planlayabilirdim.

"Kartı kullanmak için zorunda kalmana gerek yok, Afra." Dediğinde bakışlarım titredi. Çenesi hafif aşağı doğru eğik olduğu için sarılıkları

yukarılarda toplanmış, akı aşağıda kalmıştı. Bu açıdan oldukça kararlı ve güvenilir duruyordu.

"Bana istediğin kadar uyuz olabilirsin," tek karşı tekrardan yukarı kıvrıldığında bir adım yaklaşarak kafasını salladı. Genzinden gelen temiz, erkeksi koku kafamı karıştıracakken nefesimi tuttum, devam etti. "Bu gidişle olmaya da devam edeceğiz. Barbar ya da bir hayvan olduğumu düşünebilirsin. Yine de ne olursa olsun maddi durumu iletişimimize yansıtmamanı istiyorum."

Sertçe yutkunarak bir adım geri çekildim. Gözlerimi kırpıştırarak kaçırdığımda kalp atışlarımı kontrol edemiyordum. Titreyen ellerimi yumruk yaparak karşısında güçlü kalmaya gayret ettiğimde benim için gerçekten de kolay olmuyordu.

İstikrarlı bakışları ısrarla suratımda sabit kalmaya devam ettiğinde dengesizliğimi belli etmemeye gayret ederek hızla soluyup ona baktım. "Te-teşekkür. Teşekkür ederim." Tekrardan bakışlarımı kırpıştırdığımda istemsizce ondan kaçırıyordum. Ona teşekkür etmek bile garip geliyordu. Üstelik bu kadar sıcak bir teşekkür...

Samimiyetine inandığım için duygularımı onunla paylaşmaya karar verdim.

"Yine de benim için kolay olmuyor böyle şeyler."

"Biliyorum." Dedi keskince. O kadar emindi ki şaşırdım. "Seni tanıyorum." Deyince mideme bıçak yemiştim sanki. Dudaklarım aralık kaldığında belki de en zayıf ifademle gözlerine bakıyordum. "Karşında durup olanaklarını altın tepsiden kazanan biri olarak konuşmuyorum. Bende zor zamanlar geçirdim ve sahip olduklarımı kazanmak için her seferinde çok çabalamak zorunda kaldım. Bu yüzden bu konuda aynı tarafta olduğumuzu bilmeni istiyorum."

Samimi itirafı, bu kadarını benimle paylaşması... Gerçekten de hayrete düşmeme sebep olmuştu. Sertçe yutkunarak dolu dolu olan gözlerle ona bakmayı sürdürdüğümde kararlılıkla devam etti. "Senin için

yeterli olmayacağını biliyorum. Bu yüzden için rahat olacaksa harcadığın kadarını not alabilirsin, ileride eline geçtikçe bana ödersin."

Kalbim iyice ağırlaşmaya başladığında kulaklarım uğurluyor, tüm bedenim yanıyordu. Çok koyu bir nefretle tanıdığım bu adam... Şimdi bana nasıl bir anda böyle sıcak gelebiliyordu. Bu itirafı ve söyledikleri duvalarımı titreterek sarsıyordu. O böyle davranırsa ben nasıl duruşumu koruyacaktım? Nasıl sinirlenmem gerektiği zamanlarda ona tavır alacaktım?

Şimdi o kehribar rengindeki sıcak gözlere bakarken bende onu tanıyordum.

Artık ilk bakıştaki sert, kibirli adam yerine aldığı her şeyin sonuna kadar bedelini ödeyen benim kadar belki de daha fazla zorluk çekmiş olan adamı görüyordum. Ona karşı nasıl sert kalacaktım.

Tekrardan sertçe yutkunduğumda damağımdaki kuruluk öyle çok fazlaydı ki ne kadar yutkunursam yutkunayım bir türlü geçmiyordu. "Tamam." Dedim çatmaya gayret ettiğim kaşlarımla "bunu sana karşı olan öfkemden uzak tutacağım."

Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldığında ifadesi kısa sürse de yüreğimi hoplatmaya yetmişti.

Hay aksi!

Tekrardan yürümeye başladığımızda yanımdaki varlığı... Öyle eşsiz ve güçlü hissettiriyordu ki bambaşkaydı. Damağımda mayhoş bir tat bırakıyordu. Öyle farklı ve bütün hissediyordum ki ayrılmasıyla eksiliyordum.

Ben neler hissediyordum böyle? Gözlerim korkuyla dolduğunda aklımı kaçırmak üzereydim. Böyle kısa sürede, özellikle de Yağız'a karşı duygular besleyemezdim. Hiç doğru değildi. Onunla evlenme amacım bile belliydi. Neden bunun için bile heyecanlanıyordum? Sahte evliliğimiz için adeta gün sayıyordum.

Kardeşine kavuşabilecek olmanın heyecanı olmasın o? **Evet. Kesinlikle Azra'nın heyecanı ve coşkusu vardı ancak... Her ne kadar bastırmaya çalışsam da Yağız'a karşı koyamadığım bir merak duygusuna sahiptim. Onunla ilgili diğer bilmediğim ayrıntıları da merak ediyor, içine sızmak istiyordum.**

İşte bir süredir fark edip de bastırmak istediğim duygular bunlardı. Gerçekten de çıldırmış olmalıyım.

"Bu arada, Afra." Arabaya yönelecekken seslenmesiyle durmuştum. Omzumun üzerinden ona döndüm. "Gelinliğin nasıl?" Tekrardan tek kaşı yukarı doğru kıvrılmıştı. Otoriter tavrını sezinde kafam karıştı. Sanki bunu modelini öğrenmekten ziyade farklı şeyler için sormuştu.

Dudak büzdüm "balık model."

Kaşını indirmeden devam etti "açık mı?"

Evet. Şimdi daha da sinir olacaksın derken ne demek istediğini gayet iyi anlamıştım. Bu adamla gerçekten de işim vardı.

"Açık." Dedim gözlerimi üzerine dikerek. Kollarımı göğsümün altında bağlayıp devam ettim. "Derin bir göğüs ve yırtmaç dekoltesi var." Aslında yoktu. Sadece olursa ne yapacağını bilmek istediğim için öyle demiştim. İlgiyle ifadesini izlediğimde anında sertleşmesinden irkilmiştim.

"O halde onları kapattır."

Dudak büktüm. "Bu seni neden ilgilendiriyor Yağız? Senin de çok iyi bildiğin gibi biz yalnızca kâğıt üzerinde evliyiz."

"Kâğıt üzerinde olmasının bir önemi yok."

Onu tanımak istediğim için öyle olmadığını hissetsem de sordum. "El alem ne der durumu mu?"

Bakışları kısıldığında bu sorunun ona ne kadar da aptalca geldiğini gördüm. "Kadınımı hiçbir şekilde paylaşmam." Çenesi biraz daha

önde duruyordu. Öylesine kararlı ve güçlü konuşmuştu ki ifadesinden mimik bile oynamıyordu.

Genellikle serin havalarda olduğumuz için giyim tarzımı belli ki anlayamamıştı. Genel olarak fazla açık giyinmesem de kimsenin bana müdahale etmesini istemezdim, buna izin de veremezdim. Hatta bu tarz söylemleri beni daha çok kışkırtırdı haberi yoktu. Yine de şimdilik bu tarafı kendime saklayarak tek kaşımı kaldırdım.

"Tepkini merak ettiğim için sordum. Açık değil. Ayrıca olsa da yine de buna karışmana izin vermezdim." Bakışları daha da fazla kısıldığında burnundan yavaşça soludu.

Anlaşılan o da benimle işinin olacağını düşünüyordu.

"Yarın akşam dersin var mı?" arabaya binerken yönelttiği yeni sorusuyla tekrardan ona döndüm. "Hayır, neden ki?"

"Salih baba nikahtan önce seni tanımak istiyor."

"Ah..." Beklemediğim için afallamıştım. "Tabi, olur." Kafamı salladığımda artık tamamen arabadaydım. Geldiğimiz gibi Berat'ın arabasıyla geri dönüyorken aklım son söylediklerinde kalmıştı. Bu kadar kısa süre içerisinde tekrardan onunla etkinlik yapacak olmak neden nabzımı hızlandırıyordu?

Gerginliktendi. Gerginlikten.

****

Ertesi gün olduğunda genellikle spor kıyafetlere sahip olduğum için Pelin'in dolabını kurcalamayı seçmiştim. İçerisindeki elbiselere bakıyorken Buket sürekli hayıflanarak şikâyet ediyordu.

"Manyak mıdır nedir ya! Takmış akşam yemeğine." Bölümünde fazla popülerdi ve sosyal iletişim becerileri sayesinde arkadaşlarının ilgi odağıydı. Aynı zamanda da duruma güzelliği eklenince erkeklerinde bir numaralı hedefi haline geliyordu.

"Herkesle rahatça konuştuğun için erkekler seni yanlış anlıyor işte." Dedi Pelin azarlarcasına. O Buket'e göre daha katı ve ağırdı. Kolay kolay sosyalleşmez, yeni birilerini tanıyıp hayatına almazdı. Özellikle erkeklere de dikkat ederdi ancak Buket genel olarak kimseden hoşlanmadığı için erkekleri de kız gibi görüyor, rahat oluyordu. Olaylar da arkadaşlarının sürekli ondan hoşlanmasıyla neticeleniyordu.

"Evet Buket sen sürekli karşındakileri çocuk gibi görüp rahat davranıyorsun ancak onlar erkek. Bunu kabul et artık."

İri gözlerini devirdi. Kendi görüşü olmayan fikirleri kabullenmesi gerçekten de kolay olmuyordu.

"Sizce akşam için hangisini giyeyim?" Gösterdiğim elbiselerden biri beyaz, diğeri ise mordu. Pelin'in tarzı oldukça ihtişamlı olduğu için bana göre biraz kokoş kaçıyordu. En sade ve kendi tarzıma yakın olarak iki elbise bulabilmiştim.

"Yemek mi yiyeceksiniz?" Diye sordu Buket ilgisiz tavrıyla.

"Evet."

"Beyaz olan daha hoş duruyor. Hem Yağız hep siyah giyiniyor, hoş bir zıtlık olur." Deyip telefonuna gömüldüğünde asık ifadesinden çocuğu reddetmeye devam ettiğini görebiliyordum.

Son söyledikleri aklıma kazınarak elbiseyi üzerime tuttuğumda az öncekinden daha fazla hoşuma gitmişti.

Yağız'dan gelen mesajın üzerine çantamı da alıp dışarı çıktığımda ucu ucuna yetişmiştim.

Salık bıraktığım saçlarımdan bir tutamını omzumun önünde, diğer tarafını geride tutarken yanaklarım ısınmıştı. Lise mezuniyetimden bu

yana ilk defa elbise giyiyordum ve uzun zamandır makyaj yapmıyordum.

İlerideki arabasını görünce karnım karıncalanmıştı. Soluklarımı düzene sokmaya çalışarak yanına gidip yolcu kapısını açıp içine girerken garip bir şey oldu.

Çok garip! Beklenmedik bir durum ve kahretsin! Benim açımdan da oldukça sakıncalıydı.

Ayaktayken dizlerimin biraz üzerinde duran elbisem oturunca en az üç karış yukarı çıkmış, küçücük kalmıştı. Kızarıklığım hızla arttığında beklenmedik durum karşısında öylece kaldım, nefesim kesilmişti. Yavaşça oturuşumu düzelterek eteğin ucunu çekiştirmeye çalıştığımda başarısız olmuştum. Bu konuyla ilgili yaptığı konuşma aklıma gelince panik hissetmiştim.

Laf söyleyeceğinden değil de onunla aynı fikirde olduğumdan rahatsız oluyordum. Aynı fikirdeydim benim için de fazla kısaydı ancak yine de karşısında durmak istiyordum.

Kısa süre içerisinde elimden bir şey gelmeyeceğini idrak ederek küçük çantamı önünde tuttuğumda kabullensem de içten içe kuduruyordum.

Yanağımın içini ısırarak ifademi sabit tutmaya çalıştım ve çaktırmadan kafamı ona doğru kaldırdım.

Çehresi sertleşmiş, çatık kaşlarıyla bacaklarıma kilitlenmişti. Belki de bunu kasıtlı yaptığımı düşünüyordu. Hayır. Birini bedenimle test edecek olmak oldukça ucuz gelirdi. Kendi kendimi düşürdüğüm konuma ayriyeten sinirlenmiştim. İçten içe öyle olmadığımı da bilmesini istiyordum.

Aramızdaki gerilim arttığında bakışları ateş saçarmış gibi gözlerimi buldu ve beklemeden çenesinin ucuyla bacaklarımı işaret etti. "Bu ne?"

Aynı konudan bende rahatsız olsam da ağzına laf vermek istemiyordum. Bu yüzden utancımı ve beraberinde gelen duyguları bastırmaya çalıştım. "Bacak. Sende dik dik bakmazsan sevinirim." Sesimi oldukça ciddi tutmaya çalışmıştım.

Tek kaşını kaldırarak ciddiyetle suratıma baktı. "Birazdan daha fazla erkeğin görmesinden değil de benim bakmamdan m ı rahatsız oluyorsun?"

Başkalarıyla derdi neydi? Sürekli araya başka erkekleri katıp duruyordu. Zaten şu anda çok iyi ya da kararlı değildim. Üzerime gelmesi yararıma olmuyordu. Öfkeyle soluyup sertçe gözlerine bakmakla yetindim ve bir an önce konuyu kapatıp arabayı çalıştırması için tek kelime etmedim.

Ters ifadesiyle bakmaya devam ettikten sonra boynunu kütleterek önüne döndüğünde çenesi giderek keskinleşmeye devam ediyordu.

Restoranda gelene kadar konuşmamıştık. Arabayı park edince arka koltukta duran siyah ceketine uzandığında hamlesini beklemediğim için yakınlığından dolayı gerilmiştim. İrice açılan okyanus mavisi gözlerimle ona bakıyorken suratıma bile bakmadan arabadan indi.

Gözlerimi devirdim. Bozulmuştum. Dudak kenarlarım aşağı doğru bükülüyordu. Engel olmaya çalışarak yavaşça kapımı açtığımda hangi ara önüne geldiğini bile bilmiyordum.

Hayretle iri, uzun bedenine baktığımda ceketini açtığını gördüm. Rahatça inebilmem için alan tanıyordu. Bu hamleyi gerçekten de beklemiyordum.

Sertçe yutkunarak bakışlarımı kaçırdığımda kalp atışlarım tekrardan hızlanmıştı. Adımımı yavaşça dışarı doğru arttığımda bir yandan da o gördüğü için dikkatli olmaya, eteğimi önden tutmaya devam ediyordum.

Ters ifadesiyle omzunun üzerinden arkasını kolladıktan sonra ceketini çember şeklinde etrafımda tutmaya devam etti ve eteğimi indirmemi

bekledi.

Sonunda normal boyuta gelen elbisemle beraber soluğumu rahatça bıraktığımda ceketini indirerek elinde tuttu.

Utangaç bakışlarımla ona bakıyorken yanaklarım tekrardan ısınmaya başlamıştı. "Teşekkür ederim." Dedim bozuk sesimle ve beraberinde ilerlemeye devam ettim. Zaten o benim yanımda böyle yırtıcı yürüyorken bir bakanın bir daha bakmaya cesareti bile olmuyordu. Kendimi muhafaza ediliyormuş gibi hissediyordum.

Oldukça koyu renkli, tavanı yüksek olan ihtişamlı restorandın içerisine girdiğimizde çekinerek etrafa bakıyordum. Mekân oldukça geniş olduğu için içerisi boş gibi gözükse de aslında bir sürü masa doluydu.

Kır saçlı bir adamı arkası dönük vaziyette masa otururken gördüm, o tarafa doğru ilerliyorduk. Meşhur Salih babayı görmek istiyordum. Belli ki Yağız'ı yetiştiren oydu ve üzerinde fazlaca emeği vardı.

Karşısına doğru geçtiğinde üç kişilik masamızın diğer tarafındaydık. Yaşlı adam bizi görünce gözleri heyecanla parladı. Yağız'ın üzerinden hızla kayan bakışları gözlerimde, suratımda gezindiğinde bakmalara doyamıyordu sanki. Oldukça ağır duran otoritesi anında dağıldı ve heyecanla ayağa kalktı.

Salih babayı kandırdığım için kendimden nefret ettim. Adamın mimiklerine kadar yansıyan sevinci vicdanımı sızlatıyordu.

"Oo, hoş geldiniz."

"Hoş geldik Salih baba." Deyip hafifçe elini belime doğru sardığında önden tutuyor gibi gözükse de parmakları yukarıda kaldığı için temas etmiyordu. Dokunmadığını yalnızca ben biliyordum. "Sana Afra'yı getirdim."

"Hoş geldin kızım." Suratıma baktıkça gözleri daha da parlıyordu. "Maşallah sana dediğin kadar varmış Yağız."

Utanarak teşekkür ettikten sonra kızaran yanaklarımı saklamak niyetiyle suratımı yere eğdiğimde omuzlarım küçülmüştü. *Yağız benim güzelliğimden mi bahsetmişti?* Bu düşünce Salih babanın iltifatlarından daha sıcak hissettiriyordu.

"Ne kadar da tatlı utanıyor da," Yaptığım en ufak hareketlere kadar Salih babanın ilgisini çekiyordum. Bizi buyur ettiğinde aklım tamamen başımdan gitmiş gibiydi. Yağız'ın benim için çektiği sandalyeye yavaşça otururken ceketini açıp yavaşça çırparak dizlerimin üzerine serdiğinde elbisemin oturunca yukarı kalktığını hamlesiyle anlamıştım. Ben bile unutmuşken onun aklından çıkmamış mıydı?

Bu yüzden mi ceketini giymeyip elinde taşımıştı?

Az önceki hareketi öyle doğal ve pratik yapmıştı ki hiç göze bile gelmemişti.

Olağan ifadesiyle beraber Salih babaya bakıyorken sertçe yutkunarak sohbet edişini izledim ve arabaya ilk bindiğim anda ceketin arka koltukta durduğunu hatırladım.

Arabadan inerken de şimdi burada otururken de bacaklarımı örtmüştü. Ancak kendisiyle yalnızken bu hareketi yapmaya tenezzül bile etmemişti. O gerçekten de... Sertçe soluyup hiddetle inip kalkan göğüs kafesimle ona bakmayı sürdürdüğümde bakışlarım kısılmıştı.

Şimdi neden *bazen hayvan olduğumu düşünebilirsin* dediğini anlıyordum!

"Ee, anlatın bakalım nasıl tanıştınız?" Beklemediğim soru karşısında hazırlıksız yakalandığımda boğazıma sertçe bir yumru oturdu. Biz gerçekten de bu gibi sorulara hiç çalışmamıştık!

Paniğimi belli etmemeye çalışarak Yağız'a dönüp cevap vermesini beklediğimde o da aynını benim için yapmıştı. Pot kırmamak için ifademi kontrol etmişti. Sessizliğe daha fazla dayanamadan aklıma gelen ilk şeyi söylediğimde kahretsin ki aynı anda konuşmuştuk.

"Garda.

"Alışveriş merkezinde."

Bakışlarım irileştiğinde onunkilerde kısılmıştı. Sıkıntıyla Salih babaya döndüğümde neşeli ifadesinin solduğunu gördüm. Kafası karışmıştı. Kaşlarını çatarak ikimize baktı.

"Garda mı Alışveriş merkezinde mi? Bir karar verin." Az önceki samimiyeti hızla dağılınca aramızdaki anlaşmayı öğrenecek korkusuyla iyice paniklemiştim. Ardından hırsla Yağız'a doğru dönüp öfke dolu ifademle konuşmaya başladım.

"Garda mı?" Ardından gözlerimi devirip sitemkâr sevgililer gibi ona trip attım. "Sen beni önce alışveriş merkezinde görmüştün, nasıl unutursun?"

Beklenmedik tepkim karşısında şaşırarak omuzlarını geri çektiğinde bakışlarını kırpıştırmıştı. "Sus işte yine sus. Ne zaman haksız olsan susuyorsun."

Hırsla önüme dönüp kollarımı göğsümün altında bağladığımda Salih babanın gözleri tekrardan parlamaya başlamıştı. Tepkim onu heyecanlandırmıştı.

"Kusura bakmayın." Dedim oyuncu bir tavırla ve bakışlarımı dizlerime indirerek ifademi toparlamaya çalıştım. "Sizin yanınızda öfkelenmek istemezdim ancak detaylara önem vermemesi beni gerçekten de incitiyor."

İki adamda hayrete düşmüştü.

Salih baba dudaklarını ıslatarak heyecanla konuştu. "Bir anlığına karıştırmıştır kızım kusuruna bakma, Yağız detayları hatırlar akıllı çocuktur."

"Ne zamandır berabersiniz peki? Bu evlilik işi çok ani oldu" oturuşunu düzelterek sırtını dikleştirdi. "Yani yanlış anlamayın ben halimden

memnunum ancak takip etme fırsatım olmadığı için soruyorum, bilmediğimden."

Yağız sessiz kalınca ona doğru dönüp oyunumu sürdürdüm. "Sen cevapla Yağız, doğru hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum." Ve bingo! Gerçekten de harikaydım. Bu sayede ikimiz de sazan gibi ortaya atlamayacaktık, çuvallamayacaktık.

"İki aydır." Dedi sert ifadesiyle.

Ney! Gözlerim kocaman oldu. Ne iki ayı be adam! İki ayda kim kimi nikah masasına oturtuyor? Ah! Bu adam cidden! Sıkıntıyla soluyarak nefesimi yavaşça bıraktığımda Salih baba dudaklarını bükerek onaylar anlamda mırıltılar çıkarttı.

"Helal olsun sana Afra kızım. İki ayda bizim oğlanı evliliğe hazır ettin demek."

"Aşk olsun Salih baba." Dedim gücenerek. Bakışları irileştiğinde mutluluktan dolu dolu olmuştu. Tepkilerim onu mutlu ediyordu. "Ben mi onu hazır ettim sanıyorsun? Evlilik konusunda hala daha kesin karar vermiş değilim." Yağız'a doğru döndüm. "Kendisi beni ikna etmek için çok uğraştı." Yağız'a doğru döndüğümde ifadesizce durmaya devam ediyordu. Bu adam cidden! Her söylediğime karşılık olarak robot gibi kalmak zorunda mıydı? Elimi bacağına doğru uzatıp çimdiklediğimde gözleri iri iri açıldı.

He işte şöyle ya! Bir tepki ver be adam! Şurada tek kişilik dev kadro olarak oyun sergiliyorum, destek olacağına köstek oluyorsun. Sanki tek çıkar sahibi olacak olan benim!

"Afra'yı ikna etmek kolay olmadı." Dedi bariton sesiyle. Ardından kararlı bakışlarını Salih babaya diktiğinde adam daha fazla dayanamadı ve coşkuyla kahkahasını patlattı.

Normalde çok daha ağır biri olduğunu düşünüyordum ancak beni görmek onu yumuşatıyordu.

"Vay canına!" Bizi nazikçe alkışlayarak üst bedenini geriye yatırdığında gülmekten gözlerinden yaşlar gelmişti. Her ne kadar ifadesi düz olsa da Yağız'ın Salih babayı bu şekilde keyifli görmekten dolayı ne kadar hoşnut olduğunu hissedebiliyordum.

"Bizim oğlan sana resmen vurulmuş kızım." Dedi ve kafasını onaylamaz anlamda sallayarak yanımdaki adama döndü. "Hergele! Madem hayatında biri vardı benden neden sakladın? Hiç yokmuş gibi davrandın. Üstüne üstlük evlilik hakkında konuştuğumda sürekli olumsuz cevaplar veriyordun.

Cilveli bir ifadeyle gülümseyerek sırtımı dikleştirip saçlarımı geriye attım. "Şey... O benden kaynaklı olabilir." Yağız'a doğru işveli bir bakış attığımda çapraz açılı bakışı nefesimi kesse de heyecanımı belli etmeden geri Salih babaya döndüm. "Biz aslında ayrılmıştık. Yani ben Yağızdan ayrılmıştım. Sinir harbiyle öyle konuşmuş olabilir."

Kaşları hayretle yukarı doğru kıvrıldı.

"Neden peki?" Dedi merakla.

Neden? Harika. Evet nedeni şu ki... Gülümseyerek suratına bakmaya devam ediyordum. Artık bir cevap vermem gerekiyordu.

"Nedeni şu ki..." Düşünceli bakışlarım etrafta gezinerek Yağız'ı bulduk. Sert ifadesi anında bana ilham vermişti. Heyecanlanarak geri Salih babaya döndüm. "Çok kıskanç Salih baba. Beni kısıtlıyordu."

"Bak sen şu haytaya." Deyince kafamı onaylar anlamda salladım ve sanki aramızda değilmiş gibi hararetle onun hakkında konuşmaya devam ettim.

"Neredeyse işi abartacak, erkek sinekleri bile yanımdan kovacak inanabiliyor musunuz?"

"Ama sevdiğindendir kızım." Dediğinde korkmuştu. Ayrılık nedeni olan konunun aramızda kalıcı hasarlar oluşturmasını istemiyordu.

"Bir şeye bozulursan gel bana anlat, ben kulağını çekerim onun. Ayrılmayın sakın." Dediğinde burukça gülümsedim. Vakit geçirdikçe Salih babaya kanım kaynıyordu.

Her ne kadar rol yapıyor olsam da ilk gördüğüm insanlarla bu denli samimiyet kurup rahatça konuşacak kadar girişken değildim. Salih baba gördüğüm ilk andan beri öyle temiz ve rahat bir enerji vermişti ki ona kapılmadan edememiştim.

"Deneyeceğim Salih baba."

"Maviş kızım benim ne güzel baba diyorsun sen öyle." Dedi sevecenlikle ve kafasını sallayarak devam etti. "Merak etme, Yağız daha darlamaz seni kıskançlık konusunda dediğinde irkilerek nefesimi tuttum.

Sertçe yutkunarak Salih babaya belli etmeden suratımı hafifçe masanın altına indirdiğimde kucağımdaki elini görmüştüm.

İri iri açılan okyanus mavisi gözlerimle Yağız'a baktığımda ifadesinden hiçbir şey belli olmuyordu. Dışarıdan bakan biri asla onun tam da şu anda kucağımda duran, aşağı doğru kayan ceketi bacaklarımdan yukarı doğru çektiğini anlamazdı.

Eli tenimle temas etmiyordu ancak neden... Neden bir garip hissediyordum.

Yanaklarım hızla ısındığında az önceki rahat tavrım tamamen dağılmıştı. Aralık duran dudaklarımı güçlükle kapattığımda dikkatlice üzerimi örttü ve ceketin ucunu bacağımın altına doğru iliştirip elini geri çekti.

"Afra? Bir şey mi oldu kızım?" Adamın eğlenceli ifadesi anında kaybolduğunda nefeslerimi bir türlü düzene sokamıyordum. Göğüs kafesim hızla inip kalkıyorken kendimi kontrol edememekten nefret ettim.

Nefret ettim çünkü ben ne kadar panik doluysam o da bir o kadar rahattı.

"Teşekkür ederim." Dedim güçlükle yutkunarak devam ettim. "İyiyim. Sadece bir an..." Omuzlarımı titrettim. "Azrail dürttü derler ya öyle oldu." Deyip iğneleyici bakışlarla yanımdaki adama baktığımda bakışları kısıktı.

Burnumdan öfke dolu soluklarımı bıraktığımda ona bakarken yavaşça kafamı onaylar anlamda sallıyordum.

Şimdi neden Yağız'ın bazen barbar olduğumu düşünebilirsin dediğini çok daha iyi anlıyordum.

KRİSTAL

Yeni bölüm ve alıntılar için instagram: suleeterzi

9.BÖLÜM "BARBARIN TEKİ"

**İYİ OKUMALAR **

İrice açılan gözlerle yanımda oturan yabani adama bakmayı sürdürdüğümde öfkelenmiştim. Dizlerimin üzerindeki eline elimi koyarak sertçe ittirdim. *Hayvan herif!* Ne olacak!

Utanarak önüme dönünce Salih baba mutluluktan adeta havalara uçacaktı. Az önceki kesintisiz bakışmamızın neyden mütevellit olduğunu bilmediği için işine gelmişti tabi. Bizimle vakit geçirdikçe içi açılıyor, rolüme inanarak gerçek bir evlilik yaşayacağımızdan şüphe duymuyordu.

Biraz da evlilik hazırlıklarından ve daha sonrasındaki balayı planlarına girdiğimizde utanarak pancar gibi kırmızı kesilmiştim. Bu konuyu her ne kadar çekinse de kendi otellerinden birinde kalmamızı istediği için açmıştı ve rızamın olmasını istiyordu.

"Tabi kafanda farklı bir planın varsa onu yapın kızım." Dediğinde istekli bakışlarına daha fazla karşı koyamadım ve çekinerek kafamı salladım. Adamın zaten sayılı günü kalmıştı. Bizim için her türlü gerçek bir balayı da olmayacaktı. Bu yüzden nereye gittiğimin önemi de yoktu.

"Siz nasıl uygun gördüyseniz öyle olsun Salih baba." Dedim yumuşacık sesimle. Onu az çok anlamıştım geleneksel biriydi ve saygıya önem veriyordu. Bana da saygı duyup şefkatle yaklaştığı için rolümün de ötesine çıkarak kendi içimden geldiği gibi davranıyordum.

Babamı erken yaşta kaybettiğim için bu tarz konuşmalara hasret kalmıştım. Üvey babamın da nasıl biri olduğu malumdu. O yüzden açıkçası benim de hoşuma gitmişti aramızdaki bu iletişim.

Sohbet eşliğinde yemeklerimizi bitirdikten sonra restorandan kalkarken Yağız hemen yanımda durup ceketiyle önümü tutup

kalkmama yardımcı olmuştu.

Bu ayrıntıyı titizlikle hatırlayıp bu kadar üzerinde durmasına istemsizce gülümsediğimde tebessümümün yarısını da içimde saklıyordum. Çıkışa doğru ilerlerken Salih baba sol tarafımda, Yağız ise hemen sağımdan, oldukça yakınımdan yürüyordu.

"Ben ne olursa olsun senin tarafındayım kızım, bunu sakın unutma." Diyerek tembihlediğinde ikimizde gülmüştük. "Yağız iyi bak Afra'ya." Deyip onu da uyardıktan sonra vedalaştığımızda tatlı tebessümüm suratımda asılı kalmıştı.

"Ne adam ama..." Demeden edemedim uzaklaşan arabasını izlerken.

"Sevdi seni." Yanı başımdan gelen sert sesiyle beraber irkilerek ona baktığımda devam etti. "Normalde bu kadar yumuşak değildir."

Bakışlarım kısıldı. "Sevecen olmak yok." Dedim. Umursaman benimle gelip kapımı açtığında dibimden ayrılmıyordu. Gülümsememi tekrardan içime attıktan sonra ceketinin onda olduğunu fark ettim.

"Ceketini verir misin?" Elimi uzattığımda umursamadı bile. Çenesinin ucuyla açtığı kapıdan koltukları işaret etti. "Gerek yok."

Bakışlarım irice açıldığında hayretle bedenimi tamamen ona doğru döndürdüm. "Derken?" Tek kaşım kendiliğinden yukarı doğru kalktığında sinirlenmiştim. "Buna sen mi karar veriyorsun?"

"Ben karar veriyorum."

Nasıl da kendinden emindi böyle? Allah'ım. Cidden kafayı yiyecektim. "Öyle mi?" Dedim inanamayarak.

"Öyle." Kaşları yukarı kalktığında kehribar rengindeki gözleri daha da irileşmişti. "O halde bende arabana binmiyorum." Deyip açtığı kapıyı sertçe kapatacakken eli üzerinde olduğu için tutmuştu. Kapı boşluğuyla bedeninin arasında durmaya devam ediyordum.

"Saçmalama Afra."

"Saçmalayan sensin. Çekil şuradan." Kolundan tutup ittirmeye çalıştığımda bana göre fazla güçlü olduğu için işe yaramamıştı. Bakışlarımdaki kararlılığı alınca dişlerini birbirine bastırdı ve sert çehresi belirginleşti.

Ardından bir şey söylemeden dişlerini sıkmaya devam ederek yürürken giyindiği ceketini çıkarttığında soğuk bakışlarını gözlerimden bir an olsun çekmiyordu. "Al şunu."

"Beni bir daha böyle bir durumla karşı karşıya bırakırsan, kesinlikle düşünmeden ilk kararımı uygularım, Yağız." Dediğimde gözlerimiz kendi arasında savaş haline girmişti. Burnundan aldığı sert soluk deliklerini irileştirdiğinde çenesi hala daha çatıktı.

Elindeki ceketi alıp tek kelime etmeden arkamı dönüp dikkatlice arabaya bindiğimde asabım bozulmuştu. Tutumundan hiç de hoşlanmamıştım.

O da yerine geçip arabayı çalıştırdığında en az benim kadar asabiydi. Kollarımı göğsümün altında bağlayıp yan yatırıp açtığım ceketiyle üzerimi dizlerimin altına kadar örtmüştüm.

Camdan dışarısını izlerken karanlık havaya dalıyor, bundan sonrasının bizim için nasıl olacağını düşlüyordum.

****

Hüzünlü ifademle aynadaki yansımamı izliyorken midemde kıpırtılar oluştu. Ciğerlerimde biriken soluğu güçlükle bıraktığımda içime sinmeye şeyler vardı. Sözleşmeli evlilik yaptığım gibi...

Yine de huzursuzluklarım yolun sonunda Azra'yı yanıma almamın önüne geçemiyordu. Sonuçta bende genç bir kızdım. Sevdiğim adamla evlenmek isterdim. Bu gelinliği yalandan giyinmek değil de hakkını vererek taşımak isterdim ancak ben... Daha doğrusu Yağız'la biz... İnsanları kandırmaktan başka bir halt etmiyorduk.

"Ve bitti..." Pelin çapraz bandımın son düğümünü de attıktan sonra arkamdan yavaşça kenara doğru çekilerek aynadan gözlerime baktığında ifadesi en az benim kadar hüzünlüydü. Onlarda böyle olmasını istemezdi.

"Üzerine giyindiğin zümrüt yeşili elbisenin sana çok yakıştığını söylemeden edemeyeceğim." Esmer teninde ışıl ışıl parlayan elbisenin bel kısmı gümüş tokayla büzüştürülerek beline sabitlenmişti. Etek kısmı salaş pilelerle aşağı doğru asimetrik boyutlarla sarkıyordu. Fön çektirdiği saçlarını kulak arkası tutturmuş, gözlerini birer mücevher gibi öne sermişti. O gerçekten de harika gözüküyordu.

Gülümseyerek bir adım geri çekildi. "Teşekkür ederim hayatım ama sen kadar değilsin." Kafasını salladı. "Bugün gerçekten de ışıl ışıl parlayacaksın."

Yönlendirmesiyle beraber tekrardan aynaya döndüğümde ifadem burukluğunu koruyordu.

AFRA'NIN GELİNLİĞİ

SAÇI DUVAĞI MAKYAJI KÜPELERİ

Bir gün kendimi bu vaziyette göreceğimi gerçekten de hiç hayal etmemiştim. Tam da o sırada kapı çaldı ve iki kız ellerinde güçlükle tuttuğu devasa gül buketiyle beraber içeri girdi.

GÜLLER

Vay canına. Hayranlıkla o tarafa doğru döndüğümde neye uğradığımı şaşırmıştım. İlk defa bu kadar gülü bir arada görüyordum.

"Sertaç işini biliyor." Dedim Pelin'e takılarak. Sertaç Pelin'in flörtü gibi bir şeyiydi. Pelin'i tavlamak için aylardır uğraşıyor, başını hiç boş bırakmıyor, sürekli etrafında dolanıp hediyeler alıyordu. Bugün de kavalyesi olacaktı anlaşılan o ki kendisi gelmeden önce adını göndermişti.

"Sanmam. Sertaç genelde gül göndermez." Dedi kendinden emin bir sesle.

"Afra Hanım bu güller sizin için." Kızlar Gülleri masaya koyduktan sonra soluklanıp bir adım geri çekildiler. İrkilerek güllere baktım. Benim için mi?

Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Daha önce bana kimse gül almamıştı ki...

"Yağız Sönmez gönderdi." Deyince bakışlarım titredi ve hayretle kızlara baktım. Ardından yavaşça yanımızdan çekilip gittiklerinde kırmızı güllere bakakalmıştım.

Pelin yanlarında gidip kontrol ettiğinde not bulamamıştı. Bende gidip içlerinden birini çıkartıp burnuma doğru götürdüğümde kokusu içimi mest etti. Gözlerimi yumup içime çektiğimde kafası kocaman ve koyu kırmızıydı. O kadar güzellerdi ki hayalin de ötesindelerdi...

Kapı tekrardan açıldığında içeriye sitemkâr ifadesiyle beraber Buket girmişti.

"İnanabiliyor musunuz koca otelde bir tane aspirin yok." Siyah, göğüs kısmı tüylü midi boy elbisesi ona gerçekten de çok yakışmıştı. Tam bir kraliçe gibi gözüküyordu. O da saçlarını kulak arkası yapmıştı ancak Pelin'in aksine uçları kıvrıktı. İkisi de nedimem olmuştu.

"Aa!" Dedi eliyle ağzını örterken. İri gözleri belerdi ve hayretle üzerime bakıp bir adım geri çekildi. "Kız sen ne güzel olmuşsun böyle." Baştan aşağı süzdükten sonra hayretle devam etti. "Bu şaka mı?" Ardından anında suratında ağlamaklı bir ifade oluşmuştu. Yalandan gözyaşlarını siliyor gibi yapıp oyuncu ifadesiyle dudak

kenarlarını aşağı doğru sarkıttığında alkışlayarak yavaş modda üzerime doğru geliyordu.

Bu aslında nadir anlarda yaptığımız duygu yüklü oyunlarımızdan birisiydi. Aynı şekilde onu taklit ederek ağlar gibi yapıp üzerini süzdüğümde başımı onaylamaz anlamda sallıyordum.

"Asıl kendine bak, salak şey!"

Kollarını nazikçe etrafıma dolayıp benimle sallanmaya başladığında Pelin gözlerini devirmişti. Buket üzerimden ayrılınca yanımda duran gül yığınına baktı. "Bu ne kız?"

Yanaklarım kızararak allığımın önüne geçti. "Yağız göndermiş." Hayretle bana doğru döndü. "Mezardan mı toplamış?" Her zamanki Buketti işte. Birilerine uyuz olduysa ağızlarıyla kuş da tutsalar gözüne giremezdi. "Neyse bebeğim sen harikasın." Deyip iltifatlarına devam edince arkadaşlarımla duygu yüklü anlar yaşıyordum.

Ne akrabam ne de ailem vardı yanımda ancak ikisi sayesinde hiçbir şeyin yokluğunu hissetmiyordum. Hem ailem hem arkadaşlarım hem de akrabalarım olmuşlardı.

Tabi, birkaç görüştüğüm arkadaşımı çağırmıştım ancak Yağız'ın tarafı öyle kalabalıktı ki benimkilerin eksikliği kişi sayısı açısından da belli olmuyordu.

Kısa süre sonrasında odaya bir gül yığını daha geldiğinde neye uğradığımı şaşırmıştım. Kızlar gülümseyerek masaya yerleştirdiklerinde koca masada yer kalmamıştı.

"Yağız Bey kapıda, çıkmanız için sizi bekliyor." İnce düşüncesi karşısında midemde bir şeyler eridi ve iyice sıvı bir hâl aldım. Kızlarında sesi kesildiğinde yaptığı jest karşısında söyleyecek sözümüz olmamıştı. Yağız ve tayfasından hoşlanmadıkları için yalnızca burun kıvırmakla kalmışlardı.

Arkamdan duvağımı düzelterek çıkmama yardım ettiklerinde heyecanlanmıştım. Saten eldivenlerimle tuttuğum gelin çiçeğimi sıkıca kavrayıp yavaş adımlarla çıkışa doğru ilerlediğimde kapının hemen önündeki koridorda duruyordu. Sırtını duvara yaslamış, tek dizini kırarak duvara sabitlemişti. Göğsünün altında bağladığı kollarıyla birlikte öylece duruyorken kehribar rengindeki gözleri iyice yakıcı bir vaziyet aldı ve baştan aşağı üzerimi süzdü. *Yavaş yavaş...*

Fırsattan istifade ederek bende siyah damatlığını inceliyordum.

YAĞIZ'IN DAMATLIĞI

Adeta nutkum tutulmuştu. Normalde de hep siyah takım elbise giyiniyordu ancak bu seferkinin farklı ve özel olduğu öyle çok belliydi ve kesinlikle siyah onun rengiydi. Midem adeta ağzımda atıyordu. Her seferinde neden böyle hissediyordum. Özellikle kısalan jilet gibi sakalları ve kısalttığı biçimli saçları...

Sertçe yutkunarak oraya bakmaya devam ettiğimde kendimi öyle çok kaybetmiştim ki onun ne düşündüğünü ya da bana nasıl baktığını anlayamıyordum.

Tek bacağını yavaşça indirip tam çaprazımda kaldığında gözlerine baktım. İfadesini hızla toparladı gözlerini son bir tur daha suratımda gezdirdikten sonra gizemli sesiyle mırıldandı.

"Hazır mısın küçük sıçan?"

Son söylediği heyecanımı almıştı. Böylece olağan hissediyordum. "Hazırım barbar adam ya sen?" Yere bakarak gülümsememi saklayıp söylemiştim. Ardından tekrardan kafamı kaldırdığımda hemen önümdeydi. "Hazırım."

Kehribar rengi gözlerinin içine bakıyorken her geçen saniye daha fazla kendimden geçiyordum sanki.

Uzattığı koluna yavaşça girerken göz temasımı ondan kesmedim. Öyle kararlı ve sağlam duruyordu ki yolun sonu belli olmasa bile gözüm kapalı ona güvenebilirmişim gibi.

Usul adımlarla nikahın yapılacağı salona doğru ilerlerken sakin çalan müziğinde, kalabalıktan gelen uğultunun da benim için bir önemi kalmamıştı sanki. Yanımda duran adam o kadar gerçek ve dayanıklıydı ki artık o saatten sonra çekinebileceğim hiçbir şey kalmamıştı benim için.

Fotoğraflarından gördüğüm salona girince gözlerim hayranlıkla aralandığında dilim lal olup tutulmuştu sanki. Hayalinde ötesindeydi ve bu tasarım... Fotoğraflardakinden çok farklıydı. Örnek fotoğrafların hiçbirinde yoktu.

"Vay canına." Dedim hayretle etrafa bakarken. Fotoğraflardakinden çok farklı.

"Bugüne özel yaptırdım." Kafamı ona doğru çevirdiğimde hayranlıkla yüzüne bakıyordum.

NİKAH SALONU

"Gerçekten de çok güzel olmuş." Dedim kuru bir sesle. Bize özel çalan giriş müziği eşliğinde yürüyorken alkışlar kulak çınlatacak kadar yüksek ve canlıydı.

Tam ortasına geldiğimde sadece tek bir dans edeceğimizi bilsem de heyecanlı ve gergin hissediyordum.

"Gel buraya." Diyerek beni dikkatlice kendine doğru çevirdiğinde parlayan gözlerle onunkilere bakıyor loş, güzel ışığın altında heyecanımı sakinliğiyle dindiriyordum.

Bir elimi utanarak göğsüne yerleştirdiğimde diğerini tutmaya devam ediyorken mesafeme dikkat etmeye çalışıyordum. Tuttuğu elimi

ensesine doğru koyup diğer elini de belime yerleştirerek beni kendisine yasladığında soluğum midemde asılı kalmıştı.

Okyanus mavisi gözlerim irice açıldığında suratımın pancara döndüğünden emindim.

O kadar yakındı ki gözlerine bu mesafeden bakmak gerçekten de kolay olmuyordu.

"Sözleşmeye uymuyorsun." Dedim dişlerimin arasından.

Suratım göğsüne doğru eğikken güçlükle kaldırarak kehribar rengindeki hazinesine daldım. Tek kaşını manidar tavırla kaldırdı.

"Sözleşmeyi ilk bozan sensin küçük sıçan." Ne? Alaycı ifadesi kısıldı. "Salih babayla yemek yerken bacağımı kıstırdın."

Kaşlarımı çattım. "Bunu neden yaptığımı biliyorsun." Belimi sıkarak beni biraz daha kendine çekti. "Şhhh, kavga ettiğimizi sanacaklar. Biz sadece balayı öncesi aşk dolu ilk dansımızı yapıyoruz." Dudakları alnıma değerken yavaşça fısıldadığında kulağıma doğru akan nefesiyle beraber söyledikleri tüylerimi diken diken etmişti.

Özellikle balayı ayrıntısını vermesi de cabasıydı!

Tek kelime daha edemeden soluklarımı düzene sokmaya çalıştığımda kokusu o kadar güzeldi ki aklımı bulandırıyordu. Yavaşça etrafa bakındığımda Salih babanın dolu dolu olan gözlerle bizi izlediğini gördüm. Şimdi Yağız'ın neden bu evliliği planladığını daha iyi anlıyordum. Gerçekten de Salih baba ölmeden önce onun Mürvet'ini görmeyi çok istiyordu.

İlk danstan sonra heyecanla nikahın kıyılması için masaya geçtiğimizde Buket oturmam için yardımcı olmuştu. Ardından Şahitlik için Pelin gelmişti Yağız'ın yanında da Buğra vardı.

Dans fikri her ne kadar hoşuma gitmese de en azından heyecanımı alabilmem ve ortama alışabilmem için iyi olmuştu. Şimdi diğerlerine

daha rahat bakabiliyordum.

Pelin düz ifadesiyle beraber asilce masadaki yerine geçtiğinde Buğra'nın gözlerini kolay kolay ondan alamadığını gördüm. Onu tanıdığımdan beri ilk defa bu kadar yoğun olduğunu görüyordum. Şaşırmıştım açıkçası.

Buket omuzlarıma dokunarak yavaşça yanımdan ayrılıp basamakları inerken Berat ona takılmıştı. "Dikkat et çingene düşme." Yakınımızda kimse olmadığı için atışmaları her an alevlenebilirdi bundan çekinmiştim çünkü yakınımızda birileri olabilse de Buket umursama ona çemkirirdi.

"Ne kadar vizyonsuzsun ya nikahtaki şu üslubuna bak." Ardından Azrail dürtmüş gibi omuzlarını silkeleyerek merdivenlerden inip ön masalardan birine oturduğunda Berat da peşinden gidip aynı masaya oturmuştu.

Berat gülüp ona laf atıyor, Buket ise asık suratıyla beraber gözlerini devirerek ardı ardına laflarını sokuyordu.

Yaklaşan nikah memuruyla beraber gerildiğimde Pelin kameraman olmasına rağmen fotoğraflarımızı çeken Sertaç'a poz verdi. Koluma dokunarak "Afra, kameraya bak." Deyince Sertaç'a doğru gülümsediğimde Pelin sanki kırk yıllık mankenler gibi suratını asil ifadelere büründürüp duruşunu dikleştirerek poz veriyordu.

İşimizi bitirdiğimizde Memura doğru dönecekken Yağız ve Buğra'nın sert ifadesiyle karşılaşmak irkilmeme sebep olmuştu. İkisi de Sertaç'a dalacak gibi bakıyordu.

Ardından nikah memuru gelinde salonda tekrardan bir alkış koptu ve heyecanla ayağa kalktım.

Bu gerçek bir nikah değil Afra. Sadece kurgu. Eve diyeceksin ve geçecek. Yine de ellerimin titremesine ve terlemesine engel olamıyordum. Yavaşça oturduğumuzda daha öncesinde katıldığım törenlerdeki gibi olmadı. Memur damat tarafına takılıp

yüklenememişti. Ana ve baba adımızı alırken kendimi tutamadım ve gözlerim doldu. Durgunlaşıp cevap veremediğimde koca kalabalığın arasında öylece kalmıştım.

Ne yapıyorum ben böyle?

Koca kalabalığa, tanımadığım insanların suratlarına baktım. Sahi, gerçekten de ne yapıyordum? Ne işim vardı burada? Ardından yavaşça Yağız'a doğru döndüğümde cevap vermem için bekliyordu.

O anda dilim lal olup da tutulmuştu sanki. Kucağımın üzerindeki ellerimde elini hissedince tekrardan ona baktığımda kaşlarını çatmamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum...

Üzgünüm baba. Evliliği çocuk oyuncağı yapıp bu kadar basitleştirdiğim için. Gerçekten de üzgünüm ama bunu kardeşim için yapmam gerekiyor.

Ardından nikah memuruna baktım ve sorularını düşünmeden cevapladım. Annemin adını söylerken midem bulanmıştı. Hissettiğim kızgınlığı sesime yansıtmadan oyuncu ifademi takınım gülümsediğimde nikah memuru biraz bana takılmıştı.

"Anlaşılan gelin Hanım biraz heyecanlı." Mahcup olarak masama bakıp kafamı tekrardan kaldırdığımda soruların en can alıcı kısmına gelmiştik. Öncesinde yaptığı konuşmayı dikkatlice dinlediğimde işte o en can alıcı soruyu sormuştu.

"Yağız Sönmez'i eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Kalbim bir kuşun kanadı gibi çırpmaya başladığında kulaklarım uğulduyordu. Bu gerçekten de çok... Çok tuhaftı.

Ben... Korkarak etrafa, ardından tekrardan Yağız'a döndüğümde eli elimin üzerinde durmaya devam ediyordu. Sertçe yutkunarak güçlü olduğuna inandığım sesimle cevap verdim. "Evet."

Ardından Yağız'a yöneldiğinde gerçekten de kafayı yediğimi düşünüyordum. Aslında işin ciddiyetini, ileride başıma gelebilecekleri biraz da orada otururken anlamıştım.

Prosedür cümlesini kurduktan sonra "Afra Fındık'ı eş olarak kabul ediyor musunuz?" Dediğinde midem kesinlikle ağzımda atıyordu. Merakla suratına baktığımda bir saniye bile düşünmedi ve tek seferde kararlı, tok sesiyle haykırdı.

"Evet."

Alkışlar içerisinde ona bakmaya devam ediyorken Pelin ve Buğra da şahitliğimizi yapıyordu. Ardından önüme sürülen defterdeki vesikalık fotoğraflarımıza baktım ve bir an inanamadım. Onunla olan ilk karşılaşmam tüm yaşanılanlar birer film şeridi gibi gözümün önünden geçtiğinde şuurumu kaybediyordum sanki.

İkinci bir göz olarak olan biteni izliyor, kaybettiğim kontrolümle müdahale edemeden olanlara ayak uyduruyordum sanki. İnsanlık için küçük, benim için fazlasıyla büyük olan o imzayı attığımda nefesim boğazımda takılı kalmıştı.

Yağız hiç düşünmeden hızla imzaladığında ağzım açık kalmıştı.

Şimdi bu adam benim kocam mıydı?

Kopan alkışların eşliğinde Buket'le göz göze geldiğimde bacak bacak üstüne atmış, gümüş rengindeki topuklu ayakkabısını sallıyorken bana *iyi bok yedin sen* bakışlarını fırlatıyordu.

Pelinde yıkılmadım ayaktayım der gibi asaletini bozmuyor, dik duruşunu asilce koruyarak kalelerimizi koruyordu.

Yağız ve takımı ise daha çok fırtına öncesi sessizlikte gibiydi.

Buket masasında mutsuzca otururken hemen yanı başında duran Berat coşkuyla alkış yapanlara kapılmış, otuz iki dişi gözükecek şekilde sırıtarak hararetle bizi alkışlıyordu.

Ardından kendi masamıza geçtiğimizde yemekler dağıtılmış, hafif müzik eşliğinde yenilmeye başlamıştı.

Yağız'la beraber önemli olan masaları gezip tebrikleri aldığımızda sivri topuğa alışkın olmayan ayaklarım ağrımaya başlamıştı.

Yoğun temponun ardından nikah töreni sona erdiğinde kızlarla beraber gelin odasına gitmiştik.

"Çok şükür bugün de kazasız belasız bitti." Pelin eşyalarımızı toparlarken durdu ve omuzlarını yakan saçlarını ensesinden bağladı.

Buket'in şiddetli kahkahasıyla hayretle ona döndüm. "Ne oldu be?" Dedim hayretle. Elindeki telefonun ekranını bana doğru tutarak şakıdı. "Senin Cüneyt evlendiğini duyunca derbeder olmuş diyorlar."

Ortak arkadaşımız Arif'in instagram hikayelerini gösteriyordu. Arabesk müziğe gitmişlerdi ve boş şişelerin olduğu masayı gösterirken cam kenarındaki Cüneyt'in kederli hali gözüküyordu.

İki haftalık tatilde olduğumuz için onu görememiştim. Evliliğimde ani olduğundan dolayı haberi yoktu. Bu haber en çok da Cüneyt'e sürpriz olmuş olmalıydı. Çağırdığım birkaç okuldan olan arkadaşlarım sayesinde de belki de son anda öğrenmişti ve toparlayamamıştı. Onun için gerçekten de üzgündüm. Sıkıntıyla soluduktan sonra buruk tebessümümle cevap verdim. "Ben kendimi yakıyorum. Ne yazık ki onun hassas kalbini düşünecek durumda değilim."

"Aman be ne hassas kalbi! Erkek milleti değil mi hepsi şerefsiz. Siktir et ne hali varsa görsün." Buket umursamadan hikayelerin devamını geçtikten sonra telefonu kapattığında yapılacak bir şey var mı diye bakıyordu.

"Önce şu gelinliği çıkartmama yardım edin."

"Uu, onu Yağız yapmayacak mı?"

"Buket!" Pelin'le aynı anda bağırdığımızda gözlerini devirerek kulaklıklarını taktı. "Ne kadar da sıkıcısınız."

Pelin'in yardımıyla soyunduktan sonra üzerime rahat, salah siyah bir elbise geçirip dalda dalga buklelerim ve makyajımla kaldım. Ardından eşyalarımla beraber odadan çıktığımızda koridorda damat grubuyla karşılaşmıştık.

Berat'ın alaycı bakışları üzerimizi teğet geçtikten sonra Bukette kaldı "çingene ver taşıyayım. Kolların yorulmasın."

"Gerek yok. Senin çubuklarına kalmadım." Deyip Berat'ın fiziksel gücüne saldırıda bulunduğunda karşısındaki adamın bakışları kısılmıştı.

"Pelin?" Sertaç koridora girdikten sonra bizi görünce gülümseyerek yaklaştı. "Seni arıyordum." Ardından yanımıza gelerek Yağız'la bana baktı. "Tekrardan tebrik ederim."

"Teşekkür ederim Sertaç." Kendisini fazla tanımasam da genel olarak efendi birine benziyordu.

"Bana ver güzelim taşıyayım." Deyip Pelin'in elindeki çantayı işaret edince ikiletmeden ona vermişti.

Neden bilmiyorum ama sebepsiz yere Buğra'nın ifadesini merak etmiştim. Merakla ona doğru döndüğümde hoşnut olmayan bakışlarla Sertaç'a bakıyor aynı zamanda da Pelin'in çantasını ona vermesine gıcık oluyordu sanki.

"Bunu da alsana Sertaç" Buket'i kırmadan onunkisini de aldığında Berat bu sefer gerçekten de ayar olmuştu. Az önce resmen onu adam yerine koymadığını göstermişti.

"Bana ver gamzeli." Yanımdan gelen kısık sesin sahibiyle beraber irkilerek Yağız'a döndüğümde nefesim kesilmişti. Çantamı ona verdikten sonra hep beraber dışarı çıktığımızda arkadaşlarımla vedalaşmıştım. Yanımızdan ayrıldıktan sonra tekrardan bedenimi

heyecan dalgaları kaplamaya başladığında elimi ayağımı bile nereye koyacağımı bilemiyordum.

Arabadaki sessizliğin ardından şehre yakın, oldukça güzel ve olanaklı bir otele gittiğimizde gerçekten de Salih babanın imkanlarını o an daha net görmüştüm. Sanki kendi ülkemde değildim ve başka bir ülkedeymişim gibi hissediyordum. O kadar büyük ve ihtişamlıydı ki aynı zamanda da donanımlı iç konseptiyle beraber kış aylarında bile yazın kavurucu sıcaklarını aratmayacak gibiydi. Bunu içine yapılan plaj konseptli devasa havuzuna bakaran söylüyordum. Kim bilir daha neleri vardı. Aynı zamanda konumu da şehre yakındı. Çıkıp etrafa bakınabilir, müze ve antika dükkanları ya da eşsiz tatlı yemeklerini tadabilirdiniz. Tabi bunların hepsini gerçekten de balayına gelirseniz yapabilirdiniz. Biz gerçekten de evlenmediğimiz için büyük ihtimalle vaktimizi ayrı tutacağımız otel odalarımızda takılarak geçirecektik.

Sıkıntıyla iç geçirdikten sonra lobiye uğramadan asansöre doğru ilerleyen Yağız'ın peşine takılmıştım. Geleceğimizden haberi olan çalışanlar hemen yanı başımıza gelmiş, çantalarımızı alarak bize asansörde eşlik etmişlerdi.

Cam asansörün içerisindeyken çantamın sapını iki elimle tutarak küçük çocuklar gibi büzdüğüm dudaklarımla sallanıyor, bir yandan da yuvarlak, mavi gözlerimle tavanlara bakıyordum.

Katımızda gelince çalışanlarla beraber koridora çıktık. Hangi odaya geçeceğimin merakıyla özel kata geldiğimizde etrafın ihtişamı garip hissettirmişti.

"Buyurun Yağız Bey." Deyip bizi tek bir odaya yönlendirince gözlerim belerdi. Yanlarında tek kelime laf etmek istemediğim için he ne kadar bozulsam da gitmelerini bekledim.

Ardından şaşırarak Yağız'a döndüm. "Neden bize bir oda verdiler? İki oda ayarlayamadığını söyleme sakın bana."

"Salih babanın otelindeyiz farkında mısın?" Bakışlarım kısıldı. "Yani?"

"Ayrı oda tutarsak bundan haberi olmayacak mı sanıyorsun? Balayımızın nasıl geçtiğini sürekli sordurtacaktır." Bakışlarım dehşet içerisinde irileştiğinde dilim damağım tutulmuştu. Ben... Bunu gerçekten de düşünememiştim.

Yine de bunu hesaplayamamış olsam da... Bu kadarına da ayak uyduramayacaktım. Kapıyı açıp içeri girdiğinde hareketlilik olmadığı için omzunun üzerinden bana baktı.

Dik duruşumu korumaya devam ederek kararlılıkla şakıdım. "Seninle aynı odada kalmayacağım Yağız."

KRİSTAL

Yeni bölüm ve alıntılar için instagram: suleeterzi

10.BÖLÜM "SAHTE BALAYI"

**İYİ OKUMALAR **

Dik duruşumu korumaya devam ederek kararlılıkla şakıdım. "Seninle aynı odada kalmayacağım Yağız."

Heybetli görüntüsünü ahenkle kıpırdatarak omuzlarını çevirdiğinde nefesim kesilmişti. Tüm bedenini bana doğru çevirdiğinde kalbimin sıkıştığını hissediyordum. Siyah damatlığı olduğu gibi üzerindeydi. Elleri cebinde duruyorken jilet gibi takımıyla kapı gibi karşımdaydı.

Siyah parlak ayakkabılarının sivri burnuna kadar üzerinden karizma akıyordu.

"Neden bu kadar korkuyorsun Afra?" Rahat tavrı ve söyledikleri tüylerimi ürpertti. Yumruklarımı baldırlarıma yaklaştırdığımda istemsizce bir adım geri çekilmiştim. Göz bebeklerim titredi. Sertçe yutkunduğumda ne yazık ki aramızdaki bakışmaya daha fazla dayanamamış, hızla bakışlarımı kaçırmıştım.

Bir adım daha atıp durduğunda sırtını üzerime doğru bükülüydü. Koridorun duvarını sırtımda hissettiğimde midem karıncalanmaya başlamıştı. Kuruyan dudaklarımı ıslatmamak için kendimi güçlükle durdurduğumda sertçe yutkunup boncuk boncuk olan gözlerimle uslu çocuklar gibi kararlı ifadesine baktım.

"Hıh?" Boş ve loş koridorda sessizce mırıldandığında tüylerim ürpermişti. Kafasını hafif bir açıyla yana doğru eğdiğinde boyun oluğundan gelen mis gibi kokusuyla mayışmamak için kendimi zor tuttum. "Salih babanın teklifini kabul ederken zaten bunun olacağını bilmiyor muydun?"

Ensem ürperdiğinde sıcaklıyor, hızla terliyordum. Sakin ve yavaş konuşmasına rağmen öyle çok etkisiz kalmıştım ki lafına girip karşılık bile veremiyordum.

"Hıh?" Buklelerimin arasından çıkıp asice suratımı gölgeleyen tutamı kenara doğru üfledi. "Zoru mu oynamak istiyorsun?"

Donup kalmıştım. Tekrardan sertçe yutkunarak gözlerine baktım. "Ne diyorsun?"

Ağzında bir şey çiğniyormuş gibi yaptığında ifadesiz gözleri parlıyordu. "Bana kızgın olmak mı istiyorsun?" Kafasını salladı. "Ne olursa olsun Salih babanın kulağına gitmemesi için benimle o odaya girmen gerektiğini biliyorsun."

Göğsümde biriken solukları şiddetle ağzımdan bıraktığımda başımı döndürüyordu. Lanet olsun ki haklıydı ancak ben söylediği gibi ona kızgın olmak, tüm aksiliklerden onu sorumlu tutmak istiyordum.

Haklıydı. Salih babaya hayır diyebilme imkânım varken otelinde kalmayı kabul etmiştim ve ne yazık ki anlamaması için o lanet odaya bu barbar adamla girmem gerekiyordu.

Çaresizliğimi anlamış olacaktı ki tekrardan ağzında bir şey çiğniyormuş gibi yaparak tek adımla yanıma geçip odaya girmem için müsaade etti. Çenesini dik duruyor, bakışlarını aşağı indirerek yavaşça üzerimi izliyordu.

Sertçe soluyarak kuyruğumu indirmeden yere vurduğum adımlarımla beraber içeri girdiğimde ardımdan geliyordu.

Kapı arkamdan yavaşça kapanında uzun tavanlı koca oda ardımda kalan varlığıyla beraber küçücük kalmıştı sanki...

Eşyalarımın kenara konulduğunu işitince titrek bir soluk alarak etrafa bakındım. Büyük odanın kenarında jakuzi vardı. Vay canına. İlk defa canlı canlı görüyordum jakuziyi. Daha öncesinde Pelin'ler hama giderken çağırmışlardı ancak yoğun tempoda çalışıp yaşadığım için hiç vaktim olmamıştı. Öyle güzel duruyordu ki imkânım olsa şimdi bile girmek isterdim. Kenarındaki ufak masası, televizyonu her şeyiyle insanı içine çekiyordu.

Çaprazında duran yapay şöminenin varlığı da cabasıydı. İçim titreyerek diğer tarafa döndüğümde saydam tülden havuza açılan terası gördüm, gözlerim parladı. Odanın içini tatil yeri yapmışlardı. Şimdi neden Salih babanın özellikle bu otele gelmemiz için ısrar ettiğini anlıyordum.

Beyaz nevresim takımlı yumuşacık yatağa içim giderek bakındıktan sonra küçük de olsa koltuk olmadığını görmek canımı sıkmıştı. Oteli kendim onaylamış neticesini de düşünemediğim için mağduriyeti ben oluşturmuştum. Tuvalet ve banyoyu da kontrol ettikten sonra yerden başka yatacak yerin olmadığını gördüm.

Sıkıntıyla Yağız'a doğru döndüğümde soluklarım göğsümde birikmişti. Sorumluluğu alarak tek seferde konuştum.

"Yerde ben yatarım."

Kaşları yavaşça yukarı doğru kıvrıldıktan sonra ilk defa kendini tutamadı ve gülümsedi. Ardından alt dudağını ağzının içine yuvarlayarak ceketini çıkarttığında konsolun üzerine doğru ilerliyordu.

Geniş sırtı görüş açımdaydı. Kol düğmelerini açarak yavaşça bana doğru dönüp yatağı işaret etti.

"Yatağa geç Afra."

Bakışlarım irileştiğinde buz kesmiştim. Bakışlarımı kırpıştırarak sayıkladım. "Na-Nasıl yani?"

Elleri kemer tokasının kenarlarında kalınca bakışlarım istemsizce baştan aşağıya onu süzmüştü.

Yanağının kenarında tekrardan bir dalgalanma oldu. "Yerde ben yatacağım." Kafası yana doğru eğikken tek kaşını sorup anlamazcasına sordu "sen ne anladın ki?"

"Ben-ben bir şey anlamadım." Kafamı onaylamaz anlamda salladım. "Sadece bu kadar centilmen olmanı beklemiyordum."

Küçümsercesine bakışlarını kısarak tısladı onunla bir alakasının olmadığını ifade etmek istemişti. O bakışların hedefi de odağı da ben değildim. "Seni yerde yatırmayacağım, Afra."

Midemde tekrardan bir hareketlilik olduğunda yanaklarım ısınmaya başlamıştı.

***Yatağa geç Afra.* Öyle bir tavır ve tutumla söylemişti ki biraz farklı anlamıştım. Zihnimin içinde kafama vuruyor, kendime kızıyordum. Önlem alanda bendim sürekli muhabbetleri fesat anlayanda bendim. Ne kadar da kendimle çakışıyordum değil mi?**

Beklemediğim tutumuyla yine beni dumur ettiğinde sesim kesilmişti. Onunla zıtlaşmaya, sinir olmaya alışıktım. Bu şekilde içimi titretecek şekilde davranmamalıydı. Söylediği gibi sürekli ona karşı kızgın kalmak istiyordum.

"Banyoya ilk sen girebilirsin." Yanaklarım ısındı. Hadi ama Afra. Her aşamada utancını bu kadar belli etmemelisin. Her ne kadar nikah cüzdanına sahip olsan da aranızdaki evlilik sahte ve bunu çok iyi biliyorsun. Ama yine de onu *hayır. Tabi ki de gerçekten de kocan gibi hissetmiyorsun.* Sahte. Aranızdaki her şey sahte. O lanet olasıca resmî belgenin bir önemi yok.

Banyoya benden sonra girecek olması omuzlarımı yükseltmeme sebep olmuştu. "Sorun değil, sen gir lütfen."

Kafasını salladıktan sonra banyoya gidecekken omzunun üzerinden döndü, bakışlarım üzerinde kaldığı için yakalanmanın verdiği suçluluk psikolojisiyle ürperdim. "Dışarı çıkma. Balayı çiftinin ilk geceden birbirinden ayrılması normal karşılanmaz."

Yanaklarımı şişirerek kafamı onaylar anlamda salladığımda her şey normalmiş gibi davranıyordum. Önüne dönüp banyoya girince soluğumu rahatça bırakarak kendimi sırt üzeri yatağa atmıştım.

"Ah... Ne gündü ama!"

Suratımı sıvazlayıp bacaklarımı hızla birbirine sürttüğümde cidden çıldırmak üzereydim. Şimdi ben bu işin içinden nasıl çıkacaktım? Her şeyden önce bir hafta boyunca Yağız'la aynı odada nasıl kalacaktım?

Kısa süre içerisinde banyonun kapısı açılınca hızla ayağa kalktım. Vay canına. Kesinlikle siyah bornozuyla dışarı çıkmasını beklemiyordum. Hızlıca bakışlarımı kaçırarak çantamı olduğu gibi aldığımda sürekli afallıyordum.

"Affedersin." Cevap vermemişti. Yere bakarak valizimi sürmeye çalıştığımda kafam karışmıştı. Hızlı adımlarla banyoya doğru ilerlemeye çalıştığımda önümü görmediğim için kapıyı bulmaya çalışıyordum.

Birden kafam göğsüne çarpında sıkıca gözlerimi yumdum. Arkaya bakmaya devam ederken gözlerimi yumarak kızdım. Kahretsin!

"Çok pardon!" Ardından elimle suratımın kenarını, ona doğru olan tarafı kapatarak önüme baktığımda bu şekilde ilerlemek benim için daha kolay olmuştu.

İçeri girip kapıyı kapatarak hızla kilitlediğimde nefes nefese kalmıştım. Sırtımı kapıya dayayarak suratımı acı içerisinde buruşturduğumda gözlerimi sıkıyordum. "Harikayım cidden!" Sessizce kendi kendime hayıflanıyor, aptal olduğumu düşünüyordum. "Adama bakmayayım derken ona çarptım ya! Tam bir salak gibi gösterdim kendimi."

Ellerimle suratımı kapatarak aşağı doğru kaydığımda sıcaklamıştım. "Of ya of! Çok utanıyorum. Nasıl yüzüne bakacağım bir daha?"

Ah ah... Bu sahte balayı daha şimdiden çok zor geçmeye başlamıştı benim için.

Üzerimi çıkarttıktan sonra yavaşça demli duşakabinin içerisine girdiğimde heyecanlanmıştım. Kokusu öyle çok baskındı ki. Ellerimle

ağzımı kapatarak kafamı onaylamaz anlamda salladım. "Ne ara bu kadar edepsiz oldum ben böyle?"

Çocuk gibi hareketler ederek hızlıca suyu açıp duşa kabinin etrafına tutup yeni bir başlangıç yapmaya karar verdim.

Banyomu yaptıktan sonra yanıma kurulanıp hızla ufak valizimi açtığımda Pelin hazırladığı için neyi nereye koyduğunu bilmiyordum. Kurcalayarak ihtiyacım olanları alıp üzerime de kısa kollu, altı uzun olan saten, pembe desenleri olan beyaz bir pijama takımı giyinmiştim.

Saçlarımı kurulayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra eşyalarımı toparlayıp çıkmak için hazırlandığımda karnımın içi hareketlenmişti. "Tamam, sadece içeri gireceğim neden böyle heyecanlanıp duruyorum?"

İçeriden kapıyı çalarak seslendim. "Şey! Ben geliyorum da! Müsait misin?" İşaret parmağımı dişlerimin arasına alıp ezerken cevabını bekliyordum.

"Gel."

Sürekli kasılan, şekilden şekle giren ifademi düz tutmaya çalışarak yavaşça kapıyı açıp kafamı sarkıttığımda yatağın kenarında oturuyordu.

Vay canına. İlk defa onu takım elbise dışında başka kıyafetlerle görüyordum.

Üzerine pazılarını fazlasıyla belli eden siya, kısa kollu bir tişört giyinmiş. Altında da aynı renk uzun pijaması vardı. Cidden bu şekilde çok farklı gözüküyordu.

Normalde hep taranmış ve biçimli duran saçları ise nemli ve alnının üzerinde dağınıktı. Sırtını yatak başlığına dayamış, kolları göğsünün altında bağlı kalmıştı. İçeri girdiğimde kafasını geriye doğru dayadığı için kısık duran gözleri yavaşça üzerimde gezinmişti. Belki de biraz da merakla.

Pelin'in valizime koyduğu mütevazi pijama takımı için çok mutluydum. Allah senden razı olsun Pelin! Seni çok seviyorum. Yine de saten kumaşı ve pijama oluşu beni huzursuz belki de biraz savunmasız hissettiriyordu. Özellikle bu odada... Onunla baş başayken...

Kocaman lüks oteldi. Neden süit odası yoktu acaba? Öyle olsaydı en azından daha rahat hissederdim. Ama bu şekilde ben çok... Gerçekten de kapana kısılmış gibi hissediyordum.

Tekli koltuk bile yoktu!

Bir hayli de boştu sanki önceden vardı da kaldırılmış gibi yalındı odanın kenarları.

"Merhaba." Ağzımın içerisinde zırvalayıp valizi kenara bıraktığımda elimi kolumu nereye koyacağımı şaşırmıştım. Cevap vermeyince pencerenin pervazına geçip sırtımı yasladığımda benim de kollarım göğsümün altında bağlanmıştı.

Gözüm duvardaki saate takıldığında on ikiye gelmek üzere olduğunu gördüm. Birazdan uyurduk ve balayının ilk gecesi de biterdi.

Ama ne yazık ki hiç uykum yoktu! Tezgahtaki ısıtıcı ve kahve makinesine baktım. Yanında çay, kahve gibi birçok şey vardı.

"Çay ister misin?" Sorarak o tarafa yöneldiğimde bir yandan da malzemeleri inceliyordum.

"Aç değil misin?"

Şaşırarak ona doğru döndüm. Nikahta lezzetli yemek tabağım gelmişti ancak doğru düzgün yiyememiştim. O sorana kadar heyecandan açlığımı bastırdığımı bile fark etmemiştim.

Doğrularak ona döndüm. "Aslında evet, biraz açım ancak..." Korkarak saate baktım. "Bu saatte yenilir mi ki?" Tanıdık stres üzerimi kaplamıştı.

Onun için bu saatte yemek yemek hiç sorun değil gibiydi. "Neden yenmesin?" Dedi olağan tavrıyla. Ardından kapı tıklatılınca kalkıp açtıktan sonra görevlinin içeri girmesine müsaade etmeden yemek masasını kendisi alıp kapıyı kapattığında ensemi kaşıyordum.

Pencerenin kenarındaki ikili masaya kadar sürüp yanına bıraktığında gelen güzel kokuların ardından karnım guruldamıştı. Duymadığı için rahattım.

Masaya oturduktan sonra tek kaşını kaldırarak sorarcasına bana baktı. "Sen yemeyecek misin?"

Tekrardan korkarak saate baktım. Çoğu zaman yemek kısıtlaması yapmasam da saatlere gerçekten de dikkat ediyordum. Bir şekilde dengelemem gerekiyordu. İfademi düz ve güçlü tutmaya çalışarak cevap verdim.

"Sen ye, ben aç değilim." Yatağa doğru ilerleyip yorganı kaldırdım. "Ben uyuyacağım."

Ardından içine girip arkamı döndüğümde gelen güzel kokular canımı yakıyordu. Ellerimi karnıma bastırıp guruldamasını engellemeye çalıştığımda cenin pozisyonunu almıştım.

Gözlerimi sıkıca yumup bir an önce bu işkencenin sona ermesini beklediğimde aklımdan koyunları sayıyordum.

Bir süre sonra görevli gelip kapıyı çaldığında Yağız onu yine odanın içine sokmamıştı. Masayı dışarı çıkartıp gitmesini sağladıktan sonra ışıkları kapatınca sertçe yutkunarak ifademi düz tutmaya çalıştım. Gözlerim kapalı uyuyor numarası yapıyordum.

Yavaşça yatağa doğru yaklaştığını işitince heyecanlanarak ellerimden birini karnıma, ötekini kalbime bastırdığımda soluklarım sıklaşmak için midemi zorluyordu.

Yatağın öteki ucuna gelip yastığı aldıktan sonra yere koyduğunda rahat bir soluk bırakmıştım. Ardından uzanma sesini işitince daha güvende

hissediyordum.

Karnımdaki kazınma giderek arttığında ne kadar geçtiğini bilmiyordum ancak bir süredir hareketsiz yatıyordum. Yağız tam üç kez dönmüş, sonuncu pozisyonunda rahat olduğuna karar kılmış olacaktı ki hareketsiz kalmıştı ve uzun süredir kıpırdamıyordu.

Düzenli bir şekilde duyulan soluk seslerinden uyuduğunu anlamıştım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde iyice huzursuz olduğumda yavaşça kıpırdandım. Aynı yöne yatmaktan kolum ve omzum ağrımıştı. Ona doğru döndüğümde yerde yatıyordu. Ayın yansımasının bıraktığı loş ışıktan görebildiğim kadarıyla uyuyor gibi duruyordu.

Duvardaki saatte bakıp kaç olduğunu anlamaya çalıştım. Orası biraz gölgede kaldığı için fazla aydınlık değildi ve saatin kaç olduğunu seçemiyordum.

Sıkıntıyla soluğumu bıraktığımda karnımın açlığı artık midemi ağrıtmaya başlıyordu.

Biraz daha dayan Afra. Biraz daha geçsin. En azından sabaha yakın yersin ve o öğün de benim için kahvaltı olur.

Ama ne yiyecektim ki? Görevli masayı almıştı.

Belki kahvelerin oradaki dolapta atıştırmalık bir şeyler vardır? Evet. Kesinlikle olmalıydı.

Ama onları bu saatte yemem benim için sağlıksız olacak.

Dudaklarımın kenarları aşağı doğru büküldüğünde tuvaletim geldiği için çekinerek kıpırdandım ve yavaşça yataktan kalktım.

Her ne kadar bakmak istemesem de bakışlarım otomatikman yerdeki güçlü bedenini görünce ürpermiştim. Altında ve üzerinde hiçbir şey yoktu. Biraz üzülmüştüm açıkçası. Yorganımın üzerindeki pikeyi alıp parmak uçlarımda yürüyerek yanı başına geldiğimde hareketsizdi.

İfadesi çok rahattı. Evet, kesinlikle uyuyordu.

Pikeyi yavaşça üzerine örtmeye başladığımda kıpırdamadığı için rahatlayarak işime devam ettim ve ayak ucundan omuzlarına kadar örttüm.

Ardından parmak uçlarımda ilerleyip banyoya girdiğimde zorlu bir görevi tamamlamış gibi hissediyordum kendimi.

Banyodaki işimi hallettikten sonra yavaşça çıkıp kapıyı olabildiğince sessiz örttüğümde kalbim hızla atıyordu. İki kişilik masanın yanından geçecekken gözüm takıldığı için üzerindeki tabağı görmüştüm.

Bakışlarım irileşti ve durdum. Üzeri örtülü bir tabak vardı. Çatalı kaşığı yanında duruyordu.

Ürpererek yerde yatan adamı gözledim, sırtı bana dönüktü.

Bu tabağı benim için mi bırakmıştı? Bakışlarım yumuşadı ve doldu. Evet. Ne yazık ki dolmasına engel olamamıştım.

İçimde bir şeyler daha erimeye başladığında karnımdaki sıvılaşma artık kalbimde de oluyordu.

Oda yavaşça aydınlanmaya başladığında sabah oluyordu.

Yavaşça sandalyeyi çekip oturduğumda merakla üzerindeki peçeteyi kaldırıyordum.

Tavuklu makarna vardı. Resmen ağzımın suyu akmıştı. Olabildiğince sessiz olmaya çalışarak yemeye başladığımda soğuk da olsa öyle lezzetliydi ki yemesi çok keyifliydi.

Gözlerim tekrardan dolu ve yaşların yanaklarımdan akmasına engel olamadım. Daha çok tavuk olan kısımlarına yönelip makarnasından da aldıktan sonra abartmadan biraz açlığımı bastırıp, biraz da karnımı doyurduktan sonra kalktığımda kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Ağzımı sildikten sonra suratımda oluşan bebeksi tebessümle beraber yatağıma gittiğimde esnemiştim.

Yattıktan sonra rahat bir pozisyon alıp gözlerimi yumduğumda hem tok hem mutlu hem de güvende hissediyordum.

Gülümseyerek iç çektiğimde uykunun tatlı aroması dudaklarımdan içeri dolmaya başlamıştı...

****

Ertesi günü öğleden sonra uyandığımda Yağız odada yoktu. Yavaşça kalkıp el alışkanlığı olarak yatağımı düzelttikten sonra tuvalete gidip kapıyı çaldım.

"Yağız?" Ses gelmeyince yavaşça açıp kafamı içeri sokmaya başladığımda gözlerim kapalıydı. "Orada mısın?" Harika. Yavaşça önce tek gözümü açıp içeriyi kolladım, olmadığından emin olduktan sonra ötekini de açtığımda soluğumu bırakmıştım.

Neyse ki yoktu ve bir kazaya yol açmamıştım.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra içeri geçip üzerimi değiştim. Altıma her zamanki kotlarımdan birini giyinmiş, üzerine de siyah uzun kollu ince, biraz salaş olan kazağımı geçirmiştim.

Gece yaptığım banyodan dolayı biraz kabarık olan saçlarımı tarayıp ensemin altında topuz yaptığımda hazırdım. Pencereleri açıp odayı havalandırdığımda Yağız'ın yerdeki yastığı ve pikesi çarptı gözüme. Onları da alıp yatağa koyduğumda odayı istemeden de olsa toplamıştım.

Telefonumun tanıdık melodisini işitmeye başlayınca merakla etrafa bakındım. İnanılmazdı çünkü geldiğimizden beri onu çantamdan çıkartmamıştım.

Aldığımda Buket'in aradığını gördüm.

"Efendim?"

"Ne yapıyorsun Afra insan bir haber verir."

Alnımı ovuşturdum. En son otele girerken haber vermiştim. Bir daha da yazmamıştım. "Uyumuştum Buket. Sana da günaydın."

"Yeni mi uyandın?"

"Az önce."

Kısa, imalı bir sessizlik oluştu. Ardından merakla sordu. "Dün gece bir şey oldu mu?" Aslında bu biraz da korku barınan meraktı. "Ne saçmalıyorsun ya. Hayır tatbikîde."

"Bu salaktaki de soru işte. Ayrı odalardan ne olacaksa." Ahizenin ardından Pelin'in seslenmesini işitince telefonun hoparlörde olduğunu anladım.

Söyleyip söylememek konusunda kararsız kalsam da geri döndüğümde bu muhabbetlerle uğraşmak da istemiyordum. Ensemi kaşıdığımda oluşan sessizlik dikkatlerinden kaçmamıştı.

"Afra?" Dedi Pelin korkuyla.

Utançtan bakışlarım kısıldı. "Aslında ayrı odalarda kalmıyoruz." Tek nefeste cevap verdiğimde dudaklarından dökülen hayret dolu nidaların ardından sesleri anında kesilmişti.

Alt dudağımı dişleyip korkuyla sordum. "Hâlâ hayatta mısınız?"

"Ne diyorsun sen ya!" Diye bağırdı Buket.

Ardından Pelin de lafa atlamıştı. "Ne demek aynı odada kalıyoruz. Bu nasıl bir saçmalık! Sözleşmen var kızım seni buna asla zorlayamaz!"

Evet canım arkadaşım. Biliyorum ve kesinlikle çok haklısın ama... Tüm bu işler ne yazık ki benim başımın altından çıkmıştı. Olanları onlara kısaca anlattığımda her ne kadar ben mahal versem de ve bunun fazlasıyla farkında olsalar da yine bana toz kondurmamış, Yağız'ı suçlamışlardı.

"Yine de bunu ayarlayabilirdi! Sonuçta olacakları tahmin ediyordu."

Salih babanın bana karşı olan tutumu aklıma gelince alt dudağımı dişledim. Aslında bu pek de mümkün değildi. O anda araya girseydi büyük ihtimalle Salih baba yine de önceliği bana verirdi ve bende olayların sonunu tahmin edemediğim ve aynı zamanda da Yağız'a gıcık olduğum için teklifini yine de seve seve kabul ederdim.

"Bana bak Afra. Sakın o sahte balayının gerçeğe dönüşmesine izin verme. Seni nasıl gönderdiysek öyle geri almak istiyoruz."

"Of saçma sapan konuşmayın!" Aptal arkadaşlarım beni utandırıyor, kötü hissettiriyordu. "O yerde yatıyor, bende yatakta yatıyorum."

"İyi bari seni yerde yatırmamış, hayvan herif." Arkadan Yağız arayınca heyecanlanarak ekrana baktıktan sonra kızlara seslendim. "Şimdi kapatmam lazım, sonra ararım." Telefonumun çaldığını duyduğu halde ısrarla arıyordu. Bu tutumu gülümsememe sebep olmuştu.

"Efendim Yağız?"

"İkinci kata gel." Ardından bir şey söylemeyip telefonu kapatınca gözlerimi devirmiştim. "Hödük ne olacak."

Söylediği gibi ikinci kata indiğimde insanlar kahvaltı yapıyordu. Etrafa bakındıktan sonra terastaki özel, manzaralı ve oldukça ihtişamlı olan masada oturduğunu gördüm. Heyecanlanarak yanına doğru ilerlediğimde

Üzerinde siyah yün bir kazak, altında ise pantolon vardı. Kumral saçları takım giydiği vakitlerde olduğu kadar biçimli durmasa da düzgündü. Kapıda belirdiğimde bakışları atmaca gibi üzerimi buldu.

Nefesim boğazıma takılı kaldığında bir şey söylemeden karşısına geçip oturdum.

"Kiminle konuşuyordun?"

Bu soruyu kesinlikle beklememiştim. "Buketlerle." Neden sormuştu ki? Neden merak etmişti? Kalbim sıkıştı ve midemde tekrardan bir hareketlilik oldu.

Afra? Bu konuyla ilgilenmesi hoşuna mı gitti?

Hayır. Sadece karışıyor gibi hissettim ve bu yüzden rahatsız oldum. Yine de konunun üzerine gidecek gücü kendimde bulamadım. Sonunda yenileceğimi hissediyordum. Kalbimin daha da yumuşayacağını hissediyordum.

O sadece kaba bir zorba. Altında başka şeyler arama sakın Afra.

Derin bir nefes alarak kahvaltıya baktığımda oldukça hafifti. Aslında tam da istediğim gibiydi. Sabah saatlerine yakın yediğimde ertesi günü tıpkı şimdiki gibi öğlen yer, hafif şeyler tüketerek midemi rahatlatır tuvalete çıkmayı beklerdim. Tuvalete çıktıktan sonra da özgürdüm. Dikkatli olmak şartıyla düzenli vakitlerde diğer öğünlerimi de yerdim.

"Gülümse, Salih babanın adamlarından biri geçiyor." Kafamı cam kapıya doğru çevirdiğimde takım elbiseli bir adamın yanımızdan geçerken dikkatlice bizi izlediğini gördüm.

Ağzım kendiliğinden açıldı ve abartılı bir şekilde gülümseyerek Yağız'a döndüm. "İlahi Yağız! Nereden aklına geliyor bunlar?"

Ani değişen ruh halim tek kaşının kalkmasına sebep oldu. "Hep böyle kolpa atar mısın?"

Dudaklarım buruştu. "Sen gerçekten de!" Ardından gözlerimi devirip hararetle söylendim. "Rol yeteneğin var diyebilirsin." Kaba hovarda ne olacak. Cidden bir kadınla nasıl konuşacağını bilmiyordu.

"Peki oyuncu küçük sıçan." Dedi ve dirseklerini masaya yaslayıp parmaklarını iç içe geçirdi. "Benimleyken de rol yapıyor musun?"

Kalbim ağzımda atmaya başladığında gözlerim parlamıştı. "S-seninleyken mi?" Sesim titrediğinde ne diyeceğimi şaşırmıştım. Neden

bu kadar ciddi duruyordu ki?

Yanağımın içini dişleyip ürkek bakışlarımla o kehribar, kararlı gözlerine karşı koymaya devam ettim. "Hayır, neden rol yapayım?" Deyip ısınan yanaklarımı tabağıma gömüp haşlanmış yumurtamdan atıştırdığımda bakışlarını üzerime yığmaya devam ediyordu.

Artık gözlerini üzerimden alır mısın? Rahat edemiyorum ve tenim karıncalanıyor. Bu kadar ciddi ve kesintisiz bakmayı nereden biliyordu? Resmen kilitleniyordu üzerime.

Nefesimi yavaşça bıraktığımda telefonu çaldı ve yanımdan kalkıp gittiğinde kaşlarım çatılmıştı. Neden onunlayken rol yapıp yapmadığımı merak ediyordu ki?

O anda dün gece uyuma numarası yaptığımı hatırladım ve dudaklarım aralandı aklıma gelen ayrıntıyla. Hayretle uzun, heybetli bedenini izliyorken sertçe yutkundum.

Yutkundum çünkü... Yağız'ın uykusunun aslında hiç de derin olmadığını hatırlamıştım. Azra'nın yanında giderken arabada uyuyakaldığında güneşi engellemek için elimi kaldırdığımda bile anında ifadesi bozulmuş, atik hareketle elimi yakalamıştı. Onun uykusu tilki uykusuydu.

Dün gece ise üzerine kilimi örterken yanağı bile dalgalanmamıştı. İfadesi öyle düz ve sabitti ki...

O... Dedim ve kalbim iyice ısındı. O aslında uyumuyordu ve ben yataktan kalkıp üzerini örttüğümde de, benim için ayırdığı tabağı yediğimde de uyanıktı.

"Evet." Dedim acı çekercesine cam kapının ardındaki bedenine bakmaya devam ederken. Telefonda konuşuyorken yavaşça volta atıyordu. "Ben rol yapıyordum Yağız ama..." Dudaklarım ağlamaklı bir şekilde aşağı doğru kıvrıldığında boş tezgâhın önünde durmuş, sırtını mermere yaslayarak bir ayağını ötekinin önüne atmıştı. "Peki

sen neden rol yapıyordun?" Sanki hissetmiş gibi bakışları anında üzerime doğru kalktığında nefessiz kesildim.

Cam kapının yansımasının bile kesemediği o parlak, kehribar rengindeki gözlere bakıyorken her geçen saniye daha da mayışıyordum.

KRİSTAL

Yeni bölüm ve alıntılar için instagram: suleeterzi

11.BÖLÜM "ÇOCUKLUK ACISI"

**İYİ OKUMALAR **

Kahvaltıdan sonra yavaşça yürüyerek otelde bir gezintiye çıktığımızda küçük çocuk gibi hissediyordum kendimi. Ellerimi bazen belimin iki kenarında tutturuyor, bazen de önümde birleştirerek şişirdiğim yanaklarımla etrafa bakınıyordum.

Tam da o sırada bir çocuk havuzunun önünden geçtiğimizde ilgimi çekmişti. Merakla o tarafa doğru bakıyorken yanımıza bir görevli geldi ve Yağız onu kenara çekerek konuşmaya başladı.

Boşluğu fırsat bilerek top havuzunun oraya gittiğimde suratımda oluşan buruk tebessümle beraber kollarımı göğsümün altında bağlayıp oyun parkının içine bakmaya devam ettim. Devasa büyüklükteydi. İçinde zıplama yerleri, top havuzu ve çeşitli parkurlar vardı.

Birkaç çocuk yavaşça oynuyorken anneleri onları izliyor, bazıları ise fotoğraf için poz veriyordu.

İçimde kalan ukde kalbimdeki yerini belli ettiğinde canım sıkılmıştı ve tadım kaçmıştı.

"Canın mı çekti küçük sıçan?" Hemen yanı başımdan gelen sesiyle irkilerek omzumun üzerinden Yağız'a baktım. O mu çok sessiz gelmişti, ben mi fazla dalmıştım bilmiyordum. Bildiğim tek şey yıllardır görmediğim oyun parkıyla beraber zihnimde canlanan anılarımdı.

"Evet." Dedim yalandan gülerek. Alayla sormuştu ancak ciddi olduğumu görünce kaşları yukarı doğru kıvrıldı. Durumu toparlamak için elimi havada savurarak utanıp hızla konuştum. "Aslında öyle değil." Suratımda mahcup bir gülümseme oluştu. "Küçükken bir okul gezisine katılmıştım ve orada böyle bir kapalı çocuk parkı o zaman bir

de ilk defa görmüştüm ve çok heyecanlanmıştım." Konuşurken omzumun üzerinden bir yandan ona bakıyor, bazen de parka dönerek anılarımı yad ediyordum. "Okuldaki arkadaşlarımla beraber sıra oluşturup heyecanla görevlinin bizi içine almasını bekliyorduk ve görevli en başta boy kilo ölçümü yapıyordu, ona göre çocukları içeri alıyordu." Ardından bakışlarım sislendi ve suratımı oyun parkından çeviremeden engel olamadığım hüznümle beraber devam ettim. "Sıra bana geldiğinde kadın boyumun üç santim uzun olduğunu, kilomun da fazla geldiğini söyledi ve beni almadı."

Burun direğim sızladığında gözlerim dolmuştu. Tam da o anda bu anıyı aslında ne kadar da derine gömmüş olduğumu fark ettim. Aynı zamanda da beni olumsuz anlamda ne kadar etkilediğini ve psikolojim üzerinde ne kadar derin hasarlar bıraktığını...

"Aslında tek beni almamıştı. Diğer çocukların hepsi istediği kritere uyuyordu." Dedim dalga geçercesine.

"Dangalak." Kendi kendine tısladığında hayretle ona doğru döndüm. Sinirlenmişe benziyordu.

Dolan gözlerimi temizlemeye çalışarak hayıflandım. "Deme öyle. O bir kadındı."

Omuz silkti. "Ne önemi var ki? Üç kilo fazlanın oradaki lanet minderlere ne zararı var? Her türlü seni tartabilecekken zihninde derin hasarlara yol açmış almayarak." Tekrardan burukça gülümseyerek önüme döndüğümde burnumu çekmiştim.

Haklıydı. Ne zararı olabilirdi ki üç santimin ve üç kilonun? Ne olabilirdi ki? Üstelik tüm arkadaşlarım içeride deliler gibi eğlenirken dışarıdan onları izlemiştim.

Orada eğlenen çocukları bir süre daha izledikten sonra dolanmaya devam ettiğimizde otelin her geçen saniye çok daha güzel olduğunu görebiliyordum.

"Aslında..." Dedim ve güçlükle soluyarak çapraz açıdan suratına bakmaya çalıştım. "Şu sahte kasıntı balayına son verip ufak bir tatil yapmaya ne dersin?"

"Nasıl yani?" Dedi hayretle. Anlaşılan bu teklifin benden geleceğini düşünmemişti. "Sonuçta öyle ya da böyle bu hafta otelde olacağız. Geçen günleri kendimize zindan edeceğimize" dedim ve etrafta duran Salih babanın adamlarının gözlerine ufak bir bakış atmıştım. "Kendi kendimize tatil yapalım işte."

Onları tatmin edecek roller yerine gerçek bir tatil yapmak bize de iyi gelirdi.

"Arkadaşlarına hediye almak ister misin?"

Ani gelen teklifiyle afallayarak suratına bakmıştım. "Hıh?" Ardından gözlerim parladı ve hevesle kafamı onaylar anlamda salladım. "Çok isterim."

"O zaman gel." Deyip dik dik bize bakan Salih babanın çalışanlarının önünde elimi tutup arkasını döndüğünde hızlı adımlarla ilerliyordu. Heyecanla alt dudağımı dişlediğimde utanmıştım. Kızaran yanaklarımı saklamak isteyerek suratımı aşağı doğru eğdiğimde parmakları kararlılıkla parmaklarımın arasından geçmişti.

Biz... El ele tutuşuyorduk.

Bu yasak. Sözleşmede böyle bir madde yok.

Tam da o anda sözleşmeyi henüz imzalamadığımızı fark ettim. Aslında fazla bir kuralı da yoktu başlı başına hazırdı ancak vakit olmamıştı bir türlü imzalamaya. Göğsümde biriken soluğu hiddetle geri bıraktığımda dışarı çıkıyorduk.

Aslında bu kadarı da fazla değildi değil mi? Nihayetinde balayındaydık yaşadığımız her şey Salih babanın kulağına gidecekti. Bu yüzden put gibi durmamız da saçma olacaktı.

Ah ah... Her açıdan kapana kısılmış gibi hissediyordum ancak... En çok da o avucumun içerisindeki kuvvetli parmaklardan nasıl a hiç rahatsız olmadığıma irkiliyordum. Öyle güzel uymuştu ki avuç içime sanki elim için yaratılmıştı.

Bir yandan da üzülüyordum. Daha öncesinde hiç sevgilim veya flörtüm olmamıştı. İlk defa bir erkeğin eli elime değiyordu ve o da rol icabı oluyordu. Özel yakınlıklarımın hepsi birer birer elimden kayıp gidiyordu.

Her ne kadar evli olsak da sonuçta aramızdaki hiçbir şey gerçek değildi ve hepsi sahteydi.

Aklımdaki bin bir çeşit düşüncenin arasından onunla dışarı çıktığımda esen rüzgâr bacaklarıma çarpmıştı, yine de avuçlarımızın içerisine dalamamıştı.

Omzumun üzerinden ona bir bakış atarak önüme döndüm ve çekimser tavırla alimi avucunun içerisinden kaydırarak yolcu koltuğuna doğru ilerledim. Yine de sıcaklığı benimle kalmıştı, kaybolmamıştı.

Araba yeşillik yolların içerisinden akıp giderken engel olamadığım tebessümümle doğal güzelliği izliyordum. Her geçen saniye midemdeki kelebekler çok daha coşkuyla yukarı doğru uçuşuyordu.

Ardından küçük bir kasabaya geldiğimizde heyecanla arabadan inip onunla dar sokaklarda yürüyor, etraftaki antika dükkanlarına bakıyordum. Arkadaşlarıma anısı kalacak küçük hediyeler alabilirdim.

Küçük derenin üzerindeki köprüye çıktığımda hemen arkamdaydı. Öne doğru adım atmamla sallanınca heyecanlanıp kenarlardaki demirlere tutundum. Bacaklarımı sıkıca aşağıdaki tahtalara sabitleyip korku karışımı heyecanımla önüme, tahtaların aralıklarından gözüken akan suya bakındım. Sesi bile rahatlatıyordu.

Yavaşça yürümeye devam ettiğimde attığım her adımda köprü şiddetle sarsılıyordu. Ürksem de o ritme biraz olsun alışabilmiştim. Aslında

gerginlikten öyle çok kasılmıştım ki hemen birkaç adım arkamda kalan varlığına bile odaklanamıyordum.

Bir adım daha attığımda eski köprünün tahtası aşağı doğru sarkınca çığlık attım.

"Ay!" Yandaki demirlere mümkünmüş gibi daha sıkı tutunduğumda boş bulunduğum için ayağım içeri girmişti.

Anında belimden yakalayıp bedenimi kendisine doğru yükselttiğinde nefesim kesti ve yavaşça ayağımı boşluktan çıkarttım. Nefes nefese bir şekilde kafamı yavaşça arkaya doğru çevirip bedenime yaslı duran sıcaklığına döndüğümde alnım çenesine sürtmüştü.

Titreyen gözlerle gözlerine daldığımda yumuşacık hissediyordum. O an öyle çok yumuşak... Ve tazeydi ki nefesimi kesiyordu.

Az önceki korkum belimi sıkıca tutup kendisine yaslayan demir parmaklarıyla dağılmış, yerini eşsiz ve doldurulamayan bir güvene bırakmıştı.

Kehribar rengindeki gözleri aydınlık havada ve güneşin kaçamak ışıklarıyla daha da aydınlandığında kalbim irileşti ve iyice şişti. Sessiz kalarak nefes almaya bile korktuğum o anda her şey yavaş modda gerçekleşiyordu sanki...

Alnımın kenarında duran çenesini yavaşça yanağıma doğru sürttüğünde dudaklarım aralandı ve suratım kendiliğinden ona doğru kalktı. Belimdeki parmaklarını hareket ettirerek yavaşça kenar kıvrımımı okşadığında nefesim kesilmişti. Kokusu başımı döndürüyorken yakınlığı kesinlikle aklımı bulandırıyordu.

Evet. Biz. Yağız'la. Her anlamda. Evliydik ancak... Bu doğru değildi. Evet. Her anlamda karısıydım, o da benim kocamdı ancak bu bizim için gerçek değildi. Kendine gel Afra.

Belimden yönlendirerek beni kendisine doğru çevirdiğinde anın akışına ve gözlerinin yoğunluğuna uyarak ona doğru döndüğümde kalbim

göğüs kafesimi delip geçecek gibi atıyordu. Hangi ara koyduğumu bilmediğim ellerim pazılarına tutunduğunda suratını aşağı doğru eğecekken bastığım tahtalardan biri aşağı kaydı ve yine boşluğa düşer gibi olmuştum.

"Ay!"

Dişlerinin arasından ufak bir küfür savurduktan sonra kolunu belimden dolayarak çocuk taşır gibi beni kucağına aldı.

"Yürümeyi bilmiyor musun küçük sıçan?" Ardından söylenerek sallanan köprüde dikkatle karşıya doğru ilerlediğinde göğsüme sıkışan solukları yavaşça bırakıyordum. Kızaran yanaklarımda suratımı boynuna doğru saklayarak mırıldandım.

"Ne yapıyorsun? Ben kendim yürüyebilirim."

Zayıf mırıltıma ben dahi inanmamıştım. O da dikkate almadı ve beni taşımaya devam ederek köprünün sonuna kadar getirdi. Yavaşça indirdiğinde bluzumu düzelterek etrafa bakındım. Sanki ona kızmış gibi bakıyordum. Soluklarımı düzene soktuktan sonra yüzümün önüne düşen tutamları kulaklarımın arkasına iliştirerek yavaş adımlarla ilerlediğimde peşimden geliyordu.

Az önce tekrardan boşluğa kaymasaydım... Ne olacaktı? Ne olmak üzereydi? Her geçen saniye yanaklarım daha fazla kızarıyorken ne yürüdüğümden ne de baktığımdan anlıyordum. Aklım çok farklı yerlerde kalmıştı...

Dere kenarında yaptığımız hafif yürüyüşün ardından ormanlık yol üzerindeki izbe bir antikacıya girdiğimizde merakla duvarlara bakıyordum. Birden kapalı ortama girmek odağımı az da olsa toparlayabilmemi sağlamıştı.

Vay canına...

Çok güzel el oyması eşyalar vardı. Kenardaki raftan bir tanesini alıp incelemeye başladığımda kıkırdamadan edemedim. El emeği göz nuru

çeşit çeşit kedi hayvan figürleri vardı. Ama öyle eşsiz ve güzeldi ki böylesini ne internette ne de gittiğim mağazalarda görmemiştim. Hepsinin de kendine has farklı kıyafet ve figürleri vardı.

Halının üzerinde uyuyan tombul kediyi Buket için aldım. Göbeğinin üzerine kitabını sayfaları açık yaslamıştı, kafasının tepesinde de gözlüğü vardı. Bu tam da Buket'e göreydi.

Onun dışında bir tane de kocaman kalçaları olan unicorn görmüştüm. Bir elinde ayna, ötekinde de ruj vardı. Bu kesinlikle bizim kokoş Pelin'e göreydi. Onun için de bir tane seçip kendime baktığımda kararsız kalmış, hangisini seçeceğimi bulamamıştım.

Yağız yanımda duruyorken iki saçı örgülü olan üniformalı inek kızı öne doğru itince hayretle ona döndüm. "Beni ineğe mi benzetiyorsun?"

Kaşları havalanmıştı. Ardından istemsizce yanağı dalgalandı. "Kendine benzer bir hayvan mı bakıyordun?" Ah... Tabi... O zihnimin içini nereden bilsin? "Gerçekten de tuhaf zevklerin var." Deyip bir adım geri çekilince yanaklarım ısınmıştı. Ardından uzatmadan seçtiği ineği de alıp kasaya gittiğimde her zamanki gibi ödemeyi ışık hızıyla halletmişti.

Öğleden sonrayı küçük kasabayı gezerek geçirdikten sonra Sandalda balık yemeğe gitmiştik. Loş akşam ışıklarının altında göl kenarında küçük, tatlı bir restorandı.

Meraklı bakışlarla göle yansıyan nefis ışık şölenine baktığımda heyecanlanmıştım. Dikkatlice sandala bindiğimde tanıdık sarsıntıyı hissedince gülümseyerek ona döndüm. "Bugün beni sürekli sallandırıyorsun." Yanağında hafif bir dalgalanma olmuştu.

Kısık gelen keman sesi eşliğinde siparişlerimizi verdikten sonra derin bir nefes alarak etrafa bakındığımda istemsizce ellerimi birbirine sürtmüştüm.

"Hayri, şal getirsene." Yanımızdan ayrılan garsona seslenmesini beklemediğim için boş bulunarak ürpermiştim. Ardından analiz

yeteneği beni benden almıştı.

Yumuşamamalıyım. Bu iş er ya da geç bitecek. Onun içi duygusuz olsa da benim için zor olabilir. O duygusal yoğunluğu atlatamayabilirim. O yüzden olabildiğince mesafeli kalmayı, bir an önce ona yalnızca arkadaş gözüyle bakmayı öğrenmeliydim.

Şalı omuzlarıma sardıktan sonra etrafa bakarak mırıldandım. "Buraya çok sık gelir misin?" Midem huzursuzlukla kıpırdanmaya başlamıştı. Aslında içten içe buraya daha öncesinde kaç tane kadını getirdiğini düşünüyordum.

"Evet. Çocuklarla düzenli olarak geliriz." Mideme hapsolan nefesimi serbest bıraktığımda rahatlamıştım. Harika. Buğra ve Berattan bahsediyor olmalıydı. Evet. Onlarla gel tabi.

Aynı zamanda da hayatında biri yoktu değil mi? Afra seninki de soru mu? Zaten olsaydı seninle değil onunla ilgilenirdi. Peki, tamam. Güzel.

"Sevdin mi?" Dedi ilgisiz bir tavırla.

Dudaklarımı önünde buluşturarak kafamı onaylar anlamda salladığımda ifademi sakin tutmaya çalışıyordum. "Hıhı, güzel..."

Onunla böyle farklı şehirde, farklı ortamda ve rahat giysilerle baş başayken daha değişik hissediyordum. Sanki kısa süreli bir ateşkes imzalamıştık ve daralan çemberi ikimiz için daha bir yaşanılır kılıyorduk.

"Afra'yı ne zaman görmeye gideceğiz?" Dedim merakla.

"Eve dönünce işlemleri başlatacağım. Bazı prosedürlerden sonra eve kontrole gelecekler. Bizi biraz izleyecekler. Süreç biraz uzun ancak kısaltmak için imkânlarımı kullanacağım."

"Peki ya Azra?" boğazımı temizleyip tabağıma odaklandım. "Karşısına ne zaman çıkacağım?"

"Ne zaman istersen."

Bunu daha öncesinde de söylemişti ancak cesaret edememiştim. Karşısına çıkıp gözlerine yakından bakmaya, ablası olduğumu söylemeye cesaret edememiştim. Her seferinde de beni sevmemesinden, istememesinden korkmuş çekinmiştim.

Özellikle son günlerde bu ihtimali daha çok düşünür olmuştum. Ya beni istemezse? O zaman ne yapardım?

Ne yapar eder kendimi sevdirip onu ikna etmeye çalışırdım.

Yemeği biraz gergin bitirdiğimde yine zihnimin içerisindeki düşüncelere dalmış, yol boyu Azra'yı düşünüp durmuştum. Her seferinde de omuzlarımdaki ağırlıklar artmıştı.

Otele girdiğimizde dalgın bakışlarla yeri izleyerek onu takip edince gereğinden fazla yürüdüğümüzü fark ederek etrafa bakındığımda kafam karışmıştı, odaların olduğu katta olmadığımızı fark ettim.

Dalgın ifademle etrafa bakındığımda Yağız köşede duruyordu.

"Neden buradayız?" İlgisizce sorduğumda kafasıyla kenarı işaret etti. "Benimle gel."

Afallayarak adımlarımı sıralayıp yanına gittiğimde kapalı, içi boş olan oyun parkının önünde duruyorduk. Aslında sadece oyun parkı da değil, kat komple boştu. "Burada ne yapacağız?" Diye sordum merakla. İlgisiz tavrım bu sefer dağılmıştı. Sebebini gerçekten de bilmek istiyordum.

Kehribar rengi gözlerindeki sükûnet dağılmadığında yan yana duruyorken sakince konuştu. "Bu katı senin için kapattım Afra."

Kaşlarım havalandığında ağzım yarım karış açık kalmıştı. "Ne! Ama neden?" O gerçekten de ciddi miydi? Şaka falan yapıyor olmalıydı değil mi? Belki de benimle dalga geçiyordu. Surat ifadesini incelediğimde gerçekten de ciddi olduğunu görebiliyordum.

"Ben... Gerçekten de sana inanamıyorum." Deyince kararlılıkla bakmaya devam etti. Histerik bir şekilde gülümseyerek devam ettim. "Bunu yapmana gerçekten de gerek yoktu. Eski, önemsiz bir anıydı sadece." Kafamı onaylamaz anlamda sallayarak parkura döndüğümde göğüs kafesim hızla inip kalkmaya başlamıştı. Evet çocuklukta kalmıştı, üzerinden yıllar geçmişti ancak yine de o yumuşak minderlere basmanın nasıl hissettireceğini deli gibi merak ediyordum.

Gizli parkurun köprülerinin içinde e olduğunu, zıplama yerinde ne kadar yukarı çıkabileceğimi... Ne yazık ki hepsini merak ediyordum. Gözlerim parlayarak o tarafa bakmaya devam ederken sayıkladım.

"Hem ben şimdi kazık kadar kız oldum. Bu sefer orada oynayanlara göre gerçekten de çok uzun ve ağırım. Zarar veririm..."

"O zaman zarar ver." Deyince irkilerek ona doğru döndüğümde kendinden emin sesi ve duruşuyla devam etti. "Yeniden yaptırırım. Git ve o parkurun içinden geç." Dediğinde ağzımın için kurumuş, dilim lal olup tutulmuştu sanki.

"Yağız..." Diyerek inledim acı çekercesine.

Tek kaşı yukarı doğru kıvrılınca bana iyice yaklaştı ve bir adım ötemde kalarak omzumdan çantamı aldı. "Parkurun hepsi senin Afra. Dilediğince oyna."

Dudaklarım titreyerek kehribar rengi gözlerine baktığımda dolan gözlerime daha fazla engel olamadım ve birkaç damla yaş yanaklarımdan süzüldü.

"Ama sen buradayken utanırım ki içeri girmeye." Tek adımla geri gidip çenesinin ucuyla dışarıyı gösterdi. "Dışarıda olacağım, sen çıkana kadar kimse gelmeyecek, kamera kaydı da olmayacak." Dediğinde gözlerim irileşmişti. O gerçekten de çok... Çılgındı...

Göğüs kafesim ağır ağır inip kalkıyorken kızaran yanaklarıma ve oradaki gamze boşluklarına baktıktan sonra tek kelime etmeden dışarı çıktığında ardından öylece bakakalmıştım.

Kısa süre sonrasında kendime gelip yutkunarak suratımdaki ıslaklığı temizlediğimde bakışlarım içimde yara olan o parkurdaydı. Ayakkabılarımı çıkartıp içinde girdiğimde kazık kadar kız olmama rağmen yaptığım şu şeye gülmeden edemiyordum. Ben gerçekten de kafayı yemiştim... Tek bende değil, Yağız cidden inanılmazdı ve bana bunu yaptırdığına inanamıyordum...

Daha sonrası da dolu dolu olan gözlerle yeni bir keşifti. İnanamadan parkurda geziniyor, ağlayarak köprülerden geçerek havuz toplarına dokunuyor, küçükken merak ettiğim ne varsa onu inceliyordum...

****

Burnumu çekerek kattan çıktığımda dağılmıştım. Eskilere ve kilomla ilgili zorbalık gördüğüm tüm anlara gitmiştim. Şimdiye nazaran küçücük kalan bedenimle beni o parkura kabul etmemişlerdi. Kazık kadar kızken girdiğim bu parkurda sanki zihnimdeki bazı bölümlerin kilitleri açılmıştı.

Kendimi en azından daha iyi ve rahat hissediyordum. Artık o kadar iri ve uzun değilmişim gibi hissediyordum. Bedenime genel olarak takıntılıydım. Ortalamanın üzerinde bir boyum olsa da mankenler kadar değildi. Küçüklük travmalarım sayesinde aynada kendimi kaç kilo olursam olayım devasa görüyordum ancak bugün...

Yağız'ın benim için oyun alanını kapatması ve büyük Afra'nın bedeninin tüm engellerden geçmesi... Kesinlikle kafamdaki bazı kilitlerin açılmasına sebep olmuştu ve bana eşsiz bir öz güven kazandırmıştı.

O günler düşen omuzlarımı Yağız yalnızca birkaç saatte kaldırmıştı.

Cam kapıların ardından bedenini gördüm. Sırtı bana dönüktü, dışarı bakarak sigara içiyordu.

Yanına doğru yaklaşınca kapılar otomatikman açılınca hava esiyordu. Rüzgâr şiddetle bacaklarıma kapanınca kollarımı göğsümün altında

bağlayarak yanına doğru ilerledim. Hareketlenmeyle beraber bana doğru döndü.

Gözlerim tekrardan dolduğunda karanlıkta eşsiz bir mücevher gibi parlayan kehribar rengi gözlerine bakarak sayıklarcasına konuştum. "Yağız..." Sesim tahminimin de ötesinde olan bir zayıflıkta ve boğuklukta çıkmıştı. Kafamı onaylamaz anlamda salladım. "Ben... Çok teşekkür ederim." Burnumu çektiğimde sigarasını kenarda söndürdüğünde bakışlarında çok farklı bir anlam vardı sanki...

"Gerçekten de çok..." Sesim kesildiğinde burnumu kuvvetle çekince gözyaşlarım hızlanmışken o... Hiç beklemediğim hamleyi yaptı. Bileğimden kavrayıp beni kendine doğru çektiğinde o serin havada kulaklarımda çalan hafif melodiyi işitebiliyordum.

Göğüs kafesim ağır bir şekilde kendi göğüs kafesine çarptığında burnumun ucu yakasının ucuna değiyordu. Sertçe yutkunarak gözlerimi kapattığımda ellerinden biri omuzlarımda, ötekiyse belimde kalmıştı.

Belinden tutarak geri çekilmeye çalıştım. "Bunu yapmana gerçekten de gerek yoktu."

İzin vermeden daha çok göğsüne doğru yasladığında nefesim kesilmişti. Bakışlarım birkaç kez kırpışınca yakıcı sesiyle cevap verdi. "Kıpırdama. Salih babanın adamı bakıyor."

O anda sakinleşerek öylece kaldığımda belki de bu durumdan faydalanmıştım, ya da sadece öyle hissetmiştim.

Gözlerimi yumup büzdüğüm dudaklarımı titrettiğimde kendimi daha fazla dizginleyemedim ve için için ağlamaya başladım.

KRİSTAL

Yeni bölüm ve alıntılar için instagram: suleeterzi

12.BÖLÜM "HASTA BAKIMI"

**İYİ OKUMALAR **

Kendimi tutamadan için için ağlamaya başladığımda titreyen dudaklarım soğuğun da verdiği etkiyle beraber sürekli birbirine çarparak kapanıyordu. Burnumu çekerken temiz, erkeksi kokusunu da ciğerlerime doldurmuştum.

Belimdeki parmaklarını sıklaştırarak bedenimin daha fazla kendisine yaslanmasına sebep olduğunda başparmağıyla yavaşça kenarını okşayarak daireler çiziyordu.

Kafam karıştığında kaşlarımı çatarak yavaşça suratımı boyun girintisinden kaldırarak sıcak kehribar rengi gözlerine baktım.

"Şu anda bu andan faydalanmıyorsun? Değil mi?"

Sanki ona yüzyılın hakaretini etmişim gibi suratıma baktı ve yadırgayarak kaşlarını çattı. "Saçmalıyorsun yalnızca ağlayan bir sıçanı yatıştırıyorum."

Kaşlarım daha da derin çatılmıştı. Ardından omzumun üzerinden arkama bakıp Salih babanın adamını kollayacakken omzumu kavrayıp kendisine doğru bastırdı. "Kıpırdama, şüphelenecek. Bizi izliyor."

Suratımı tekrardan ona doğru çevirdiğimde bu sefer daha yakındı. Bakışlarının içi çıra gibi yanıyorken utanmıştım. Ben huzursuz ve rahatsızken o... Halinden öyle çok rahattı ki işkillenerek dirseklerimi göğsüne dayayıp mesafemizi açmaya çalıştım.

"Sen..." Dedim ve kısık sesle devam ettim. "Sen şu anda resmen bana yanlıyorsun?"

Tek kaşı yukarı doğru kıvrıldığında ifadesini oldukça masum tutuyordu. "Yanlamak?" Ardından kaşlarını çatarak başını onaylamaz

anlamda salladı. "Ben öyle söylemezdim."

"Her neyse." Dedim sert durmaya çalışarak. Ardından ilk başta izin vermese de kendimi çekerek göğsünden ayrıldım. "Mesafene dikkat etsen iyi edersin." Adama bak. Hem sözleşme meselesini açtığımda bana laf etmişti. Hem de utanmadan sürekli belimi kollarının arasına alıp duruyordu. Erkek milleti değil miydi hepsi de aynıydı. Yok yok. Yağız'a karşı kesinlikle dikkatli olmam gerekiyordu.

Yukarı çıktığımızda uykum açılmıştı. Saatte fazla geç sayılmazdı. Sıkıntıyla kollarımı göğsümün altında kavuşturarak ayaklarımı sallandırdım. "Havuza girelim mi?"

Surat ifadesi sabit kalsa da anında gözleri parlamıştı. "Olur, ısıtıcıyı açtırırım." Bakışlarım irileşti. Odadaki havuza baş başa girmeyi teklif etmemiştim tabi ki ama o öyle anlamamıştı.

"Odadaki havuzdan bahsetmiyorum Yağız." Hayvan herif akşam serinliğinde terastaki havuza girmeye bile hayır dememişti. "Otelin havuzundan bahsediyorum. Hani şu herkesin girdiği."

Bakışlarını kıstı ve ortada büzdüğü dudaklarıyla kafasını sallayarak çenesinin ucuyla banyoyu işaret etti. "Hazırlan."

Hayret. Mağara adamı nasıl bir mayo giyeceğimi sormamıştı. Umursamadan çantamı alıp banyoya girdiğimde bende fazla açık kıyafetlerle rahat etmediğim için önü fermuarlı siyah bikini üstümü ve mini taytlı siyah deniz şortumu giyinmiştim. Bu şekilde boy göstermeye gelenler gibi değil de profesyonel yüzücüler gibi duruyordum. Yine de bu kadar bile benim için rahatsız ediciydi.

Uzun hâkî renk elbisemi giyindikten sonra havlularımı plaj çantama atarak dışarı çıktığımda o da hazırdı.

Vay canına. Takım elbisesiz Yağız dan sonra elbisesiz Yağız'la karşılaşmak gerçekten de tuhaftı. Yani tamamen elbisesiz de sayılmazdı tabi. Altında siyah, desensiz deniz şortu, üzerinde de lacivert tişörtü

vardı. Oldukça fit ve sıkı duran vücudu uzun yıllardır spor yaptığını gösteriyordu. Bu durumu biraz kıskanmıştım açıkçası.

Bana göz ucuyla kısa bir bakış attıktan sonra kapıya doğru ilerlediğimde yanımdan yürüyordu. Aşağıya inene kadar her şey stabil gidiyorken otelin kapalı havuzuna girince birden gergin hissetmeye başlamıştım. Geniş alana hayretle bakıyorken havuz odasının büyüklüğü gözlerimi kamaştırmıştı.

Yapay ağaçlar hiç de yapay gibi durmuyordu. Dudaklarımı olumlu anlamda büzerek gerçek bir plajı anımsatan yapay stüdyoyu hayretle izlemeye devam ettim.

"Geçek gibi..." Dedim hayretle etrafa bakınırken. Ardından çantamı şezlonglardan birine atıp Yağız'a doğru döndüğümde üzerindeki tişörtü çıkartıyordu. Boş bulunup ona baktıktan sonra utanarak önüme dönüp dikkat etmiyormuşum gibi davranmaya çalıştım.

Tişörtünü ve havlusunu benim şezlongumun yanına bıraktıktan sonra bana bakınca rahatsız olmuştum. Bu adamın cidden hiç utanması yoktu ve sanki içimdekini merak ediyor gibi bakıyordu.

Ben mi fazla kişisel algılıyordum acaba?

Bakışlarım etrafta gezindi. Bizden başka kimse yoktu. "İnsanlar nerede?" Diye sorduğumda cevap vermeden etrafa bakındı. Belki de kimsenin olmaması ilk defa dikkatini çekmişti.

Fırsattan istifade edip hızlıca elbisemi çıkartıp kenara koyduktan sonra kafasını bana doğru çevirecekken utanarak havuza atladım.

Evet. Birden bunu yaptığıma bende şaşırmıştım. Çok açık giyinmesem bile bu kadarı bile fazla gelmişti ve tanımadığım adamlar yerine özellikle Yağız'ın görmesi daha utanç verici gelmişti.

Klorlu suda güçlükle yukarı doğru çıktığımda saçlarım suratımı kapatmıştı. Soluklarımı dizginlemeye çalışarak önümden çekip gözlerimi açtığımda etrafı yanmıştı.

Tek kaşını kaldırıp hayretle bana doğru bakıyorken suratımı düzeltmeye devam ediyordum. "Bugün havuza gelecek misin?"

Varla yok arası yarım ağız gülümsedikten sonra Aşkı memnudaki Behlül gibi havuza daldığında suyun büyük bir kısmını üzerime sıçratmıştı.

Gözüme giren damlaları elimle bastırdıktan sonra tekrardan suratımı sildiğimde koca havuzu yarılamıştı bile.

"Vay canına. O resmen suyu tokatlıyor." İki kolunu da dümdüz açıp havaya kaldırdıktan sonra orta yere öyle bir vurup kendini ileri atıyordu ki istemsizce gülesim gelmişti. Çıkan ses ve hızla ilerlemesi cidden inanılmazdı.

Sonuna kadar gittikten sonra kollarını köşeye açıp soluklandığında bakışları atmaca gibi üzerimdeydi.

Suyun ve stüdyonun ısısı her ne kadar yerinde olsa da havuzun içerisinde hareketsiz kalmak çok da eğlenceli olmuyordu. Bu yüzden ona göre oldukça kibar hareketlerle yüzmeye başladığımda şimdiden kollarım ağrımıştı.

Yüzme işinde fazla iyi değildim. Yalnızca ayağımın değdiği yerlerde boğulmayacak kadar gidip gelebiliyordum ve kesinlikle kenarlarda olmam gerekiyordu sık sık yaslanır dinlenirdim.

Atik bir hareketle yanımdan yüzerek geçerken laf attı. "Yüzmeye bugün başlayacak mısın küçük sıçan?"

Dalgalarının oluşturduğu paniğimi bastırarak ağzımı kapalı tutup çenemi yukarı kaldırdım. Biraz yüzdükten sonra batmayacak şekilde hareket ederek cevap verdim. "Yüzüyorum zaten."

Tek kaşını ciddi misin? Dercesine kaldırdıktan sonra alayla takıldı. "Sen buna yüzmek mi diyorsun?" Dudak bükerek hareketlerime devam ederken samimi bir şekilde yanıma yaklaşıp konuştu. "Sana öğretmemi ister misin?"

Gerçekten de efsane yüzüyordu ve o suyun içerisinde gidip gelirken etkilenmiştim. "Cidden öğretir misin?" Diye sordum hayretle. Benimle uğraşacak mıydı?

Cevap vermeden iyice yakınıma geldiğinde suyun yüzeyinden çıkan ıslak suratlarımız karşılıklı kalmıştı. Midemde hissettiğim karıncalanmaya beraber suratına soluk soluğa baktığımda kalp atışlarım hızlanmıştı. "

"Gel böyle..." Diyerek ortaya doğru çekince korkarak geri çekildim.

"Kenardan yüzmek istiyorum."

Kaşları çatıldı "bu şekilde öğrenemezsin, gel."

Sertçe yutkundum "ama orası çok derin..." Yağız'ın uzun boyundan da derindi. O yüzden korkuyordum.

"Ben yanındayım." Deyip suyun üzerinden elini kaldırınca titreyen bakışlarla suratına bakakalmıştım. *Ben buradayım...* Bu iki kelime bana öyle farklı gelmişti ki o an ne diyeceğimi şaşırmıştım. Daha önce bir erkekten bu iki kelimeyi hiç duymadığımı fark ettim.

Kendimi bildim bileli Pelin ve Buketten başka kimse yanımda olmamıştı, olacağını da belirtmemişti ama şimdi o... Bana burada olduğunu söylüyordu. Ona gerçekten de güvenebilir miydim? Bu gerçekten de kolay değildi. Can güvenliğim söz konusuydu. Az önce nasıl yüzdüğünü görmüştüm sonuçta ve bu işte cidden iyiydi. O yüzden sertçe yutkunarak kafamı onaylar anlamda sallayıp elini tutmadan ona doğru yüzmeye başladığımda yavaşça geri çekiliyordu.

Havuzun orta kısmına doğru ilerlerken tedirginlikle parmak ucumu havuzun dibine değdirmeye çalıştım, olmadı. Panik yapsam da belli etmemeye gayret ediyordum. Havuz suyu boğazımın hemen etrafını sarıyorken çenemi yüksek tutmaya çalıştım. Eklem yerlerim kasılmaktan ağrıyorken ağzıma biraz su kaçtığında korksam da yine de yanımda olduğu için iyi hissediyordum.

"Gel buraya." Belimden tutarak beni hızla önüne çekip yukarı kaldırdığında düz bir şekilde karşısında duruyordum. Su boynumun biraz altındayken aşağıdan ayaklarını kıpırdatarak ikimizi de tutuyordu.

"Kasma kendini bu kadar çok." Çaktırmamaya çalışarak soluklarımı düzene koymaya çalıştım. Geriye yasladığı kumral saçlarının ve ıslak kirpiklerinin arasından mücevher gibi parlayan kehribar rengi gözlerin ne kadar eşsiz bir manzara sunduğunu düşünüyordum.

Mideme giren kramplarla beraber dolan gözlerimle hayretle ona bakmayı sürdürdüğümde belimdeki ellerini sıkılaştırarak bedenimi yukarı doğru kaldırdığında sırtüstü kalmıştım.

"Ne yapıyorsun?" Artan korkumu gerginlik olarak dışarı vuruyordum.

"Parmakların buruşana kadar beklemeyi düşünmüyordun herhalde?" Ardından biraz daha ortaya doğru sürükledi ve ellerini sırtımın altında bırakarak söyledi. "Rahat bırak kendini."

"Yapamıyorum." En sonunda itiraf ettiğimde kaçarım yoktu. İtiraf etmekten başka bir çarem kalmamıştı. Boğulmayacak kadar kenarlardan yüzüp keyif çatacakken şu anda bu durumda bulunmak... Benim için gerçekten de kolay olmamıştı.

"Sadece bir kez dene, batmayacaksın." Kuruyan boğazımı ıslatmak istercesine yutkunarak yüksek tavana baktığımda gerginliğim devam etse de sabrına hayran kalarak yavaşça yumruklarımı açtım ve kendimi serbest bırakmaya çalıştım.

Işıklar gözlerimi alınca gözlerimi sıkıca yumarak soluklarımı dinginleştirmeye çalıştığımda kendimi kasmaktan kaslarım ağrıyordu.

Evet. Söylediği gibi de olmuştu. Batmıyordum...

"Şimdi yavaşça bacaklarını yukarı aşağı hareket ettir." Diyerek dizlerimin altından tutup tarif ettiğinde ona uydum ve alıştırdığı

ritimde hareket etmeye devam ettim. "Sırtını birazdan bırakacağım sakın korkma. Yanında durmaya devam edeceğim." Tedirgin olsam da soluğumu gergince bırakıp kedi gibi mırıldandım. "Tamam..."

"Ellerini kenarlara doğru aç, kendini kasmadan bu şekilde devam ettir." Kolumla yana doğru dalga yapmaya başlayınca aynı işlemi diğer tarafa da uyguluyordum.

Söylediği gibi yavaşça bırakıp bir adım geri çekildiğinde korksam da varlığının gücüne sığınarak harekete devam ettiğimde tavanın motiflerinin hareketlenmesinden geriye doğru yüzdüğümü anlayabiliyordum.

Gerçekten de bu koca havuzda destek almadan tek başıma yüzdüğüme inanamıyordum.

Biraz daha uzaklaştığında panikledim. Belli etmemeye çalışsam da hareketlerimi oldukça sert yapmamdan belli oluyordu. Tekrardan kendimi kasmaya başladığım için eklem yerlerim ağrımaya başlamıştı.

Bir şey söylemeden uzaklaşarak belimle beraber geriye doğru hareket ettiğinde bir türlü kıyıya varamadığım için hem yorulmuş hem de korkmuştum. "Yoruldum." Ardından dayanamayıp bacaklarımı indirdiğimde parmak ucum yere değmediği için paniklemiştim.

"Yağız!" Hışımla bağırdığımda istemsizce yuttuğum su daha dibe batmamı sağlamıştı. Hareketlerimden dolayı yüzeyde kalmak yerine daha derine batıyordum. Saniyeler içerisinde belime sarılıp yukarı kaldırdığında can havliyle kollarımı boynuna doladım.

Yuttuğum sular genzimi ve soluk borumu, nefes borumu yakıyordu. Suratımı omzunun üzerinden aşağı doğru sarkıtarak öksürdüğümde sırtımdan destek oluyor, sıvazlayarak toparlanmam için bana zaman tanıyordu. Soluklarım az da olsa düzene girdiğinde alnımı boyun girintisine yaslamış vaziyette duruyordum.

Kendime az da olsa geldikten sonra yavaşça kafamı kaldırıp suratımı geri çektiğimde kollarım hâlâ omuzlarının üzerindeydi. Sertçe

yutkunduğumda boğazımdaki yanma baş göstermişti.

"Sana burada olduğumu söylemiştim küçük sıçan." Dediğinde mavi gözlerimin etrafı iyice kızardı ve ürkek çocuklar gibi ona bakmayı sürdürdüm. Islak kirpiklerinin arasından surat hatlarımı özenle incelerken gözlerinin renginin iyice açıldığını gördüm.

"Neden korktun?"

Omuzlarım titremeye başladığında yumuşak sesiyle devam etti. "Gel böyle." O sürükleyene kadar bacaklarımı beline doladığımı bile fark etmemiştim. Aceleyle çözdükten sonra beraberinde kıyıya doğru ilerlediğimde kendi çıkıp benim de çıkmama yardım etti. Havlumu omuzlarıma şezlongda karşılıklı olarak oturuyorduk.

"İyi misin?" Kızaran gözlerimi yumarak kafamı gelişigüzel anlamda salladım. Aslında pek iyi olduğum sayılmazdı. Bakışlarım boşluğu bulduğunda omuzlarımdaki havluyu önümde birleştirdi, dikkatimi dağıtmıştı. Tekrardan ona baktım. Ona bakmak kafamı karıştırıyordu ve... Dikkatimin dağılmasına sebep oluyordu.

"Bugün için ve özellikle son olanlar içinde teşekkür ederim." Deyip kafamı kucağıma doğru eğdiğimde yuttuğum sulardan dolayı midem bulanıyordu.

Kafasını onaylamaz anlamda salladı. "Hiçbir konuda bana teşekkür etmene gerek yok."

Gözbebeklerime kadar titreyerek ona bakıyordum.

Yağız... Böyle yapma... Lütfen. Lütfen böyle yapma. Kafamı karıştırıyorsun.

Nedenini deli gibi merak etsem de asla soramadım. Bilmeye korktum, ürktüm...

Beni odaya bıraktıktan sonra çıktığında rahatça duşumu alıp üzerimi giyinmiştim. Bir süre sonra o da gelip aynısını yaptıktan sonra yere

attığında sırt üstü yatağa yatmış, sessizlik içerisinde tavanı izlemeye koyulmuştum.

Kafamı çevirip sakince kıpırdamadan yerde yatan bedenini izlediğimde sırtı bana doğru dönüktü ve solukları düzenli inip kalkıyordu.

Ardından sıkıntıyla diğer tarafa dönüp cenin pozisyonunu aldığımda yüreğim ağırlaşıyordu. Onunla aynı odada kalıyorken uykuya dalmak gerçekten de kolay değildi. Normalde kafamı yastığa koyar koymaz uyuyan tiplerden değildim ancak uykuya dalmam bu kadar fazla zamanımı da almazdı.

Bugün olanları kafamda değerlendirerek sabaha karşı uykuya daldığımda kalbimin ortası anlamlandıramayacağım biçimde sızlamaya başlamıştı.

****

Sabah bir hapşırık sesiyle uyandığımda kaşlarımı çatarak gözlerimi açtım. Bir hapşırık sesi daha ötekini takip ettiğinde bakışlarım yerden kalkan Yağız'ı bulmuştu.

Soluklarını ağırlıkla alıyorken yavaşça kalktığında yatakta doğrulur pozisyona gelmiştim.

"Hasta mı oldun?"

Omzunun üzerinden bana döndüğünde gözlerinin etrafının ne kadar kızarık olduğunu görmüştüm. O anda içim acıdı birden. Suratındaki yorgunluk da neyin nesiydi öyle? Gerçekten de hasta olmuştu.

"Dert değil." Umursamadan yerinden kalktıktan sonra balkona geçtiğinde üzerine bir şey almadan sigara içtiğini görünce kaşlarım iyice çatılmıştı. Ne kadar da umursamazdı. Cidden...

Sıkıntıyla soluyup yerimden kalktım. Her ne kadar benim için yapılacağını bilsem de birinin gelip yatağımı toplamasını

bekleyemiyordum. Bu yüzden yerdeki eşyaları da alıp odayı toplu bıraktığımda içeri girmişti.

"Hazırlanmamışsın?" Ağzından aldığı solukla konuşuyordu. Burnu tıkanmıştı. Dün o kadar vakit havuzda durduktan sonra üzerine bir duş ardından da yerde yatmayla hasta olmuştu tabi.

"Kahvaltı için mi? Gerek yok. Bugün odaya söyleyelim." Bir de aşağıya kadar yorulmasını istemiyordum. "Sipariş için telefonu bana verir misin?" Omuz silkerek uzatınca telefonu alıp kahvaltıda istediklerimi harfiyen sıraladım.

Yıllardır annemde uzak yaşadığım için hastalandığımda kendime iyi bakmak zorunda kalmıştım. Bu yüzden ne içilir ne yapılır iyi biliyordum.

Bir süre sonra kahvaltı servisi geldiğinde her zamanki gibi garsonu içeri almadan masayı kendi çekip koymuştu.

Yerine oturunca kalkıp kapakları açarak servisi yapmaya başladığımda tek kaşını kaldırmış, bilmiş tavrıyla beni izlemeye başlamıştı.

"Bunu içerek ye." Diyerek sıcak ballı, naneli limonu fincanına dökmeye başladığımda suratını buruşturmuştu. "Bu ne?"

"Ballı nane limon, iyi gelir."

Yüzünü ekşitti. "Daha çok idrar tahliline benziyor."

Suratım azarlarcasına buruşmuştu. "Nimet o Yağız, ne biçim konuşuyorsun?" Verdiğim karşılığa ve farkındalığıma şaşırmıştı. Ardından bir şey söylemeden fincanı dudaklarına doğru götürüp içmeye başladığında çöken omuzlarından bile belli oluyordu hastalandığı.

"Kahvaltıdan sonra hastaneye gidelim."

"Gerek yok." Gecikmeyen cevabı gözlerimi devirmeme sebep oldu. "Neden? Erkek adamlar hasta olmazlar mı?"

Bakışları bir atmaca gibi üzerimi bulunca heyecanlanmış, vereceği karşılığı merakla beklemeye koyulmuştum. "Sorun değil küçük sıçan, geçer birazdan."

Dudak büktüm. Ne kadar da kendini hor kullanıyordu. Ne olurdu sanki bir doktora gidip gösterseydik, iki ilaç alsaydı en azından hemen toparlardı... Yağız'ın katır inadı devam etse de neyse ki uyum sağladı ve onun için seçtiklerimi yiyip içti.

Odanın ısısı iyi olduğu için bugün dışarı çıkmak istememiştim. Sonuçta balayı çiftinin odadan hiç çıkmaması da olağan karşılanırdı değil mi? Bu yüzden bir film açıp izlemeye başladığımızda yapılı olan yatağın iki ucunda oturup izliyorken telefonuyla ilgileniyordu. Belli ki daha öncesinde yaptığı görüşmeler bir işe yaramamıştı. Sürekli talimatlar vererek işi dikte etmeye devam ediyordu.

"Her şey yolunda mı?" Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ancak sorma gereği hissetmiştim.

Tek kaşını kaldırıp varla yok arasında baktıktan sonra kafasını sallayıp telefonu yatağın üzerine bıraktı.

Harika. Demek artık benimle film izlemeye devam edebilirdi.

Kollarımı göğsümün altında bağlayıp tek bacağımı dizime kadar uzatarak ekrana bakmaya devam ettiğimde başrol çift yakınlaşmaya başlamıştı.

Hay aksi! Verdikleri enerji ve tavırları biraz sonra ne tarz sahneler göreceğimizi öyle iyi yansıtıyordu ki şimdiden bozarıp öylece kalmıştım.

Sertçe yutkunarak önüme bakmayı sürdürdüğümde çift birden alev aldı ve hızla öpüşmeye başladı.

Kahretsin! Az önceki gibi telefonuyla uğraşsaydı ya! Onunla böyle bir sahneye tanık olmak, izlemek, gerçekten de çok rahatsız ediciydi. Uyuyan insanı uyandırıyorlardı canım!

Refleks olarak dudaklarımı ıslatınca Yağız'la göz göze gelmiştik. *Siktir.* Neden ben dudaklarımı yalarken göz göze gelmiştik ki? Hem de bu sahnede. Gözleri anında dudaklarıma kaydı. *Hadi oradan. Ardından telaşla önüme döndüğümde kırmızının en koyu tonlarında cirit atıyordu suratım.*

"Canın mı çekiyor küçük sıçan?"

Ha? Boğazıma bir şey takılmış gibi hararetle öksürmeye başladığımda gözlerim dolmuştu. Filmdeki çiftin hararetle aldığı solukları ve öpücük sesleri yükseliyorken kalbim büyük bir hızla artıyordu. "Ne saçmalıyorsun?" Dedim güçlükle konuşarak. Ardından soluklarımı dizginlemeye çalıştığımda bir işe yaramıyordu.

Elimi yorganın üzerine daldırarak hızlıca bir arayışa geçtiğimde kumanda yerine parmaklarını avuçlamıştım. İrileşen gözlerimi gözlerine kaldırdığımda dilim lal olup tutulmuştu sanki.

Sırıttı. "Benimle bu sahneyi izlemek çok mu zor?"

Hayvan herif. Normalde hiç gülmüyorken şu sahneleri izlerken mi sırıtıyordu utanmadan? "Ne-neyi izleyecekmişim seninle?" Dedim güçlükle mırıldanarak.

Kısaca önüne dönüp çenesinin ucuyla ileriyi gösterdikten sonra geri bana baktığında beyaz dişleri gözüküyordu. "Ni-niye izleyelim." Of ne diyordum ben ya! Daha fazla dayanamadığımda keyif alarak devam etti. "Neden bu kadar tecrübesiz davranıyorsun?"

Sana ne benim tecrübemden diyemedim. Onun yerine kül gibi olan ifademle yorganın üzerinden kumandayı alarak televizyonu kapattım. Cidden kafayı yemişti.

Birden sessizleşen oda da iyi olmamıştı. "Ben lavaboya gidiyorum." Deyip hışımla yerimden kalkıp tuvalete gittiğimde aynada suratımın rengini görünce şok olmuştum. Resmen morarmıştım. Gerçekten de onun yanında neden bu kadar çok utanıyordum?

Benim durumumdan eğlenmesi de cabasıydı.

Suratımı birkaç kez soğuk suyla yıkadıktan sonra odaya geçtiğimde az önceki enerjiden hızla çıkmış olduğunu gördüm. Suratı daha yorgun gözüküyordu. Aynı zamanda da saçları nemlenmişti.

"Ateşin mi var senin?" Diye sordum ilgisiz gibi gözükmeye çalışarak. Yavaşça kafasını kaldırdığında sanki ateşin ne demek olduğunu bile bilmiyordu. O kadar umurunda değil gibiydi. İstemsizce yanına doğru yürümeye başladığımda Sorarcasına kaşlarını kaldırması bile yorgundu, halsizdi.

Yavaşça elimi kaldırıp alnına dokunduğumda kehribar rengi gözlerini gözlerime kaldırdı. İçim titredi. Ona yukarıdan bakıyorken dokunmak, temas halinde kalmak kesinlikle çok farklıydı...

Dizim, aralık olan dizlerinin arasında duruyorken bir eli yavaşça belime sarıldığında sertçe yutkunarak öylece bakakaldım. Avuç içim sıcak anlında duruyorken çıra gibi olan bakışlarını gözlerimden ayırmadan tek seferde konuştu. "Ateşim var mıymış küçük sıçan?"

BÖLÜM SONU

KRİSTAL

Yeni bölüm ve alıntılar için instagram: suleeterzi

13.BÖLÜM "ANİ ÖPÜCÜK"

**İYİ OKUMALAR **

Avucumun altında kalan teni cayır cayır yanıyorken bakışlarındaki parıltılar hastalığına ters düşüyordu. Elimi ateşe değmişçesine geri çektim ve nefes nefese fısıldadım. "Yanıyorsun..."

Ardından bir adım geri çekildiğimde belimdeki kolu demir gibi sabit kalmıştı. "Sen bu durumdan faydalanıyor musun?" Diye sordum kaşlarımı çatarak. Ardından elini indirip bir adım geri çekildim. "Yani benden. Benden faydalanmaya çalışıyorsun."

Dudakları gerildiğinde kendisini gülümsememek için zor tutmuştu. Ama bu da yine o erkeksi gibi duran pis sırıtışlarından biriydi. Bu şekilde konuşmamın onun inanılmaz derece hoşuna gittiğini söyleyebilirdim ancak ispatlayamazdım. Yani, suratındaki gülüşünden belki...

Tepeden ona bakmam ve onun da kafasını kaldırarak aşağıdan bana bakması hoşuma gitmemişti. Karşısına, oldukça uzağa bir yere oturarak devam ettim. "Hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun ama bana yaklaşmaya çalışıyorsun sürekli."

Evet, kesinlikle. Bunu fark etmemek için aptal olmak lazımdı. Bir de gerçekten de bunu yapmıyormuş gibi durup bakmıyor muydu? Gerçekten de aklımla oynuyordu.

"Az önce bana dokunanda sendin, havuzda üzerime çıkan da. Yoksa sen mi benden faydalanıyorsun?"

Gözlerim hayretle aralandı. Sanki bana küfrediyor gibi şok olmuştum. "Ha-havuzda üzerine mi çıktım? Ne zaman!" Ben yalnızca boğuluyordum lanet olasıca!

"Bacaklarını belime doladığını ne çabuk unutuyorsun?" Dediğinde ifadesi ciddi kalsa da sesi heyecanlı gelmişti. Evet. Gerçekten de düşündüğüm gibi bu durumdan keyif alıyordu.

"Ben sana can havliyle sarıldım!" Dedim hararetle. "Sen iyi misin orada boğuluyordum!"

Kaşları alayla yukarı doğru kıvrıldı. "Evet. Bu yüzden kollarını boynuma dolamanı anlayabiliyorum ancak bacaklar..." Deyip bakışlarını aşağı doğru indirince nutkum tutulmuştu. "Biraz fazlaydı sanki." Hayvan herif! "Kim kimden faydalanıyor biraz daha düşün istersen." Gözleri gözlerimi buldu ve tek kaşını manidar bir biçimde havaya kaldırdı. "Artık bu nerenin can havli bilemem."

Ne? O bana... O bana azmış kudurmuş mu demek istiyordu?

"Sen gerçekten de çok kötüsün." Deyip küserek yanından kalktığımda tüm düşüncelerim ve kelimelerim kursağımın hemen üzerinde tıkılıp kalmıştı. Aslında ne kadar zor durumda ve korkmuş olduğumu anlamış olduğunu düşünüyordum yani umuyordum! Yine de bu şekilde konuşması beni çok fazla utandırıyordu.

Akşam olduğunda yastığını yere attı. Hasta haliyle orada yatacak olması vicdanımı sızlatıyordu.

"Yağız." Dedim güçsüz bir sesle. Kafasını kaldırıp merakla suratıma baktı. "Hastasın. Öyle yatma." Dediğimde sırtını doğrulttu. Şaşırmıştı.

"Yanına mı yatmamı istiyorsun?" Ciddiyetle sormuştu.

"Ne?" Kaşlarım yukarı doğru kıvrıldığında gözlerim irice açılmıştı. "Hayır tabi ki."

"Neden? Yatak yeterince büyük." Sertçe yutkunarak üzerindeki kalın yorganı sıyırıp yere attım.

"Bunun üzerinde uyu." Ona laf yetiştirecek kadar pervasız olmayacaktım. Muhabbet sürekli bel altına çekiliyordu ve kesinlikle

rahatça konuşabileceğim meseleler değildi. Özellikle de onunla!

Erkeksi edasıyla aşağı eğilip yorganı aldıktan sonra atik hareketle üzerime fırlattı.

"Seni örtüsüz uyutmayacağım." Artistliğini bozmadan yerdeki yastığına uzanıp yattığında öylece kalakaldım.

"Yağız." Dedim inanamayarak ısrar ettim. "Al şu yorganı kendimi kötü hissediyorum. Ben pikeyle uyurum."

Kollarını göğsünün altında bağlamış. Tek dizini kendine doğru çekmiş vaziyette yatıyorken gözlerini kapatmıştı. Umursamıyordu. Sanki ben yalnızca bir sinektim ve kafasının etrafında vızıldayıp duruyordum.

Hareket etmeyince sitem ederek yorganı yanına serdim. "Hadi kay yorganda yat. Gerçekten de kendimi kötü hissediyorum. Hastaneye de gitmiyorsun, yarın her yerin tutulmuş uyanacaksın bu gidişle." Ona doğru eğilmiş konuşuyorken kıpırdamadan yatmaya devem etmesi daha çok canımı sıkıyordu. "Yağız. Hadi ama..."

Kolumdan tutup gözlerini açınca ürpererek kehribar rengi gözlerine baktım. "Eğer kendini kötü hissediyorsan yatağını benimle paylaş."

Burnumdan aldığım soluk anında göğsümün içerisinde sıkışıp kaldığında neye uğradığımı şaşırmıştım. Birden kilitlenip kaldığımda kafasını yukarı doğru kaldırdığı şekilde duruyor, yere yasladığı dirseğinden güç alıyordu.

O gerçekten de... Ciddi miydi?

Evet. Fazlasıyla ciddi gözüküyordu. Peki ama neden böyle yapıyordu? Biz onunla anlaşmalı evliydik bunu biliyordu. Evlenmeden de konuşmuştuk. Üstelik o zamanlarda kendinden öyle emin bahsediyordu ki algımla oynuyordu.

"Se-sen ciddisin." Dedim hayretle.

Kararlı bakışlarını gözlerimden ayırmayınca her ne kadar daha kötü olacağıyla ilgili kendimi kötü hissetsem de sınırımı çizmeye karar verdim.

"O halde yorganı ben kullanırım." Deyip elimdeki yorganla beraber kalkıp yatağa geçtiğimde üzerimi örtmüş, ona arkamı dönerek cenin pozisyonunu almıştım. Alt dudağımı dişleyerek o şekilde beklediğimde yorganın üzerinde yatmadığı için kendimi kötü hissetsem de bunun onun kararı olduğunu düşünüyordum. Belki bu sayede bir dahakine aklı başına gelirdi ve bana karşı diretmek yerine kendi faydasını düşünürdü. Bel üstü bir şekilde!

Sabah olduğunda hapşırık sesiyle beraber gözlerimi aralamıştım. Beraberinde gelen öksürük sesleriyle beraber hızla belimi doğrultup yerden kalkan Yağız'a baktığımda telaşa kapılmıştım. "İyi misin?" Bir şey söylemeden banyoya girdiğinde kaşlarım çatılmıştı.

Üzgün ifademle beraber kalkıp kapının önünde beklemeye başladığımda süreli aksırıyordu.

Alt dudağımı dişleyerek kollarımı göğsümün altında bağlayıp beklemeye devam ettiğimde kısa süre sonra su sesi sona ermişti.

Kapı açılıp da siyah bornozuyla beraber dışarı çıktığında bir adım geri çekilerek ona alan tanıdım. "Banyo mu yaptın?" Evet. Yaptığını görebiliyordum tabi ancak boş bulunmuştum. Aynı zamanda da bu daha çok bir sorudan fazla azar niyetiyleydi. Zaten şifayı kapmıştı. Biraz hastalığı atıp yapması daha iyi olmaz mıydı?

Kehribar rengi gözlerinin etrafındaki kızarıklıklar içimi iyice acıtmıştı. "Üzerimi giyineceğim."

"Ah tabi." Kendime çeki düzen vererek banyoya girip kapıyı kapattığımda boşu boşuna dikilmemek için elimi yüzümü yıkayıp saçlarımı taramıştım. Bir süre sonra kapıyı çalarak içeri geçtiğimde çoktan giyindiğini, ıslak saçlarıyla beraber yatağın kenarına oturduğunu görmüştüm. Yanına yaklaşarak omuzlarının üzerindeki

havlusunu kaldırıp saçlarını durulamaya başladım. "Saçlarını neden kurutmuyorsun?"

"Onlarla uğraşamam şimdi küçük sıçan." Nazik hareketlerle havluyu saçlarında gezdirdiğimde kırmızı burnunu yavaşça kaldırarak dirseklerimin arasından suratıma baktı. O sırada midemde bir şeyler giderek akışkan hale geldiğinde sertçe yutkunma gereksinimi duymuştum.

"Olmaz böyle. Daha kötü hasta olursun." Diyerek havluyu omuzlarından çektim. Ensesinin ıslak kalıp onu kötü etkilemesini istemiyordum. "Bekle."

Ger gidip kurutma makinasını aldıktan sonra yandaki komodinin üzerine takıp saçlarını ritmik hareketlerle oynatarak kurutmaya başladığımda yorgun gözleri yavaşça kapanmış, kafasın arkasında duran yatak başlığına doğru düşmeye başlamıştı.

İyice kuruttuktan sonra geri çekilip ortada buruşuk toplanan yorganı kaldırdım. "Gel içine gir." Neyse ki karşılık vermeden söylediğimi yaparak yatağa yattığında çok geçmeden gözlerini kapatmıştı.

Sıkıntıyla ona baktıktan sonra telefonu alıp ikimiz için bir şeyler sipariş verdiğimde rahat yatağı görünce iyice rahatlayıp gevşemişti. Gelen masayı aldıktan sonra sessizce seslendim. "Yağız..." Göz kapakları yavaşça titreyerek açıldı ve beni buldu. Ardından elimdeki kupaya baktığında yutkunurken suratı buruşmuştu. "Biraz doğrulur musun? Sana bunu içirmem gerekiyor."

Yanındaki komodine koyup sırtından destek vererek doğrulmasına yardımcı olduğumda öksürürken seslerinin iyice gittiğini işitebiliyordum. Dudaklarına doğru yaklaştırıp ufak bir yudum almasını sağladığımda kaşları çatılmış, yüzü mümkünmüş gibi daha da ekşimişti.

"Çok mu kötü?" Geri çekerek konuşmasına müsaade ettim.

"Biraz." Dedi varla yok arası. Kabul etmeyeceğini bilsem de yineledim. "Bir şeyler atıştırıp doktora gidelim." Kafasını onaylamaz anlamda sallayınca iyice tepemin tası atmıştı. "O zaman eve gidelim Yağız. Hasta hasta buralarda sürünecek değiliz."

Cevap vermemişti. Belki de teklifimi kabul etmişti. "Biraz dinleneyim, araba sürecek güce gelince gideriz."

"Gerek yok, ben sürerim." Tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Ehliyetin var mı?"

"Var. Şoförlüğümde iyi. Bana güveniyorsan gidebiliriz."

Tereddüt etmesini bekliyorken o kafasını onaylar anlamda sallamıştı. "Al anahtarı gidelim." Aslında hiç de kontrolü elinden bırakacak birine benzemiyordu ama bana güvenmişti. Ev buraya çok daha yakın değildi. Yaklaşık altı saat kadar yol gidecektik. Bir an bile tereddüt etmeden böyle demesi aslında içten içe hoşuma gitmişti.

Eşyalarımızı toparladıktan sonra onun valizine de el atıp odadan dışarı çıktığımızda bakışlarım etrafta geziniyordu. Avucumun içerisinde tuttuğum parlak anahtarlığı iyice kavrayarak arabayı açtığımda valizleri yerleştirmişti.

Şoför koltuğuna geçince belli etmesem de heyecanlanmıştım. Çaktırmadan koltuğun kenarlarına bakarak ayar yerlerini aradığımda bulmuştum. Kendi boyuma göre ayarlayıp emniyet kemerimi taktığımda bir dirseğini camın kenarına dayamış, alnını parmaklarının arasına yerleştirmiş, çapraz açıyla beni inceliyordu.

Bu araba daha önce sürdüklerime göre biraz farklıydı. O yüzden az da olsa gerilmiştim ancak başarısız bir sürüş yapmak istemiyordum.

"Burayı aç." İstemesem de fark etmiş olacaktı ki bana yardımcı olmuştu. Söylediğini yaparak arabayı çalıştırdığımda bana farkında olmadan cesaret veriyordu.

Alt dudağımı dişleyerek soluklarımı düzene sokup yavaşça tarif ettiği gibi arabayı çalıştırdığımda kalbim ağzımda atmaya başlamıştı. Aslında içten içe yapamazsam bana takılacağını hissetmiştim ama o bunu yapmamıştı. Onun yerine cesaret almamı sağlayıp devam etmemi sağlamıştı.

Bir süre sonra araba sürmeye alışsam da tanıdık olmayan yollardan gittiğim için afallayarak tabelalara dikkat etmeye çalışıyordum. Yol ayrımına gelince kararsız kalarak yavaşladığımda iki tarafa da bakıyordum. "Sağdan." Tekrardan durumu fark edip yardımcı olmuştu. Her ne kadar uykusu gelse de telaşa kapılmamam için uyumadığını biliyordum.

Tilki uykusunda arada bir şekerleme yaparak yolu kontrol etmeyi sürdürdüğünde sonunda gelmiştik.

Artık yaşayacağım eve geldiğimde ilgiyle etrafı inceliyordum. Üç katlı müstakil bir evdi. Merakla merdivenleri inceliyor, füme rengi duvarlara bakarak geniş salona açılan holde ilerliyordum. Girişte bulunan merdivenlerden salonun içerisinde de vardı.

Köşedeki asansöre doğru ilerlediğinde ses etmeden yanında yürüyor, huzursuzlukla içeriyi inceliyordum. "Sana odanı göstereyim." İkinci kata çıktıktan sonra sağ taraftaki koridordan ilerleyip birinci kapıyı açtığında eski odama göre devasa büyüklükte olan odayı inceliyordum. Vay canına.

"Benim odam hemen koridorun karşısında." Deyip oranında kapısını açtı."

İlerleyen zamanlarda denetim için gelecekler. Gar dolabın diğer köşesi senin için olan kıyafetlerle dolu. Düzenini bozmana gerek yok. Kıyafetler formalite icabı olsa da istediğini kullanabilirsin." Dudaklarımı ortada büzüp yukarı doğru taşırdıktan sonra kafamı yavaşça onaylar anlamda salladığımda etrafı incelemeye devam ediyordum.

"Evin yemeğinden sorumlu olan Ayşe teyze var. Öğlenleri geliyor. Onun dışında haftada iki kez temizlik için Serpil ve Suna Hanım geliyor. Seni onlarla da tanıştırırım."

Tekrardan kafamı onaylar anlamda sallayıp merakla suratına baktım. "Sen kendini nasıl hissediyorsun?"

O anda kadar sanki hasta olduğunu unutmuş gibiydi. Yorgun bakışları suratımı bulunca tek kaşı sorgularcasına yukarı doğru kıvrıldı. "Gel benimle." Deyip dirseğinden tutup yanımda yürümesini sağladığımda ağırda olsa adımlarıma ayak uyduruyordu. Mutfağa girince onu oturtup dolabın içini kurcalamaya başladığımda işime yarar birkaç şey bulmuştum.

Kısaca bir yemek hazırlayıp ona iyi gelecek içeceklerimden birini de hazırladığımda karşına oturmuş, onunla yiyordum.

"Mutfak işlerinde pratiksin."

Etkilenerek ona baktım. "Dikkat etmemiştim." Ardından kafamı salladım "Başta anne baba olmayınca otomatikman alışıyorsun yemeklerini hazırlamaya."

"Ne zamandır annen yok?"

"Dördü aştı." Dedim omuz silkerek.

"Baban?" O öldüğünde daha küçüktüm. Ortaokulda falandım." Her ne kadar olmaması üzücü olsa da artık alışmıştım ve bağışıklık kazanmıştım yokluğuna karşı. "Ya senin?" Yanağımın içini dişleyerek merakla sordum. "Seninkiler ne durumda?" Daha çok çekinerek sormuştum. Salih babaya olanlardan sonra kapıldıkları telaşı görünce sanki anne babası yokmuş gibi gelmişti. Belki de vardı ve benim gibi ondan kurtulmak istemişlerdi.

"Yoklar."

Sertçe yutkundum. "Nasıl yani?"

Kafasını onaylamaz anlamda salladı. "Ben kendimi bildim bileli yoklar. Biz sokakta büyüdük çocuklarla." Bu kadar açık konuşmasını beklememiştim. O kadar umursamaz söylemişti ki sanki onun için bu ayrıntı cidden önemli değildi.

Bakışlarım titredi. "Zor olmadı mı?" Daha da ilgiyle üzerini izliyordum. Demek ki onları bir süre sonra Salih baba bulmuş, bakarak büyütmüştü. Şimdi Yağız için olan önemini çok daha iyi anlıyordum.

Dudaklarını iğrenircesine birbirine bastırdığında bu konuları konuşmaktan yavaş yavaş rahatsız olmaya başladığını gördüm. "İlk başlarda belki. Sonradan çok da umurumda olmadı." Öyle sert ve keskin konuşuyordu ki belli ki anne ve babası yaşıyordu ve onu öylece bırakıp gitmişlerdi.

Şimdi şimdi bazı hareketlerime verdiği tepkilerin sebeplerini anlamaya başlamıştım. Onu düşünmem tuhafına gidiyordu. "Artık bitirdiysen o halde..." Kalkıp elime aldığım tabaklarla yanından geçerken devam ettim "artık yatabilirsin." Kolumdan tutarak beni durunca irkilmiştim. Tabakları tutmaya devam ediyorken sandalyesini çekip yerinden kalktığında kolumu tutmaya devam ediyordu.

"Bugün için teşekkürler küçük." Dedi ve durarak gözlerini kıstı. Kafasını çapraz açıyla tutarak gözlerimin içine daldığında nutkum tutulmuştu. "Gamzeli kız." Titreyen irislerimle ona bakmayı sürdürüyorken içim gidiyordu.

Küçük gamzeli kız...

Ardından kolumu bırakıp masadan bardağını aldığında suratımın pancara döndüğünü hissediyordum. Elimizdekileri bıraktıktan sonra yukarı yöneldiğimizde boş koridorda onunla yalnız ilerlemek bu sefer daha garip gelmişti. Kapılarımızın önünde hareketsiz duruyorken sertçe yutkunarak kafamı çevirip koridordaki bedenine baktığımda o da bana bakıyordu.

"İyi geceler o halde." Dedim. Çekinerek.

Atmaca gibi bana bakıyorken keskin sesiyle konuştu. "Bir şey olursa buradayım." Sertçe yutkunarak kafamı salladığımda devam etti. "Bir şey olmazsa da gelebilirsin." Kaşlarını kaldırarak kararlılıkla konuştuğunda tekrardan kafamı karıştırmıştı.

"Yağız." Diye uyardım kısık bir sesle. Tek kelime etmeden odasına girince devamını getirememiştim. Zaten getirecek gücüm de yoktu. Bunu neden yaptığını bir türlü anlayamıyordum. Benimle dalga mı geçiyordu? Oyun mu oynuyordu? Neden sürekli kafamı karıştırıp duruyordu?

Yeni odama girerek sırt üzeri kendimi yatağa attığımda boğuluyordum. Sıkıntıyla gözlerimi yumduğumda artık geçen her bir günün daha zor olacağını düşünüyordum.

****

Ertesi gün okula gittiğimde ani evlilik haberimi alan herkes rahatsız ederek bana bakıyordu. Kızların gözleri yavaşça karnıma inince gözlerimi devirerek koridordan ilerleyip 104 numaralı dersliğe girdim.

İlk ders oldukça sıkıcı ve rahatsız edici geçerken notlarıma odaklanmaya çalışıyordum. Hocanın molayı kısa tutmasına şükrederek ikinci derse geçtiğimde bugünlük son olduğunu bilmenin rahatlığı vardı içimde.

Hava iyice karardığında dışarı çıkarken Ayza'lar çıktı karşıma. Şu anda onları çekecek psikolojiyi üzerimde hissetmediğim için dudaklarımı istemsizce buruşturmuştum. Gerçekten de uğraşacak kafada değildim. Bu yüzden yan taraftan geçecekken Ayza karşıma çıkıp her zamanki itici bakışlarını üzerime fırlattı.

"Afra? Evlenmişsin."

Kafamı salladım. "Evet. Haberim var."

Gözlerini devirdi. "Nereden çıktı böyle aniden?"

"Aninden olduğunu nereden çıkarttın?" Sonuçta sürekli görüştüğüm biri bile değildi. Bazen aralarda konuşuyorduk ve hayatıma kesinlikle hâkim değildi. Aldığı cevapla beraber bozararak bana baktıktan sonra saçını düzeltip devam etti. "Kızlar söyledi. Geçen okula gelen adamla evlenmişsin."

"Yani?"

Bakışlarını kırpıştırdı ve burnundan kıl aldırmaz tavrıyla beraber kafasını sallayıp kedi gibi mırıldandı. "Hiç. Sadece öylesine soruyordum." Ardından grup arkadaşlarıyla beraber yanımdan geçip gittiklerinde arkalarından tip tip baktıktan sonra sabır çekerek önüme döndüğümde sert duvara toslamıştım.

Cüneyt.

Bakışlarımı kırpıştırarak ona baktığımda bu kadar kısa sürede nasıl olur da böylesine yıpranır diye düşünüyordum. Gözlerinin altı çökmüş, gözlerime bakarken gördüğüm bakışlarındaki o pırıltı gitmişti. Cüneyt'in bana karşı olan duygularını biliyordum ancak bu kadarı kesinlikle tahminimin de ötesindeydi. Gerçekten de bu kadar kuvvetli miydi hisleri?

"Cüneyt." Dedim şaşkınlıkla. İrice açılan gözlerle hayretle ona bakmaya devam ettiğimde nutkum tutulmuştu. Aynı zamanda da biraz ürkmüştüm. "Ne yapıyorsun?" Ne diyeceğimi bilemeden öylesine sorduğumda gözünün akı kızardı ve büyük bir hayal kırıklığıyla sayıkladı.

"Asıl sen ne yapıyorsun Afra?"

Göğsümün içerisinde derin bir sızı hissettiğimde nefesimi güçlükle alıyordum. Her ne kadar daha öncesinde onunla olan mesafeme dikkat etsem de şu anda bu kadar kötü olmasından sorumluluk duyuyordum.

"Evlilik meselesini diyorsan..." Kelimeler dudaklarımdan yuvarlanınca hararetle devam etti.

"Başka neyi diyeceğim Afra? Sen ciddi misin? Nereden çıktı tüm bunlar birden?" Artan hararetiyle beraber sesi de yükselmişti. Yanımızdan geçenler garipseyerek ikimize bakınca rahatsız olarak karşılık verdim. "Biraz sessiz olur musun? İnsanlar bize bakıyor."

İnanamayarak kafasını salladı. "Sence insanlar umurumda mı?" Ellerini iki yana kaldırıp hararetle devam etti. "Bunu nasıl yaparsın Afra? Birdenbire nasıl yaparsın?" İyice rahatsız olarak etrafa bakındıktan sonra sabırsızlıkla konuştum. "Benimle gel Cüneyt."

Hareket etmesini beklemeden bahçenin arka taraflarına doğru ilerlediğimde peşimden gelişini işitebiliyordum. Kampüsün tam arkasına geçtiğimizde tahmin ettiğim gibi burada kimse yoktu. Yine de etrafı tekrardan kolaçan edip ona döndüm.

"Cüneyt lütfen biraz sakin olur musun?"

"Seni gerçekten de anlamıyorum." Dedikten sonra mavi gözleri hızla doldu ve ağlamaya başladı. Hayretle ona bakmayı sürdürdüğümde dudaklarım aralanmıştı. "Cüneyt bu benim hayatım ve seninle aramızda hiçbir şey yoktu. Olmayacağını da sürekli belirtmiştim." Acıyla bakmaya devam edince üzülerek cümlemi tamamladım. "Senin için gerçekten üzgünüm, senin açından cidden hassas yaklaşmaya çalışıyorum ama beni zorluyorsun."

"Durup dururken biriyle evlendin Afra. Buna nasıl birden alışmamı bekliyorsun?"

Soluğumu sıkıntıyla bıraktığımda karnım ağrımaya başlamıştı. "Bak bu..." Her ne kadar söylememem gerektiğini hissetsem de yapamıyordum.

"Seni zorladı mı? Bilmediğim şeyler mi var Afra?" Alt dudağımı sıkıntıyla dişlediğimde ellerim belimin iki yanında kalmıştı. "Bana anlatabilirsin." Dedi tüm samimiyetiyle bana yaklaşarak. "Bana anlat. Ne olursa olsun yanında olurum. Seni zorladı mı?"

"Hayır. Hayır tabi ki de. Öyle bir şey yok Cüneyt."

"Afra. Ne kadardır peşindeyim biliyorsun değil mi? Bu adam senin hayatında bile değildi. Bir anda okula evli dönüyorsun ve cidden buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Soluklarım sıkıntıyla birbiri ardına bıraktıkça boğuluyordum. Beni her taraftan sıkıştırıyordu. "Cüneyt. Bak bilmediğin şeyler var." İfadem iyice acınası bir hal aldığında bakışları parladı.

"Ney? Ney var Afra. Anlat. Anlat Allah aşkına."

Hayır. Bunu kesinlikle ona anlatamazdım. Azra'yı tehlikeye atamazdım. "Anlatamam Cüneyt. Lütfen beni rahat bırak."

Yanından çekilip geçecekken önüme çıktı. Tereddütle suratına baktığımda gözyaşları yavaşça aşağıya doğru süzülmeye başladığında iyice kapana kısılıyordum. "Çekil lütfen Cüneyt. Seninle bir daha konuşmak istemiyorum. İletişimimizi tamamen keselim çünkü sen cidden beni anlamıyorsun." Her ne kadar belirtsem de kendince bir şeyler çıkartıyor, ümitleniyordu.

"Afra. Gitme lütfen. Ben seni bırakamam."

"Cüneyt, lütfen çekil." Geçmeme izin vermiyorsun. "Seni çok seviyorum Afra. Seni cidden bırakamam.

"Cüneyt yeter!" Ürpererek bir adım geri çekildiğimde ona hem üzülüyor hem de ürküyordum. Artık gerçekten de bu mesele kapanmalıydı. Ondan mesul hissetmem de saçmalıktı. İster istemez kendini acındırarak beni manipüle ediyordu.

"Sadece bize bir şans vermeni istiyorum." Deyip birden elleriyle sıkıca yanaklarımı kavrayıp suratımı kendine doğru kaldırdığında neye uğradığımı şaşırmıştım. Sıcak dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattığında her şey o kadar ani gelişmişti anı yakalayamıyordum.

Suratımı buruşturarak kendimi geri çekmeye çalıştığımda bir elini belime sarmıştı ve sıkıca kendine doğru tutuyordu. Ellerimi kollarına yerleştirip kendimi geri çekmeye çalıştığımda başarısız olmuştum.

Dudaklarını kıpırdatmasa da hemen dudaklarımın üzerinde tutması o kadar tiksinç hissettiriyordu ki dayanamıyordum. Kısa süre içerisinde geri çekildiğinde nefes nefese kendimi geri attığımda gözyaşlarımı kontrol edemiyordum ve hızla yanaklarımdan aşağı doğru akıyordu.

Elimi dudaklarıma kapatıp büyük bir dehşetle suratına bakıyorken dudaklarımın üzerindeki iğrenç hissiyat bende kusma arzusu oluşturuyordu.

İğrençti çok iğrenç. Sadece dudaklarını dudaklarıma değdirmişti ve bu kadarı bile o kadar iğrenç ve pisti ki. Hem de rızam olmamasına rağmen, istememe rağmen yapmıştı bunu.

Tiksintiyle kıstığım gözlerle ona bakıyorken o da en az benim kadar şaşkındı. Karşımda dümdüz duran adam birden suratına inen yumrukla beraber yere devrildiğinde dudaklarımdan varla yok arası bir çığlık döküldü.

Yağız...

Ne kadarını görmüştü? Nasıl görmüştü? Hissettiğim tiksinti onun gelmesiyle beraber içimde oluşan telaş duygusuyla beraber yarışmaya başladığında ses çıkartmasam da ağlamam şiddetlenmişti.

Öyle ağır küfürler savurarak Cüneyt'i dövüyordu ki ne görüntüsünü saniyesi saniyesine yakalayabiliyor ne de dediklerinin hepsini algılayabiliyordum. Sanki o an içerisinde cam bir fanustaydım ve her şeyi oradan izliyordum.

Cüneyt gerçekten de elinde kalacaktı. Sonunda beynimi kullanabildiğimde telaşla yanına gittim. "Yağız! Dur artık!" İlk başta beni önemsememişti. Dirseğinden yakalayıp durdurmaya çalıştığımda omzunun üzerinden öyle bir baktı ki yerime mıhlandım. "Yağız bırak artık öldüreceksin onu!" Cüneyt gerçekten de ellerinde baygın kalmıştı. Kehribar rengi gözleri tehlikeyle parladığında ellerinde tuttuğu adama döndü ve suratına son bir defa daha vurup doğruldu. Sertçe yutkunarak ona baktığımda suratında gördüğüm öfkeye kesinlikle yabancıydım. Hem de çok fazla.

Ve kesinlikle o her şeyi... Çok yanlış anlamıştı.

"Yağız-"

"Kes sesini." Dişlerinin arasından hırladığında nefessiz kaldım. Çenesinin ucuyla yolu gösterdi. "Yürü eve gidiyoruz."

Hayretle dudaklarım aralandı. O... Cüneyt'e son bir bakış attığımda hararetle inip kalkan göğsünü görmek beni rahatlatmıştı. Yağız'ın bir arıza çıkartmaması ve ondan uzak kalması için diretmeden yürümeye başladığımda elim ayağım titriyordu. İlk defa böyle bir durumun arasında sıkışıp kalıyordum ve ne yapacağımı cidden bilemiyordum.

Hangisine yanacağımı bilemiyordum.

Benim için çok özel olan şeylerin birer birer elimden alınmasına mı yansaydım? Yoksa gerçekten evli olmayan adamın her şeyi yanlış anlayıp benden nefret etmesine mi?

Peki ya yanlış anlaması neden önemliydi ki? Neden bunu umursuyordum?

Arabaya bindiğimde kafamı cama çevirerek karanlık sokakları izlediğimde burnumu çekerek sessizce ağlamaya devam ettim. Ağlıyordum çünkü o iğrenç baskısını dudaklarımda hissetmeye devam ediyordum. İğrençti. Gerçekten de iğrenç. Hiç böyle hayal etmemiştim. Benim için öyle anlam ve önemi vardı ki bu tarz yakınlaşmaların bir piçin gelip zorla alacağını düşlememiştim. Biraz da onun hayal kırıklığını yaşıyordum içten içe...

Cüneyt'e acıyorken o bana acımamıştı ve büyük kabalık yapmıştı. Bu kadarı çok fazlaydı. Her ne kadar Yağız'ın fazla ileri gittiğini düşünsem de yine de onunla görüşmek istemiyordum. Eylemlerinin karşılığını almalıydı ve bu son yaptığının karşılığı kesinlikle benimle bir daha asla muhatap olamamaktı.

Ürkek bakılarım yanımdaki adamı bulduğunda şahdamarımın sertleştiğini hissettim. Tırnaklarımı parmaklarımın içlerine bastırarak

yanağımın içini dişlemeye devam ettiğimde çıldırmak üzereydim.

Öyle korkunç duruyordu ki ne zaman tek kelime etmek için dudaklarımı aralasam nefesime kadar geri yutmak zorunda kalıyordum. Asla konuşacak cesareti kendimde bulamıyordum. Yağız ilk gördüğüm anda da oldukça korkutucu gelmişti gözüme ancak şimdi... Çok başkaydı. Sanki en karanlık yönüyle tanışıyordum ve ben nasıl davranacağımı cidden bilmiyordum.

Evin önüne gelince hışımla arabadan inmesiyle aynını yaparak onu takip ettim. Kararlılıkla yürüyordu. "Yağız!" Bana dönüp bakmadı bile. Eve girince kapıyı sertçe kapatıp arkamdan kilitlediğinde gözlerim irice açıldı. "Ne yapıyorsun?" Diye sordum hayretle.

İşaret parmağını üzerime doğru kaldırıp sertçe tısladı. "Evden çıkmıyorsun."

"Sen ne saçmalıyorsun?" Birden diklenecekken öyle bir bakıp üzerime gelmişti ki gözlerim yuvalarından çıkacak gibi olmuştu.

"Sana evden çıkmayacaksın dedim."

Dudaklarım aralandı. Balayında daha da yakından tanıştığım adam gitmiş, yerine cellat gelmişti sanki...

"Ben bir şey yapmadım!" Dedim ve kendimi daha fazla tutamadan ağlamaya başladım "ben onu öp-!"

Elindeki anahtarı sertçe yere fırlattığında küçük metal ahşap zeminde kayarak portmantoya sekmişti. Korkarak onu izledikten sonra tekrardan Yağız'a döndüğümde midem ağzımda atıyordu.

"Kes o yalancı çeneni."

Duyduklarımla kulaklarım uğuldamaya başladığında kafamı onaylamaz anlamda sallayarak bir adım geri çekildiğimde transa girmiş gibiydim. "Beni durduramazsın..." Daha çok bunu ondan çok kendime ispatlamaya çalışıyor gibiydim. Yerdeki anahtara doğru

koşacakken üzerime gelip aniden dizlerimin altından sardığında saniyeler içerisinde kendimi omzundan sarkarken bulmuştum.

"Bırak beni!"

"Hiçbir yere gidemezsin." Dedi dişlerinin arasından tıslayarak.

Sırtına vurdum. "Bana inanmıyorsun bile! Bırak! Yalancı olmayan biriyle anlaşma yaparsın artık!"

Neye kızacağımı şaşıracağımı çözümleyemediğim anın içerisinde yuvarlanıp gidiyorken nefesim kesiliyordu. Hararetle merdivenleri çıkıyorken sırtından sarkmaya devam ediyorken bağırarak kendimi sallandırıyor, ceketini çekiştirerek inmeye çalışıyordum. Kaldığım odaya girdikten sonra beni sertçe yatağa attığında gözlerimden ateşler çıkıyordu. Onunkilerde de lavlar patlıyordu.

Hızlıca toparlanıp yatağın üzerinde doğrulmaya çalıştığımda tamamen dağılmıştım. Onun da kırmızı görmüş bir boğadan farkı yoktu. "Beni odaya mı kapatacaksın? Sen hayvan mısın?" Diye bağırdığımda öfkeli bakışlarının arasından saniyelik de olsa o hayal kırıklığını görebilmiştim.

"Sen..." Dedi ve dudaklarını tiksinircesine buruşturarak gözlerini yumdu. Sıkıca kapatmıştı. Daha çok birazdan söyleyeceklerinin zihnine üşüştürdüğü görüntülereydi öfkesi. "Sen gerçekten de sadakatsiz bir kadınsın Afra." Gözlerini geri açtığında üst dudağı yukarı doğru kıvrık kalmıştı. Kafasını onaylamaz anlamda salladı. "Seni farklı sanmıştım." Ardından tek kelime dahi etmeden arakasını dönüp odadan çıktığında öylece kalakalmıştım.

Göğsüme oturan ağırlık çok fazlaydı ve her saniye büyüyordu. Onunla birlikle kalbim küçülüyordu ve ben çok fazla acı çekiyordum.

Şiddetle ağlamaya başladığımda sırtımı yatak başlığına yaslayıp dizlerimi kendime doğru çektim ve ellerimle suratımı kapatıp omuzlarım sarsılarak ağlamaya devam ettim.

Her seferinde biraz daha eksilerek ve acıyla coşarak. O yoğun kıvamda bile dudaklarımın üzerinde kalan tattan nefret ettim ve öfkeyle elimin tersiyle pis dudaklarının etkisini geri göndermeye çalıştım. Olmuyordu. Tenimin üzerine yapışmış gibiydi ve bir türlü gitmiyordu.

Burnumu çektim. Gözlerim sıkıca kapalı olsa da avuç içlerimle üzerlerini kapattığımda kaybolmak, tamamen yok olmak istiyordum. Parmak uçlarıma kadar hissedebildiğim tüm iyi hislerin birden çekilmesiyle düştüğüm boşluğun dibinde kaynıyor, kaynadıkça kahroluyordum ne yazık ki... Her seferinde çok fazla ve daha fazla...

KRİSTAL

Yeni bölüm ve alıntılar için instagram: suleeterzi

14.BÖLÜM "DEVRAN DÖNDÜ"

**İYİ OKUMALAR **

Ertesi güne damağımdaki acı tatla gözlerimi açtığımda başım ağrıyordu. Okyanus mavisi gözlerimi acıyarak kırpıştırdığımda avucumu alnıma yaslayarak yavaşça yataktan kalktım. Suratımı buruşturarak birkaç kez yutkunduktan sonra yalpalayarak odadan çıkıp banyoya girdiğimde enerjim çok düşüktü.

Aynadaki berbat görüntümü görünce suratımı ekşitmeyecek kadar umursamadığımı fark ettim. Başım sızlıyordu. Acıyla suratımı ekşitip soğuk suyu birkaç kez suratıma çarptıktan sonra tişörtümün yaka kısmıyla duruladım. Havlıya uzanacak halim dahi yoktu. Yalpalayarak oradan da çıktıktan sonra boş koridorda bakındıktan sonra Yağız'ın odasının önüne gelip kapısını tıklattım.

"Yağız?" Durmadan tekrar tıklattım. "Yağız?" Cevap vermiyordu. Sıkıntıyla dağınık saçlarımı geriye doğru yatırdığımda stresten alt dudağımı dişliyordum. Dün olanların etkisiyle uyanmış, kodlanmış gibi kendimi kapısının önünde bulmuştum. Onunla konuşup bu meseleyi halletmek, aramızdaki yanlış anlaşılmaya bir son vermek istiyordum.

Kapısını aralayıp içeride göz gezdirdiğimde odası boştu ve yatağı sanki hiç kullanılmamış gibi kapalı, yorganı jilet gibi örtülüydü. Kaşlarım çatıldı. Bakışlarımı kırpıştırarak içeri dalıp tekrar seslendim. "Yağız!" Sertçe yutkunduğumda ifadem öfkeyle kasılmıştı.

Ne yani? Hiçbir şey demeden öylece gitmiş miydi?

"Hayvan." Dişlerimin arasından tısladıktan sonra bileğimdeki siyah tokatla saçlarımı ensemin biraz üzerinden gelişi güzel toparlayıp mutfağa girdim. Buzdolabından bir şeyler çıkartıp masaya savururcasına koyduktan sonra hızla yemeye başladığımda sağ ayağımı

yere koymuş, ötekinin üzerinde oturuyordum. Yerdeki ayağımı öfkeyle sallandırırken ne yediğimi hangi sırayla yediğimi bile yakalayamıyordum.

Karnımdaki ağrı ve şişlikle beraber masadan kalktığımda elim çıkan göbeğime gitti ve bu beni olduğumdan çok daha berbat hissettirdi. Masadakileri toplamadan kalkıp salona geçerek televizyonu açmayı denedim. Daha önce gördüklerimden daha farklı olduğu için ilk başta nasıl açıldığını anlayamasam da birkaç kurcalamanın ardından başarılı olmuştum.

Karşısındaki üçlü koltuğun üzerine oturup dizlerimi kendime doğru çektiğimde Kumandayı dizlerimin üzerinde tutuyordum. Televizyona baksam da ne söylenenleri dinleyebiliyor ne de gördüklerimi anlayabiliyordum. Kumandayı öfkeyle savurup saçlarımı karıştırdığımda hiç iyi hissetmiyordum.

Ne kadar süre öylece kaldım dün yaşananları tekrar ettim. O berbat anların engellenmesi için kaç farklı senaryo kurdum kafamda bilmiyorum. Hiçbirinde de Cüneyt'in aniden gelen saldırısına engel olamıyordum. Suratımı kapatıp öfkeyle soluduktan sonra yukarı çıkıp üzerime gündelik kıyafetlerimi geçirdim. Her ne kadar konuşacak halim olmasa bile kızların yanına gidebilir. Susup oturacaksam bile onların yanında yatabilirdim. Eminim ki bir süre sonra açılacak olanları anlatacaktım. Onlar da bana yardımcı olup bu konuyu nasıl halletmemle ilgili fikirlerini verebilirlerdi.

Aşağıya inip dış kapıyı açmamla kaşlarımın derince çatılması bir oldu. Kilitliydi. Anlasam da umursamayıp sanki denediğimde açılacakmış gibi kulpu sertçe aşağı indirmeye devam ettim.

Bakışlarım hararetle irileştiğinde alt dudağımı dişleyerek Yağız'ı aradım, açmıyordu. Tekrar aradım ve tekrar. O telefon kesinlikle açılmadı. "Manyak herif!" Beni resmen eve kilitleyip gitmişti. Sinirden adeta kudurmaya başladığımda alt dudağımda oluşan kuruluğu ısırıp kopartmaya çalışıyordum. Evi gezdiğimde en alt kattaki pencereden rahatlıkla çıkabileceğimi gördüm. Düşünmeden çıkıp koşa koşa kapıya gittiğimde eylemim başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

İrice açılan gözlerle hayretle kapatılan park kapısına baktım. "Yağız..." Dedim inanamayan bir sesle ve kendi etrafımda dönerek uzun duvarları izledim. Kesinlikle buradan çıkmama izin vermiyordu.

Daha beter olan psikolojimle beraber içeri geri döndüğümde gözüm telefonuma kaydı. Kızları aramak istiyordum ancak bir şey yapamayacakları için panik olup sinirlenecek, beni daha kötü hissettireceklerdi. Bu yüzden öfkeyle ellerimle suratımı sıvazlayıp evin içerisinde volta atmaya başladığımda geçen her bir saniye sinirim giderek artıyordu.

İlerleyen saatlerde vazgeçmemiş, Yağız'ı defalarca kez arayıp mesajlar atmıştım. Hiçbir şekilde dönmemişti ve o dönmedikçe, zaman geçtikçe ben daha fazla sinirlenmiş, sinirimden kudurmuştum.

Saat onu geçtiğinde öfkem artık benliğimin çok ötesindeydi ve ben kesinlikle onun tarafından yönetiliyordum. Park girişinin açıldığını işitince hırsla hareket ederek adımlarımı yere vura vura dışarı çıktım.

O sırada farları yanık olan aracı yavaşça içeri giriyordu. Açık olan kapıdan yararlanarak arabasını ve kendisini umursamadan ilerlediğim içeri girmişti. Otomatik kapı aşağı doğru kapanıyorken koştuğumda koltuğundan indi ve kapısını bile kapatmadan önüme geçerek omuzlarımdan tuttu.

"Bırak beni!" Daha önce hiç duymadığına yemin edebildiğim kadar bağırarak ellerini düşürmeye çalıştığımda başarısız olmuştum. Geri adım atıp etrafında dönmeye çalıştıkça önüme geçiyordu. "Çekil şuradan!"

Öfkeden kızarmış, kendimi kasmaktan eklem yerlerimi ağrıtmıştım. Kapı tamamen kapandığında arabasından gelip suratımıza doğru yansıyan far ışığının karşısında gözlerimi sıkıca yumdum ve yanlarımda yumruk yaptığım ellerimle öylece sabit kaldım.

Öfkeyle soluk alıp bırakıyorken göğsüm körük gibi inip kalkıyordu.

Sessizce önümde kalmaya devam edince bir süre sonra yavaşça gözlerimi açtım ve öfkeyle suratına baktım. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Suratı o kadar donuk ve sakindi ki dinginliği daha fazla sinirlerimi bozuyordu. "Sana evden çıkmayacağını söylemiştim." Dedi kaşlarını yavaşça yukarı kaldırarak. Sanki bu konuda anlaşmıştık ve bana habersizmişim gibi davranıyordu.

"Ne demek evden çıkmayacağını söylemiştim ya?" Saatlerdir cevapsız kalmanın ve istediğim gibi evden çıkamamanın verdiği öfke kontrolsüzlüğüyle elimi ona doğru kaldırıp sertçe tısladım. "Buna sen nasıl karar verebiliyorsun?" Sakinliğinin devam ettiğini görünce fark ettim. Ben kime ne anlatıyordum ki? Ben kiminle ne konuşuyordum? Kafamı onaylamaz anlamda sallayıp gözlerine bakarak büyük bir kararlılıkla tısladım.

"Kapıyı aç ben bu evden gideceğim."

Onu aşıp garaj kapısına doğru ilerlediğimde bu sefer engel olmamıştı ve arkamda kalmıştı. Ellerimi yumruk yapıp dışıyla kapıya vurmaya başladığımda tenim acısa da umursamadım ve vurmaya devam ederek bağırdım. "Aç dedim! Aç şu kapıyı!" Ayakkabımın burnuyla da tekme atmaya başladığımda sinirden gözlerimden damlalar akıyordu ancak o an içinde ağladığımı kabul etmek istemiyordum. Çetin ceviz davranıyordum.

"Aç diyorum Yağız aç!" Bağırmaktan boğazım ağrımaya başladığında çıldırmak üzereydim. Arkamdan gelip kolumdan tutarak beni geri çekince takatim azalsa da sinirlenerek geri çekilmeye çalıştım. Benden çok fazla güçlü olduğu için hiçbir şey yapamıyordum.

Sürekli zorluk çıkartmama daha fazla dayanamadı ve soluğunu sertçe bıraktıktan sonra ağır bir küfür savurup eğilerek dizlerimden yakalayıp beni sırtına attı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen ya!" Kendimi dizginlemeden sırtına vurmaya başladığımda avazım çıktığı kadar bağırmaya devam

ediyordum. Suratında bir yük çuvalı taşıyormuş gibi ilerleyip benimle eve girdiğinde çıldırıyordum. Beni kesinlikle çıldırtıyordu!

"Sen uslu durmayacaksın demek ki." Ön görüsüyle beraber yukarı kata çıktığında tepeden uzaklaşan merdiven basamaklarına bakıyor, korkusuzca kendimi sarkıtmaya çalışıyordum. Birden hiç beklemediğim o hamleyi yaptı ve bana şaplak atarak dişlerinin arasından tısladı.

"Rahat dur!"

Ağzım dehşetle aralık kaldığında neye uğradığımı şaşırmıştım. O... Az önce... Gerçekten de bunu yapmış mıydı? Yağız ciddi miydi?

Odamın kapısını ayağıyla vurarak açtıktan sonra iki adımla yatağa gelip beni üzerine fırlattığında kalçamın üzerinde oturuyor, ellerimi iki yana koyup destek alarak bedenimi yukarı doğru yükseltiyordum. Göğüs kafesim körük gibi inip kalkıyorken dehşetle aralanan okyanus mavisi gözlerimle uzun, heybetli bedenine bakıyordum.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun ya!" Biraz daha doğrularak bağırmaya devam ettim. "Kafayı mı yedin, heh!"

Cevap vermeden geri dönüp anahtarımı alarak odadan çıktığında bir de beni odaya kilitlemişti. Her hamlesi beni daha da dehşete uğratıyordu. Yerimden kalakrak kapıya vurmaya başladım "aç şunu aç!" Hiç cevap gelmemişti. Tekmeleyip yumruklamaya devam ederek cırladım. "Bu evi senin başına yıkarım aç!"

Tahmin ettiğim gibi olmuştu, beni yine karşılıksız bırakmıştı. Kafamı öfkeyle onaylar anlamda sallayarak etrafa baktığımda masanın üzerinde cam vazoyu gördüm. Düşünmeden koşturup onu alıp hırsla yere fırlattığımda ciddi bir gürültü koptu ve cam parçaları her yere yayıldı. Dişlerimi sıkarak atmaca gibi kapıyı izliyordum ve saniyeler içerisinde kilit oynadı.

Heybetli bedenini kapının arasında gördüğümde ifadesiz suratından geriye eser kalmamıştı. Kaşlarını çatarak etrafa, bana ve yere baktıktan sonra içeri girip işaret parmağıyla üzerimi gösterdi, saplarcasına yapmıştı bu hareketini. "Uslu durmazsan seni kendi yatağımda uyuturum."

Gözlerim mümkünmüş gibi daha da aralandığında dizlerimin üzerine kalkıp işaret parmağımla üzerini gösterdim "sen ne saçmalıyorsun!" Ardından hırsla kalkıp yanından geçip çıkmaya çalıştığımda durdurmuştu. Kollarımı kollarının arasında tutarak kafasını eğdiğinde içe doğru bükülü olan çenesi sayesinde kehribar rengi gözleri önüme seriliydi. Tüm olanlardan sonra bu yakınlıktan etkilenmeme nefret ettim. Dişlerimi sertçe sıkarak kokusunu almamaya gayret ettiğimde lanet olsun ki o kadar keskindi ki tüm öfkemin kaynağı olmasına rağmen beni yatıştırıyordu.

"Eğer yinelersen bir daha tekrar etmeden seni odama götüreceğim." Gözlerine baktım, baktım ve dişlerimi sertçe birbirine bastırarak dizimle dizine vurup geri çekildim.

Çehresi daha da sertleştiğinde gözleri kararmıştı. Suratı öyle sertleşti ki öfkeden patlasam da az da olsa ürkmüştüm. Ardından bir şey söylemeden odadaki çıkıp kapıyı sertçe kapattığında. Dişlerimi sertçe sıktım ve kendime engel olamadan arkasından bağırdım. "Hayvan! Barbar!" Ardından kısık sesle küfrederek yatağıma gidip sırtüstü yattım.

Kollarımı göğsümün altında bağlamış, sıktığım dişlerimle ayağımı sallandırıyorken tavanı izliyordum. Sabahtan beri ona öyle bir kurulmuştum ki negatif duyguların yoğunluğu altında ezilip kavruluyorken geldiği zamandan beri verdiğimiz savaşla beraber nefretimi, kinimi az da olsa atabildiğim için hararetim dinmişi.

Ertesi gün olduğunda çok yorgun uyanmıştım. Tıpkı dün gibi tadım tuzum olmadan uyanmıştım. Dün yaşanan en son ki olaydan sonra odamın kapısını kilitlemeden çıkmıştı. Biraz yatakta debelendikten sonra üşengeç adımlarla kalkıp banyoya girdiğimde suratım sirke satıyordu.

Uzun bir duş aldıktan sonra rahat kıyafetlerimi giyinip etrafı kontrol ettiğimde yine evde olmadığını gördüm. Kapıları kontrol ettiğimde her yer aynıydı. Sakin kalmaya çalışarak telefonu elime alıp Yağız'a mesajlar yazmaya başladım.

Beni böyle bastırabileceğini mi sanıyorsun?

Eğer birazdan gelip kapıyı açmazsan evini başına yıkacağım.

Ardından etrafa bakındığımda kırılacak pek çok eşyasının olduğunu görmüştüm. İşittiğim iç sesim yüzünden hüzünlenerek suratımı sıvazlamıştım. "Kırsam ne olacak ki? O kadar ihtiyaç sahibi varken buraları yıkıp dökmem hiç doğru olmaz." Gariban iç sesim beni bırakmıyordu. "Ben kırmasam kullanmaya devam etsem ihtiyaç sahiplerinin ne yararına olacak ki? Sırf vicdanım sızlayacak diye geri adım atmak istememiştim. Parası çok vardı madem. Yenisini alırdı o halde. Bir müddet sanki cevap verecekmiş gibi ses etmeden beklemeye başladığımda karşılık alamamıştım.

Sözümün arkasında durarak ayağa kalkıp elime ne geliyorsa fırlatmaya başladığımda kendimi daha iyi hissediyordum. Ben burada oturup kendi kendimi yiyeceğime en azından eşyalarından hıncımı çıkartıyordum.

Bir süre sonra nefes nefese kalarak kendimi koltuğa bıraktığımda kızlar arıyordu. Onlarla konuşacak, olayları yönetebilecek kapasitede olmadığım için sertçe soluğumu alıp dağıttığım evi izlemeye devam ettim.

Akşam olduğunda yine dün ki gibi geç gelmişti. Tekrardan garajın açılma sesini işitince bacak bacak üzerine atmış bir vaziyette koltukta rahatça oturuyordum. İstifimi bozmadan üstte kalan ayağımı yavaşça sallamaya devam ettim.

Kısa süre sonra kapı yavaşça açıldığında kollarımı göğsümün altında tutmaya devam ederek oluğa bakmayı sürdürdüğümde siyah takım elbisesiyle içeri yavaşça girmişti. Daha girişteki yerlerden

başlayan şovumu izleyerek kafasını yavaşça kaldırıp dağınık olan yerleri izlediğinde tek kaşı sorgularcasına yukarı doğru kıvrılmıştı.

En sonunda kehribar rengindeki gözleri üzerimi bulduğunda kucağımda tuttuğum onu izleyerek patlamış mısırı yemeye devam ettim. O anda kendimi oldukça soğukkanlı bir film sahnesinde hissetmiştim. Asla normal olmayan bir anda normalmişiz gibi davranıp duruyorduk.

Sivri burun ayakkabısını içeri doğru hareket ettirerek bir adım attığında yerdeki cam kırığına basmıştı. Gıcırtılı ses ensemden aşağı doğru bir ürperti yaydığında dişlerimi sertçe birbirine bastırsam da ifademi onun gibi olağan tutmaya devam ettim.

Bakışlarını kısarak tam salonun ortasında durduğunda ellerini ceplerine yerleştirdiği için çekesinin ön parçaları dirseklerinin gerisinde kalmıştı. Kısık gözlerle tekrardan etrafa bakınırken kafası milim kıpırdamamıştı. Çenesini dik tutarak yavaşça izledikten sonra gözleri gözlerimi bulduğunda avucumu aldığım mısırı ağzıma götürüp uyuz edercesine yavaş yavaş çiğnemeye devam ettim.

Kafasını hafifçe yan yatırarak yavaşça ifademi inceledi. "Vazgeçmeyeceksin değil mi?"

Boş bulunduğum için kendimi tutamadan gülmeye başladığımda iyice sinirlerim bozuldu ve kahkaha attım. "Sen gerçekten de ciddi misin?" Benimle kesinlikle alay ediyor olmalıydı. "Beni eve kilitleyen sensin." Dayanamadan karnımı tutup kahkaha atmaya devam ettim. "Çıkmaya çalışıyorum diye engellenen benim. Daha sonrasında karşımda muhatap bulamayınca seni yine de uyaran benim sonra çıldırıp etrafı dağıtan benim. Vazgeçen sensin değil mi?"

Yanımdan geçerken bana son bir bakış atıp kafasını onaylamaz anlamda salladı. "Ne istersen yapabilirsin." Umursamayıp öylece geçip gidiyorken hayret etmiştim. Tek kelime etmeyecek miydi? Ne kadar parası olursa olsundu. Her yeri mahvetmiştim. Gerçekten de gidiyordu. Sinirlenerek ayağa kalkıp arkasından bağırdım.

"Eğer kapıyı açmazsan televizyonunu deviririm."

"Yenisini alırım."

Tehdidimi boğazıma tıkınca sertçe yutkunarak etrafa bakınıp hızlıca direttim. "Mutfaktaki bütün bulaşıkları yere atarım."

Onu polisle tehdit edemiyordum çünkü Azra detayı vardı. Lanet olsun ki bu saçma anlaşmayı bitiremezdim. O zaman tüm bunları boşuna yapmış olacaktım.

Merdivenlere yönelmiş, basamakları yavaşça çıkmaya başlamıştı. "Yenisini alırım." Aynını söyleyince düşünmeden aptalca karşılık verdim.

"Kırıkların üzerinde yürürüm." Neden? Bu saçmalığı neden söylemiştim ki? Tabi ki kendime zarar verecek halim yoktu. Drama kraliçeliğinin de bir dozu vardı değil mi? Çaresizlikle arkamı dönüp kafamı onaylamaz anlamda salladığımda bana doğru hareketlenmişti. "Rahat durmayacaksın."

Şaşkınlıkla arkamı dönmemle dün ki gibi kafasını indirip belimin kenarından geçirmesi bir olmuştu. Bedenim tekrardan havada kısa bir tur attıktan sonra omzuna konduğunda ufak çığlığım salonda yankılanmıştı.

"Ne yapıyorsun!" Sırtını yumruklamaya başlayarak tanıdık sahneyi canlandırdım. "Hayvan! Barbar! Bırak beni indir aşağı!" Söylediklerim sanki bir kulağından giriyor, ötekinden çıkıyordu.

"Sen medeniyetin inmediği çağdan çıkmışsın! Ne oldu? Bu zamana kadar buz mu tutmuştun he? Yeni mi çözdüler seni?" Üst kata çıkmıştı. "Ataların nerde he? Soyun tükendi mi? Yoksa tahmin edeyim ırkının son örneği misin?"

Birden tekrardan havalanmamla aşağı indiğimde irkilerek etrafa bakındım. Bakındım çünkü burası benim odam değildi. "Bir sus be kızım!" Suratını ekşiterek sanki sinek kovar gibi elini burnuna

sürttüğünde umursamadan ateş püskürten bakışlarımı gözlerine isabet ettirdim.

"Beni buraya neden getirdin!" O sırada ceketini çıkartıp atmıştı.

"Seni dün uyarmıştım." Gözlerim kocaman açıldı. Şu seni yatağımda uyuturum saçmalığından mı bahsediyordu.

Soluğumu bıkkınlıkla vererek gözlerimi devirdim. "Sen koynunda git babaanneni uyut." Umursamadan yanından geçip gidecekken buna izin vermedi ve beni çekerek kendisiyle beraber yatağa yatırdı.

"Kıpırdama." Suratım çenesinin altında kaldığında kollarını sıkıca etrafıma sarmıştı. Bana değil gitmek için, uzaklaşmak için bile alan tanımamıştı.

Bakışlarım defalarca kez titreşerek hemen önümde duran tene bakakaldığında oradan yayılan kokusunu almamak mümkün değildi. Ağır bir erkek kokusu olmasına rağmen o kadar nahoştu ki mayışmamak elde değildi. Sertçe yutkunarak kafamı onaylamaz anlamda salladığımda dirseklerimi göğsüne sabitleyerek kendimi geri itmeye çalıştım.

"Bırak, tamam. Bir şey yapmayacağım." Geri adım atmak istemesem de onunla bu şekilde kalmak istemiyordum. Kollarını açmayınca ittirmeye çalışarak yineledim. "Tamam diyorum, bırak!"

"Bende biletler iadesizdir." Gözlerimi devirerek soluğumu sertçe bıraktığımda alnımın üzerinde olan sakallı çenesi tekrardan kıpırdadı. "Boynuma doğru o şekilde üflememeni tavsiye ederim."

Gözlerim irice açıldığında o saniye nefes almayı unutmuştum sanki. Sertçe yutkunarak kafamı aşağı eğdiğimde burnumun ucu boynuna değmişti. Göğsünün hareketlendiğini fark edince irkildim. Şu anda tam olarak ne oluyordu? Bedeni resmen bana tepki veriyordu.

Artık ciddi anlamda neye şaşıracağımı şaşırdığımda birden put gibi kalmıştım. Göğsümün önünde kalan parmaklarımı yumruk yaparak onlardan güç almaya çalışıyor, bedenimi kasıyordum.

"Ko-konuşmamız gerekiyor." Sesim birden zayıf çıktığı için içten içe kendime kızdım. Ardından tekrardan yutkunarak boğazımdaki kuruluğu gidermeye çalıştığımda başım ağrıyordu. "O meseleyi konuşmalıyız." Dediğimde soluğunu bıkkınlıkla saçlarıma doğru bırakarak yavaşça mırıldandı.

"Tek kelime daha edersen seni biraz daha yaklaştırırım." Öyle bir konuşmuştu ki görmesem de gözlerini kapattığını hissetmiştim. Yutkunma sesim duyulduğunda gözlerim kocaman açık kalmıştı. Her ne kadar konuşmaya devam etmek istesem de biletlerin iadesiz olduğunu söylemişti. Sıkıntıyla doldum ve öylece kalakaldığımda ne yapacağımı şaşırmıştım. İlk defa böyle bir durumla karşılaşıyordum.

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum ancak çok olmasa gerekti. Çünkü hemen burada yatıyorken zaman sanki olduğundan çok daha ağır akıyor gibiydi. Arkadaşlarımla beraber kalsam da hep tek yatardım. Biriyle yatmayı sevmezdim ki. Üstelik bana bu şekilde sarılanmasından da pek hoşlanmazdım. Üstelik bir de bu kişi Yağız Sönmez olunca işler çok daha farklı işliyordu.

"Ama ben böyle rahat yatamam ki." Kısık, zayıf ve kuru bir sesle fısıldadığımda cümlem biter bitmez kollarını sıktı ve ben ona daha fazla sokuldum. Kirpiklerimi kırpıştırdığımda giderek artan nabzımı asla kontrol edemiyordum. Kulaklarım uğuldamaya başladığında suratını görmek istiyordum. Acaba şu anda nasıl bakıyordu? Ya da tahmin ettiğim gibi gözleri kapalı mıydı? Merakıma yenik düşemeden kafamı yavaşça kaldırdığımda kapattığı gözlerini uyuşukça aralayarak kısık açıdan sarılıklarını görmeme izin verdi. Gözlerini gerçekten de kapatmıştı...

Tek kaşını sorgularcasına kaldırınca fazla yakın geldiği için korkarak kafamı indirdim. Nabzım iyice şiddetlenmeye başladığında yanaklarım yanıyor, bileklerimdeki atışlarıma kadar

hissedebiliyordum. Alnım boynuna değdiğinde bakışlarım mahmurlukla kapandı ve suratımda sıkıntılı bir ifade oldu.

Yabancısı olduğum durum, etrafıma dolanan kuvvetli kollar gerçekten de çok... Çok farklı hissetmeme sebep oluyordu. Tüm yaşananlar aklımdan silinmiş, mantığım devre dışı kalmıştı. O kadar öfkeliyken, ondan nefret ettiğime eminken şimdi neden ve nasıl bu kadar sakin kalabiliyordum? Neden kokusuyla mayışarak soluklarımı yavaşça düzene sokuyordum?

Kafam iyice hafiflediğinde zihnim yavaş yavaş buğulanmaya başladı ve huzurla aldığım soluklarla beraber kendimi salıncakta gibi hissettim. Sanki dışarıda, bahçede sallanıyordum.

Bilinçaltımın koyuluğuna doğru çekilmeye başladığımda onun ilk defa bu kadar aydınlık olduğunu hissettim. Uykunun mahmur tadı damağımı kapladığında ara ara zihnimin aydınlandığını hissediyordum. Ben uyusam da dönüşümü fark ediyordum. Kollarının arasında geri döndüm ve kolu hızını kesmeden arkadan sarılarak belimi kendine doğru çekti. Gerisi ise tamamen karanlıktı...

Sabah olduğunda perdenin arasından sızan ışık yavaşça suratımı aydınlatıyordu. Dün gece olanların zihnime akın etmesine fırsat kalmadan direkt olarak onlarla uyandığımda kalbim göğüs kafesimi delip geçercesine atıyordu. Etrafımda hissettiğim boşlukla beraber gözlerimi açacakken daha çok sıktım. Neyle karşılaşacağımı bilmediğim için açıp bakmaya korkuyordum.

Acaba burada mı? Olsaydı sarılı kalırdı koala diye düşünsem de çekiniyordum bakmaya. Bir hışımla olanları sakin kafayla nasıl karşılayacaktım? Gerçi yatak da pek soğuk geliyordu. Sertçe yutkunarak yavaşça tek gözümü açıp baktığımda olmadığını gördüm. Ardından kafamı çevirip diğer tarafa baktığımda orası da boştu. Hiçbir yerde yoktu.

Soluğumu yavaşça verdiğimde işte şimdi tam anlamıyla özgür kaldığımı hissediyordum. "Bu saate kadar uyudum mu cidden?" Saat öğlen dörttü. Kafamı hayretle onaylamaz anlamda salladım. Yağız

şimdiye kadar çoktan evden çıkmış olmalıydı. Soluğumu bıkkınlıkla vererek hızla odadan çıkıp banyoya girdim.

Biraz rahatlamaya, olanlara üstünkörü odaklanıp yeni bir yol çizmeye ihtiyacım vardı. Duşumu aldıktan sonra evde olmadığını bildiğim için havlularımla banyodan çıkıp odama geçtim ve vakit kaybetmeden komodine ilerleyip iç çamaşırlarımı aradım. Aradım çünkü yoklardı.

Gözlerim dehşetle belerdiğinde çekmeceleri açıp kapatıyor, dibine kadar kontrol edip elimi daldırarak boş olduğunu görsem de soğuk zemine dokunuyordum. "Nerede be bunlar!" Kaşlarım istemsizce çatıldığında tepemin tası atmıştı. Dün beraber uyumalar, bugün kaybolan iç çamaşırlarım! O benimle dalga falan mı geçiyordu? Kendini ne sanıyordu da benim iç çamaşırlarıma dokunabiliyordu? Bu kadarı fazla falan değildi resmen terbiyesizlikti, sapıklıktı!

O anda giysi dolabımın da aralık olduğunu gördüm. Resmen karıştırılmıştı. Dolabımı kontrol ettiğimde kıyafetlerimin dağınık bir biçimde orada durduğunu görerek daha da öfkelendim.

Aşağıdan gelen kıpırtı seslerini işitince sinirim katlanmıştı. Demek beyefendi aşağıdaydı! Harika.

Hışımla üzerime bir şeyler giyinip hırka çektiğimde bunu göğüslerimin belli olmaması için yapmıştım. Ardından kafamdaki havluyu yatağımın üzerine fırlatarak ıslak saçlarımla beraber yürümeye başladığımda adımlarımla resmen yeri dövüyordum.

Terbiyesiz herif resmen iç çamaşırlarımı saklamıştı! Nasıl olurdu da bana bu terbiyesizliği yapabilirdi? Koridorun sonuna doğru geldiğimde merdiven oluğuna çıkmıştım. Aşağıdan beni duyabileceğini bildiğim için arsız gibi bağıra bağıra söylenmeye başlamıştım.

"Seni sapık! İç çamaşırlarımı nereye koydun! Bu nasıl bir fantezi böyle pis röntgenci! Sana diyor..." Merdivenlerin ortasına geldiğim anda bakış açıma açılan salonu görünce susmak zorunda

kalmıştım. Zorunda kalmıştım çünkü Yağız iki kadınla ayakta karşılıklı olarak duruyordu.

Ağzım yarım karış açık kaldığında ablak ifademle onlara bakıyordum. Yağız yeni giydiği belli olan takımıyla beraber bana yan açıdan duruyorken şaşkınlıkla kafasını bana doğru çevirmişti ve yukarı doğru kıvırdığı kaşlarıyla beraber bana bakıyordu.

Geçen gün temizlikten sorumlu diye bahsettiğini düşündüğüm iki kadın hayretle ifademi inceliyorken ben... Evet ben kesinlikle utançtan yerin dibine girmek istiyordum.

Bu bir rüya olsun. Yalvarırım bu bir rüya olsun.

"O iç çamaşırları sizin miydi?" Dedi diğerine göre daha kısa olan kadın. Resmen benden korkmuştu. Belli ki kıyafetleri o atmıştı. "Ben misafir odası diye kıyafetleri makinaya atmıştım. Sizden başka kalanın olmadığını bildiğim için." Dolabımın içerisindeki karışıklığın sebebi de şimdi belli olmuştu. Belli ki kadının işi yarım kalmıştı. O sırada hayretle derlenip toparlanan salona baktığımda ne diyeceğimi şaşırmıştım.

Sahi, ne dersem daha az deli gibi gözükürdüm?

Sonuçta biz evliydik. Bende evin hanımı olarak burada bulunuyordum ve az önce kocamı iç çamaşırlarımı saklamakla suçlayıp sapık olduğunu belirten ithamlarla bağırarak aşağıya inmiştim. Bu durumu nasıl toparlayacaktım? Şimdiden faka basmıştım!

"Sorun değil, siz devam edin." Deyip merdivenlere yönelince buz gibi olan ifademle orada dikilmeye devam ediyordum. Yağız'ın yanıma gelmesi beni az da olsa iyi hissettirmişti. Koluma dokunarak yukarı doğru yönlendirdi. "Gel benimle."

Kızaran suratımı eğip arkamı dönerek peşinden tıpış tıpış yürümeye başladığımda dudak kenarlarım ağlamaklı bir ifadeyle aşağı doğru kıvrıldı. Odasına girip kapıyı örttüğünde bileğimdeki elini bırakmıştı. Utançtan moraran suratımla beraber ona döndüğümde

bana göre fazla masum gözüküyordu. En azından az önceki ithamlarıma göre oldukça masum çünkü sandığım şeyi o yapmamıştı.

"İnanmıyorum ya. Resmen rezil oldum kadınlara." Bir şey söylemeden bakmaya devam edince sıkıntıyla sürdürdüm. "Ne dersin? Sende gerçekten evli olmadığımızı anlamışlar mıdır?"

Bakışları kısıldı. "Bence yalnızca bir kaçık olduğunu düşünüyorlardı."

"Of ya of!" Kendime engel olamadan ellerimle suratımı kapattığımda ateşim çıkıyordu. Zaten şu üzerimdeki hırkanın terlettiği yetmiyormuş gibi iyice bozarıyordum.

Neyse, en azından bizimle kalmıyorlardı ve belirli zamanlarda geliyorlardı. Onlar gelince evde olmamaya dikkat ederdim bende. Tabi, evden geri çıkabilirsem!

"Ne yapacağım şimdi ben? Bütün..." Lafın devamını idrak edince morarak ona bakmıştım. Suratını ifadesiz tutarak çenesinin ucuyla büyük dolabı işaret etti. "Buradakilerden giyebilirsin."

Doğru. Bu odada formalite icabı kıyafetlerin olduğundan bahsetmişti. Sıkıntıyla kafamı salladıktan sonra odadan çıkmak için yeltenince hayretle şakıdım. "Dur! Nereye?"

Omuzunun üzerinden tek kaşını kaldırarak baktı. "Seni izlememi mi istiyorsun?"

Boş bulundum ve hayretle ağzımı açtım. "Saçmalama! Tabi ki öyle bir şey istemiyorum." Kafamı onaylamaz anlamda salladım. "Sadece çok utandım ve o kadınlarla yalnız kalmak istemiyorum. Evden gidecek misin?"

"Fazla işleri kalmadı, peşimden çıkarlar." Deyip beni o utançla odada bıraktığında alt dudağımı sıkıntıyla dişlemeye devam ediyordum. Uyuz adam ne olacak!

Ardından hararetten iyice yandım ve hırkamı çıkartıp bana ait olan tarafa geçip çekmeceleri kurcalamaya başladım. Daha çekmeceyi açtığım anda bakışım değişmişti.

Kaşlarım yukarı doğru kıvrılmış, dudaklarım aralanmıştı. Aman Allah'ım. Bunlar da neyin nesiydi böyle? Elimi atıp dantel çamaşırı yukarı doğru kaldırınca onun aslında bir değil de üç tane külot olduğunu görmüştüm. Elime kumaş öyle bir gelmişti ki ben bir tane olduğunu sanmıştım. İki elimle ayrıştırmaya başladığımda kendimi teyzeler gibi hissediyordum.

İfadem hararetle dağılmıştı. Dudaklarımdan onaylamaz anlamda mırıltılar çıkartarak iç çamaşırı olarak konulan iplere hayretle bakmaya devam ettim.

"Kız bunlar ne böyle?" Bir elimi yumruk yaparak dudaklarımın önüne kapattığımda utançtan omuzlarımı boynuma doğru çekmişti. "Abo..." Yumruğumu açıp elimle ağzımı tamamen kapattım. "Ben bunları hayatta giyinmem." Alt dudağımı dişleyerek iyice terleyerek külotların olduğu raflara bakınmaya devam ettiğimde bir türlü kendime uygun şeyler bulamıyordum.

Göbeğim olmasa da ben tipik yüksek bel donlar giyerdim. Bunlar da neyin nesiydi böyle.

Soluğumu sıkıntıyla bıraktığımda iç çamaşırsız gezemeyeceğim için bir çift ayarlamam gerektiğini hatırladım ve diğerlerine göre oldukça muhafazakâr gözüken ancak bana göre oldukça cüretkâr kalan külotu seçip sutyenleri incelemeye başladığımda avucuma zor sığan kapları görünce gözlerimi devirdim.

"Bu ne be küçücük."

Dantelli ve oldukça kışkırtıcı renklerde olanları vardı. Sıkıntıyla yine bir tane daha seçip giyindikten sonra kendime bir an bile bakmadan kıyafetlerimi geçirdiğimde göğüslerim sıkışmıştı. Huzursuzlukla tişörtün üzerinden hareket ettirmeye çalışarak biraz

rahatlatmaya çalıştığımda hiç olmamasındansa böyle daha iyi duracağını düşünüp sıkıntıyla odadan çıktım.

Alt dudağımı dişleyerek aşağı inmeye başladığımda ablalar temizliğini bitirmiş, malzemeleri ortadan kaldırıyorlardı. Bu şekilde vedalaşmanın içimi rahatlatmayacağını bildiğim için inmek istemiştim. En azından normal olduğumu onlara gösterebilirdim.

Adım seslerimi işitince merakla kafalarını kaldırıp bana baktılar. Korkanın çocuğu olmazdı. Artık olan olmuştu. Bu yüzden utanmayı bir kenara bırakıp bir an önce bu meseleyi çözmeliydim. Sonuçta onlara göre ben evin hanımıydım.

Gülümsemeye çalışarak son basamaktan inip karşılarında durdum. "Merhaba, sizinle tanışma fırsatımız olmadı kusura bakmayın."

Kadınlar bana korkarak baktıktan sonra gülümsemeye çalıştılar. Özellikle iç çamaşırlarımı yıkayan abla çok gergin duruyordu. Kadını kötü hissettirdiğim için ekstra üzülmüştüm.

"Yok estağfurullah olur mu öyle şey asıl siz kusura bakmayın düzeninizi bozduk." Sertçe yutkunarak kafamı onaylar anlamaz anlamda salladım. "Yanlış anlamayın lütfen ben hiç rahatsız olmadım yaptıklarınızdan. Elinize sağlık."

"Sizi de anlıyoruz tabi dün eve hırsız girmiş, kolay mı sakin kalmak." Gözlerim irileşti. Dün eve hırsız mı girmişti? Ah! Tabi! Salonu o halde görünce bir bahane uydurması gerekmişti.

Anında boynumu bükerek üzgün ifademi takındım. "Ya, ya... Öyle tabi onun şokunu yaşıyordum. Sinirimi Yağız dan çıkartmış oldum biraz siz de tanıklık etmiş oldunuz, kusura bakmayın lütfen."

Ben konuştukça onlar da rahatlamışlardı. "Yok olur mu öyle şey. Ben Suna bu arada." Dedi kısa olan ötekiyle de tanıştıktan sonra biraz havadan sudan, biraz da evin işleyişinden konuştuktan sonra kadınlar gittiğinde kendimi güzel ifade edebildiğim için rahat etmiştim.

Akşam olunca Yağız geldiğinde her zamanki ifadesiz suratıyla içeri girmişti. Kısık bakışlarla üzerine bakıyorken iç çamaşırlarından dolayı hissettiğim rahatsızlıktan ötürü son derece sinirliydim.

Beni görünce kaşları yavaşça yukarı doğru kıvrılmıştı. Vakit kaybetmeden kalkıp karşısında geçtiğimde kollarım göğsümün altında bağlıydı. "Allah aşkına Yağız." Dedim hayretle ve devam ettim. "O iç çamaşırlarını hangi sapık aldı öyle."

Hangi sapık aldıysa bilmeliydim. Bence o da bilmeliydi ve bu sapkın düşüncelerinden dolayı adam dikkat etmeliydi.

Bakışları kısıldı. İlk girişteki doğal ifadesi dağılmıştı. "Neden?" Dedi tek kaşını kaldırarak. Ardından bakışları utanmazca tişörtümün üzerinden göğüslerimi buldu. "Büyük mü geldi?"

Ayıplarcasına bakışlarım kısıldı. Ne ne? Ne? "Büyük mü?" Ardından gözlerimi devirerek tısladım. "Ne büyüğü kangren olacağım neredeyse burada!"

Sanki karşımda üniversiteli zorba arkadaşım Ayza vardı. Ama ne yapayım? Yağız da en az Ayza kadar sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Duyduklarıyla beraber ifadesini düz tutmaya devam etse de bakışları parlamıştı. Hem de nasıl parlamıştı öyle. Amanın! O! O yanağındaki dalgalanma da neyin nesiydi öyle? Hoşuna mı gitmişti?

Kaşlarımı çatarak ifademi sert tutmaya devam ettiğimde konuyu kapatmak istercesine hızlı davranmaya çalışarak direttim. "Her neyse. Hangi sapığa dizdirdiysen bir daha ona bir şey aldırma sakın." Dediğimde tek kaşı eğlenircesine yukarı doğru kıvrılmıştı. Kollarını göğsünün altında bağlayarak bir adım geri çekildiğinde hâlâ bana karşı sinirli olduğunu hissetsem de o yakıcı bakışı atmadan edememişti.

" Alışsan iyi edersin. İç çamaşırlarının hepsini büyük bir zevkle ben aldım."

KRİSTAL

Kitaplarımla ilgili her türlü bilgi için instagram: suleeterzi

15.BÖLÜM "UZLAŞMA"

KEYİFLİ OKUMALAR

Boş ifademle suratına bakmayı sürdürdüm. Bu adam tam olarak kendini ne sanıyordu? "Buna sen nasıl karar verebiliyorsun ya?" Pişkin ifadesiyle bakmaya devam edince bakışlarımı kıstım. Aslında ilk başta dalga geçtiğini düşünmüştüm. Ciddiyetini koruyunca kendime engel olamadan gözlerimi devirdim. "Sen kafayı yemişsin. Kim olabiliyorsun da benim iç çamaşırıma karışabiliyorsun?" Yanına bir tane süs bebeği alabilirdi. Kendi zevkiymiş, alışsam iyi olurmuş. Alışsam sanki ona ne olacaktı ki? Kendime giyecektim giyeceksem de. Muhabbet açıldıkça iyice bel altı bir yere çekildiği için daha fazla irdelememeyi tercih ettim.

"Her neyse. Ben bugün derse gideceğim." Tek kaşımı kaldırarak ifademi güçlü tuttuğumda içten içe tepkisini merak ediyordum.

"O piçin olduğu yere gitmeyeceksin Afra."

Bakışlarım irileşti. "Sen buna karışamazsın Yağız."

Suratındaki öfkeye karışan hayreti ilk defa bu kadar belirgin görüyordum. Bu beni şaşırtmıştı. "O piçi vurdurtacak mısın bana?" Ardından alt dudağını sinirle içeri çekip tehlikeli ifadesiyle tısladı. "Beni ne kadar öfkelendirdiğini göremiyor musun?"

"Ben halimden çok mu memnunum sanki? Ben mutluyum mu sanıyorsun?" Kırgın çıkan sesim onu sakinleştirmemişti. Sessiz kalınca hızla devam ettim. "Hiçbir şey bile isteye olmadı!"

Burnundan aldığı öfkeli soluklar göğüs kafesini hiddetle indirip kaldırıyordu. "Şu konuyu açıp durma." Dedi dişlerinin arasından. Ağzını öyle sert sıkıyordu ki çenesi kırılacak gibi gelmişti. Yağız Cüneyt'le olanların düşüncesine bile tahammül edemiyordu. Gerçekten

olanları nasıl kabul edip normal davranacaktı? Yüksek tepkilerinden ve yaptığı baskılardan dolayı konuyla alakalı üzüntümü bile tam anlamıyla yaşayabilmiş değildim.

"Bana kendimi kötü hissettiriyorsun." Dedim az öncekinden daha da zayıf çıkan sesimle. Sustu. Belki de o an ilk defa ilk defa durgunluğu öfkesine ağır gelmişti. Bakışlarında dalgalanmalar olduğunda soluğunu yavaşça bıraktı. Gözlerim doldu ve boğazıma kadar yükselen hıçkırığımı serbest bırakarak yavaşça devam ettim. "Ben istememiştim." Kafamı onaylamaz anlamda sallayarak ağlamaya devam ettim. "İstememiştim ve olan bu durumdan hiç hoşnut değilim!"

Son zamanlarda zerresini görmediğim merhametini en yoğun şekilde gözlerinde gördüğümde ifadesi buz gibi sert kalmaya devam etmişti. Çatık kaşlarını bozmadan kolunu sırtıma atarak bedenimi kendisine çektiğinde neye uğradığımı şaşırmıştım. Bunu yapmasını gerçekten de beklememiştim. "Gel buraya aptal."

Suratım boyun girintisine girdiğinde soluklarımı sertçe alıyordum. Kollarını sıkıca sırtıma dolayıp bana sarılı kalmaya devam ettiğinde ağlamam şiddetlendi ve hıçkırıklarım birbiri ardına kopmaya başladı. Baskısı ortadan kalkınca o an ve günle ilgili olan acılarım ortaya dökülüvermişti.

"Ben yapmadım. Ben bir şey yapmadım. Ama sen beni suçladın." Hıçkıra hıçkıra anlatmaya devam ederek ekledim. "Bana sadakatsiz olduğumu söyledin her ne kadar gerçekten evli olmasak da sana sadakatsizlik yapmamıştım."

Tek kelime etmeden söylediklerimi büyük bir sabırla dinleyip sarılı kalmaya devam edince sinirlenerek yumruklarımı birbiri ardına göğsüne geçirdim. "Senden nefret ediyorum! Çekil! Bana kendimi pislikmişim gibi hissettirdin."

Dediğimi yapmadı. Daha sıkı sardı kolları. O sardıkça ben daha fazla öfkelenerek küçük yumruklarımı göğsüne birbiri ardına atmaya devam ettim. "Hayvan! Öküz! Aptal! Geri zekâlı!"

Tüm sinirimi öfkemi kusmamı bekliyordu sanki. Kafamı kaldırıp ağladığım için rengi iyice açılan okyanus mavisi gözlerimle sarılıklarına daldığımda bakışları öyle farklı gelmişti ki sebebini çözümleyemiyordum. Daha doğrusu orada hangi duygunun çok daha ağır bastığını bilemiyor, anlayamıyordum.

Ellerini belimden çekip birisiyle çenemi kavrayıp, ötekiyle suratımdaki yaşları silmeye başladığında bakışlarımı kırpıştırıyordum. Suratımı kuruladıktan sonra kaşlarını çatarak az önceye nazaran rengi daha açık kalan gözlerini kırpmadan konuştu. "Kendini böyle savunsaydın ya."

Gözlerimi devirdim ve kastığım çenemi kıpırdatarak öfkeyle tısladım. "Neye uğradığımı şaşırdım hiç beklenmedik bir anda yaptı bunu." Bakışları anında karardı. Ağlamamla beraber gelen merhameti yok olmuştu.

"Şimdi gidip o pi çin götünü kestireceksin bana." Anında gaddar birine dönebiliyordu. Oysaki merhametini görünce kendimi boşaltabilmiştim.

"Böyle yapınca bütün lafları boğazıma diziyorsun." Soluklarını yavaşça bırakarak kafasını salladı. "Benim için her şey zaten yeterince zor. Daha da zorlaştırıyorsun. Zaten dövdün çocuğu daha ne istiyorsun?"

Tek kaşını kaldırdı. "Onu dünyadan kazımadığıma şükret. O leş dudaklarını tek tek kazımadığıma şükret."

Kaşlarım kıvrık bir şekilde yukarıda kaldığında ağzım hayretle aralanmıştı. "O görüntü karşısında öfkelenmeni anlayabiliyorum ama..." Nefesim kesildi. Neden bu kadar tepkilisin?" Sonuçta benim onun için bir anlamım yoktu ki...

Bakışları kısıldığında çenesini içe doğru çektiğinde alnı alnıma yaklaşmıştı. Öylesine kararlı ve kudretli duruyordu ki etkilenmeden edememiştim. Sertçe yutkunarak bir adım geri çekildiğimde üzerime gelmeye devam etmişti. Gidecek yerim kalmadığında adımlarımı sona

erdirip öylece bakmaya devam edince kararlı bakışlarını üzerime mühürlemeye devam etti. "Kimse benim kadınıma dokunamaz Afra." Bu bir haberdi. Belki bir uyarı. Belki de... Bilmiyorum. Garipti çok garip. "O köpeğe olan öfkem hiçbir zaman dinmeyecek ve daha fazlasını yapmayacağımı söyleyemem."

Bakışlarım titrediğinde elini yavaşça kaldırarak parmağının ucunu çenemin altında tuttuğunda dokunuyor ve dokunmuyor gibiydi. İki gözüne de eşsiz bir hazine bulmuşum gibi bakıyordum.

"Her ne kadar ona ben de sinirli olsam da daha fazlasını yapmanı istemiyorum, lütfen. Bu beni zor duruma sokar." Cevap vermeyince inleyerek sürdürdüm. "Yağız..."

Duymazdan gelerek sertçe konuştu. "Bugün seni Pelinlere bırakacağım. Derse gitmeni istemiyorum."

Soluğumu yavaşça verdiğimde en azından kapıyı üzerime kilitlemeyecekti. Buna sevinmiştim. Biraz sakinleştikten sonra derslerime sonsuza kadar katılmamazlık edemeyeceğimi de anlayacağını düşünüyordum.

Zaten Pelin ve Buket'i görmeyi olaydan sonra deli gibi istemiştim. Beni merak edip arayıp duruyorlardı. Onlarla konuşup sohbet etmek bana ilaç gibi gelecekti.

Kısa süre içerisinde hazırlandığımda Yağız beni Pelinlere bırakmıştı. Geleceğimden haberleri olan arkadaşlarım beni büyük bir coşkuyla kapıda karşıladığında savaşa hazırdım. Her zamanki gibi hararetleri yerindeydi.

"Geç çabuk içeri geç." Dedi Pelin onaylamayan bakışlarla gözlerime bakarken. Dudaklarımı büzerek içeri geçtiğimde Buket kıkırdıyordu.

"Ne oldu kız sana? Sözde sahte evliliğini yaptıktan sonra ne doğru düzgün telefonlara bakıyorsun ne de bizimle buluşuyorsun.

Yataktan çıkartmıyor mu kocan seni?" Her zamanki gibi arsız arsız şakalar yapıyordu işte.

"Buket!" Dedik aynı anda bağırarak.

"Ne o? Yalan mı? Sözde sahte evlilik ama taze evliler gibi telefonlara çıkmıyor hanımefendi!" Kinayeyle konuşmuştu. Aslında o da biliyordu bir şey olmadığını da her zamanki gibi arsızlık yapıyordu işte.

"Of bilmediğiniz şeyler var tamam mı!" Diye haykırdım bıkkınlıkla. Arkadaşlarımla olmak tüm maskelerimi indirmemi, gerçek ruh halimi öne sürmemi sağlıyordu. Bir terslik olduğunun farkındalardı.

Pelin kuşkuyla tek kaşını kaldırıp tehlikeli ifadesiyle sordu. "Bir sorun mu var?" Genelde bir arıza olduğunu sezdiğinde böyle bakardı ve onu direkt olarak imha etmek isterdi. Pelin bize karşı çok korumacıydı.

"Evet. Hem de büyük bir sorun." Dediğimde Buket'in ifadesi ciddileşti. Evet. Buket ciddileştiğinde de tehlike var demekti. Kalbime sıkıntı edebileceğim konuların olduğunu sezdikleri için sinirlenmişlerdi. Sorun her neyse onu direkt olarak ortadan kaldırmak istiyorlardı.

"Geçen hafta okula gittiğimde Cüneyt geri zekâlısı beni öptü." Dediğimde ikisinin de ağzı yarım karış açık kalmıştı. Buket'in gözleri iri olduğu için daha fazla irileşmesine gerek bile kalmamıştı. Pelin'in kaşları neredeyse saç diplerine değecek kadar kalktığında neye uğradıklarını şaşırmışlardı.

"Sen ne diyorsun!" Diye bağırdı Pelin hararetle. "Orospu çocuğu!" Dolu dolu küfrettiğinde sesi salonda yankılanmıştı. "Piç kuruna bak o kim oluyor da seni öpüyor!" Kızlar gerçekten de çok sinirlenmişlerdi.

"Sen o şerefsize ümit bile vermedin, kendi kendine gelin güvey olduğu yetmiyor bir de nasıl utanmadan arlanmadan seni öpüyor ya!" Buket kafayı yemişti resmen. Olayı kendi başlarına gelmiş gibi yaşıyor, benim yerime hararetli tepkilerini veriyorlardı.

"Kendi kendine gelin güvey olduğu yetmiyor bir de sapıklık yapıyor şerefsize bak sen!" Kızlar bir müddet daha küfürler ettikten sonra olayı detaylı anlatmamı istediklerinde ağlayarak anlatmıştım. Cüneyt'e çok kızgındım.

"Piçe bak sen ya! Hala hazmedemiyorum."

"Dahası da var." Dedim ve boğazıma takılan yumruyu sertçe yutarak devam ettim. "Yağız gördü ve gelmesiyle Cüneyt'i komalık etmesi bir oldu."

Gözleri mümkünmüş gibi daha da hayretle aralandığında Buket eliyle ağzını örtmüştü. Saniyeler içerisinde biraz daha sakinleşebildiğinde kafasını onaylamaz anlamda sallayıp kararlılıkla konuşmuş. "İyi yapmış!"

Pelinde onayladı. "Çok iyi yapmış, ellerine sağlık!" İkisi de Yağız'ı takdir etmişti ve bu ilk defa oluyordu. Genelde ona gıcık kaparlardı. "Peki ya sonra?" Deyince Yağız'a tekrardan anti olacağımız olaya geliyorduk.

"Sonra beni eve kilitledi!" Dedim ve hayretle devam ettim. "İnanabiliyor musun? Hiç dinlemedi bile. İki gün evden çıkamadım!"

"Ne!" Bağrışmaya başladıklarında tekrardan sinirlenmişlerdi. "Nasıl kilitler ya! Neden bize haber vermedin? Çilingirle gelir alırdık seni!" Tabi ya öyle kolaydı. Kapı çilingirle bile açılmıyordu ki.

"Garaj kapısı var evin etrafında. Onu çekmişti. Evden çıksam da bahçeden çıkamıyordum." Daha önce gelmedikleri için bilmiyorlardı.

Pelin kafasını salladı. "Yine de ne yapar ne eder birini bulup o kapıyı açtırırdım Afra."

Huzurla gülümsediğimde onlara bakıyorken kalbim sıcacık olmuştu. Gerçekten de ikisine sahip olduğum için çok şanslıydım. Onlar benim arkadaşlarım değil, dostlarımdı. Ailemdi. Benimle ilgili olan her konuda bu kadar hassas ve destekçi olmaları o kadar güzeldi ki... Ben de onlar için öyleydim tabi ki. O an içimden bir kez daha böyle bir arkadaşlık tatmak nasip olduğu için Allah'a şükürler etmiştim. Açıkçası bu saatten sonra da bir dost daha edinebileceğimi düşünmüyordum. Hem gerek yoktu. Hem de dost edinmenin bir yaşı olduğunu düşünüyordum ve bence ben o yaşı çoktan geçmiştim.

"Peki buraya nasıl geldin?" Dedi Buket merakla.

Omuz silktim. "Yağız getirdi." Pelin'in sinirleri bozulduğu için gülmüştü. En son konuştuklarımızı ve bana sarıldığını anlattığımda suratları iyice garip bir hal almıştı. "Ulan neler oluyor böyle asla yakalayamıyordum." Dediklerinde bahsi açılmasa da balayında olanları da anlatmaya başlamıştım.

Kızlar ben anlattıkça şaşırıyor, suratları şekilden şekle giriyordu ve sürekli yuhalıyorlardı. "Hayatın resmen film sahnesi gibi Afra ya! Bu ne böyle."

"Gerçekten de öyle. Evden kaçtığım günden beri başıma gelen hadiseleri yakalayamıyorum kızlar." Bana onay verdiklerinde Pelin'in yardımcısı kapıyı tıklatarak içeri kolundaki devasa buket çiçekle beraber girmişti.

Gözüm gönlüm aydınlandığında Sertaç'tan geldiğini anlamak için müneccim olmaya gerek yoktu. Sırıtarak onu izlediğimde Güzin abla yaklaşarak Pelin'e doğru eğildi. "Sertaç beyden." Pelin ilgisiz tavrıyla buketi alıp teşekkür ettikten sonra Güzin abla dışarı çıkmıştı.

"Yine ne bok yedi de çiçek gönderdi." Dedi Buket. Gülümsedim. Doğru söylüyordu. Sertaç nefes almayı unutsa bile çiçek gönderiyordu.

Pelin bıkkınlıkla soluğunu verdi ciddi bir şey değil ya. Geçen senin düğününde giyindiğim elbiseye laf etmişti." Tek kaşını kaldırarak asilce kafasını onaylamaz anlamda salladı. "Hoşlanmadım. Tavır gösterdim diye gönderdi yüksek ihtimal." Kafamızı yavaşça onaylamaz anlamda salladığımızda kartviziti çıkartıp göz ucuyla okuduktan sonra çiçekle beraber kenara koydu.

"Hiç hoşlanmıyorum böyle şeylerden ya. Sen kim oluyorsun da benim kıyafetime karışıyorsun. Bu da yavaş yavaş rengini göstermeye başladı sanki."

"Değil mi ya" dedim sayıklarcasına "eskiden hiç böyle şeylere karışmazdı. Sadece ağzının içine bakardı. Rahatsız etmemek için elinden geleni yapardı."

"Şimdi ilişkiniz ilerledikçe kendini söz sahibi sanıyor herhalde."

Pelin çenesini dik tutmaya devam ederek kararlı ifadesini bozmadan konuştu. "Valla ne sandığı umurumda değil. Bir daha böyle bir şey yapmaya kalksın, kendisini kapısının önünde bulur. Şu an bile düşünmüyor değilim ayrılmayı. Sıkmaya başladı artık."

Buket kendini tutamadan kahkaha attı. "Yani erkolara her zaman karşıyım ama sen de çocuk daha ilk defa bir şey dedi diye ayrılmazsın be Gülben! Abartma."

"Biliyorsun Buket." Dedi kararlı ifadesiyle. "Kırmızı çizgim benim bunlar. Geçen sene hatırlamıyor musun Atalay erkek arkadaşlarımla gece mekâna gidiyorum diye tek bir şey söylemişti, hemen hayatımdan çıkartmıştım." Pelin gerçekten de biraz fazla bağımsızdı. Fazla erkek arkadaşı olmasa da olanlarla da bu yüzden ayrılıyordu. Kendisi de kıskanmıyordu etmiyordu. Sevgililik dese de aslında sevgililik de değildi onunki yanında erkekler saygı duruşunda gibi dururlardı. Dizlerini bile değdirmemek için dikkat ederlerdi öyle ayar çekerdi.

"Valla bilmiyorum Pelin ya senle de iş zor. En azından ben bu tarz saçma şeylerle uğraşmamak için kimseyle sevgili olmuyorum, öyle

yapmaya ne dersin?"

"Ne yapsaydım Buket ya? Görmedin mi Sertaç neler neler yaptı. Kaç zaman koştu peşimden? E beni rahatsız da etmedi, sınırlarına dikkat ediyor. Bir yandan ona da üzülüyorum ama bende bu kadarı var. İleride arıza çıkartışa keyfi bilir valla işim olmaz."

Cümlesini bitirdiğinde kafamı onaylar anlamda salladım. Sertaç hayatında uzun zamandır olsa da biz kendi aramızda takılırdık ve erkek arkadaşları genelde iletişimimize müdahil etmezdik. Bu yüzden onunla pek vakit geçirmemiştim ama göründüğü kadarıyla iyi birine benziyordu ve Pelin'e gerçekten de fazlasıyla değer veriyordu. Resmen onun gözünün içine bakıyordu.

Pelin fazla duygusal biri değildi. O yüzden ilerisi için ne olurdu bilmiyordum ancak ikisinin de iyiliğini istiyordum. Özellikle de Pelin'in.

"Bu salak Furkan da hâlâ bana yazıyor ya!" Diyerek telefonunun ekranını bize doğru çevirdi Buket. Geçen bahsettiği arsız arkadaşlarından birisiydi. Daha doğrusu Buket'in erkek olarak görmeyip çocuk gibi davrandığı ancak Buket'e yan gözle bakan tiplerden biri.

"E sana dedik o kadar çocuk seni yanlış anlayacak dikkatli davran diye!" Buket kimseyi erkek gibi görmüyordu. Onun için okuldaki çocuklar küçük çocuk gibiydi. Niyetini çok iyi biliyordum ancak o erkek müsveddeleri öyle anlamıyordu.

"Buket kabul et artık onların bir siki var!" Kendimi tutamadan söylendiğimde ikisi de önce afallamış, ardından kuvvetle kahkahayı basmışlardı.

"Ya sen manyak mısın ya?" Dedi hayretle kahkaha atarken. Gülerken gözleri yaşarmıştı.

"Ama gerçekten de öyle Buket Afra doğru söylüyor. Onlar senin kız arkadaşın değil. Bak bu da kaçıncı örneği anla artık ve ona göre

davran, arana mesafe koy."

"Yok ya daha tövbe zaten bu Furkan malından sonra. Salak mıdır nedir sürekli arayıp duruyor." Gerçekten de illallah etmiş gibi gözüküyordu.

Kızlarla biraz daha sohbet ettikten sonra telefonum çaldığında ekranda Yağız'ın ismini görmek nedense içimin titremesine sebep olmuştu. Soluğumu yavaşça bırakıp telefonu aldığımda kızlar dikkatle suratımı izliyordu.

"Ben bir konuşayım." Kalkacakken Pelin kolumdan tutup geri oturttu. Neden kalkıyorsun pardon?" Doğru söylüyordu. Sıkıntıyla oturduğumda Buket diretti.

"Bu akşam burada kalıyorsun Afra." Zaten bende aynısını söyleyecektim. Kaç saattir oturuyorduk ancak bana bir türlü yetmemişti. Daha fazlasına ihtiyacım vardı ve sanki kızlarla asırlardır kalmamışız gibi hissediyordum.

"Efendim Yağız?"

"Ne zaman gelip alayım?"

"Yarın."

Ahizenin ardında kısa bir sessizlik oluştu. Doğrulamak istercesine sordu. "Yarın mı?"

"Evet. Yarın. Kızlarla biraz daha vakit geçirmek istiyorum." Pelin'le Buket atmaca gibi suratımı izliyordu. Sanki alabileceğim en ufak bir yanıtta üzerime atlayacak gibilerdi. Nesöylersen söyle bu gece burada kalacağım ve kesinlikle eve gelmeyeceğim." Diye reddetmesineizin vermeden cümlemi yapıştırdığımda kısa bir sessizlik oldu.

"Yarın gelir seni alırım."

Aldığım karşılıkla kaşlarım yukarı doğru kıvrıldığında şaşırmıştım. "Tamam..." Dedim güçlükle ve telefonu kapattım.

"İyi bari buna bir şey demedi su aygırı." Dedi Pelin."

"Dağ ayısı ne olacak!" Buket de onu desteklemişti.

Kızlarla yemek yiyerek sohbetimize devam ettikten sonra salona geçtiğimizde cips kovalarımızla beraber televizyonun karşısına kurulmuştuk. "Ne yapalım bari korku filmi izleyelim mi?"

Gözlerimi devirdim. Bok vardı sanki korku filminde. Her şu lanet olasıca televizyonu açtıklarında bir korku filmi döndürüyorlardı. Aslında korkmuyor gibi davransak da korkuyorduk. Aynı zamanda da izlemeden edemiyorduk çünkü film bittikten sonra dalga geçmesi çok eğlenceli oluyordu.

Filmlerden birini açıp izlediğimizde bu seferki daha önce izlediklerimize hiç de benzememişti. Resmen betimiz benzimiz attığında dalgasına da olsa şaka yapamamıştık. Film gerçekten de çok korkunçtu.

Bembeyaz olan suratlarla hayretle birbirimize bakakaldığımızda sertçe yutkundum.

"Sadece bir filmdi. Kendimizi germeye gerek yok." Hızlıca kafamı sallayarak Pelin'i onayladım. Sanki benim onaylamamla dediğini tasdiklenecek, gerçekten de korkmayacaktık. "Doğru söylüyorsun."

Birden masadan ses gelince aynı anda çığlık attık. Buket kahkaha atınca alttan masaya vurduğunu anlayarak yanımdaki yastığı kafasına geçirdim. "Geri zekâlı!"

"Buket!"

"Korkak tavuklar sizi! Sadece bir film değil, birçoğu gerçek. Bizim bir yakınımızın yakınına da olmuştu. Adam bir gün hamama

gitmiş, hamamın içerisindeki adamlar çok ters bakıyormuş." Dedi ve iri gözlerini belerterek büyücü kadınları andırıyor gibi sesine esrarengiz bir hava katarak devam etti. "Böyle pis pis bakıyormuş işte. Yakının yakını pek korkmuş. Sonra etrafa bakınıp adamlara geri dönünce bir de ne görsün!" Dedi hayretle yakınarak.

Kalbim teklemeye başladığında midem karıncalanıyor, kulaklarım uğulduyor, elim ayağım buz kesiyordu. "Ne görmüş?" Diye sordum korkuyla.

"Bütün adamların elleri ayakları ters olmuş!" Pelin'le beraber dudaklarımızdan korku dolu bir yakarış koptuğunda bundan daha da beslenerek hararetle anlatmaya devam etti. "Korkudan bayılacak gibi olmuş sonra can havliyle kendini dışarı atıp görevli! Görevli! Diye bağıra bağıra hamamda koşturuyorken birine rastlamış sonra ne görse beğenirsiniz?"

Pelin korkarak sordu "ne gördü?"

"Görevlinin de elleri kolları tersmiş!" Başım ağrımaya başlamıştı. Ağlamaklı ses tonumla korkarak bağırdım. "Yeter ya ne olur adam artık hamamdan çıksın!" Buket ürkütücü ifadesiyle bakmaya devam edince merakıma yenik düşemedim. "Söylesene ya! Adama ne oldu!"

"Can havliyle oradan kaçmış, olanları önüne gelen herkese anlatmış sonra da aklını kaybetmiş."

"Vah vah, zavallı adam..." Dedim acı çekerek ardından Buket daha da heveslenip devam etti.

"Ben hamama küçüklüğümden beri gidiyorum!" Dedi Pelin korkuyla.

"Korkma Pelin." Buket yanında oturan arkadaşının sırtını sıvazlayarak sakince devam etti. "Onlar sadece hamamlarda olmazlar evlerde de olur. Kendilerinden bahsedildiğinde sessizce oturup böyle

izlermiş." Deyip gözlerini kocaman açıp kilitlendiğinde kendime engel olamadan bağırdım.

"Ya Buket ya salak mısın!" Bu nasıl bir teselliydi böyle! Resmen ödümüzü kopartmıştı ya!

"Yeter ya sus artık!" Pelin de dayanamadığında birden ışıklar kesildi.

Pelin'le beraber aynı anda çığlık attık. Neye uğradığımı şaşırdım. Öyle bir korkuyordum ki nefes nefese kalmıştım. "Ne oluyor be!" Korkudan Pelin'e sarıldığımda titreyen sesiyle bağırdı. "Buket! Işıkları sen mi kapattın?"

"Saçmalama Pelin! Buradan nasıl kapatabilirim? Müfettiş Gadget miyim ben?"

"S-siz kapatmadıysan kim kapattı!" Diye bağırdım korkudan ağlarken. Buket! Sen yaptın değil mi? Yeter bu kadar ama şakanın da bir dozu var. Aç şu ışığı!"

"Ulan deprem olsa benden bileceksiniz ya siz ne fenasınız. İnsanın adı çıkmasın gerçekten. Bir çıkartmışsınız Buket 9'a indirmezsiniz 8'e."

"Of tamam ya!" Dedim zifiri karanlığa bakarken korkarak devam ettim. "Boş yapacağına kalk da aç şu ışıkları."

"Enaa! Ne! Ben buradan siksen kalkmam." Dediğimde Pelin'in koluna daha çok sarıldım. O anda aklıma gelen dehşet düşünceleriyle dikkatle göremediğim Pelin'i inceledim. "Pelin, bu sensin değil mi lan?" Resmen üç buçuk atıyordum.

"Benim kanka." Deyince sertçe yutkunarak ellerini kontrol ettim.

"Elin ayağın düz değil mi?"

"Düz düz. Ya senin?"

Kuruyan boğazımı güçlükle ıslattım. "Düz."

Buket kahkaha attı. "Benim ters!"

"Of sus ya! Boş yapacağına kalk şu ışığı aç!" Pelin de benim gibiydi. Yerinden kalkabilecek gibi değildi.

"Hee! Nah kalkarım. Kalkayım da sonra o çok izlediğimiz filmlerdeki ilk fedai gibi hemen öleyim değil mi? Kim yüzünden? Sizin gibi ciğeri beş para etmezler yüzünden!"

"Ya bu durumda bile hakaret edip kurgu yapıyor ya!" dedim hayretle.

"Ya Buket! O kadar rahat konuşuyorsan kalkıp ışığı da açabilirsin."

"Hayatta kalkmak siz gidin."

"Of ya ben daha fazla dayanamayacağım." Deyip korkarak kucağımdaki telefona sarıldığımda şarjım çok az kalmıştı.

"Afra şunun ekranını etrafa tutma karşıma bir şey çıkacak diye ödüm kopuyor!" Deyip eliyle kısınca sertçe yutkunup Yağız'ı aradım.

"Ne yapıyorsun be kimi arıyorsun?" Diye bağırdı Buket.

"Ne yapacağım Yağız'ı arıyorum. Gelip beni buradan alsın. Daha da sizinle korku filmi izlersem iki olsun!"

"Of saçmalama ya rezil mi edeceksin sen bizi! Beş yaşında çocuk muyuz sanki?"

"O zaman kalk ışığı aç!" Diye bağırdığımda telefon hâlâ çalıyordu.

"Hayatta kalkmam!"

"O zaman kes sesini!" Pelin'le beraber aynı anda bağırdığımızda telefon açılmıştı.

"Yağız!" Dedim titreyen bir sesle.

"Afra? Ne oldu?" Sesi öyle uykuluydu ki belli ki onu yeni uyandırmıştım.

"Yağız beni gelip alır mısın?" Kısa süreliğine karşılık gelmemişti. Ardından hızla afallamasını atıp hırsla sordu. "Ne oldu bir şey mi oldu!"

Bu kadar tedirgin olmasını beklemiyordum ancak bahanem de çok saçmaydı. Benimle dalga geçer miydi ki? Alt dudağımı dişlediğimde ahizenin ardından şiddetli kıpırtılar geliyordu. Anlaşılan Yağız hemen kalkmıştı ve buraya gelmek için hazırlanıyordu.

"Ya yok ciddi bir şey olmadı da ben şey..."

Duraksadı. Belki de rahatlamıştı. "Ne oldu Afra?"

Sertçe yutkundum. Aferin sana geri zekâlı Afra. "Şey korku filmi izledik de ben biraz korktum. Gelip beni alır mısın?" Ahizenin ardından tekrardan bir sessizlik oluştuğunda belki bir kahkaha beklemiştim, belki de saçmalamamı gerektiren bir cümle ve kapanış. O hiçbirini yapmamıştı. Beni yanıltmıştı ve yalnızca o cümleyi kurarak telefonu kapatmıştı.

"Bekle beni gamzeli, geliyorum."

KRİSTAL

Kitaplarımla ilgili ulaşabileceğiniz her türlü bilgi için instagram: suleeterzi

16.BÖLÜM "KORKU FİLMİ MAĞDURLARI"

KEYİFLİ OKUMALAR

"Bekle beni gamzeli, geliyorum."

Yağız'ın kendinden emin çıkan sesini işitmek korkumu çok azıcık da olsa dindirmişti. En azından buraya gelecekti ve şu korku filmi saçmalığına bir son verecektim.

"İnanamıyorum sana Afra ya! Satıcısın kızım sen!"

"Sus Buket ya! On saat konuşacağına kalkıp da ışığı açsaydın." Küfrederek ayağa kalkıp duvara doğru ilerlediğinde bize sayıp sövmeye devam ediyordu. "Başlayacağım size de korku filminize de korkunuza da! Manyak mısınız nesiniz ya!" Ardından çığlık attığında görmesem de geri çekildiğini hissetmiştim.

"Ne oldu Buket ya ne oldu!" Diye bağırdım.

"Işık açılmıyor! Yani açılıyor da yanmıyor! Etraf karanlık!"

Pelinle birbirimize sarılarak tepiniyor, çığlığımızı iyice coşturuyorduk. Birden ortalığın aydınlanmasıyla gözlerimi kırpıştırdım. Kısa süreli de olsa gözlerim karanlığa hemen alışmış, aydınlık canımı yakmıştı. Buket ışığın anahtarının hemen önünde duruyor, göğsünün altında bağladığı kollarıyla hayretle bize bakıyordu. İri gözlerini devirdi. "Siz gerçekten de salaksınız!" Tekrardan koltuğa geçip oturduğunda ışık açılmıyor diye şaka yaptığını anlamam biraz uzun sürmüştü.

Korkudan kısa süre içerisinde öyle çok çarpık düşünce zihnime ihtilal etmişti ki algılamam biraz zaman alıyordu. Bir süre sonra kapı çaldığında Buket gıcıklık yaptığı için Pelin'le koşarak gidip açmıştık.

Aralanan kapıdan o sağlam bedenini gördüğüm an mideme kramplar girmeye başlamıştı. Gözlerim irice açıldığında yanaklarımın ısındığını hissettim. Biraz uzamış saçları dağınık olan eşofmanlı Yağız çok tatlı duruyordu. Arkasından Buğra çıktığında şaşırmıştım. Onun gelmesini beklemiyordum.

"Gidelim gamzeli." Dediğinde içeriden Buket'in böğürmesi duyuldu.

"Hemen gidiyor musun Afra ya!" Tabi, eşantiyon Buğra'yı görmediği için o şekilde konuşmuştu. Biz garip bir ifadeyle ona bakıyorken açıklama gereği duymuş olacak ki omuzlarını kaldırıp indirdi. "Yağız da kalıyordum. Birden kalkınca bende gideyim dedim." Sertçe yutkunarak Pelin'e döndüğümde sıkıntıyla soluyordum. Onları eve almak isteyecek miydi?

Varla yok arasında kafasını salladı. "Bir kahve içer misiniz?" İçten içe korkusunu atamadığı için belli ki gelmeleri onun için de iyi olmuştu. Geri çekildiğimizde içeri girecekken arkalarından Berat'ı gördüm. Suratımdaki şaşkınlığı fark edince neşeyle şakıdı. "Kambersiz düğün olmazdı değil mi?" Dedikten sonra içeri herkesten önce daldığında Yağız'la beraber geride kalmıştık.

"İnekli pijamaların çok yakışmış." Yakıcı sesini duyunca irkilerek ona döndüm, bakışlarım buz kesmişti. Ardından çenemi eğip kaşlarımı kaldırarak giyindiğim bol, dil çıkaran ineklerin olduğu pijamama baktım. Fazla çocuksu ve evet, berbattı. Utanarak yere baktığımda devam etti. "Bundan sonra sana sıçan yerine inek mi demeliyim?"

"Sadece onun duyabileceği bir ses tonuyla sessizce mırıldanarak koridorda ilerlemeye devam ettim. "Aslında seni sembol etmesi için öküz olan pijamamı giyecektim ama bulamadığım için ondan sonraki büyük baş hayvan olarak inekli olanı giydim."

Ve evet. Kesinlikle ben de bir gol atmıştım.

Hayvani bir şekilde sırıttığında ürperdim. Ardından kafasını bana doğru yaklaştırarak sesini daha fazla kıstı. "Üzerinde olmam için pijamalarla kendini avutmana gerek yoktu. Söyleseydin bunu seve seve yapardım."

Gözlerimi defalarca kez kırpıştırmaya başladığımda yediğim lafı büyüklüğünden dolayı bir türlü hazmedemiyordum. Ona baktıktan sonra burnumdan soluyarak tısladım. "Terbiyesiz!"

Hep beraber salona girdiğimizde tüm bu olanlardan habersiz olan Buket elindeki cips poşetini ağzına dayamış kırıntıları yutmaya çalışıyorken bizimle göz göze gelmişti. Ardından bakışları irileşti ve öksürerek poşeti ağzından uzaklaştırıp boğazını temizlemeye devam etti.

Berat Buket'in üzerinde otlanan koyunları olan pijamasını görünce ufak bir kahkaha attı. "Beyler yolu karıştırmışız burası hayvanat bahçesi!" Buket hararetle öksürmeye devam edince ona doğru koşturdu.

"Helal çingene helal!" Berat yanına gidip sırtına vurmaya başladığında bir türlü kendine gelemiyordu. "Korkma kız bitirmeyeceğiz cipslerini." Ağzından paketi çektiğinde gözleri kızarıp dolmuştu.

"Senin ne işin var burada?"

Berat altındaki Gaffur pijamasını umursamadan kollarını göğsünün altında bağlayıp Buket'e çapkın bir bakış attı. "Kızlar korkmuş dediler geldik. Hem bir kahve yaparsın fena mı olur?" iş atmıştı resmen.

Buket hayretle bize döndü ve ardından gözlerini devirerek yerinden kalkarak ona laf soktu. "Bunun eşek anırması filmden daha korkutucu." Tam da o sırada Berat onun kalkışını izliyordu. Yanından geçerken omzuyla omzuna vurdu. "Basenlerin çıkmış Buket dikkat et."

"Berat!" Pelin'le aynı anda bağırdığımızda sırıtarak koltuğa oturdu.

"Tamam ya bir şey demedik. Türkiye'nin Beyonce'u olacak işte ne güzel fena mı?"

"Sende biraz daha konuşursan ağzınla çenen yer değiştirecek haberin olsun."

Ardından bakışlarım Pelin'le beraber Buğra'yı bulduğunda ne yapmaya çalıştığını anlam verememiştim. Pelin'in pijamasının göğüs kısmına bakıyordu. "Ne bakıyorsun?" Dedi Pelin ters bir tavırla.

Buğra daldığı rüyadan yeni uyanmış gibi silkinerek kafasını salladı. "Sadece pijamandaki tavuklar ne yemeye çalışıyor onu anlamaya çalışıyorum."

Suratım iyice kızarmıştı. Bu deli kaçkını pijamalarımızla resmen rezil olmuştuk.

"Yemiyor! Ağzında yavrularını taşıyor görmüyor musun?" Pelin ülkesini savunur gibi pijamasını savunduğunda şimdiden ortalığın bu kadar kızışmış olmasına hayret ediyordum. Üçümüzün bir araya gelmesi gerçekten de iyi şeyler doğurmuyordu.

Buğra ellerini teslim oluyormuşçasına havaya doğru kaldırdığında Yağız'la beraber koltuğa oturdu. Yerdeki dağınıklığı hızlıca toparlayarak sayıkladım. "Siz bekleyin, biz kahveleri yapar geliriz."

Kızlarla beraber odadan çıktığımızda Berat arkadaş üç kahveyi üç kişi yapmamıza takılıyordu.

Kızlar içeri geçince erkekler salonda kalmışlardı. Buğra kendisine itiraf etmediği merakıyla beraber kafasını çevirip evi inceliyordu. Burasının Pelin'e ait olduğunu Yağız dan öğrenmişti. Onunla kalıyorken gecenin köründe birden Afra'yı alacağını duyunca merakına yenilmiş, buralara kadar gelmişti.

Berat ise iş olsundu. Seviyordu Buket'e takılıp dalga geçmeyi. Arkadaşları da hazır çıkıyorken iki eğlenip geri dönecekti.

"Bu Berat andavalı neden geldi ya!" Buket beline yerleştirdiği elleriyle ayakta dikildiğinde Afra kahveleri yapıyor, Pelin servisleri hazırlıyordu.

"Ne bileyim Buket ya onlar da bizim gibi götle don gibi beraber takılıyorlar demek ki!" Diyerek hayıflandı Afra kahve makinesinin yanında ayakta dikilirken.

Pelin soluğunu sıkıntıyla bıraktı. "Neyse. O saçma korku filminin etkisinin üzerine üçünün gelmesi iyi oldu. Enerjim dağıldı anında."

"içinin gilmisi iyi ildi mi?" Dedi Buket dişlerinin arasından abartıyla homurdanarak. "Sertaç'ın kulağına bu saatte erkekleri evine buyur edip kahve yaptığın giderse ne olacak? Hiç çekinmiyor musun?"

Bu eleştiri Pelin'i çok sinirlendirdi. "NE saçmalıyorsun ya Afra'nın misafirleri onlar. Bu ev benim kadar Afra'nın da. Ayrıca içeride bir erkek göremiyorum ben biri sahte enişte diğerleri de onun yaverleri." Nefes nefese sözünü tamamladığında kapının eşiğinde dikilen uzun boylu sarışın adamla göz göze gelmişti.

Pelin'in mücevher gibi parlayan gözlerinin arkaya bir yere sabitlendiğini gören kızlar meraklanarak omuzlarının üzerinden geriye bakmışlardı.

Buğra'yı görünce Afra alt dudağını dişledi. Resmen dedikodusunu yapıyor gibi gözükmüştü ve çok utanmıştı. Eğer kapıdaki Berat olsaydı Buket'in umurunda bile olmayacaktı ancak Buğra ona göre çok daha ağır olduğu için bu şekilde yakalanmaktan dolayı biraz çekinmişti.

"Bir şey mi istedin Buğra?" Diye sordu Afra kül gibi olan ifadesiyle.

Buğra bakışlarını Pelin'in üzerinden çekmeden gülümsedi. "Su alacaktım." Pelin'in yanındaki tezgâhta duran sürahiyi görünce bir şey söylemeden o tarafa doğru ilerlediğinde kızların hepsi dikkatle onu

izliyordu. Raftan bir bardak alıp yavaşça doldurmaya başladığında kafası öne doğru eğilmiş, sarı saçları Pelin'e doğru inmişti.

Bardak dolunca sürahiyi tezgâha bırakıp Pelin'e baktı. "Bir dahakine içinin almadığı insanları evine alma olur mu?" Ardından bardağı kafasına dikip suyu neredeyse tek seferde bitirdiğinde nefes nefese ağzını kapatıp ıslak dudaklarıyla Pelin'e tekrar bakmıştı. "Nezaket sahibi gibi değil de daha çok kibirli duruyorsun." Ardından tip tip bakarak bardağı bırakıp mutfaktan normal bir hızla çıkıp gittiğinde hızlar arkasından bakakalmıştı.

Afra utanç karışımı gerginliğiyle öylece bakarken ağzını kapatıp sertçe yutkundu.

"Az önce ne oldu öyle?" Dedi Buket hayretle. O kadar kısa süre içerisinde gerçekleşmişti ki anlayamamıştı ne olduğunu.

Pelin'in bakışları öfkeyle parladı. "O bana kibirli mi dedi?"

"Gerçekten de buna mı takıldın Pelin?" Diye sordu hayretle Afra. "Resmen arkalarından atıp tutarken yakalandık çok utandım ya. Bir de misafir hani sonuçta hiç iyi olmadı bunları duyması."

"Aynen yazık günah ya." Buket'in Berat'a tutmayan vicdanı Buğra'ya tutmuştu.

"Sus be sende. Günah diyene bak kaçtır ötekini itin götüne sokup sokup çıkartıyorsun. Bir de bana laf atman yok mu?"

"Diğeri?" Dedi şaşırarak. Ardından oyuncu tavrıyla sordu. "Yanlarında getirdikleri finodan bahsetmiyorsun değil mi?"

Afra gözlerini devirerek aralarına girdi. "Allah aşkına susun ya yine rezil mi edeceksiniz bizi? İnsanlık ettik kahve ikram edeceğiz işte. Gideceğiz zaten birazdan ayıptır ya misafirler."

Arkadaşlarının hatırına susup işlerine koyulsalar da Pelin kendi evine gelip de yine kendisine posta koyan adama içten içe kinlenmişti.

Erkekler içeride oturmaya devam ediyorken Berat o an fark etti bacaklarındaki Gaffur pijamasını çekiştirerek kendi kendine söylendi. "Annem almış ya" ardından gülerek kafasını arkadaşlarına kaldırdı. "Kızların içinde fiyakamı bozdu ya gördünüz mü?"

Afra elindeki tepsiyle beraber içeri girdiğinde arkadaşları da suratsız bir şekilde arkalarından geliyordu. Berat keyif alarak bu fırsatı kaçırmadı. "Gerçi Afra yengem, Pelin dünya ahiret bacım, Buket de biladerim sayılır. O yüzden sorun değil."

Pelin boş bulunarak bilader kısmına gülecekken kendini son anda durdurup suratını asarak önlerine küçük masa çekti.

"Çek be şu Gaffur pijamalı ayağını!" Buket elindeki çerez çikolata tabağını koymak için gelecekken uzattığı ayağının önünde kalmıştı. "Sende anca Gaffur olurdun zaten." Deyip tabağı bırakıp geri çekildiğinde Berat sırıttı.

"Senden de bana Aslı değil de anca Burhan olur Buket. Çok güzel bir takım olduk seninle." İşaret ve orta parmağını kendi gözüne tutup ardından Buket'i gösterdi. "Ölümüne kankayız."

Genç kız tiksinircesine dudaklarını kıvırdı "sen benimle hiçbir şey olamazsın." Resmen bu çocuk dişil enerjisini alıp sömürmüştü. Burhanda neyin nesiydi? Tamam Buket espritüel ve herkesin anlaşıp gülüşebileceği bir kızdı ancak bilader falan da fazla oluyordu.

Pelin elinin ucuyla masayı Buğra'nın önüne çektikten sonra burnundan kıl aldırmaz tavrıyla doğrulurken sarışın adam onun suratına bile bakmamıştı. Bu detay genç kızın gözünden kaçmamıştı ve ona daha fazla sinir olmuştu.

En son kahvelerini içip Afra'yla beraber kalkacakken Berat yanlışlıkla kumandaya basmıştı. Birden oynayan cinli filmden gelen çığlıkla neye uğradığını şaşırdığında kızların ödü kopmuştu habersiz yakalandıkları için.

"Ay!" Afra birden yanında duran Yağız'ın koluna yapıştığında filmdeki kadın cinnet geçirerek bağırıyordu. Berat son dakika akıl edebilmiş olacaktı ki koltuktaki kumandayı alarak filmi durdurdu.

"Kızım siz manyak mısınız ya? Ne izliyorsunuz böyle?" Aşırı komiğine gitmişti. Buğra da şaşırmıştı. Daha öncesinde takıldığı kızlar hiç böyle filmler izlemezdi. Garip bir ifadeyle kızlara baktığında Afra sakinleşince elindeki fazlalığı hissetti. Yağız'ın elini tutuyordu...

Ardından çekinerek bırakacakken Yağız bırakmamıştı. Garip ifadesiyle suratını kaldırıp genç adamın yüzüne baktığında nefesi kesilmişti. Nasıl da sıcacıkta avucunun içerisindeki el... Nasıl da kuvvetliydi parmaklarının aralarından uzanıp sarılan parmaklar...

"Arada değişiklik iyidir." Dedi Buket çenesini dik tutarak.

"Ne değişikliği kız" Berat çenesinin ucuyla televizyonda donmuş halde duran içinden cin çıkartan kabarık saçlı kızı işaret etti. Her aynaya baktığında görüyor olman lazım bu suratı, sana benziyor."

Buket bıkkınlıkla soluğunu verdiğinde yalandan gülecek hali bile kalmamıştı. Öyle bayatlamıştı Berat'ın esprileri onun için. "Sen ve sıfır beş yaş esprilerin bittiyse git artık gözünü seveyim." Dediğinde neredeyse yakalarını çekiştirecekti. Öyle illet olmuştu bugün Berat'a. Hayır her zaman sinir olduğu yetmiyormuş gibi bugün farklıydı. Çok daha itici gelmişti gözüne.

Yağız'la beraber evden çıktığımızda Buğra Berat'ın arabasına binmişti ve ikisi de evlerine gitmek için yola koyulmuşlardı.

Arabasının önüne geldiğimizde öylece durmaya devam ediyorken bacaklarıma çarpan rüzgarla beraber kafamı eğerek yavaşça sıkı sıkı duran ellerimize baktım. Bırakmamıştı. Ardından suratına baktığımda ifadesindeki sükûnet rahatsız hissettiriyordu.

Parmaklarımı yavaşça çözerek elimi kurtardıktan sonra bir şey söylemeyip arabaya bindiğimde tıpkı uslu kızlar gibiydim. Kendi tarafından geçip oturduğunda emniyet kemerimi bağlıyordum.

Arabayı çalıştırdığında çekinerek ondan tarafa doğru baktığımda çehresini izlemeden edemiyordum. En sonunda dayanamayıp aramızdaki sessizliği bozdum. "Bugün için teşekkür ederim." Tek kaşını kaldırıp bana yandan ufak bir bakış attı. "Sana ne olursa olsun akşam gelmeyeceğimi söylediğim halde suratıma bir kez bile çarpmadan gelip beni aldın. Bu hoşuma gitti."

Normalde bunun lafını kendisi yapsa direnir dikine giderek ona uyuz olurdum ancak bir kez dahi bahsini bile açmamıştı. Sessiz kalınca kollarımı göğsümün altında bağlayıp camdan dışarısını izlediğimde soluklarım bir türlü düzene girmiyordu.

Eve gelince vakit kaybetmeden içeri girdiğimizde onun yanındayken ve bu evde kalırken kendimi yine güvende ve rahat hissetmeye başlamıştım. Yukarı çıkıp koridordan ilerliyorken kendi kapıma yöneldiğimde kolumdan tutmuştu.

Adımlarımı durdurup yavaşça omzumun üzerinden ona doğru döndüğümde kehribar rengi gözleri sıcacıktı. Sorarcasına koluna baktıktan sonra tekrardan gözlerine döndüğümde tek kaşı yukarı doğru kıvrıldı. "Ne yapıyorsun?"

Gülümseyerek kafamı salladım. "Sorun değil. Artık korkmuyorum." Ardından yavaşça kolumu geri çektiğimde bakışları kısıldı.

"Sen neyden bahsediyorsun?" Ardından kafasını salladı. "Uykumu böldükten sonra öylece çekip gidebileceğini mi sanıyorsun?"

Sıkıntıyla alt dudağımı dişledim. Haklıydı adam ancak ne yapabilirdim? Bunun için elimden ne yazık ki bir şey gelmezdi.

"Gerçekten de kusura bakma. Seni rahatsız ettim o an düşünemedim işte."

"Aklına her zaman ben geleceğim Afra."

"Ne?"

"Birine ihtiyaç duyduğunda her zaman beni arayacaksın."

Gözlerimi devirdiğimde sevecen tutmaya çalıştığım ifademden eser kalmamıştı. "Sonra da böyle yüzüme vur değil mi?"

"Yüzüne vurmuyorum."

Ellerimi belime yerleştirerek hayretle sordum. "E ne yapıyorsun?"

"Uykumu böldüğün için beni uyutman gerektiğini söylüyorum."

"Ne!" Ben daha ne olduğunu anlamadan kolumdan tuttuğu gibi odasına götürdüğünde bağırarak ona vuruyordum. "Manyak mısın sen ya! Ne saçmalıyorsun! Küçük çocuk gibi davranmayı kes artık!"

Her şeyden bir çıkar sağlıyor, küçük çocuk gibi istediği her konuda direterek beni zorluyordu. Bunu daha fazla yapamazdı artık. Yatağının kenarında durduğumuzda nefes nefese kalmıştım. Göğüs kafesim hiddetle inip kalkıyorken gözlerimden ateş çıkıyordu sanki.

"Sadece uyuyacağız." Dedi haber verir gibi.

Gözlerimi devirdim. Ardından bahane sıralamak yerine keskin bir şekilde onu reddettim. "Bunu yapamam."

"Daha önce yapmıştın."

Gözlerim irice açıldığında neye uğradığımı şaşırdım. Bu adam cidden! Bu kadar pervasız olmak zorunda mıydı? Daha önce yapmıştın ne ya?

"Sen zorla yaptırdın!" Diye düzelttiğimde bana doğru bir adım atmıştı.

"Yine mi zorlamamı istiyorsun?" Sertçe yutkunarak bir adım geri çekildiğimde üzerime gelmeye devam ediyordu. "Bu gece yatağa tek başına girmeye korkmuyor musun?" Korku filminden bahsediyordu. Etkisinin sürüp uyumamı engelleyeceğinden.

Dilim damağım kuruduğunda hiçbir şeyin onunla aynı yatağa girmekten daha korkunç olmayacağını düşünüyordum. "Hayır. Korkmuyorum artık geçti."

Adımları durdu ve soluğunu bıkkınlıkla vererek suratıma bakmayı sürdürdü. "Ve ben odama geçiyorum. Sana da iyi geceler dilerim." Deyip odadan çıkacakken sesini işitmemle adımlarımı durdurdum.

"Afra." Yavaşça omzumun üzerinden dönerek keskin çehresine baktığımda midemdeki kramplar bir türlü durmuyordu. "Korkarsan eğer yanıma gel." Kaşları yukarı doğru kıvrıldı ardından da kendinden emin sesiyle devam etti. "Seni o gün ki gibi kollarımda uyuturum."

Bakışlarımı kırpıştırarak önüme döndüğümde nefes nefese kalmıştım. Cevap verecek cesareti bile bulamadan dışarı çıkıp koşturarak odama girdiğimde kafayı yiyecek gibi olmuştum.

Sertçe yutkunarak yatağıma oturduğumda aklımda son söyledikleri yankılanıyordu. Kafamı hızla onaylamaz anlamda salladım. "Benimle kesinlikle dalga geçiyor. Ya da oynuyor. Ne bileyim ikisi de hemen hemen aynı şey."

Elimle suratımı sıvazladığımda yanaklarımın ısısı beni dehşete düşürmüştü. Ben resmen yanıyordum. Ardından ürpererek karanlık odada gezdirdim bakışlarımı ve hızla kalkıp ışığı açtım. Arada bir kadının sureti aklıma gelerek sırtımın karıncalanmasına sebep oluyordu sanki her an bir yerden çıkacak, elime koluma dokunarak beni bağırtacaktı.

"Bu böyle olmaz." Diyerekten kendi kendime sayıkladıktan sonra yatağıma girip yattığımda bakışlarımın ışığı açık kalmıştı. Her ne kadar koksam da tabi ki yanına gitmeyecektim. O çok daha korkunçtu ve aynı zamanda da yan odada olduğunu bildiğim varlığı bana fena halde güç veriyordu.

"Zaten bir şey olursa bağırırım Yağız hemen gelir ki yanıma." Kendi kendimi ikna etme çabalarına girmişken yine kendime kızdım. "Saçma sapan konuşma Afra, ne olacak sanki? Alt tarafı bir film izledin ve

biraz etkisinde kaldın. Yarına hiçbir şeyin kalmayacak ve sen şimdi de çok güzel idare edeceksin."

Kendime telkinler vererek korka korka gözlerimi yumduğumda o gece uyumam gerçekten de pek de kolay olmamıştı.

****

Ertesi sabah olduğunda dün yediğim cipslerden dolayı damağımdaki pis tatla güne başlamak zorunda kalmıştım. Suratımı buruşturarak birkaç başarısız denemenin ardından yatağımdan yuvarlanarak kalkıp banyoya girdiğimde suratımı ne kadar yıkarsam yıkayayım bir türlü ayılamıyordum.

Savsak adımlarla banyodan çıkıp koridorda yürüdüğümde etraf sessizdi belli ki Yağız çoktan gitmişti. Aşağı kata geldiğimde birden tuhaf sesler işitmeye başlamıştım. Sessiz kalarak dinlemeye devam ettiğimde ne olduğunu anlayamıyordum. Kısa süre içerisinde merdivenleri inmeye devam ettiğimi daha öncesinde hiç görmediğim bodrum kata geldiğimi gördüm.

İrice açılan gözlerle dar koridora baktığımda yukarıdan boğuk gelen ses tekrarladı, dikkat kesildim. Sert bir cisme vuruluyordu sanki. İfadem panikle dağılmıştı. Yağız yoktu ve ilerlemeye devam etmem ne kadar doğruydu? Yine de gitmeden edemiyordum. Edemiyordum çünkü ne olduğunu görmem, korkumu ortadan kaldırmam gerekiyordu. Kapının önünde kaldığımda geri dönmeyi düşündüğüm sırada içeriden gelen düzensiz nefes sesleri gözlerimi belertti.

Gürültü giderek artmaya devam ettiğinde elimi kulpa atarak kapıyı korkarak araladığımda kafam boşluktan içeri sarkmıştı ve o anda tekrardan yutkunmak zorunda kalmıştım.

Geniş bir odaydı içeride bir adet ikili koltuk, küçük buzdolabı ve adını bilmediğim bir sürü alet bulunuyordu. Ağzımın açık kalmasını sağlayan görüntü ise kum torbasını durmadan yumruklayan bir adet Yağız Sönmez'di.

Altına giyindiği diz hizasındaki şortun beli öyle gevşekti ki sanki neredeyse yere düştü düşecekti. Bakışlarım belindeki çamaşırının kalın lastiğini geçerek çıplak sırtını bulduğunda her hareketinde kıpırdayan eklem yerleriyle beraber oynayan kasları gözümü alıyordu. Kaslarını sıkıyor, yumruklarını atik hareketlerle sıraladıktan sonra ileri geri hareketler yaparak tekrar öne atılıyordu. Torbanın üzerine vurmaya devam ederken bana doğru döndüğünün farkında bile değildim.

Göz göze geldiğimizde ne halt yediğimi anlamış, öylece kalakalmıştım. Yumrukları anında kesildiğinde soluk soluğaydı.

"Ne kadardır orada dikiliyorsun?" Kendimi sapık gibi hissetmiştim. Ağzımı kapatarak kafamı salladım. "Ye-yeni geldim." Tek seferde konuşamadığım için dilimi kesmek istemiştim. Ben kekelediğim için sırıttı hayvan. Ortamdaki enerjiyi bozmak için daha güçlü çıkacağına inanmak istediğim sesimle konuştum.

"Hep burada mı spor yaparsın?" Kafasını salladı. "Genellikle." Ardından çenesinin ucuyla etrafı gösterdi.

"Artık sende yapacaksın." Dediğinde bunun ani gelişen bir düşüncesi olmadığını anladım. Daha öncesinden ayarlamıştı ve ansızın karşısına gelince de söylemişti. Sebebini anlayabiliyordum. Yağız güçlenmemi istiyordu. Cüneyt gibi pisliklere karşı gücümün o yokken yetmesini istiyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırarak önündeki kum torbasına doğru yaklaşmaya başladım. "Vurabilir miyim?"

Eldivenlerini çıkartıp bana doğru tutunca alıp dikkatlice giyindiğimde çenesinin ucuyla kum torbasını işaret etmişti. Yanağımın içini dişleyerek tüm gücümü sağ kolumda toplayıp elimi yumruk yaparak kum torbasına geçirdiğimde canımın acımasıyla yüzümü ekşittim. "Of!" İstemsizce bağırdığımda yaklaşarak elimi avuçlarının arasına alıp bileğimi, parmaklarımı inceledi. Can havliyle suratını izliyorken tüm dikkatini bana vermesi midemi kıpırdatmıştı. Ardından bir sorun olmadığına inanmış olacaktı ki arkama geçerek iki elimi de avuçlarının içine aldı.

Sertçe yutkunarak kendimi önümde sadece bir tane kum torbasının olduğuna ikna etmye çalıştım. O hemen arkamdayken iki hatta biraz daha boş baktığımda üç tane görüyordum. Bedenimi kuvvetli bir elektrik akımı sarmaya başladığında voltajın yüksekliğinden dolayı öleceğimi düşünüyordum. Onun hemen yakınımda olması gerçekten de sakin hissettirmiyordu. Nemli göğsü sırtıma değiyorken dudaklarını saçlarımın arasından sıyırarak kulağıma doğru tutup sakince konuştu.

"Bileğinin acımaması için dikkat ederek vurursan canın daha fazla yanar." Parmaklarını ellerimin üzerinde hareket ettirerek belirli bir açıda tuttu. "Bu şekilde dursun. Tüm gücünü tek yumruğunda topla ve karşında sanki bu hayattaki en nefret ettiğin insan varmış gibi düşünerek vur."

İstemsizce gülümsedim ve kafamı yavaşça geriye doğru çevirdiğimde o keskin kehribar rengindeki gözleri görmek dengemi sarsmıştı. Yine de afallamadan tek seferde konuştum. "Arkamdayken seni nasıl karşımda hayal edeceğim?" Tabi ki gerçekten de o nefret edilesi insanlarla alakası yoktu. Yine de bunu söylemek istemiştim. Belki de biraz da tepkisini merak etmiştim.

"Evet. Arkandayım, hadi vur." Söylediklerime takılmadan konum bildirdiğinde nefeslerim iyice düzensizleşti. Varlığı dikkatimi dağıtıyorken ben kum torbasına nasıl odaklanabilirdim ki? Ardından ellerini çekip bir adım geri çekildiğinde beni izlemesi bile gerilmeme sebep oluyordu. O bakarken nasıl yapacaktım? Gereğinden fazla zaman kaybettiğimi fark edince son söylediklerini hatırlamaya çalışıp bir yumruk attığımda tarifi işe yaramıştı. İlk attığım yumruk gibi bileğim acımamıştı. Sadece o bilinçsiz yumruğun hafif ağrısı vardı.

"Tekrar." Erkeksi tınısını işitince derin bir nefes aldım ve vuruşumu gerçekleştirmek için söylediği gibi elimi kaldırdım.

KRİSTAL

Kitaplarımla ilgili ulaşabileceğiniz her türlü bilgi için instagram: suleeterzi

17.BÖLÜM "DUYGUSUZ HAYVANIN TEKİSİN!"

Görsel Afra

□□

BİLGİLENDİRME: KARANLIĞIN İNCİSİ en az iki sezon sürecek bir macera üç olabileceğini de ön görüyorum bu arada. İlk sezonun yarısından fazlasını bitirdiğimi haber vermek istedim. Yaklaşık 28.864 kelimelik konumuz kaldı bölüm uzunluğuna göre sayısı değişebilir o yüzden şu bölümde sezon arasına gireceğiz diyemiyorum şu an ileride daha net bir tahmin yürütebilirsem sizlerle de paylaşırım, sevgilerle...

17.BÖLÜM "DUYGUSUZ HAYVANIN TEKİSİN!"

"Tekrar"

Derin bir nefes alarak söylediği gibi yumruğumu torbaya indirdiğimde diğer elimle de benzer bir vuruş gerçekleştirmiştim.

"Aferin." Saç diplerime vuran soluğunu hissettiğimde tüylerim diken diken oldu. Harcadığım efordan dolayı soluk soluğa kalmıştım. "Haşin kızım benim." Sahiplenircesine söylemesine mi yoksa bana haşin demesine mi daha fazla takılmalıydım bilmiyordum. Bildiğim te bir şey vardı o da kesinlikle soluklarımı kestiğiydi.

Gözlerim öyle irice açık kaldığında hızla silkelenerek suratımı ona döndüğümde ifadesindeki o keyif dolu hal kafamı karıştırmış, daha fazla şaşırmama sebep olmuştu. Gerçekten de keyif alıyordu.

Suratımı buruşturdum. "Ne diyorsun ya?" Kehribar rengi gözleri o kadar yakın ve sarıydı ki aklımı bulandırıyordu. "Tuhaf tuhaf

konuşma." Bir adımla üzerime geldiğinde panikle geri çekildiğimde bakışlarımdan uyarı dolu kıvılcımlar çıkıyordu.

"Neden bu kadar tedirginsin?"

Kızgın gibi gözükmek istediğim için kaşlarımı çattığımda sırtımı dikleştirdim. "Tedirgin falan değilim."

Başparmağı göğüs kafesimin altını bulduğunda diğer dört parmak sırtıma doğru kaymıştı. Mümkünmüş gibi gözlerim daha da irileştiğinde nefes almayı unutmuştum sanki. "İki adım öteden bile duyabildiğim kalbin öyle demiyor ama?"

Dilim damağım kuruduğunda sanki o tek parmağıyla bedenimde susturucu düğmemi bulmuştu ve oraya basmaya devam ediyordu ve o basmaya devam ettiği süre boyunca ben konuşmak bir yana kıpırdayamayacaktım bile. İstemsizce çektiğim karnımı içeride tutmaya devam ederek belimdeki elini sertçe kavrayarak aşağı doğru bıraktığımda bu sefer gerçekten de kızgın bakıyordum.

"Neden bu evde bulunduğumuzu unutuyorsun sanırım?" Dedim sorarcasına.

Kafasını hafifçe yana yasladığında kesintisiz baktığı o kehribar rengi gözleri beni sürekli zorluyordu. Uzun süre bakamıyor, sitem ederek kafamı aşağı eğip bakışlarımı ondan çevirip duruyordum. Yakınlığı, kokusu... Hayır. Yağız başlı başına her detayıyla bana fazla geliyordu ve içimde uyandırdığı hislerle asla baş edemiyordum.

His mi?

İçten içe kendime şok olduğumda ne diyeceğimi şaşırmıştım.

Kafasını hafifçe yana yaslayarak o herkese bakmadığı sakin ve uslu bakışlarını gözlerimden çekmeden yakıcı sesiyle konuştu. "Gayet iyi hatırlıyorum Afra."

Şu an nefesim tamamen kesildiyse az öncekiler de neydi? Bana kolay kolay adımla seslenmiyordu. Bu iki olabilirdi ya da ilk? Hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey saniyeler öncesinde beynime sağlam bir hasa aldığımdı. Adımı dudaklarından duymak gerçekten de çok... Farklıydı.

"Yarın Azra'yı görmeye gideceğiz." Beni farklı bir sarsıntıya attığında şiddeti asla yakalayamıyordum. Hazırlıksız yakalanmıştım. Kuruyan boğazımı sertçe yutkunarak ıslatıp kekeledim.

"Nasıl yani" bir şey vardı. Bilmediğim bir şey.

"Azra'nın bir ablası olduğundan haberi var."

Bakışlarım dehşetle aralandığında nefesim kesilmişti. İşte bunu kesinlikle beklemiyordum ve asla hazır değildim. "Nasıl var?" Gözlerim dolduğunda bakışlarım giderek sisleniyordu ve o sislerin arasında oluşan hayal kırıklığı tomurcuğu devasa bir boyut alıyordu. Çatallaşan sesimle tekrar ettim. "Nasıl?"

Zayıflayan ifademe karşı azametini koruyordu. Tek kaşı yukarı doğru kıvrıldı ve kendinden emin sesle yineledi. "Azra'nın bir ablası olduğundan haberi var."

Sertçe yutkunarak öne doğru büküldüğümde tam anlamıyla yamulmuştum. Bakışlarım boşluğu bulduğunda sırtımdaki kambur o kadar fazlaydı ki dik duramıyordum. "Sana henüz hazır olmadığımı söylemiştim." Dedim ve gözyaşlarım sicim gibi yanaklarımdan akmaya başladı. Evet. Lanet olsun ki hazır değildim! Azra'yla önce normal bir şekilde tanışmak istiyor, kendimi sevdirdikten sonra ablası olduğumu itiraf etmek istiyordum. Planlarımda kesinlikle bu yoktu! Yoktu!

Benimkinin aksine gram duygu barındırmayan suratıyla öylece gözlerime bakmaya devam edince kendime engel olamadım ve göğsüne vurarak bir adım geri çekilip bağırdım.

"Neden böyle bir şey yaptın!"

Karşılığında yalnızca kaşlarını kaldırıp yavaşça konuştu. "Harekete geçecek halin yoktu."

"Bu bana kalmış bir şey! Nasıl karışırsın?" Bir türlü inanamıyordum.

O an için zihnimde birçok çarpık düşünce geçiyordu ve hepsi de Azra'nın beni sevmeyeceğine çıkıyordu. Ya beni suçlarsa? Ya istemezse? O zaman ne yapacaktım? Pat diye nasıl önüne çıkar onu alırdım? O çok kırılgan ve duygusaldı... Şimdi ne yapacaktım?

"Ona yarın geleceğimizi söyledim."

Bakışlarım dehşetle parladığında gerçekten de her geçen saniye beni daha da fazla dehşete sürüklüyordu. Sinirlerime hâkim olamadan hıçkırarak ağlamaya başladığımda bu plana kesinlikle hazır olmadığım için yüreğim yangın yeriydi ve kendimi asla hazır hissetmiyordum.

"Böyle bir konuda nasıl bana emrivaki yaparsın Yağız?" Dedim içli içli ağlarken. "Nasıl ya bunu bana nasıl yaparsın?" Nasıl gözüktüğüm umurumda bile değildi. Etrafımı etten bir duvar gibi saran o endişe ve korkunun arasına öyle sıkışıp kalmıştım ki nefes dahi alamıyordum.

Kafamı onaylamaz anlamda sallayarak küçük bir çocuk gibi ağlamaya devam ettim. "Nasıl ya nasıl yaparsın bunu bana?"

Onunla saniyelik de olsa göz göze geldiğimde buz gibi tutmaya çalıştığı ifadesinin altındaki hüznü görebilmiştim. İş işten geçmişti artık. Zaten o da hemen geri silmişti ve duygusuz gibi bakmaya devam etmişti.

"Afra." Dedi dişlerinin arasından tıslayarak.

"Ne Afra ya ne ne!" Çığırımdan çıkmıştım. Ellerimi iki yana indirerek ona baktığımda göğüs kafesim hiddetle inip kalkıyordu. Bu hayattaki yaşama tutunma hevesimi Azra'nın varlığından alıyordum ben. Yarınla ümitle bakıyordum çünkü kardeşim vardı ve onu bulup

yanıma alacaktım. Üzerine titriyordum ben onun. Nasıl böylesine hassas olduğum bir konuda kafasına buyruk hareket edebiliyordu aklım almıyordu. Beni delirten de tam olarak buydu.

"Boşuna ağlayıp durma." Dediğinde nefes nefese kaldım ve sanki cinnet geçirecekmişim gibi fısıldadım.

"Boşuna ağlayıp durmamı?" Elimle göğsümün ortasını tutup yavaşça devam ettiğimde bakışlarım titriyordu. "Kardeşim o benim sen iyi misin?"

Dişlerini sertçe birbirine bastırdığında sessizce küfretmişti. "Öyle söylemek istemediğimi biliyorsun." Derken bakışları uyarırcasına bakıyordu.

Dudaklarım kenara doğru çekili kaldığında dişlerim gözükecek şekilde aralık kaldı ve ben tiksintiyle şakıdım. "Biliyor musun? Boş versene." Ardından cevap vermesini beklemeden arkamı dönüp odadan çıktığımda hırsla koridorda yürüyordum.

"Afra!" Dönüp bakmasam da peşimden yürüdüğünü işitebiliyordum. Daha da hızlanarak devam ettiğimde merdiven oluğundan çıkıyordum. "Afra!"

Umursamadan koşarak basamakları tırmandığımda hızını arttırdığını hayvani adım seslerinden işitebiliyordum.

"Dur diyorum sana!" Umursamadan kapımın önüne geldiğimde kolumdan yakalayıp bedenimi kendisine doğru çevirdiğinde saçlarım havada uçuşarak omuzlarımın üzerine kondu. Asi bakışlarımı güçlü sarılıklarına kenetleyip onu öldürmek istiyormuş gibi izlediğimde sertçe dişlerini sıkıyordu.

"Endişelenmene gerek yok tamam mı?" Tek kaşını ahenkle yukarı doğru kaldırdığında delici bakışlarını söküp atmak istiyordum. "Ben her şeyi ha-"

Kolumu sertçe elinden kurtarıp araladığım kapıdan içeri girdiğimde yüzüm ona dönüktü. "Sen ne anlarsın ki? Ne de olsa duygusuz hayvanın tekisin!" Deyip cevap vermesine fırsat tanımadan kapıyı sertçe kapatacakken tekrardan kolumdan yakalayıp beni kendine çektiğinde burnu burnuma yaslıydı.

İçinden ateş çıkan gözlerini gözlerime sapladığında o da en az benim kadar öfkeliydi. Enerjimiz öylesine yoğun ve kudretliydi ki adeta birbirimizi ezip geçmek istiyor gibiydi.

"Beni çıldırtma Afra." Diye tısladığında birkaç milim ilerimde kalan dudaklarının kıpırdamasıyla temiz nefesi ciğerlerimi doldurmuştu.

Sertçe sıktığım çenemi yukarı doğru kaldırarak ona meydan okuduğumda yakınlığından korkmayıp daha da diklenmiştim ve ifadem iyice sert bir hâl almıştı. Alnı, burnu, sıcak nefesi her şeyiyle yüzüme saplanmışken öyle öfkeliydim ki sarı gözlerini bu kadar yakından ve net görmek bile kafamı karıştırmıyordu.

"Sen çıldırsan ne olur!" Suratımdaki baskısını daha da arttırdığında aynı şekilde alnımı alnına bastırarak ona meydan okuduğumda güzel kirpikleri aşağı indiğinde bakışları dudaklarıma kaymıştı.

"Bir sınır var, orayı sakın aşma." Ardından kirpiklerini kaldırıp gözlerime sertçe baktığında soluklarım kesildi. Acı çeker gibi suratına baktığımda yakınlığımızı yeni yeni idrak ediyor gibiydim. Göğüs kafesim hızla inip kalkıyorken gövdesine çarpıyordu.

Kafasını yavaşça onaylamaz anlamda salladığında temiz kokusu aklımı bulandırdı. "Bunu asla kaldıramazsın." Tekrardan sertçe yutkunduğumda dağılan sinirimi uçlarından yakalayarak yüreğimde geri topladım ve ne kadar düşüncesiz olduğunu hatırlamaya çalışıp bir adım geri çekildiğimde kolumu bırakmıştı.

Tekrardan soluklanıp öfkeyle gözlerine baktıktan sonra hiddetlenerek odama girip kapıyı sertçe kapattığımda çıldırmak

üzereydim.

Hızımı alamadan parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdiğimde hırsla odada volta atıyordum. "Endişelenmeymiş! Sen kendi kendine kararlar al uygula, ben endişelenmeyeyim öyle mi?" Sessizce kendi kendime hırsla fısıldıyor ona karşı iyice dolarak çıldıracak gibi oluyordum. "Bu sefer çizgiyi gerçekten de aştı! Çok fazla aştı!"

Azra'nın beni istemeyecek olması düşüncesi iyice zihnime yer ediyorken tedirginlikle yer ayağımın altından kayıp gidiyordu sanki... Üstelik ne demişti o öyle? Yarın. Yarın gidecektik öyle mi? Bunun düşüncesi bile. Azra'yla karşılıklı oturup konuşma düşüncesi bile beni mahvediyor, etkisiz hale getiriyordu. Kendimi hazırlamam için fırsat bile tanımamıştı. Nasıl yapacaktım? Onca yıldan sonra karşısında nasıl çıkacaktım?

Kafamı hırsla iki yana salladığımda çaresizlikle ağlamaya başladığımda nefeslerim sıkılaşıyor, zorlanıyordum.

Ertesi gün olduğunda gece boyu gözüme bir damla uyku girmemişti. Bir ara yorgunluktan ve ağlamaktan bayılacak gibi olduğumda on dakikalığına da olsa bilincimin kaybolduğunu hatırlıyordum. Gerisi işkence gibi geçen saatlerdi.

Bugün olacak buluşma aklımdan an olsun çıkmamıştı. Sürekli Azra'yı düşünmüş, ona karşı nasıl bir giriş yapacağımı tasarlamıştım kafamda. Hiçbirinde de kendimi doğru düzgün tanıtamıyordum ve Azra'nın negatif bakışlarıyla karşılaşıyordum.

"Çıldıracağım!" Dedim inlercesine ve ellerimle suratımı kapattım. Aynayla göz göze geldiğimde korkunç gözüktüğümü düşünüyordum. Her ne kadar korku ve tedirginliklerim olsa da kalkıp hazırlanacak coşkuyu kendimde bulmuştum. Azra'nın beni çok güzel görmesini, bana bayılmasını istiyordum. Nihayetinde onun ablasıydım ve en büyük hayalim Azra'nın varlığıyla gurur duyabileceği bir ablası olmaktı. Tabi, bunun için her ne kadar geç kalmış olsam da ilerisi için yeterli coşkuya sahiptim.

Banyo yaptıktan sonra saçlarımı kurutup düzleştirdim ve uykusuzluğun bıraktığı yorgunluk izlerini kapatıcımla örttüm. Kırmızı allık ve güzel, hafif bir göz makyajının ardından dudaklarımı çerçeveleyip açık şeftali parlatıcımı sürdüm. Uzun süre sonra ilk defa bu kadar özenerek hazırlanıyordum.

Hava serin olduğu için altıma siyah, paçaları uzun kalçadan oturan deri bir pantolon, içine siyah gömlek ve üzerine de siyah bol örgü kazak geçirmiştim. Ardından üzerime oldukça bol duran siyah kabanımı da giyindiğimde hazırdım.

Aynadaki görüntümü izlerken kalp atışlarım tekrardan hızlandı. Nasıl olmuştum? Bu şekilde küçük kızların rol model alacakları bir abla gibi olmuş muydum? Sıkıntıyla soluklarımı bıraktıktan sonra kalın altın bir zincir kolyeyi gömleğimin yakalarının altından takarak saçlarımı düzeltip odamdan çıktığımda koridordaki varlığını işitmiştim. Daha ona bakmadan kaşlarım çatıldığında soluklarım sıklaşmıştı.

Bir şey söylemedim. Sertçe dişlerimi sıkarak yanından geçip gittiğimde onun da siyahlar içerisinde olduğunu görebiliyordum.

Her zamanki siyah kumaş pantolonlarından birisini giyinmiş, üzerine gömlek yerine dar, siyah düz örgü boğazlı bir kazak geçirmişti. Aynı tarz uzun siyah kabanı vardı.

Sarı bakışları sinyal çakar gibi üzerimi bulduktan sonra benimle hareketlenip merdivenlerden inmeye başladığında hızlı olduğum için bir adım gerimdeydi. İkimizle konuşmadık.

Koridordan geçtikten sonra dışarı çıktığımda yoğun bir şekilde aldığım o erkeksi kokusu temiz havada dağıldı. Düz bir şekilde arabaya doğru ilerliyorken yolcu koltuğu diğer tarafta kalmıştı. Adımlarımı profesyonellikle atarak önünden geçip giderken hemen arkamda kaldığı için bacaklarımız birbirine takılmamıştı ancak burnunun saçlarımın arasından teğet geçtiğini, geçerken de derin bir soluk aldığını net bir biçimde hissetmiştim.

Aynı anda arabaya geçip oturduğumuzda kemerimi takarak önüme baktığımda bana dönüp baktığını hissetmedim. Arabayı çalıştırınca sessizlikten rahatsız olup radyoyu açacakken ellerimiz birbirine çarpmıştı. Kaşlarımı çatarak kafamı çevirip ona baktığımda bana attığı yan bakışla karşılaştım.

Açık kehribar rengi gözleri hiddetle gözlerimde parladıktan sonra hızlıca suratımda gezindiğinde çenemi çevirip kollarımı göğsümün altına bağladım. Camdan dışarısını izliyorken bacak bacak üzerine atmış, kollarımı sıkıca göğsümün altında bağlamaya devam ettiğimde kafamı ondan tarafa hiç ama hiç çevirmemiştim.

Saatler sonrasında yetimhanenin oraya geldiğimizde kalbim tekrardan kıpır kıpırdı... Dün gece saatlerce yaptığım şeyi garip bir şekilde yolculuk boyunca yapmamıştım, sakin gelmiştim. Öyle ya da böyle sonucu değiştiremeyeceğimi biliyordum. Olması gereken neyse her şey o şekilde olacaktı.

Derin bir nefes alarak arabadan indiğimde konuşmadan yan yana yürüyorduk. Her ne kadar dik dursam da zayıf bakışlarım boş bahçede geziniyordu. O sakinlik çocukların dışarı çıkmasıyla birden son bulunca kalbim sıkışmaya başladı. Yanaklarımın kızardığını hissediyorken dudaklarımdan güçlükle soluk aldığımda geçen ki arkadaş gurubunu gördüm.

Bu sefer korkumun içerisine saf bir öfke karışmıştı. Azra'ya akran zorbalığı eden gruptu. Kim bilir o günden sonra Azra neler yaşamıştı. Bilmiyordum, onu buradan o an çıkartabilecek güçte olmadığım için de takip edebilecek psikolojide değildim. Bu yüzden bir an önce evlilik işlemlerini halletmiştim. Aslında Yağız'ın prosedürü hızlandırması öyle ya da böyle iyi olmamış mıydı? Azra beni istemese bile onu bir şekilde ikna edebilirdim, yanıma alabilecektim.

Sıkışan göğsüm hiddetle kalktı ve uzun bir soluk aldığımda dışarı Azra çıktı. Kızlar ona laf atınca geçen ki gibi görmezden gelmek yerine iri gözlerini dikti ve dudaklarını sıkarak onlara baktı. Bu beni şaşırtmıştı.

Kızlardan sarışın olan tıpkı o Amerikan dizilerindekiler gibi tek kaşını kaldırarak ona doğru adım atacakken Azra kafasını çevirip hızla bahçeye bakındı. İşte o an olanlar oldu ve nefesim kesildi. Elim ayağım boşladı ve Azra beni hayrete uğratarak bize doğru koştu, koştu ve... Bakışlarını üzerimden çekerek gelip Yağız'ın elini tuttu.

Dudaklarım aralandığında neye uğradığımı şaşırmıştım. Sertçe yutkunarak hemen üç adım ötemde duran kardeşime bakarken gözlerim doldu ve onunla omzunun gerisine, küçük arkadaşlarına baktım. Kızlar bizi görünce bakışlarını çevirerek ilerlemeye devam ettiğinde Azra varla yok arasında gülümsedi ve önüne döndü.

Azra... Yıllardır hasretiyle yanıp tutuştuğum kardeşim şu an... Tam da şu an önümde duruyordu. Tüm bunlar gerçek miydi? Hem de kendi isteğiyle koşa koşa gelmişti. Peki ama neden? Azra kadar çekingen bir çocuk neden düşünmeden gelip Yağız'ın elini tutmuştu?

Buruk bakışlarım ikisinin üzerinde gidip geliyorken ona bu kadar yakından bakıyorken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. O kadar güzeldi ki... Hayalimin de ötesindeydi.

Kafasını yavaşça kaldırıp yanı başında duran adama utanarak gülümseyip suratını yere indirdiğinde bakışlarım Yağız da kalmıştı. Azra'ya göz kırpmıştı ve onun yanındayken her zamankinden çok farklıydı. O an emin oldum daha önceden tanıştıklarına. Üstelik tek seferlik de değildi ama hangi ara? Yağız onunla hangi ara tanışmıştı ve bu kadar yakın olmuştu.

"Biraz oturalım mı Azra?" Dediğinde Azra kafasını sallayarak ayaklarını izlemeye devam etti. Midem ağzıma gelmeye başladığında heyecandan elim ayağım titriyordu.

Çardağa geçtiğimizde Azra Yağız'ın yanına oturduğunda ikisi de karşımda kalmıştı. Sertçe yutkunarak ikisine baktığımda her ne kadar onunla aynı masada oturmaktan dolayı mutluluktan havalara uçacak gibi olsam da içten içe kıskanıyordum... Ve kendimi biraz da dışlanmış gibi hissediyordum.

"Görüşmeyeli nasılsın Azra?" Yağız'la resmen bir kez daha tanışıyor gibiydim. Azra'nın yanında oturuşundan duruşuna kadar farklıydı. Ses tonu bile ona özeldi. Bu onun herkese göstermediği bir yönüydü...

"İyiyim." Dedi ve masanın üzerindeki parmaklarıyla oynamaya devam ederken tebessümünü sildi. Uzun süre gülümsemeye bile utanıyordu... Ardından hafifçe ona bakarak geri önüne döndü "sen nasılsın?"

"Seni görünce daha iyi oldum." Dedi ve yavaşça kafasını okşadığında Azra'nın yanakları kızarmıştı. "Bak sana kimi getirdim." Deyip eliyle beni işaret ettiğinde aldığım soluk yanaklarımın içerisinde sıkışıp kaldı. "Konuştuğumuz gibi, ablan..." Dediğinde gözyaşlarıma daha fazla engel olamadım ve yanaklarım ıslandı. Dişlerimi sertçe birbirine bastırarak bin bir düşünceyle yanına geldiğim, yıllardır hasretiyle yanıp tutuştuğum kardeşime baktım. Hadi Azra, bir kez olsun o güzel gözlerini kaldırıp ban bana ne olur. Ne olur ban ve beni hemen sev. Sev çünkü daha fazla senden uzak kalmak istemiyorum. Seni sarıp sarmalamak istiyorum.

Sanki söylediklerimi hissetmiş gibi uzun kirpiklerini kaldırıp gözlerime kilitlendiğinde heyecandan kalp krizi geçireceğim sandım. Dudaklarını birbirine bastırarak hafif bir baş selamı verip bakışlarını hızla geri indirdi.

"Merhaba."

Sertçe yutkunarak yanaklarımın üzerindeki ıslaklığı hızla elimin tersiyle sildim. "Merhaba Azra." Ardından burnumu çektiğimde bana bakmadan hüzünle mırıldandı.

"O neden ağlıyor?"

Dik duruşumu bozmamaya çalıştığımda Yağız sırtından destekledi. "Belki de sana sarılmak istiyordur. Yanına gitmek istemez misin?"

Yanıma gelme düşüncesi bile beni uçuruyordu. Çok şey söylemek istiyordum ancak sıkıca bastırdığım dişlerimi aralayıp tek kelime dahi edemiyordum. Duygularım birbirine girmişti ve ben onların arasında yalnızca eziliyordum.

"O gelebilir mi?" Dediğinde Azra düşünmeden kafasını sallayınca hangi ara yerimden kalktım, masanın etrafından geçtim ve koşarak yanına oturdum bilmiyordum. Şuurunda olduğum tek şey tam da şu anda ona sıkıca sarıldığım, saçlarını defalarca kez öperek kokladığımdı.

Dakikalar geçiyordu ancak ben kollarımın arasında tuttuğum zayıf bedene sarılmanın açlığını bir türlü gideremiyordum.

"Azra! Azra!" Diye boğulur gibi sayıkladım ve bana inanmamasından korkarak devam ettim "ben seni bırakmadım! Ben seni bırakmadım Azra!" Ona sarılınca o yokken nasıl da o kadar rahat yaşadığıma akıl sır erdiremedim. Öyle bir histi ki yaşattığı doyumun haddi hesabı yoktu. Sanki ben bu zamana kadar gerçekten de eksiktim ve şimdi tamamlanıyordum. Suratını ellerimin arasına alarak gözlerine baktığımda hıçkırıyordum. "Seni hep aradım ablacığım hep aradım bu şekilde olduğu için çok özür dilerim!" Ardından doyasıya yanaklarını öpüp ona tekrardan sarıldığımda rahatsız olup olmadığını bilmiyordum ancak o şekilde bir hissiyat almamanın verdiği arsızlıkla sanki ayrı kaldığımız tüm o günlerin hıncını çıkartıyormuş gibi sarılmaya devam ettim.

Ne kadar süre geçmişti bilmiyordum ancak kollarımı çözmeye öyle çok korkuyordum ki onu bir saniyeliğine bile bırakmak istemiyordum. Hatta mümkünse daha sıkı sarılmak istiyordum, direk kalbimin içerisine koymak...

Küçük avucunu sırtımda hissettiğim an buz kesildim ve yavaşça geri çekilerek güzel suratına baktığımda onun da gözlerinin dolu dolu olduğunu görebiliyordum.

"Biliyorum." Dedi sakince ve devam etti. "Yağız ağabey bahsetmişti." Gözlerim Yağız'ı bulduğunda son olanları bir kenara bıraktığını,

tamamen aramızı yapmaya odaklı kaldığını gözlerinden görebiliyordum. O gerçekten de nasıl... Her seferinde beni bu kadar şaşırtmayı başarabiliyordu?

"Senin bir suçun yok, ağlama o yüzden." Dedi Zayıf sesiyle ve daha fazla dayanamadan kenarları titreyen dudaklarına izin verip ağlamaya başladığında suratını göğsüme gömmüştü.

"Azra..." Dedim acı içerisinde ve o tatlı kafasını öpüp ona sarılarak ağlamaya devam ettiğimde hislerim tarifi imkansızdı...

O gün orada uzun süre boyunca sarılmış, ağlamış ve birbirimizi öpmüştük. Doğru düzgün konuşamamıştık bile. Konuşacak çok şeyimiz olsa da hasretimiz öyle büyüktü ki ne kadar yan yana olsak da geçmiyordu. Duygularımız bambaşkaydı ve bu yüzden tamamen akıştaydık.

Öğretmeni eşliğinde içeri geçtikten sonra güçlükle de olsa oradan ayrıldığımda tamamen dağılmış vaziyetteydim. Hem Azra'yla daha iyi konuşabilmek hem de buradaki işlemleri başlatabilmek için birkaç günlüğüne Ankara da kalacaktık.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra kalacağımız yere gitmek için arabaya bindiğimizde saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak Yağız'a doğru döndüm. Ağzını bile açıp bana tek kelime laf etmemişti. Dün olanlar zihnime doluştuğunda içimde ona karşı yoğun bir utanç duygusu oluşmuştu.

"Yağız..." Diye inledim güçsüz bir sesle. Kemerini taktıktan sonra tek kaşını kaldırıp gözlerime baktığında oldukça soğuk duruyordu. "Ben..." Dedim ve kucağıma baktıktan sonra suratımı geri kaldırıp sert çehresine baktım. "Dün için gerçekten de üzgünüm. Seni yanlış anladım ve aşırı tepki gösterdim."

"Duygusuz hayvanın teki olduğum için sorun değil." Deyip elini direksiyona attığı an panikleyerek parmaklarını kavradığımda midem ağzımda atıyordu. Sertçe yutkunarak elini sıkıca tuttuğum elime

oradan da sert çehresine baktığımda kalbim sıkışıyordu. Avucumun içerisinde oluşan sıcaklık öyle yoğun ve eşsizdi ki aklım bulanıyordu.

"Hayır." Dedim ve dolu dolu olan gözlerle ifadesi soğuk dursa da sıcak olan kehribarlıklarına daldığımda varlığı beni iyi hissettiriyordu. "Sen duygusuz biri değilsin." Kafamı onaylamaz anlamda salladığımda bakışlarını kıstı.

"Hâlâ hayvanım yani?"

İstemsizce gülümsedim ve parmaklarını sıkarak cevap verdim. "Evet. Bazen gerçekten de beni delirtiyorsun ve tıpkı bir hayvan gibi davranıyorsun." Cüneyt meselesinden dolayı yaptığı barbarlığı hatırlamak bile kelimelerin dudaklarımdan coşkuyla dökülmesine sebep olmuştu. Ardından duraksadığımda kalbim ağır ağır atıyordu ve ona bakarken devam etmek gerçekten de zordu. "Ama kesinlikle duygusuz değilsin."

Dolan gözlerim aktığında o bir damla yaşı dikkatlice izledi izledi ve ardından katlanamıyormuş gibi işaret parmağının dışıyla sanki leke siliyormuş gibi aldığında tekrardan istemsizce gülümsemiştim. Bu sefer gözlerim mutluluktan akıyordu.

Hayranlıkla o sert çehresine, kumral saçlarına bakıp dolu dolu konuştum. "Bugün için ve daha öncesinde Azra'yı hazırladığın için... Her şey için sana çok teşekkür ederim Yağız."

Ardından elimi elinden çekip önüme dönecekken elimi yakalamasıyla afallayarak ona döndüğümde ifadesi kalp atışlarımı hızlandırmıştı. Sertçe yutkunarak parmaklarımı parmaklarının arasından geçirmesini izlediğimde midemi bir el sıkıyordu sanki. Ne yapmaya çalıştığını anlamadığım için sorarcasına yüzüne baktığımda kendinden çok emin duruyordu.

"Bana böyle mi teşekkür edeceksin?"

"Na-nasıl?"

Tek kaşı yukarı doğru kalktı. "Böyle," dedi ve çenesinin ucuyla önünü işaret etti "o kadar asi davrandıktan sonra böyle..." Dedi ve avucumu sıkıca kavrayarak beni kendine doğru çektiğinde o da aynı şekilde bana doğru eğildiği için aramızda çok az bir mesafe kalmıştı. Dehşetle aralanan gözlerle önümdeki sarılıklara daldığımda sudan çıkmış balık gibiydim. "Kuru kuru..." Dediğinde nasıl bu kadar emin ve dik bakabildiğine hayret ediyordum.

Yakınlığı, nefesi, kokusuyla beni ezip geçiyorken sertçe yutkunduğumda kafasını yavaşça onaylamaz anlamda salladı.

"Ben böyle anlamam gamzeli..." Deyip dudaklarını aralık bıraktığında avına yaklaşmış vahşi bir hayvan gibiydi. Kalbim korkuyla atıyorken aralık kalan dudaklarımdan aldığım soluklar beni daha da boğuyordu sanki. Saniyeler dakikalar gibi geçiyorken zihnim yakınlığı ve söyledikleriyle beraber iyice bulansa da kendime gelerek elimi elinden çektiğimde bana izin verdi.

İzin verdi ancak boşta bıraktığım eli ensemi kavrayıp suratımı kendisine çektiğinde dudaklarını dudaklarıma mühürlemişti.

Beklemediğim hareketiyle beraber öylece kaskatı kesildiğimde gözlerim defalarca kez kapanıp açılıyordu ve ben anın gerçekliğini asla idrak edemiyordum. Ben öylece kaldığımda diğer eli kolumu tuttu ve beni daha fazla kendine doğru çekerek iştahla dudaklarını araladı.

□□

18.BÖLÜM "KARŞILIKSIZ İYİLİK OLMAZ"

İştahla üzerime kapanan dudaklarla beraber neye uğradığımı şaşırdığımda gözlerim sürekli kendiliğinden açılıp kapanmaya devam ediyordu. İçerisinde bulunduğum bu an benim için öyle fazlaydı ki ne gerçekliğini idrak edebiliyor ne de tepki verebiliyordum. Hani an araladığını bile kavrayamadığım dudaklarımı içine doğru kararlı hareketlerle çekiyorken boğuluyor gibi burnumdan nefes aldım ve tüm gücümle göğsüne bastırarak kendimi geri çektim.

Soluk soluğa ona bakakaldığımda dudakları kıpkırmızı olmuştu. Dehşetle gözlerine geri çıktığımda sinirli duruyordu ama anlamadığı bir şey vardı ki ben ondan daha fazla sinirliydim.

Elimi kaldırıp ona tokat attığımda başı milimlik de olsa kıpırdamamıştı bile. Ardından dudaklarımın üzerini tuttuğumda yüreğim hızla inip kalkmaya devam ediyordu. O az önce tıpkı bir hayvan gibi beni öpmüştü.

İkimizde bambaşka duyguların kıskacına kapılmışken dudaklarını araladı ve acımasızca tısladı "bunu bana değil, o piç kurusuna yapacaktın!" Ardından yanaklarımı iki eliyle kavrayıp beni tekrar öptüğünde bu sefer ilkinden de fazla şaşırmıştım.

O taze tepkinin üstüne nasıl buna tekrardan yeltenebiliyordu aklım almıyordu! Üstelik öyle kararlıydı ki nefes dahi alamıyordum. Sürekli açıp kapattığı çenesi yüzünden ortası çukurlaşan yanaklarından kavrayarak onu geri ittiğimde zorluk çıkartsa da bir süre sonrasında mücadelemi kabul ederek geri çekilmişti.

Şişen dudaklarımla beraber soluk soluğa dehşet içerisinde ona bakakaldığımda hayretler içerisindeydim. Elim tekrardan ağzımı bulduğunda gözlerim dolu dolu olmuştu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Dedim ve kendimi tutamadan ağlamaya başladığımda mümkünmüş gibi sinirleri daha fazla bozulmuştu. "Senin..." Dedim ve buram buram hayal kırıklığı kokan sesimle devam ettim "ondan ne farkın kaldı?"

Cüneyt'in beni zorla öpmesi travma yapmışken üstüne daha hoyratıyla karşılık vermişti. Hiç beklemediğim an ve günde bunu yapmıştı. Hem de iki kez. Yağız gerçekten de ne yaptığını sanıyordu?

"Beni istemiyormuş gibi konuşma." Dediğinde daha da dehşete kapılmıştım. Mideme kramplar girmeye başladığında sertçe yutkunarak ona bakakaldığımda nefesim kesilmişti.

"Asıl sen!" Dedim ve akabinde ne diyeceğimi güçlükle bularak ekledim. "Asıl sen tuhaf tuhaf konuşma."

Sarı gözlerine hayretle daldığımda tekrardan saniyeler dakikalar gibi geçmeye başlamıştı. İlk baştaki tutkulu bir öpücükken attığım tokatı hesap edemediği için önce şaşırmış hemen akabinde çok fazla sinirlenmişti. Bu yüzden mi beni tekrar öpmüştü? Sinirlendiği için mi?

Ne olduğunu anlayamıyordum ancak bildiğim tek bir şey vardı ki o da... Her şeyi mahvettiğiydi. Nasıl oluyordu da onunla sürekli bu pozisyona geliyorduk? Biraz iyiydik ve hemen peşinde berbat haldeydik. Birbirimize karşı oldukça hararetli ve öfkeliydik.

Çok değil ya daha dün beni sinir küpüne sokmuştu sabah pamuklara sarmıştı hemen ardından tam ona karşı yumuşamışken tam anlamıyla nevrimi döndürmüştü.

"Vazgeçtim." Dedim ve hararetle gözlerine bakmaya devam ederken nefretle tamamladım "az önce söylediklerimde yanılmışım. Sen gerçekten de duygusuz hayvanın tekiymişsin. Duyguların olsaydı bana böyle davranmazdın."

"Ne kadar çabuk karar değiştiriyorsun öyle?" Dedi tükürür gibi.

Kaşlarım kendiliğinden çatıldı. "Sen dengesiz davranıyor olmayasın?"

Çenesi giderek belirginleştiğinde öfkeyle dişlerinin arasından tıslamıştı. "Beni zorlama Afra..." Üç. Üçüncü kez adımla sesleniyordu. Neyse ki öfkem adımı dudaklarının arasından duyunca yenilemeyeceğim kadar baskındı.

"Peki sen Yağız? Zorlanmamak istiyorken sen neden beni bu kadar zorluyorsun?" Sert hamlesinin kırıklığıyla dökülmüştü kelimeler ağzımdan. Dudak kenarlarım aşağı doğru kıvrılmaya çalışsa da onlara karşı koymaya çalışıyordum ancak her şekilde karşısında kırılmış bir kız olarak duruyordum.

Tehditvari bakışları parladı. "Hâlâ beni istemiyormuş gibi konuşuyorsun."

Emrivakisine neredeyse şapka çıkartacaktım! "Seni istediğimi nereden çıkartıyorsun?"

Bakışları kısıldığında burnundan öfkeyle bıraktığı soluk bile tehdit oluşturuyordu. "İstiyorsun."

Deyip biraz daha üzerime eğildiğinde boğulacak gibi olup geri çekildim. Sertçe yutkunarak kaşlarımı daha fazla çatıp öfkeyle tısladım. "İstemiyorum."

"İstiyorsun."

"İstemiyorum!" Daha sert cevapladığımda tek kaşı yukarı doğru kıvrıldı ve yavaşça kafasını salladı. Benden çok kendini ikna ediyor gibiydi.

"İsteyeceksin." Ardından bir şey söylemeden arabayı çalıştırdığında bakışlarımdan adeta ateşler çıkıyordu. Dişlerimi sertçe birbirine bastırarak *rüyanda bile göremeyeceksin!* Kısmını şimdilik kendime

saklayarak kollarımı göğüslerimin altında bağladığımda hırsla ayağımı sallandırıyordum.

Öyle çok gerilip sinirlenmiştim ki şimdilik akıl sağlığım için daha fazla kavga edemeyecektim. Araba fazla büyük olmayan müstakil bir evin önünde durduğunda oyalanmadan onunla inip valizimi almak için arkaya geçtim.

Beyefendi aheste adımlarla ağır ağır arkaya doğru geldiğinde kollarımı göğsümün altında bağlayıp tek ayağımı hırsla sallayarak bagajı açmasını beklediğimde arabanın etrafından dönerken göz ucuyla bana sert bir bakış atıp önüme geçtiğinde sırtını delip geçmek ister gibi bakıyordum.

Kapısını açınca arkadan çantama doğru uzanacakken benden önce davranıp onu aldığında soluğum ciğerlerime hapsolmuştu. Muhatap olmak istemediğim için bir şey demedim ve peşine takılarak küçük bahçeli evin girişine doğru ilerledim.

Kapıyı açıp girmem için beklediğinde ona ters bir bakış atarak içeri geçtiğimde enerjisinin yoğunluğu sırtımı yakıyordu. Arkamdan gelip sertçe kapıyı kapatınca çıkan sesle beraber gözlerimi devirip Amerikan mutfağın birleştiği salona doğru ilerledim. Ev tek katlıydı ve dışarıdan göründüğünden daha da küçüktü.

Arkamdan gelip köşedeki kapıyı açıp ikimizin valizini de oraya bıraktığında kaşlarımı çatarak peşinden gittim. Çift kişilik bir yatak odasıydı.

"Niye aynı yere koydun eşyalarımızı?" Dedim ters bir ifadeyle.

Devasa sırtını hareket ettirerek bana doğru döndüğünde o da bakışlarıyla ateş ediyordu. "Başka oda yok."

Ellerimi belime yerleştirdiğimde bakışlarım kısıldı "öyle mi? Demek salonda yatacaksın."

Kafasını onaylamaz anlamda salladı ve çenesinin ucuyla yatağı işaret etti. "Yatakta yatacağım."

Sinirden kudursam da tepki vermemeye çalışıp başımla onayladım. "Peki. Ben yatarım." Yoksa onunla yatacağımı falan mı sanmıştı? Bunu sanması için kafayı yemiş olması gerekiyordu.

"Ne gerek var?" Derken çenesi yukarı doğru olduğu için gözkapaklarının yarısından fazlası kapalıydı. "Yatak var. Benimle yat."

Ağzım hiddetle aralandığında dehşet dolu ifademi toparlayamadan ona bakıyordum. O... Nasıl... Nasıl bu kadar müstehcen şeyleri filtre olmadan hoyratça söyleyebiliyordu? Hiç mi utanması arlanması yoktu? Öyle bir söylüyordu ki insanın yüreğini ağzına getiriyordu.

Elimle ağzımı örttüğümde nefes nefese kalmıştım. "Sen... Sen ne söylüyorsun böyle?" Dedim ve kuruyan boğazımı güçlükle yutkunarak ıslattım. "Böyle konuşma benimle."

"Neden?" Dedi tek kaşını kaldırarak. "Daha önce yatmıştın."

Ağzım mümkünmüş gibi daha öncesinden daha da fazla aralandığında gözlerim neredeyse yuvalarından çıkacak gibi olmuştu. Sanki yüzüme vuruyormuş gibi konuşsa da öyle değildi. Mizacından söyleyiş tarzından bunu o şekilde yaptığını değil de karakterinin böyle olduğunu görebiliyordum. Onun benimle yatması utanılacak bir şey değildi ve bunu sanki birlikte su içmek gibi görüyordu. O yüzden bu şekilde konuştuğunu enerjisinden anlayabilsem de bu normal karşılayabileceğim anlamına gelmiyordu.

"Evet." Kafamı salladım. "Daha öncesinde bunu senin zorunla yapmıştım Yağız."

"Yine mi zorlamamı istiyorsun?" Deyip üzerime doğru bir adım atınca korkarak geri kaçtım. İkimizin de bakışları parlıyordu onunki istek ve arzudan benimki ise panikten.

"Yağız!" Uyarırcasına bağırırken işaret parmağımı ona doğru tutuyordum. "Bana sakın biraz daha yaklaşayım deme sakın!" Parmağımı tekrardan sallayarak ona tuttum ve yavaşça geri çekilmeye devam ettim. "Hatta bundan sonra bana dört adımdan daha fazla yaklaşamazsın, tamam mı?" Cevap vermeden bön bön suratıma bakmaya devam edince kendimi Fransızca konuşuyormuş gibi hissettim. "Beni anlayabiliyor musun?"

Bir adım daha yaklaşınca gözlerimi irice açarak ayaklarına bakıp geri çekildim. "Neden dört?"

Kaşlarımı çatarak sanki bir zırhmış gibi işaret parmağımı ona doğru tutmaya devam ettim. "Nedeni yok! Öyle işte! Yaklaşma!"

Dudağının kenarı varla yok arası yana doğru dalgalandığında kafasını hafifçe yana doğru yaslamıştı. "Daha dört olmadı, biraz daha gelebilirim."

"Gel-gelme!"

Durdu ve bariz bir şekilde gülümsediğinde elleri ceplerini bulmuştu. "Geleyim mi yoksa gelmeyeyim mi gamzeli, bir karar ver."

"Gelme!" Tekrar bağırdığımda sesime arka fon olarak zil eşlik etmişti. İkimizin de dikkati dağıldı ve kapıya doğru baktığımızda sayıkladım. "Bu kim?"

"Yemek."

Soluğumu yavaşça bırakarak parmağımı indirip yanımdan gidişini izledim. Vay canına. Her şeyi nasıl da göze sokmadan düşünüp hallediyordu, bu yönü gerçekten de inanılmazdı. Kuryeden aldıklarını masaya koyduğunda deli gibi aç olduğum için tek kelime etmeden masaya gelip torbaları onunla açtığımda etraf mis gibi yemek kokmuştu.

Bana sormadan sipariş verse de masada genel olarak sevdiğim yemekler vardı. O gerçekten de iyi bir gözlemciydi.

Arada birbirimize attığımız sert bakışlarla beraber yemeğimizi yediğimizde mayışmıştım ve uykum gelmişti. Sıkıntıyla etrafa baktığımda duşun nerede olduğunu düşünüyordum. Odada mıydı yoksa başka banyo var mıydı?

"Duşa ilk ben gireceğim." Deyip ayağa kalkınca yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Cevap vermedim ve gidişini izlerken arkasını döndüğünde bakışlarımı kısarak sırtına bakıp sessizce hayıflandım. "Ne kadar da nezaket sahibi bir adam."

"Neyse. Zaten benden sonra girmesini istemem!" Bunun düşüncesi bile yanaklarımı kıpkırmızı ediyordu. Şu an düşünmek istediğim tek şey sıcak bir duş ve sonrasında salondaki yumuşak koltuklarda yapacağım keyifli uykuydu.

Bir süre sonra koridordan geçen belinde havluyla gezen erkek bedenini görmemle bakışlarımın ileriye mıhlanması bir olmuştu. Hiç umursamadan kalacağı odaya girdiğinde neye uğradığımı şaşırmıştım. Bir süre sonra kendime gelebildiğimde güçlükle mırıldandım.

"Cidden hiç utanması yok." Ardından üşengeç adımlarla kalkıp banyoya girdiğimde sıcak su iyi gelmişti. Gülümseyerek saçlarımı duruladıktan sonra duşa kabinin kapısını araladığımda havlu ayarlamadığımı fark ettim. Önemsemeden ayağımı yumuşak paspasa atıp dolaptan bir havlu alıp dikkatlice bedenime sardığımda saçlarımdan akan damlalar omuzlarımdan kıvrılarak aşağı doğru kayıyordu. Bir havluyu da kafama sardıktan sonra yorgun ifademle etrafa bakındım ve sertçe yutkundum.

Hayır.

Hayır. Kesinlikle bu kadar geri zekâlı olamam.

Mümkünatı yok bunu unutmuş olamam.

Elimle aralık kalan ağzımı örttüğümde bakışlarım yuvalarından çıkacak gibiydi. Nasıl valizimi almadan banyoya girerdim ya nasıl

nasıl? Sepete attığım çamaşırlarıma yüzümü buruşturarak baktım. Geri giyecek halim yoktu. Peki şimdi ne yapacaktım?

"Ne yapacağım? O barbardan valizimi getirmesini isteyeceğim." Aklıma gelen cümleleriyle suratımı buruşturarak ellerimle yüzümü örttüm. "Ya bilerek yaptığımı düşünürse? O zaman ne yapacağım? Onu kışkırtmaya çalıştığımı falan sanmasın? Bu gerçekten de çok utanç verici!" Acı içerisinde kıvranıyorken yavaştan üşümeye başlamıştım. Ellerimi hırsla indirerek sayıkladım.

"Aman! Sanki onun kışkırtılmaya ihtiyacı varmış gibi!" Soluğumu yavaşça bırakarak kapıya doğru ilerleyip içeriden bağırdım. "Yağız!" Cevap gelmemişti. "Yağız!" Harika. Yine cevap gelmemişti.

"Duymuyor mu acaba?" Kendi kendime sayıkladıktan sonra kapıyı yavaşça araladım ve burnumu bile çıkartmadan daha yüksek bir sesle bağırdım. "Yağız!" Yine ses yoktu. Bıkkınlıkla soluğumu vererek sağı solu kollayıp bedenimi koridora doğru sarkıttığımda görünürde yoktu. "Dışarı mı çıktı acaba?" Boğazımı temizledikten sonra daha çok bağırdım. "Yağız!"

Evet. Kesinlikle dışarı çıkmıştı. Yine de tedbiri elden bırakmadan koridoru, görebildiğim kadarıyla da salonu kollayarak havlumun önünü dikkatlice tuta tuta sessiz adımlarla koridorda yürüdüğümde yol gittikçe uzuyordu sanki.

Yatak odasından içeri girecekken korkarak sağımı solumu kolladıktan sonra hızlıca odaya girdiğimde boş bulunarak çığlık atmıştım.

"Aaa!" Önümde duran karartıyla beraber tuttuğum havlumun önü gevşediğinde güçlükle son anda uçlarını yakalayıp göğsüme bastırdığımda tek ayağım diğerinin önüne gelmişti.

"Senin burada ne işin var!" O kadar bağırmama rağmen asla ses vermeyen adam dağ yarması gibi dört beş adım ötemde dikiliyordu. Hayır. Sadece dikilmekle de kalmıyor, utanmadan beni dikizliyordu!

Korkarak bağırıp geriye doğru kaçtığımda sırtımı koridorun duvarına yaslamıştım. "Aaa! Manyak herif manyak!" Adım seslerini duyunca daha da çaresiz hissedip yerimde zıplayarak bağırdım. "Kıpırdama! Sakın kıpırdama ve buraya gelme sakın!

Havlumun ucunu göğsüme sıkı sıkı bastırmaya devam ederken dilim damağım tutulmuştu. Korkarak koridorun sonuna, banyoya baktım. Ben oraya gidene kadar bu hayvan benim götüme bakardı ya! Anneciğim! Kıpırdayamıyordum!

"Niye? Dört adım kuralını unuttun mu? Dört adıma kadar sana yaklaşabilirim..." Tehlikeli sesini işitince suratımda ağlamaklı bir ifade oluşmuştu.

"Sakın kıpırdayayım deme seni sapık! Yemin ederim o sarı gözlerini oyup eline veririm!"

"Sapık mı?" Söylediğine kendi de inanamamış gibi bir hali vardı. Neyse ki orada kalmaya devam ederek yavaşça devam etti. "Yatak odama çıplak gelip beni kışkırtan sen değil misin Afra?"

Gözlerimi sıkıca yumup ağlamaklı ifademe sesimin de eşlik etmesine izin vererek acı çekercesine bağırdım. "Çıplak değilim! Çıplak değilim! Saçma sapan konuşma. Havlum var!"

"He çıplak değilsen geleyim o zaman."

"Aaa! Hayır! Hayır sakın kıpırdayayım deme sapık herif sakın!" Beni mümkünmüş gibi nasıl da utandırıyordu ya! Bu adam resmen beni deli ediyordu. Orada hem korkudan hem de utançtan yeni yıkanmış olmama rağmen sabun gibi eriyip gidiyordum resmen.

"Bu yine de beni kışkırtıyor olman gerçeğini değiştirmiyor Afra. Canın oyun mu istiyor senin?"

Sırtım korkudan öylece mıhlandığında ellerimden biri göğsümün açık kalan kısımlarını tutuyorken öteki ağzımın üstünü bulmuştu.

Görmesem de korkarak bakışlarımı onun olduğu tarafa doğru tutuyordum. Mavi gözlerim hem kızarmış hem de dolu dolu olmuştu.

"Tuhaf tuhaf konuşma!" Derken resmen utançtan ağlamıştım. "Lütfen valizimi bana doğru it ve sakın buraya gelme, sakın! Yemin olsun seninle bir daha konuşmam." Kısa bir sessizlik oluştuğunda soluğunu yüksek sesle bıraktı ve aşağı doğru eğildiğini işittim.

"Tamam, sana biraz daha yardım edeyim o zaman..." Diyerek mırıldandığında fermuarın açılış sesini işittim. Ardından doğrularak elini uzattığında kıyafetlerimi tutuyordu. Çölde su bulmuş gibi elindekilere yapışıp hızla göğsüme bastırdığımda zangır zangır titremeye devam ediyordum.

"Ha bir de Afra..." Deyip kafasını oluktan çıkarttığında gözlerim dehşetle aralanmıştı ve ifadem buz kesmişti. Nefes dahi almaya korkuyorken öylece kalmıştım. Her halinden eğlendiği belli olan gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmemişti. O an nefes dahi almaya korkuyorken avucunu tekrardan kaldırıp bana uzattığında tuttuğu minicik eşyaları görünce dehşet içerisinde hızla ondan aldım ve nefes nefese korkuyla konuştum.

"Gözlerini gözlerimden ayırma sakın..." Sanki o an içinde birisi boğazıma bıçak dayamıştı ve ben en ufak kıpırdadığımda bile o bıçak bedenimde derin hasarlara yol açacaktı.

Güldü. Hayvan. Hem de hayvan gibi güldü. Gülmedi ya sırıttı geviş getirir gibi. Nasıl da zevk alıyordu, gözleri nasıl da parlıyordu ve keskin dişleri bile gözüküyordu.

"Sakın." Dedim ve tehdit edercesine devam ettim. "Eğer bakarsan dişlerini eline veririm."

O an orada küçücük havlumla savunmasız bir şekilde dikiliyorken neyime güvenerek öyle ağır laflar ettiğimi bilmiyordum ancak beni görmesi felaketimdi. Kesinlikle beni o halde görmesi ölüm gibi geliyordu. Sadece Yağız da değil. Bir erkek beni o şekilde göremezdi, görmemeliydi.

"Elime başka şeyler vermeni tercih ederdim."

Ağzım aralık kaldığında kendimi tutamadan elimdeki kıyafetlerle yüzüne vurdum "terbiyesiz!" Ardından ağzım daha fazla aralık kaldığında hayretle gözleri belerdi çünkü... Lanet olsun ki çünkü... Suratına iç çamaşırıyla vurmuştum. Yağız'ı bile şaşırtmayı başarmıştım.

Yani bende utanıyorum sıkılıyorum ama olmayacak şeyler yapmaktan da kaçınmıyorum! Bunu bir erkeğe yaparsam o erkek ne düşünürdü ki? Acaba istemem ama yan cebime koy hesabı yaptığımı falan mı sanıyordu?

En son dayanamadan kahkahayı bastığında neye uğradığımı şaşırmıştım.

"Tamam betin benzin attı kalp krizinden gideceksin şimdi bakmıyorum tamam!" Diyerek içeri girdiğinde kahkahasının coşkusu asla dinmiyordu. Artık nasıl bir hale geldiysem bu konuda Yağız'ı bile insafa getirmiştim.

"Git hadi git bakmıyorum."

"Yağız..." Dedim inlercesine ardından hızla ekledim. "Salih babanın ölümü göreyim ki de... De lütfen vallahi arkamdan bakacakmışsın gibi geliyor yoksa."

"Salih baba mı!" Kahkahasının coşkusu "arkandan bakacakmışım gibi mi geliyor!" Daha da arttığında görmesem de gözlerinin yaşardığını biliyordum. "Kızım git gir şu banyoya sende iyice röntgenci yaptın beni. Git gir yoksa ben sokacağım şimdi seni o banyoya."

"Of tamam ya bakma sakın!" Dedim ağlamaklı sesimle ve sırtımı duvarda sürüye sürüye banyoya gidip girdim.

Saatler sonrasında salondaki koltukta kendimi yorgandan suşi yapmış vaziyette yatıyorken acılı bakışlarım yerdeydi. Sürekli hüzünle inliyor, ağlamaklı sesler çıkartıyordum.

"Ben bir geri zekâlıyım. Ben bir geri zekâlıyım. Ben bir geri zekâlıyım."

Sıcaktan patlıyordum. Saatlerce o şekilde suşi formunda yatmaktan yanaklarım kızarsa da kendimi salmadım ve milyonuncu tekrarıma devam ettim. "Ben bir geri zekâlıyım, ben bir geri zekâlıyım. Ben bir geri zekâlıyım!" Suratını dantel takımıyla tokatladığım an gözümün önünde canlanınca acıyla gözlerimi yumup ağlamaklı sesimle mırıldandım.

"Adamın yüzüne resmen iç çamaşırıyla vurdum ya! Nasıl yaparım bunu nasıl?" Bağıra bağıra ağlamak istiyordum. "Hem ona laf atıyorum hem de fantezi yapıyorum resmen şaka mıyım ben?"

"Ah.. Ah ah ah... Allah beni kahretmesin ya! Allah beni kahretmesin."

Öyle çok ve yoğun utanıyordum ki hangi duyguyu daha ağır yaşayacağımı bile şaşırıyordum. "Hangi kafayla kıyafetlerimi almadan banyoya girerim ya hangi kafayla? Ah ah... Ne olurdu o kirli kıyafetleri giyinseydim de adamın karşısına öyle çıkmasaydım ne olurdu! Allah beni kahretmesin ya."

Çok utanıyordum çok... Nasıl hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam edebilecektim? Yağız'ın bir reset düğmesi falan yok muydu? Yok muydu en son olanları hafızasından silmenin bir yolu? Yoktu yok!

Suşi formumu bozmadan puflayarak diğer tarafıma döndüğümde acı içerisinde suratımı buruşturmaya devam ediyordum.

"Hayvanın gözleri nasıl da parlıyordu, nasıl da eğleniyordu ve haz doluydu benim halimden ya! Şaka gibi cidden." Resmen dalağı patlayarak kahkaha bile atmıştı. O izbandut gibi adama öyle kahkaha attıracak kadar çok eğlenmesine yol açmıştım. Gerçekten de şaka gibiydi...

O gün güçlükle sabahı sabah ettiğimde yoğun yaşadığım duygulardan dolayı başıma ağrı girmişti ve ben resmen hem yorgunluktan hem de utançtan bayılarak uyumuştum.

"Afra..."

"Afra..."

Uzaktan gelen tanıdık ses kulak vermeye çalıştığımda uykum öyle yoğundu ki asla sıyrılamıyordum.

"Afra... Uyan artık sabah oldu." Dişlerimi gıcırdatarak uyumaya devam ettim.

"Azra seni bekliyor."

Ne? Dehşetle gözlerimi araladığımda sıcacıktım. Yağız? Yağız'ın sesini idrak eder etmez hemen aklımda dün gece olanlar canlandığında suratım tekrardan ağlamaklı bir ifade almıştı.

"Afra?" Tamam işte tamam sus uyandım artık git başımdan. Bana doğru yaklaştığını hissedince panikle bağırdım.

"Tamam. Tamam! Uyandım." Sertçe yutkunduğumda suratını görmesem de huzursuz hissediyordum.

"Kalk hazırlan o zaman. Geç oldu hadi."

"Hıhı..." Hareketsiz yatmaya devam ediyorken gariplik olduğunu anlamış gibi yineledi.

"Afra?"

Boğazımı temizleyerek suratımın etrafını saran yorganlardan dolayı kısıtlı olan görüş açımla yere bakmaya devam ettim. "Tamam kalkacağım sen dışarı çıkar mısın rahat edebilmem için?"

"Ne?" Dedi garipseyerek devam etti "odadan çıktım işte git hazırlan." Of doğru söylüyordu ama o buradayken kıpırdamak dahi istemiyordum. Alt dudağımı dişleyerek sıkıntıyla kalktığımda yorganı içten tutmaya devam ediyordum. Ona bakmasam da garip bakışlarının üzerimde toplandığını öyle iyi biliyordum ki...

Sıkıntıyla yere bakarak ilerliyorken bir şeye çarpıp geriledim. Lanet olsun! Ona çarpmıştım!

"Afra?"

"Sorun yok!" Ağzımda geveleyerek kafamı iyice yorgana gömüp odanın dışına doğru ilerlediğimde ağlamaklı ifadem yerini korumaya devam ediyordu. Görmesem de arkamdan baktığını biliyordum.

"Sen gerçekten de iyi misin?" Diye sorduğunda "evet!" Diye bağırdım ve odadan içeri girerken kalın yorgan suşim yüzünden sığmayıp geri düştüğümde kıçım yeri boylamıştı. Hay aksi!

"Sen yoksa..."

Adım seslerini duyunca panikle bağırdım. "Gelme!" Düştüğüm için yorgan kafamdan sıyrılmıştı. Beni dinlemeyip geldi ve sırtımdan yaklaşarak kollarını koltuk altlarımdan geçirip beni çocuk kaldırır gibi ayağa kaldırdı.

Hamlesiyle sesim iyice içime çekildiğinde mümkünmüş gibi daha da kızarmıştım. "Dün olanlar yüzünden mi utanıyorsun?" Dedi eğlenircesine.

Sesimi çıkartmadan kafamı onaylamaz anlamda salladığımda önüme gelmişti. Sıkıntıyla soluyorken yeri izlemeye devam ediyordum. Lanet olsun. Tam karşımda durması ve kokusunu rahatlıkla alabiliyor olmam onu görmezden gelmemi engelliyordu.

"O meseleyi kapatsak?" Diye sızlandığımda cevap vermeyince korkarak gözlerine baktığımda göz bebeklerime kadar titriyordum. Bu onu daha fazla eğlendirdi ve aynı zamanda da heyecanlandırdı. Bakışları parlayarak mimiklerimi büyük bir önemle izleyip cevap verdi.

"Niye? Ne var bunda? Alt tarafı gözlerim biraz bayram etti ne olacak ki?"

"Yağız!" Panikle bağırdığımda görmesem de morardığımı hissediyordum. Ardından zayıf sesimle mırıldandım. "Yalan söyleme hemen geri kaçtım."

Yanağımın içini dişlediğimde Yağız'lığını yapıyordu işte... "Ama ben göreceğimi gördüm."

"Yağız ya... Bak bu işin resmiyeti iyice kaçıyor hiç hoşlanmıyorum bu durumdan. Lütfen biraz profesyonel davran olur mu?"

Güçlükle suratına baktığımda ifadesini ciddiyet kaplamıştı. Bu beni az da olsa rahatlatırken kafasını salladı. "Anladım. Profesyonel davranarak ölçü yanlışını düzelteceğim."

Kafam karışmıştı. "Ne ölçüsü?"

Bakışlarını aşağı indirdiğinde neyi ima ettiğini anlamamla gözlerimin dehşetle aralanması bir olmuştu. Hayretle aralanan ağzımı kapatarak boştaki elimle göğsüne vurduğumda beni gerçekten de çıldırtıyordu!

"Çekil şuradan ya çekil! Ben de kime ne anlatıyorsam çekil!" Deyip geçmeye çalıştığımda kollarımdan yakalayıp beni önünde tuttuğunda ürkek bir çocuk gibi gözlerine bakıyordum.

Sarı renk gözleri suratımın her bir hattında özenle gezdiğinde ifadesini bu sefer gerçekten de ciddiyet kaplamış gibi duruyordu. Soluğunu yavaşça bırakırken ağlamaklı ifademi sıkıntıyla izledi ve yavaşça mırıldandı "tamam gamzeli tamam, yakında morarıp patlayacaksın benden utanma bu kadar, bir şey görmedim ben..."

Soluğumu bende sıkıntıyla bıraktığımda az da olsa rahatlasam da en son söylediklerinin doğru olmadığını çok iyi biliyordum. Nedense o saniyelik de olsa kısa olan anı zihnine kazıdığına adım gibi emindim ancak... Şu anki samimiyeti bana fazlasıyla geçmişti ve en azından daha kötü olmamam için bu anı bana bir daha hatırlatmayacaktı. Şey. Yani umarım.

□□

19.BÖLÜM "O KİMSESİZLERİN DİLİNDEN ANLAR"

□□

Soluklarımı düzene sokmaya çalışıyorken heyecanla önüme, yetimhanenin kapısına baktım. Dün birbirimize doymaktan, onca geçen yılın acısını tadım atmaktan Azra'yla doğru düzgün konuşamamıştık. Bugün kardeşimle az da olsa konuşabilecektim. Az da olsa diyordum çünkü hâlâ bu zamana kadar nasıl yaşadığıyla ilgili detayları bilmek için kendimi hazır hissetmiyordum.

Kafamı çevirdim. Sarı gözleri kararlılıkla maviliklerime mıhlanmıştı. Kafasını yavaşça sallayınca bende başımla onayladım ve beni hem sinirden kudurtan hem de varlığıyla eşsiz bir güven veren adamdan aldığım güçle öne doğru bir adım attım.

Onunla yürüyorken ellerinde Azra için aldırdığı hediyeler vardı. Aynı zamanda diğer çocukları da düşünmüş, onlar için de bir şeyler almıştı. Arkadan gelen adamlar geri kalanını taşıyordu.

Soluk bahçeden içeri girdiğimizde kalbim coşkuyla atıyor, bakışlarım heyecanla etrafta geziniyordu. İki dakika geç kaldığımız için çocuklar çoktan dışarıya çıkmıştı.

Kapının önünde duran görevliler gülümseyerek bize doğru geldiklerinde geçen Azra Hakkında bilgi veren kadın vardı. "Hoş geldiniz." Dedi içtenlikle ve yardımcılara poşetleri almasını söyledi.

"Hoş bulduk, nasılsınız?" Dediğimde bakışlarım merakla etrafta geziniyor, Azra'yı arıyordu.

"Valla sizi gördüm daha iyi oldum Afra Hanım." Kadının işini severek yaptığı her halinden belli oluyordu. Düşünüp hediye almamız

çocuklar adına onu çok mutlu etmişti.

"Azra!" Benden önce davranıp ağacın gölgesinde duran tatlı kardeşimi bulduğunda kalbim coşkuyla atmaya başladı ve gözlerim sevecenlikle parladı. Bize değene kadar hüzünle bakan gözleri coşkuyla parladığında koşarak yanımıza gelmişti. "Siz o halde beraber vakit geçirin, çocuklar içeri geçince biz konuşuruz." Diyerek yanımızdan ayrıldığında kadınla vedalaşamamıştım bile. İçtenlikle kollarımı açıp Azra'nın tatlı bedenine sarıldığımda kısa zaman öncesinde aldığım kokusu ezberimdeydi ve benim için dünyanın en güzel kokusuydu.

"Azra'm... Nasılsın bir tanem..." Şefkatle suratını, saçlarını öpmeye başladığımda anaç duygum her saniye kabarıyor, her şeyiyle ayrı ayrı ve özenle ilgilenmek istiyordum. O kısacık an bile o kadar değerli ve kıymetliydi ki ne kadar olumsuz yönü olsa da Yağız'la yaptığım anlaşmalı evlilikten dolayı olan her şeye şükrettim. İlerisi de belki zorluklar yaşayacaktım ancak Azra'nın yanımda olması her şeye bedel duruyordu. Yeter ki Azra'yı buradan alabileyim, yanımda tutup bakımını sağlayabileyim, yeter ki...

"İyiyim, sen nasılsın?" Dediğinde ondan ayrılarak güzel yüzüne bakmıştım.

Gözlerim doldu "seni görünce çok daha iyi oldum." Utanarak gülümsedikten sonra önce Yağız'a ardından da elindeki poşete baktı.

"Bunlar yoksa geçen bahsettiklerin mi?" Garip bir şekilde Yağız dan utanmıyordu. Bu durumu dün de fark etmiştim ancak bugün daha fazla garipsemiştim.

"Evet." Deyip tek dizinin üzerine çömelerek poşeti önüne koyduğunda Azra yalandan kırılmış gibi gözlerine baktı. "Dün getirmemiştin." Vay canına. Onun kadar utangaç olan bir kız bu duygusunu bile onunla rahatça paylaşabiliyordu.

"Üzgünüm. Aslında bagajdaydı. Vermeyi unutmuşum."

Azra yalandan dudak büktükten sonra Yağız'ın yardımıyla poşetlerden birini açıp içinden çıkan ceketi üzerine tuttuğunda gülümsüyordu. "Çok beğendim, güzelmiş."

Yağız babacan tavrıyla kafasını okşadığında Azra istemsizce ona doğru sokulmuştu. Bu yakınlıkları yine içten içe kalbimde saf bir kıskançlık duygusu oluştursa da hoşuma da fazlasıyla gitmişti.

"Diğerlerini şimdi açmayayım." Dedi ve hüzünlü ifadesiyle etrafa baktı. "Arkadaşlarım üzülür."

Yağız içtenlikle gülümsedi ve tekrar kafasını okşadı. "Rahatça aç. Hepsine aldım."

Azra'nın gözleri parladığında coşkuyla kollarını kaldırıp Yağız'a sarıldığında mutluluktan neredeyse havalara uçacak gibi olmuştu. Yağız'ın Azra'yı hangi ara ve nasıl bu hale getirdiğini deli gibi merak ediyordum ve bu konuyu ona soracaktım.

Tatlı sohbetimizin ardından içimin ısınmasıyla kaldığımda Azra bir süre sonra içeri girmek için yanımızdan ayrılmıştı. Her ne kadar uzun süre yan yana kalsak da daha gider gitmez üşümeye başlamıştım.

Güzide Hanım yanımıza geldiğinde Yağız'la beraber resmi işlemleri başlatmak için konuşmuş, gelecek zamanla ilgili bir plan tasarlamıştık. Yetimhanedeki işlerimizi hallettikten sonra oradan ayrıldığımızda bir şey yapmamış olsam da kendimi çok yorgun hissediyordum. Orada bulunmak, o çocukların yalnızlığına tanık olmak o kadar zordu ki gönlümü ağrıtıyordu. Bu yüzden işini hakkıyla yapan tüm sosyal hizmet çalışanlarına içimden derin bir saygı duyarak yanlarından ayrılmıştım.

Ertesi günü de Azra'yla geçireceğim için tekrardan Ankara da kaldığımız eve gitmiştik. Eve dönmeden önce kardeşimi doyasıya görmek, onunla vakit geçirerek sohbet etmek istiyordum çünkü Yağız süreyi kısaltsa da Azra'nın yanımıza gelmesi biraz zaman alacaktı. Ardından kontrol eşliğinde bizimle kalacaktı.

Şimdiden kontrol eşliğinde de olsa yanımıza geleceği günü iple çekiyor, o güne kadar nasıl sabredeceğimi düşünüyordum.

Eve girince elimi yüzümü yıkadıktan sonra eşofman takımımı giyinip salona geçtiğimde Yağız verdiği siparişleri açıyordu. "Kurt gibi acıktım." Mis gibi sıcak yemek kokusunu almak bile ağzımın suyunu akıtmıştı.

Kısa anlığına da olsa yanına şevkle gelişimi parlayan gözlerle izlediğini gördüm. Ardından hemen ifadesini toparlayıp yemeğine yönelmişti. Kendimi tutarak abartılı mırıltılar çıkartmamaya gayret ederek kendi payımın hepsini bitirdiğimde ilk defa ondan önce davranıyordum. Bu onun da tuhafına gitti ve tek kaşını kaldırarak bana baktıktan sonra önündeki ortaya doğru bıraktı.

"Beğenmedin mi?"

"Doydum." Dedi isteksiz bir tavırla ve yavaşça kalktı "bitirebilirsin." Banyoya doğru gittiğinde porsiyonu büyük söylese de bugün de doymayacağım tutmuştu canım. Bu yüzden yadırgamadan onunkine de saldırıp yemeye başladığımda lokmamı çiğnerken kaşlarım çatıldı.

Normalde Buket ve Pelin dışında kimsenin yemeğinden yemezdim. Aslında yiyemezdim ancak onunkinden tiksinmemiştim. Omuz silkerek iştahla devam ettiğimde daha da lezzetli gelmişti.

Ertesi günü de Azra'yla geçirdikten sonra eve döndüğümüzde çok yorgundum. Bir duş alıp akşama kadar yattıktan sonra kızları çağırdığımda geldiklerinde yemeleri için salçalı makarna yapıyordum dahasını da yapacak güce sahip değildim. Sadece onlarla kahve içerek yorgunluğumu atmak istiyordum.

Zil çalınca aceleyle ocağın altını kapatıp kapıya koşturduğumda şimdiden onları görecek olmanın coşkusuyla dolmuştum. Daha görüşmeyeli birkaç gün olmuştu ancak sanki yıllar geçmiş gibiydi. Kapıyı açtığım anda Pelin'in gülümseyen suratı ve Buket'in göz devirmeleriyle karşılaşmıştım.

"Hoş geldiniz!" Kollarımı açıp sıra sıra sarıldığımda Buke beni iterek ayrılmaya çalışıyordu.

"Tamam artık yeter bu kadar tamam." Kıkırdayarak geri çekilip geçmeleri için alan tanıdım. Tema çok sevmiyordu. "Kocan ne yapacak seninle böyle?"

"Aa manyak mısın onun donlarını bile ütülerim." Pelin'le kahkaha atarak peşinden ilerlediğimizde söylenmeye devam ediyordu. "Sen kendini kocamla bir mi tutuyorsun deli mi ne" dediğinde kıkır kıkırdadım.

"Kocam da kocam! Kocam da kocam!" Ellerimi çenemin altında bağlayarak peşinden mutfağa girdiğimde tencereyi kontrol ediyordu.

"Bu ne ya sadece salçalı makarna mı yaptın?"

"Az ye de kendine uşak tut ulan. Ankara'dan gelmişim bu yorgunlukla onu yaptığıma şükret."

Bana dönerek gözlerini devirdi " salağa bak sanki yürüyerek geldi."

"Ay!" Diye tısladım suratımı buruşturarak "şuna bak ya anında beni nasıl da kendinden soğuttu. Allah aşkına sen evine geri git." Beni umursamadan tabakları doldurmaya başladığında Pelin elindeki poşetleri tezgâha boşaltıyordu.

"Oo, limonlu sodalarımız da alındığına göre sağlam bir kız gecesi bizi bekliyor desene!" Ne zaman akşam buluşsak hep limonlu soda içerdik. Geçmişten gelen bir gelenekti bizim için.

Yemeklerimizi yedikten sonra sodalarımızı alıp salona geçtiğimizde Yağız hâlâ gelmemişti.

"Kocan nerede kaldı kız?" Buket elindeki sodayı kafasına dikmeden önce bana takılmıştı. Kocan demesine gözlerimi devirerek

koltuğa oturup omuz silktim.

"Bilmiyorum, birazdan gelir herhalde."

"Ee, daha detaylı anlat hadi neler konuştunuz Azra'yla." Pelin merakla sormuştu. Bir yandan da Azra'yla çekildiğim fotoğraflara aşkla bakıyorlardı.

"Ay ne kadar güzel bir kız olmuş ya şaka gibi... Aynı sana benziyor!" Buket sodasını içerken bir yandan da fotoğraflara bakmaya devam ediyordu. Yemek yerken defalarca kez görmelerine rağmen Pelin de arada ona doğru eğiliyor, Azra'yı inceleyerek heyecanlanıyordu.

"Gerçekten çok güzel ya maşallah suphanallah! Yerim ben onu ya..."

"Bir dahakine kesinlikle beraber gidiyoruz. Azra'nın diğer ablalarını da tanıması gerekiyor." Dedi Buket heyecanla. Onlarla bende heyecanlanıyordum.

"Evet canım hem şöyle kız kıza gideriz fena mı olur?" Pelin de ona destek olduğunda içim sıcacık olmuştu.

"Hem bu şekilde Azra'yı daha fazla görmüş olurum." Ellerimi çenemin altında çırptığımda ikisinin de bana bakarken gözleri parlıyordu. Ardından aklıma o gün olanlar gelince kendime engel olamadım ve surat ifadem donuklaştı, gözlerinden kaçmamıştı.

"Ne oldu?" Dedi Pelin tek kaşını kaldırarak. Sertçe yutkunup kafamı onaylamaz anlama salladım. "Bir şey olmadı sadece..." İkilinin bakışları parladığında beni hiç de iyi bir duruma sokmamışlardı. Hem onlardan nasıl ve ne kadar saklayabilirdim ki?

"Afra!" Diye bağırdı Buket ve birden heyecanla yerlerinden kalkarak yanlarıma oturdular. "Ne oldu anlat çabuk!" Buket kolumu dürtükleyerek ısrar edine sıkıntıyla soluyarak hayıflandım.

"Öncelikle... Ben bir geri zekâlıyım." Dedim suçlu gibi ikisine de bakarak. Pelin kafasını sallayınca Buket hızla cevap verdi.

"Onu biliyoruz canım, sen olayı anlat." Gözlerimi devirdim. Sağ olun ya.

"Yağız beni banyo çıkışı havluyla gördü."

"Ne!"

"Nasıl!" Anında bağırıp kollarımı sallamışlardı. "Hadi anlat çabuk!" Diyerek diretti Pelin.

"Of ya!" Dudaklarımı büzerek gözlerimi kapatıp acı çekercesine sayıklaya sayıklaya anlattığımda neye uğradıklarını şaşırmışlardı.

"Ne kadarını gördü Afra! Üstün ne kadar açıktı?" Pelin'in ela rengi gözleri hayretle parladığında tüm ayrıntıları deli gibi merak ediyordu.

"Ya of susun artık hatırlatmayın ya! Çok açıktı tamam mı çok açıktı!" Kollarımdan sallamalarına daha fazla dayanamadan acı çekerek tüm detayları anlattığımda hem durup şaşırıyor hem de gülüyorlardı.

"Sen suratına dantel takımla mı vurdum dedin!" Birden kahkahalarla gülmeye başladıklarında kaşlarım çatılmıştı.

"Sen de az değilmişsin he!" Diyerek onu destekledi Pelin. Birden garajın sesini işitince panikle kollarına vurdum.

"Susun çabuk Yağız geldi! Sakın bir şey belli edip de beni rezil etmeyin."

Buket resmen gülmekten morarmıştı. Dolan iri gözlerini silerek kafasını onaylamaz anlamda salladı. "Kesinlikle suratını kontrol edeceğim dantel izi kalmış mı diye."

"Ya Buket ya!" Hayıflanarak koluna vurduğumda Pelin'in kahkahasını da arttırmıştı. Tabi. Şimdilik öpücük mevzusunu bilmedikleri için gülüyorlardı. Şimdilik... Bilselerdi kim bilir Yağız'a neler yapmaya kalkarlardı. Söylememiştim çünkü o mevzuyu daha ben idrak edip kabul edemiyordum. Ne hissettiğimi ya da hissedeceğimi kestiremiyordum. Bu yüzden içimde de asılı kalmıştı.

Zil çalınca garipseyerek ayağa kalktım. Yağız normalde anahtarıyla girerdi, zili çalmazdı. Ardından aklıma gelen fikirle kafamı salladım. Yanında çocuklardan biri olabilirdi bu yüzden büyük ihtimalle müsait olup olmadığımı kontrol ediyordu.

Kapıyı açtığımda öyle de olduğunu gördüm. Yağız, arkasında duran Buğra ve Berat'la beraber karşımda dikiliyordu. Onları görünce yavaşça gülümseyerek geçmeleri için geri çekildim. "Hoş geldiniz buyurun..."

"Hoş bulduk yenge ne haber ya" bana takılan Berat'a kaşlarımı çatarak geçmesini bekledim. Ona kaç kere bana yenge diye seslenmemesini söylemiştim ancak bir türlü dinlemiyordu.

"Afra yemek var mı?" Buğra samimiyetime inanarak sormuştu.

Kafamı salladım "biraz salçalı makarna var yemek ister misiniz?" Yağız tek kaşını kaldırarak bana bakmıştı.

"Olur valla yeriz ya." Kızların iştahını bildiğim için iyi ki de iki paket yapmışım dedim kendi kendime. Siz içeri geçin getiriyorum hemen." Diyerek mutfağa girdiğimde kızlarda peşimden doluşmuşlardı.

"Bunların ne işi var burada ya!" Buket bıkkınlıkla şikâyet ettiğinde ona uyarırcasına bakıp ikisini de sessizce azarladım.

"Bana bakın sessiz olun, geçen ki gibi yine rezil edeceksiniz yoksa bizi!" Bir de burası Yağız'ın eviydi. Kimi kimin evinde istemiyorlardı acaba? Gerçekten de arkadaşlarım inanılmazdı.

"Her neyse ver yemeklerini de biz yukarıya çıkalım. Şu Berat'ı daha fazla görmek istemiyorum."

"Sen hayırdır Buket? Berattan neden bu kadar rahatsız oluyorsun?" Tabakları doldururken sormuştum.

"Yoksa Berattan hoşlanıyor musun?" Pelin'e gözlerini devirmekle yetinmişti.

"Saçma salak konuşma Pelin olur mu? Sevilecek bir tarafı mı var onun sanki?" Atışarak tabakları hazırlayıp içeri geçtiğimizde büyük masaya oturmuş, birkaç dosyayı inceliyorlardı. Hareketliliği sezince Buğra kafasını kaldırıp merakla sordu.

"43 plakalı araç kimin?"

"Benim. Ne olmuş?" Dedi Pelin tabağı önüne koyarken.

"Aynan kırılmış ve kaportayı çarpmışsın."

"Ne!" Hayretle bağırarak gözlerini belerttiğinde aklım çıkmıştı. Ardından Buket'e dönerek bağırdı. "Sana dedim değil mi o aradan geçmeyelim diye! Hani kontrol etmiştin?"

"Ettim, bir şey olmamıştı ki..."

Alt dudağımı dişlediğimde Pelin'in endişesini en ince kıvrımına kadar hissedebiliyordum. Ailesi çok anlayışlı insanlardı ancak... Araba konusunda takıntıları vardı ve bu Pelin'in son şansıydı. Ehliyetini alalı bir hayli zaman olsa da sürekli park ederken çarpıyor çiziyordu.

"Nasıl olmamış kızım sen kör müsün? Kaporta yamulmuş resmen." Berat Buket'in her şeyden bir haber olmasından fena halde eğlenmişti. Kızlar karanlıktan dolayı görmedikleri için korkarak dışarı çıktığında çocuklar da bizimle gelmişlerdi.

Telefonlarımızın fenerini açarak arabanın söyledikleri kısımlarını kontrol ettiğimizde gerçekten de mahvolduğunu görebiliyorduk.

"İnanamıyorum ya bu ne... Buket sen bunu nasıl görmedin kızım salak mısın?" Pelin dehşet içerisinde etrafında geziniyor, sürekli ağlamaklı sesler çıkartıyordu.

"Hakikatten Buket ya bunu görmemek için kör olmak lazım!" Büyük ihtimalle arabayı çıkartırken her zamanki gibi Buket'i indirip kontrol ettirmiş, ondan tarif almıştı.

"Kızım ben hem miyobum hem de astigmat! Bana güvenerek hareket etmeseydin sen de Allah Allah! Hem ben görmedim diyelim sen de arabanın içindeydin hiç mi hissetmedin?"

"Of ya kes Allah aşkına."

"Amma ağladın ya babanlar zaten yurt dışında değil mi? Hallederiz işte yarın."

"Sen öyle san! Sabaha karşı dönüyorlar ve ilk işi neyi kontrol etmek olacak bil bakalım!"

Alt dudağımı sıkıntıyla dişlediğimde Buket de üzülmüştü. "Kaçta açılıyor ki tamirciler?"

"Sabaha kalamam Buket ya! Sabaha karşı gelecekler diyorum anlamıyor musun?"

"Tamam kızlar ya amma dert ettiniz Buğra'nın yakın arkadaşı halleder bunu." Dedi Berat. Saat epey geç olduğu için anca dükkân açtırabileceğimiz bir tanıdık bunu halledebilirdi.

Pelin az önceki tedirgin halinden erkeklerin yanımızda olduğunu fark edince hemen sıyrıldı ve onlara garip bir bakış attıktan sonra sırtını dikleştirerek burnundan kıl aldırmaz bir tavırla cevap verdi.

"Gerek yok. Erkek arkadaşımı ararım o halleder."

Buğra kumaş pantolonuna soktuğu ellerini çıkartmadan bakışlarını kısarak Pelin'e baktıktan sonra ağzının kenarıyla sırıttı. "O

halde sana iyi şanslar." Ardından arkasını dönüp eve doğru ilerlediğinde Berat da omuz silkmişti. "Keyfin bilir." Diyerek arkadaşının peşine takılıp içeri geçtiğinde kızlarla baş başa kalmıştım.

Pelin çoktan Sertaç'ı aramaya koyulmuşken Buket iri gözlerini ona dikiyor, merakla sonucu bekliyordu. Çağrı cevaplanmayınca ikimizde gergin bir soluk bıraktık. Pelin kuyruğunu dik tutmaya devam ederek onu tekrar arayıp telefonu kulağına yasladığında bize bakarak konuştu.

"Uyuyordur, uyanır şimdi."

Buketle sıkıntıyla onu izlediğimizde telefonu yine açılmamıştı.

"Al işte! Ne diye kabul etmedin Buğra'nın yardım etmesini!" Ona kızdığımda omuz silkti.

"Gerek yok. Evimde bana koyduğu postayı unutmadım daha. Hem onun ağzına laf vermek istemiyorum."

"Baban arabanın anahtarlarını elinden alınca görürüm ben seni." Buket'e katılıyordum. Gurur yapılacak zaman değildi şu an.

"Saçma sapan konuşmayın. Sertaç açar şimdi." Kaç dakika olmuştu... Bu kaçıncı arayışıydı bilmiyordum. Bildiğim tek şey artık dışarıda kalmaktan üşüdüğümdü.

"Şu gururunu bir kenara bırak da Buğra dan yardım iste. Babanlar gelmek üzere arabanın bir an önce yapılması gerekiyor."

Pelin sıkıntıyla soluğunu bıraktığında canı fena halde sıkılmıştı. Cevapsız kalan çağrılarının ardından fena halde tedirgin olmuştu.

"Hadi gel biz sana yardım ederiz." Dedi Buket. Her ne kadar araba Pelin'in olsa da Buket'le beraber aynı yoğunlukla onun duygularını paylaşıyorduk ve bu yüzden de yapılana kadar rahat edemezdik.

Pelin bir şey demeden kuyruğunu bacaklarının arkasına kıstırarak bizimle içeri girdiğinde bunun onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordum. Genel olarak üçümüz de başkasından iyilik istemeyi tercih etmezdik ancak aramızda bu konuda en katı olanımız da oydu. Üstelik birazdan kendisine göre lafını yiyeceği için de son derece hoşnutsuzdu.

İçeri girdiğimizde arkamızdan kedi gibi geliyordu. Yağız'lar masada oturuyor, kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlarken hareketliliği fark edip kafalarını kaldırıp bize doğru baktıklarında iş yoğunluğunun ifadelerinden silinmesi biraz zaman almıştı. Berat'ın gözleri hızla parladığında Pelin'in sessizliğinden ne olduğunu anlamıştı.

"Şey..." Dedi Buket ve tam da o sırada Pelin'in telefonu çaldı.

"Sertaç arıyor!" Dedi şevkle ve koşarak yanımızdan ayrıldı. Onu ilk defa Sertaç arıyorken bu kadar mutu görüyordum. Buket'le beraber sıkıntıyla birbirimize baktığımızda Berat konuştu.

"Bir şey mi oldu?"

"Yok... Sadece teklifiniz hâlâ geçerli mi diye soracaktık da..." Pelin'in gittiği tarafa doğru baktıktan sonra tamamladı "sanırım gerek kalmadı..."

Buğra kısık bakışlarını küskün ifadesiyle yanımıza gelen Pelin'e dikti ve sessiz kalarak sabırla konuşmasını bekledi.

"Ne oldu Pelin?" Ona doğru fısıldadığımda cevap vermek dahi istemiyordu.

"Tamirci tanıdığı yokmuş." Ağzının içerisinde kısık sesle gevelemişti. Ah Pelin ah... Üstelik dakikalar öncesinde Buğra'ya nasıl da hava atmıştı erkek arkadaşıyla... Ardından bozaran suratıyla masadaki sarışın adama doğru baktığında soluğu boğazında sıklaşıyordu.

"Şey. Teklifiniz hâlâ geçerliyse değerlendirmek istiyorum."

Buğra'nın gözleri parladığında kısık bakışları avına yaklaşmış bir hayvanı andırıyordu. Aynı ifadeyi yakın zamanda Yağızda da gördüğüm için tanıyordum.

Sırtını sandalyesinde geriye doğru yasladığında parmakları çenesinin ucunu bulmuştu. "Erkek arkadaşının halledeceğini söylemiştin?"

Pelin sertçe yutkunarak bakışlarını kaçırdı. "Halledemedi."

"Tamam o halde rahat ol, erkek arkadaşın halledemediyse Buğra halleder." Pelin yere bakıyordu. Berat kalktığında Buğra sorarcasına Yağız'a baktı. "Serdar'ın yerinde halledelim mi?" Yağız varla yok arası kafasını sallamıştı.

Hep beraber Buğra'nın arkadaşının yerine gittiğimizde gelmeden önce telefonla arayıp arkadaşını uykusundan yeni uyandırdığı için Serdardan önce gelmiştik. Kapının önünde bekliyorken Berat ve Buğra yanımda durarak beni Azra'yla ilgili tebrik ettiler.

"Senin adına çok sevindim Afra. Umarım yakın zamanda kardeşini yanına alabilirsin." Ağzım kulaklarıma geldiğinde kalbim tekrardan coşkuyla atmaya başlamıştı.

"Teşekkür ederim."

"Çitlenbikle yakın zamanda tanışmak istiyorum. Bir gün ziyaretine giderken biz de gelelim." Azra'nın daha şimdiden bir sürü abisi ve ablasının olması beni inanılmaz derecede mutlu ediyordu. Yakın zamana kadar nerede olduğunu bilmediğim kardeşimin şimdi bir sürü yakını vardı ve hepsi de ona yardımcı olmaya dünden razıydı.

"Çok sağ olun gelin tabi beklerim." Buğra ve Berat'la çok sık görüşmesek de o samimiyet hep aynı kalıyordu ve ikisini de kendime yakın hissediyordum. Arkadaş da değil de daha çok bana kardeş gibilerdi. Bunu her hallerinden belli ediyorlar, hissettiriyorlardı.

"Yağız sağ olsun Azra'yı nasıl yaptı bilmiyorum ama bir şekilde önden hazırladı ve bu konuda onun sayesinde hiç zorluk çekmedim."

Dediğimde ikisinin de gözleri parlamıştı. Buğra ellerini ceplerinden çıkartmadan omzunun üzerinden geride kalıp sigarasını içen arkadaşına hayranlıkla baktı.

"Yağız kimsesizlerin dilinden anlar ya..." Dediğinde Berat da kafasını sallayarak onu onaylamıştı. Bildiğim kadarıyla üçü de kimsesizdi. Yurt yerine de sokakta büyümüşlerdi ve Salih babayla yolları kesişene kadar birçok olay yaşamış olmalılardı. Ancak Yağız'la aralarında çok bir yaş farkı yoktu. Hemen hemen aynı olmalılardı. Yine de birkaç yaş farkına da olsa hürmet ediyorlar, onun sözünü önemle dinliyorlardı.

"Böyle ketum dursa da size baya arka çıktı herhalde?" Ortaya laf attığımda Buğra içtenlikle gülümseyerek kafasını salladı.

"Aramızda en sert gözükeni oydu ancak fazla düşünceli bir kalbe sahipti. Her zaman bizim yerimize de düşünürdü, kaldırılması gereken bir taş varsa altına ilk kendi elini koyardı. Aynı yaşlarda olsak da sorumluluk alabilecek güçte olan her zaman Yağızdı."

Dediğinde nutkum tutulmuştu. Kafasını sallayan Berat onu tasdikleyerek devam etti. "Küçükken de böyleydi. Mahallede kim dayak yese Yağız'a koşardı."

"Şerefsiz Enes'i hatırlıyor musun?" Diye sordu Buğra keyifle. Anıları yad etmek hoşuna gitmişti.

"Hatırlamaz mıyım toraman gibiydi puşt. Kimin üzerine otursa patlatıyordu."

Buğra gülerek bana döndü "Yağız onu bile döverdi."

"Yağız herkesi alıyordu ya. Çok güçlüydü. Bu da bize güven veriyordu." Suratımda masum bir tebessüm oluştuğunda konudan habersiz olan adama bakışlarımı mıhladığımda içim bir tuhaf olmuştu.

"Demek siz dayak yiyordunuz."

Berat gözlerini devirdi. "Sadece Enes'ten bir de gruplardan yedik yenge sende abartma."

Kıkırdadığımda Buğra da ona katılmıştı. "Sadece senin şu sahte kocan biraz fazla supermandı. Bizim de hakkımızı yiyemezsin yani."

Hepimiz birden gülmeye başladığımızda işte en çok da bu yüzden kendimi onlara karşı yakın hissediyordum. Babamla kısa da olsa bir süre beraber geçirmiş olsam da çocukluğumda ebeveyn açısından derin bir yalnızlık çekmiştim. Eminim onlar kadar zorluk ve yokluk görmemiştim ancak bu yüzden onları az da olsa anlayabiliyor, onlara karşı kendimi yakın ve sıcak hissedebiliyordum.

Kısa süre sonrasında Serdar gelip de kapıları açtığında içeri geçerken en son Yağız'la arkada kalmıştık. Hayranlıkla parlayan gözlerimi kaldırarak çaprazdan açısını izlediğimde onunla ilgili bir şeyler duydukça kendimi daha farklı hissediyordum.

İçimde oluşan sıcaklığa engel olamadan adını söylediğimde bana doğru çıra gibi bir bakış atmıştı.

"Yağız?"

"Söyle gamzeli." Kehribar rengi gözleri birer ışık gibi karanlıkta parlıyorken hiçbir şeyden haberi yokken ki ifadesi o an için bana fazla masum ve tatlı gelmişti. Bir an zihnimde küçüklüğünü canlandırmaya çalıştığımda uygun görüntüyü bir türlü tartamıyordum. Yalnızca o küçük bedeniyle nasıl da arkadaşlarına, sokaktaki diğer çocuklara nasıl da abilik yaptığını, arka çıktığını düşünüyordum.

Aklıma gelen düşüncelerle gülümsemem iyice sıcak bir hâl aldığında içim ısınmıştı. Dişlerim gözükecek şekilde gülümsedim ve tekrardan kafamı salladım.

"Yok bir şey..."

20.BÖLÜM "DAVET GECESİ"

"Seksen altı doksan yedi." Buğra telefon numarasının son iki hanesini de söyledikten sonra bir adım geri çekilerek çapkın bakışlarını Pelin'in mahcup ifadesine diktiğinde ne kadar eğlendiği ifadesinden fazlasıyla belli oluyordu.

"Her şey için" dedi ve etrafa bakınarak güçlükle devam etti "Teşekkür ederim." Pelin'in daha öncesinde kendisine olan davranışlarının ışık hızıyla değiştiğini gören adam durumdan son derece memnundu.

Kızlarla vedalaştıktan sonra Yağız'ın arabasına bindiğimde merakla sordum. "Neydi o kadar önemli olan?" Evdeki toplantılarını bölmemek için hep beraber tamirciye kadar gelmişlerdi. Kızlarla sohbet ederken arada Yağız'a bakmıştım. Arkadaşlarının küçük masasının etrafında toplanmış, sürekli kendi aralarında konuşarak dosyaları döndürmüş durmuşlardı.

"Bir ihale var onu almamız lazım." Söylerken bile gergindi. Daha fazla konuşmak istemediği her halinden belli olduğu için tek kelime etmeden kafamı salladım ve önüme döndüm. Sanırım onu kızıştıran birileri vardı.

"Bu arada" dedi ve arabayı sürmeye devam ederken bana kısa bir bakış attı. "Önümüzdeki hafta bir davet var. İhaleyle ilgili ona katılacağız." Kaşlarım çatıldı "karım olduğun için sende geleceksin."

Oldum olası hoşlanmazdım bu tarz aktivitelerden. İstemsizce suratım buruştu. "Önümüzdeki hafta sınavlarım var, bu beni zorlayabilir. Hangi gün?"

"Perşembe." Kafamı salladım. O gün uyardı.

"Alışveriş için sana verdiğim kartı kullan." Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Canım istediğinde arkadaşlarımdan alabileceğimi biliyordu. Sanırım sadece bu şekilde emrivaki konuşmalar yaptığında söylediklerinin tam tersini yapmak isteyeceğimi bilmiyordu.

Soluğumu yavaşça bıraktım. Şimdilik arıza çıkartmak istemiyordum. "Pekâlâ. Çok ısrar ettiğin için banka hesabını biraz yakacağım ve bunu borç olarak yazmayacağım." Yanağında hafif bir dalgalanma olduğunda konuşma tarzımın hoşuna gittiğini anlamıştım. İstemsizce aynı dalgalanma yanaklarımda olunca utanarak önüme döndüğümde içimde garip bir kıpırtı olmuştu. İç çekerek kafamı salladım ve yola bakamaya devam ettim, onunla gerçekten de işim vardı.

Ertesi hafta olduğunda kızlarla beraber davet için bana elbise bakıyorduk.

"Şöyle bir şeye ne dersin Afra?" Pelin yine kendi cazibesine göre bir elbise çıkartmıştı. Leopar kumaşı görünce hızla kafamı onaylamaz anlamda salladım.

"Saçmalama Pelin. Sence ben onu giyer miyim?" Genel olarak leopar deseninden hoşlanmıyordum. Bir de gösterdiği elbisede ufak bir detayında da yoktu, her yeri leoparla kaplıydı.

Askıdaki kıyafeti kendi üzerine doğru tutup boy aynasından kendine bakındı. "Ben giyerdim." Hafifçe yan dönüp kendisini ayakucuna kadar süzerken düşünceliydi "acaba mezuniyet için mi alsam?"

"Saçmalama daha mezun olmana iki sene var. O da uzatmazsan." Buket abartılı coşkusuyla konuşurken iri gözlerini baymıştı.

Pelin ona dünyanın en saçma şeyine bakar gibi baktı "kendiminkisinden bahsetmiyorum herhalde gerzek!" Ah, doğru tabi.

"Sonunda lütfedip Sertaç'ın mezuniyetine teşrif edeceksin demek..." Buket'e katılıyordum. Sertaç dan o kadar bağımsızdı ki mezuniyet teklifini bile kabul edeceğinden emin olamıyorduk. Ona karşı her türlü mesafesine dikkat ediyordu.

"Abartmayın sizde." Dedi terslercesine "ben sadece emin olmaya çalışıyorum ve duygularımı yaşayamadığımı biliyorsunuz." Rahatsız olmuştu. Evet. Genel olarak duygularına en mesafeli kalan aramızda Pelindi. Duygularıyla temas etmeyi sevmiyordu ancak içten içe artık Sertaç'a cidden değer verdiğini biliyordum; Pelin öylesine insanlarla muhatap olup hayatında tutmazdı. İlk başta her ne kadar Sertaç'ın yoğun ısrarı ve ilgisiyle bu yola başlamış olsa da devamını getirirken ister istemez ona karşı beslediği insani duygular artmıştı.

Onu yıllardır tanıyordum. En yakın arkadaşlarından biri olarak Sertaç'a arkadaşlık dışında duygular beslemediğinden emin olsam da artık insan olarak Sertaç'ı gerçekten de önemsiyordu.

Alışverişi yaptıktan sonra acıkmış, yemek yemek için bir yere oturmuştuk.

"Bizim tavukları daha kesmediler herhalde." Buket etrafa bakınarak hayıflanmıştı. İstemsizce güldüm.

"Bu kadar aç olduğunu bilseydik daha önce gelirdik."

"O an babaanne elbiselerine bakmaya pek meraklıydın." Dedi şikâyet edercesine. Kısa süre sonra yemeklerimiz geldiğinde tabaklarımıza adeta yumulmuştuk.

Karnımızı doyurduktan sonra birer kahve söylediğimizde Pelin Sertaç'ı arıyordu. Bakışları boşluğu bulana kadar telefon cevaplanmamıştı. Kapatıp masaya koydu ve omuz silkti "işi var herhalde."

"Olabilir." Dedim ağzımın kenarıyla. İnsanlık haliydi sonuçta tüm işi Pelin olamazdı. Olamazdı ancak Pelin bu durumdan biraz rahatsız olmuşa benziyordu, anlaşılan Sertaç bunu son zamanlarda yapıyordu.

"Bir şey mi oldu?" Diye sordum merakla.

Omuz silkti "yok bir şey. Sadece eskiden telefonu açması fazla sürmezdi." Daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Derstedir belki?" Diye sordu Buket.

"Hayır, bugün dersi yok. En son şantiyeye babasının yanına gidecekti" dedi ve tekrardan uzaklara daldı gözleri. Buket'le göz göze geldikten sonra yavaşça soluyup konuyu değiştirdik "aman canım! Neyse boş ver şimdi onu geçen beklediğin film vizyona girmiş, kahveden sonra izlemeye gidelim mi?"

Durgun ifadesini bozmadan kafasını salladı. Anlaşılan bu durum sandığımızdan daha fazla canını sıkmıştı.

****

Perşembe günü olduğunda en sabahtan Cuma günü gireceğim sınava çalışmış, çalışırken de sürekli saati kollamıştım. "Artık kalkmam gerekiyor." Zihnim oldukça açıktı ve son tekrarları oldukça lezzet alarak yapıyordum ancak artık kalkıp hazırlanmam gerekiyordu. "Yağız iki saate burada olur."

Esneyerek kalkıp yüzümü tekrardan yıkayıp makyaj masama oturduğumda ne yapacağımı çok bilmiyordum. Aslında bunun için Pelin kuaföre gitmemi söylemişti ancak suratıma bir başkasının dokunmasından çok hoşlanmıyordum. Bu yüzden tarif ettiği kadarıyla bir şeyler yapacaktım.

Elimi far paletine atacakken telefonum çaldı, Pelin görüntülü arıyordu.

"Ne var?"

Bakışlarını kısarak suratıma baktı "hazırlanmamışsın hâlâ?" Soluğumu bıkkınlıkla bıraktım. Yine başlayacaktı kuaföre git zırvalıklarına. Zaten sahte nikahımda kuaföre makyaj yaptırmıştım, uzun süre daha başkasının yüzüme dokunmasını istemiyordum. "Kapıyı aç gerzek."

Kaşlarım hayretle yukarı doğru kıvrıldı "Buraya mı geldin? Sana gerecekten de inanamıyorum." Kamerayı kaydırınca gerçekten de orada olduğunu gördüm. Abartılı bir şekilde gözlerimi devirerek

kapıya koştuğumda bir yandan da istemsizce gülümsüyordum. Arkadaş dediğin böyle olmalıydı değil mi?

Kısa süre içerisinde içeri girdiğinde peşinden devasa bir cips paketini elinde tutan Buket girmişti.

"Her zamanki gibi sağlıklısın." Elini pakete daldırıp birkaç cipsi ağzıma uzattığında tereddüt etmeden dudaklarımı açıp yedim.

"Güzel..."

"Sarımsaklı değil ama idare et artık." Genelde sarımsaklı cipsler yediğim için benim de her fırsatta dalga geçiyordu.

"Sarımsak davete uymaz diye düşünüyorum." Deyip peşlerinden içeri doğru yürüdüğümde Pelin omzunun üzerinden bana bir bakış atıp gözlerini baydı "E herhalde abla!"

Sonrası ise tempolu müzikler içerisinde güzel bir hazırlanmaydı. Ben yalnızca oturuyordum, hiçbir şey yapmıyordum. Buket beni arada besliyor, bize kahve yapıyor, Pelin ise suratımı boyutlandırarak nikahımdaki kuaförden bile daha iyi iş çıkartıyordu.

AFRA'NIN MAKYAJI

Saçlarımı da düzleştirip ön kısımlarını kulak arkasına alıp yapıştırmıştık.

AFRA'NIN ELBİSESİ

Hazırlandıktan sonra kendi etrafımda döndüğümde kızlar ıslık çalarak beni izliyorlardı.

"Çok iyi oldun he!" Bende beğenmiştim. Boy aynasından dönerek kendime kısa kısa bakışlar attım. Dekoltesi olmadığı için rahat

hissediyordum. Boyu çok kısa olmasa da kenarındaki uzun detay ve elbisenin kalın kumaşı daha iyi hissettiriyordu.

Yağız arayıp da geldiğini söylediğinde kızlarla beraber çantalarımızı alıp evden çıktık. Kızlarla vedalaşırken arabasından çıkan Yağız'ı görünce nefesim kesildi. Her zamanki gibi siyah giyinmişti ancak neden her seferinde artık gözüme daha farklı gelmeye başlamıştı?

YAĞIZ'IN TAKIMI

Derin bir soluk alarak doğal hareketlerle arabanın diğer tarafına geçişini izlediğimde olağan ifadesi gözleri yavaşça benimle buluşunca kasılmıştı; morali bozulmuş gibi gözüküyordu. Biraz da sinirli.

"Hadi sana iyi eğlenceler." Kızlar sahte eniştelerine uzaktan bir baş selamı verip evden ayrıldıklarında açık alanda olsak da sıcaklıyordum sanki...

Elbisemin yan kuyruğunu tutup dikkatli adımlarla ona doğru ilerlediğimde yerinde kalmıştı. "Boşuna gelme." Sesini işitince adımlarımı sonlandırarak karşısında kaldım.

Ortasında büzülü kalan dudakları bembeyaz olmuştu. Tek eli cebinde öylece kaldığında kafası hafifçe yana eğik, alnın kenarı sola doğru bakıyordu. Kumral kirpikleri yavaşça aşağı doğru düştüğünde bakışları ayaklarıma kadar inmişti. Yavaşça yukarı doğru tırmanmaya başladığında geçen her saniye gördüklerinden daha da hoşnut değilmiş gibi duruyordu.

"Neden?" Durgun bir sesle sorduğumda yana eğik olan kafasını yavaşça kaldırdığında bu sefer çenesi bana göre yukarıda kalmıştı. Bakışları üzerime değdikçe tenim deliniyordu sanki. Kalp atışlarım giderek hızlanmaya başladığında ılık havaya rağmen ısınıyordum.

"Elbiseni değiştir."

Bakışlarım kısıldı. "Neden?"

"Elbiseni değiştir Afra." Az öncekine göre daha kısık bir tonla söylemişti.

"Şu an başka davet elbisem yok." Kollarımı kaldırıp indirdim "olsa bile bu elbisenin içinde rahatım, değiştirmeyeceğim." Çenesi giderek kasılmaya başladığında telefonu çalmıştı.

Haklıydım. Geçen ki beyaz elbisenin içinde gibi huzursuz ya da rahatsız hissetmiyordum. Almadan önce yaptığım ilk şey oturmak olmuştu. Oturunca da öyle aman aman kısalmıyordu, kuyruğu sayesinde de güvende hissediyordum. Bu yüzden de elbisem üzerimde kalacaktı.

"Efendim Salih baba." Varla yok arası kafasını salladığında sinirleri bozulmuştu, dişlerinin arasından tıslayarak devam etti "birazdan orada oluruz."

Telefonu kapatınca öfke dolu bakışlarının odağında kalmıştım. Üst üste geçirdiği dişlerini ayırmadan çenesinin ucuyla arabayı gösterdi "yanımdan bir an olsun ayrılma."

Gülümsememek için dudaklarımı sıkıp suratımı yere doğru eğip ifademi gizleyerek yanından geçmiştim. Peşimden gelerek kapıyı girmem için açtığında bunun bir nezaketten çok elbisenin oturduğumda aldığı şekli görmek için olduğunu biliyordum.

İzlediği için gerilsem de dikkat ederek yavaşça koltuğa oturduğumda kuyruk kısmı hafifçe dizlerimi örtmüştü. Kafamı kaldırıp pür dikkat bacaklarımı izleyen adamın suratını gördüğümde gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutmuştum.

Soluğunu burnundan yavaşça bıraktıktan sonra kapıyı kapatıp kendi tarafına geçtiğinde Yağız'ın tüm keyfi kaçmıştı. Gergin ifadesiyle arabayı sürerken arada utanmadan kafasını çevirip üzerimi kollamaktan da geri çekilmiyordu.

En sonunda dayanamadım ve yalnızca kendim işitebileceğim bir fısıltıyla mırıldandım "Tam bir hayvan."

Davetin olacağı salona geldiğimizde benden önce davranıp kapımı açmıştı. Dışarıdan gelen havanın esintisiyle dikkatlice bacaklarımı dışarı atarken tam önümde duruyor, bir yandan da etrafı kısaca süzüyordu. Kalkınca yavaşça geri çekildiğinde yanında kalmıştım. Kapıyı kapatıp kolunu uzattığında karnım gıdıklanmıştı.

Kızaran suratımı kaldırarak sert bakan sıcak kehribar rengi gözlerine daldığımda kalbim sıkıştı ve nazikçe koluna girdim. Yakınlığımı yetersiz bulmuş olacaktı ki beni daha fazla yanına çekti. Boşta kalan elimle de Yağız'ın olmadığı tarafımda kalan kuyruğumu nazikçe tutuyordum.

Yan yana yürüyorken varlığının hissiyatı öyle çok fazlaydı ki her yer buğulanıyordu sanki... Kalabalığa doğru yürüyorduk ancak kim oldukları gram umurumda değildi, neden böyleydim?

Soluğumu sıkıntıyla bıraktığımda normal olmadığımı, Yağız'ın akışıyla beraber rayımdan çıktığımı biliyordum kendim gibi hissetmiyordum, Afra gibi olmamak beni endişelendiriyordu. Yine de o an bu durumdan çıkamadım ve kafamı hafifçe yana çevirerek varlığını her zerremde hissettiğim kudretli adamın ritmine ayak uydurarak yürümeye devam ettim. Sanki temasımızdan bir his doğuyor, o his büyüyerek etrafımıza yayılıyor ve bizi görünmez bir baloncuğun içine alıyordu.

Kapının girişinde duran bir adam yavaşça Yağız'a doğru yaklaşıp bir şeyler söyledi, Yağız yavaşça kafasını sallayıp bana baktı "hemen geliyorum."

Aynı ahenkle başımı salladığımda yanımdan ayrılmıştı. Sıkıntıyla soluğumu verip kenara çekildiğimde kendimi boğulacakmış gibi hissetmeye başladım; tanımadığım kalabalıktan hoşlanmıyordum. İşte sanki tüm varlığı Yağız'ın gitmesiyle hissetmiştim. Nasıl oluyordu da görüş açım için böylesine keskin ve net bir etkisi vardı?

Yanaklarımı balon yaparak çantamı iki elimle beraber tutmaya başladığımda hafifçe tek ayağımı sallandırıyordum. O sırada ilerideki boşlukta bir hareketlilik oldu. Baktığım arabanın önüne bir çift erkek ayakkabısı girdi. Tıpkı Yağız'ınkilere benziyorlardı. Bu yüzden merakla kafamı yavaşça yukarı doğru kaldırdığımda kırışıksız siyah kumaş pantolonundan iyice yukarı tırmandım ve daha farklı duran omuz başlarını da geçip suratına geldiğimde istemsizce kaşlarım çatılmıştı. Çatılmıştı çünkü bu adam Yağız değildi. Tıpkı Yağız gibi kumraldı ancak Yağız değildi, göz rengi de koyuydu. İfademdeki değişiklik onu gülümsetmişti. Hızla bakışlarımı kaçırdığımda nedense tedirgin hissetmiştim. Yağız'a bakınmak için kafamı çevirdiğim an başka bir adamla göz göze geldim. Ne ara yanıma gelmişti? O suratındaki sevecen tebessüm de neyin nesiydi? Anında buz gibi kesilmiştim çünkü bu ifadeyi tanıyordum.

"Merhaba, girişle ilgili sorun mu yaşıyorsunuz?"

"Hayır." Bunu da nereden çıkarttınız demek istesem de demedim. Gereksiz yere konuyu uzatmanın anlamı yoktu.

"Burada öylece durduğunuzu görünce yardım edebileceğimi düşündüm."

"Teşekkür ederim, yardıma ihtiyacım yok."

Sırıtışı daha da genişledi. "Bu arada ben Murat. Murat Aykun." Deyip elini uzattığında gerilmiştim. Sıkıntıyla ona bakıyorken diretti "sizin isminiz nedir?"

"Adını bilmene gerek yok, soyadı Sönmez." Diğer tarafımdan gelen sert sesle beraber anında buz kestiğimde tüylerim diken diken olmuştu. Hemen yanımda biten Yağız'a gergin ifademle baktığımda nefesim kesildi. Gerçekten de Murat'ı parçalayacak gibi duruyordu.

Murat'ın oldukça rahat olan tavrı anında dağılmıştı. Yanaklarındaki kızarıklıklar da neyin nesiydi öyle? Anında bir adım geri çekildi ve bozaran ifadesini oynatmadan hızlıca konuştu. "Affedersin, bilmiyordum." Varla yok arası kafasını salladı "davetlilerle

ilgileneyim." Alelacele yanımızdan ayrıldığında kendisini ifade etmeye bile yeltenmemişti öylesine emindi her türlü Yağız dan sert tepki alacağından.

"İki dakika yalnız bırakıyoruz ciğerci kedisi gibi damlamış pezevenk."

"Bende onu geri çeviriyordum." Kaşlarım çatıldı "ayrıca söylediğin hiç de hoş değildi."

Tek kaşını kaldırıp beni yoklarcasına baktı "neymiş hoş olmayan?"

Dudaklarımı şişirip sesimi kabalaştırmaya çalışarak onu taklit ettim. "Adını bilmene gerek yok, soyadı Sönmez." Ardından dudaklarımı buruşturarak devam ettim "sanki senden ibaretmişim gibi, benim de bir adım var farkındaysan."

"Evet, Afra senin adın biliyorum."

"Ne demek istediğimi anladın, hoşuma gitmedi." Kollarımı göğsümün altında bağlayarak omuzlarımı kaldırıp indirdim.

Çaprazımda duruyorken tek adımla önüme geçtiğinde nefesim kesildi. Çıra gibi bakan sıcak gözlerine daldığımda esen rüzgâr temiz, erkeksi kokusunu ciğerlerime doldurmuştu. Kafasının ucunu hafifçe bana doğru eğdiğinde ifademi doğal tutmak için kendimle üstünkörü bir savaş veriyordum. Elleri kumaş pantolonun ceplerindeyken omuzlarını hafifçe yukarı kaldırdı ve keskin sesini duyurdu.

"Bunu seni kimlikleştirmek için yapmadığımı biliyorsun." Evet. Sadece yine de senin dudaklarından duymak istemiştim.

Bakışlarım dolu dolu olduğunda sanki ağzında bir şey çiğniyormuş gibi yaptıktan sonra sakin kalmaya çalışarak kafasını salladı sonuçta benim bir suçum olmadığını biliyordu. Her ne kadar öfkelense de bana yansıtmadı ve beraber içeri girdik. Tavanları oldukça garip ve yapısız duran davet salonuna geçtiğimizde kafamı boynumu incitecek kadar çok kaldırmıştım. Yapısız durmasına rağmen kasvet dolu bir hâl

katmıyordu. Geniş salon özensiz olmakla ihtişamlı durmak arasında kalmış gibiydi. Eşsiz bir atmosferi vardı.

Yağız'la beraber kenarda durduğumuzda sakin müzik kulağa hoş gelmeye başlamıştı. Garsonlar tepsileriyle beraber minik aperatif ve içecekleri servis etmeye başladıklarında Yağız'ın keskin sesini işittim.

"Şu adamı görüyor musun?" Genelde durup dururken konuşmayı başlatmazdı. Şaşırarak işaret ettiği yere baktım. Göbekli, orta boylu olan sakallı adamı izlemeye başladım; adam yanındaki kumral, kendi yaşlarındaki kadınla konuşuyordu.

"Birazdan tuvalete gitme bahanesiyle karısının yanından ayrılacak dikkatli bak." Suratımdaki tebessüm genişledi, söylediği gibi adam kadına bir şeyler söyleyip yanından ayrıldığında Yağız'a kısa bir bakış attığımda suratında çarpık tebessümü belirdi.

Devam etmediği için meraklanarak sordum "Nereye gidiyor?"

"İzlemeye devam et görürsün." Her ne kadar olağan davranmaya çalışsa da adamın aceleci tavrı karısının yanından uzaklaştıkça baş göstermişti. Eşinin kendisini göremeyeceği bir açıya geldikten sonra yanından geçen garsonun tepsisine daldığında eline aldığı iki bardağı da kıtlıktan çıkmış gibi ardı arkasına kafasına dikmişti.

İstemsizce güldüm. "Bunu neden yapıyor?"

"Ona içki yasak. Her davette karısını kandırarak köşelerde birkaç kadeh götürür."

Bakışlarım parladığında yanımdaki adama eşsiz bir mücevher görmüşüm gibi baktım "Senden de bir şey kaçmıyor."

Kehribar rengi gözleri kısa süreliğine gözlerimi buldu ve birini kırparak kalbimi hoplattı "Kaçmaz bilirsin."

Soluğumu boğuluyormuşum gibi bıraktım. Benden bahsediyordu. Evet, Yağız. Senden gerçekten de bir şey kaçmıyor. Sen hiçbir şeyi yanından kaçırmıyorsun...

İlerleyen dakikalar Yağız'ın tanıdıklarla selamlaşmasıyla geçmişti. Kısaca benden bahsediyor, ihaleyle ilgili bazı konuşmalar yapıyordu. Ardından etrafımız sakinleşince karşıda duran adamı görünce heyecanlanarak Yağız'ın koluna dokundum. "Yağız bak, Salih baba!"

"Yarım saattir orada Afra."

"Madem gördün bana neden söylemiyorsun?" Ayıplanırcasına hayıflandıktan sonra kolunu tuttum. "Hadi yanına gidelim." İlk defa ona karşı çocuk gibi diretiyordum. Karşı çıkmadan bana eşlik ettiğinde yaşlı adamın hemen önündeydik, varlığımızı fark edince yanındakilerle vedalaşarak bize doğru geldi.

"Merhaba Salih baba, nasılsınız?" Fazla zaman geçmiş olmamasına rağmen. Ufak, samimi bir selamlaşmanın ardından içinden gülücükler fışkıran gözlerini gözlerime dikip karşılık verdi. "İyiyim Afra kızım, sen nasılsın?"

"Vallahi sizi gördüm daha iyi oldum." Bunu samimi söylüyordum, zaten herkese de söylemezdim böyle şeyler.

"Ne güzel konuşuyorsun sen öyle maviş gelinim benim." Görmesem de Yağız'ın aramızda kalan iletişime şaşırdığını biliyordum. "Söyle bakalım benim bu hayta canını sıkıyor mu? Bir vukuatı varsa sakın darılma gücenme, gel direkt bana söyle ben kulağını çekerim hemen."

Elimle ağzımı örterek kıkırdadım. Gerçekten de yapacağı her halinden belli oluyordu. "Yani arada canımı sıkmıyor değil, şimdilik gözlemliyorum ve ona göre karşılığını da veriyorum açıkçası."

Adam iyice keyiflenerek coşkuyla konuştu "Birbirinizin hakkından geleceğinizi biliyordum."

Gülümsedim. "Bakalım eğer canım çok sıkılırsa size söylerim, çekersiniz kulağını."

Verdiğim karşılık Yağız'ın aksine Salih babayı çok sevindirmişti. Kendine engel olamadan kahkahayı bastığında adamın bize bakarken hem keyiften hem de hüzünden gözleri doluyordu.

"Yine bunaltıcı kıskançlıkları değil mi?" Beni hafifçe yoklayınca kafamı onaylar anlamda salladım, yalan sayılmazdı.

"Evet, beni gerçekten de çok bunaltıyor."

Salih baba hoşnut mırıltılar çıkarak kafasını onaylar anlamda salladı "demek sen bu yüzden Romanya'ya kendin gitmedin de Remzi'yi gönderdin." Dudaklarım hayretle aralık kaldı. Yağız'ın yurt dışına çıkması gerekiyorken o bunu yapmayıp benimle mi kalmıştı?

"Aslında pek de uzun sürmeyecekti ancak Yağız gitmemek için elinden geleni yaptı. İşin batmasını bile umursamadı." İsli bakışlarım yanımdaki adamı buldu. Bana hiç bahsetmemişti bile. Hem üniversitem hem de Azra yüzünden bir yere gidemezdim tabi ancak o gidip gelebilirdi. Bunu yapabilecekken neden beni bırakmamıştı?

Boğuluyormuş gibi göğsünde biriken soluğu geri bıraktığında muhabbetin artık değişmesini istiyordu. "Zırvalama Salih baba." Peki, vay canına!

Adam keyifle kahkaha attı "niye lan eşek arabası, kızı bırakmam deyip durmuyor muydun?"

"Kızı bırakmam mı?"

"Her neyse, senin çenen yine düştü Salih baba. Biz biraz da Niyazilere selam verelim." Kolumu tutarak yavaşça yanında ilerletmeye başladığında adeta nutkum tutulmuştu. Bir de Yağız bunun için diretmişti demek. Vay canına... Ruhum bile duymadan yanı başımda neler olmuştu öyle?

"Anlatsana Salih baba neler diyordu öyle? Bana hiç de bahsetmedin Romanya meselesinden." Cevap vermeden yürüyünce hızla sormaya devam ettim "İş battı mı peki? Salih babanın dediğine göre güzel bir fırsatı kaçırdın ve bu hiç umurunda bile değil, neden?"

Ketum ifadesini bozmayınca soluğumu bıkkınlıkla vererek söylendim.

"Ne susup duruyorsun ya! Bir şey söylesene be adam!" Kolumu kurtarıp yavaşça kendimi geri çektiğimde beraberinde devam etmediğim için o da durmuştu. Hemen çaprazımda, yanı başımda kaldı. Bu şekilde söylediklerimi görmezden gelmesi, sürekli kendi kafasına göre hareket ederek açıklama yapmaması canımı çok sıkıyordu.

Yavaşça kolumu tekrardan tutunca "Yağız!" Dedim uyarırcasına.

"Adımı her söylediğinde tahrik oluyorum." Olduğundan daha kararlı çıkan sesiyle beraber gözlerim fal taşı gibi açıldığında nutkum tutulmuştu.

Bu karşılığı kesinlikle beklemediğim için hayretle fısıldadım. "Ne?"

"Bir şey söyle dedin."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun!" İyice ayarlarımla oynamıştı. Harika. Az önce söylediklerinden miydi neydi bilmiyordum ancak bu sefer suratına bakarken daha fazla kızarıyordum ve o sıcak renk gözlerine bakarken sinirden kudursam da içten içe eriyordum.

"Ben ciddiyim Afra." Dedi keskin ifadesiyle. Ciğerlerime ağırlık yapan soluğu güçlükle bırakarak kolumu çektim "pekâlâ, sen biraz yalnız başına ciddi kalmaya devam et çünkü ben kafayı yemek üzereyim." Geri çekilip hızlı adımlarla yanından ayrıldığımda bakmasam da peşimden geldiğini biliyordum.

Yakalanmamak için daha da hızlandım ve salondan çıkarak koridora daldım. Nereye gittiğimi bilmiyordum, bilsem de benim için bir önemi yoktu yalnızca ondan uzaklaşmak, nefes almak istiyordum.

İlerlemeye devam edecekken kolumdan çekmesiyle beni kendine doğru çevirmesi bir olmuştu. Sendeleyerek arkamda kalan duvara tutundum. Yutkunarak karşıma baktığımda sinirden tüm kasları gerilmiş olan vücuduyla önümde dikiliyordu. Öylece yanından gitmem hoşuna gitmemişti.

Pekâlâ. Benim de çoğu şey hoşuma gitmiyordu. Mesela oradan oraya valiz gibi sürüklenmek gibi.

Kolumu bırakmadan öteki elini duvara yasladığında aldığım soluklar beni boğmaya başladı. Evet, Yağız söz konusu olduğunda işte en tanıdık sahne de buydu.

Biraz daha yaklaştı, bana kaçacak alan bırakmıyordu. Cevap ararcasına gözlerime bakıp dişlerinin arasından tısladı.

"Sana yanımdan ayrılmamanı söylemiştim..." Yüzüne ifadesizce bakmaya devam ederek tıpkı onun bana yaptığı gibi yaptım, cevap vermeye bile tenezzül etmedim; daha fazla sinirlendi.

"Cevap versen iyi olur." Yanından ayrılmam sandığımdan çok daha fazla sinirlerini bozmuştu.

"Ne yapacaksın? Cevap vermesem, istediğin gibi olmasam beni yine eve mi kapatacaksın?" İstemsizce kolumdaki parmakları sıkılaştı.

"Şansını zorlama Afra..."

"Şans mı? Senin bana bir şeyler sorman benim için şans mı?" Her ne kadar ölçemediğim tepkilerinden ürksem de bu kargaşaya bir son vermeliydik. Sürekli beni baskılayamazdı.

"Beni daha fazla sinirlendirmek istemezsin."

"Ne yapıyorum ben lanet olasıca! Senin anlamlandıramadığım hareketlerine cevap beklemekten başka ne yapıyorum? Benden dolayı yapmadığın iş görüşmeleriyle ilgili bile konuşmuyorsun, ketumsun. Her

şeyi saklıyorsun ama sonra şansını zorlayan ben oluyorum değil mi? Boş versene, umurumda değil!"

Dişlerini sıktığını fark edince hızla devam ettim. "Ne o? Yoksa birazdan itip kakacak mısın? Sırtımla duvarı mı deleceksin?" Ben konuştukça, o sustukça daha da celallenerek öfkeleniyor, ağzıma ne geliyorsa sıralıyordum. "Bilmiyorsun galiba ama üvey ailem sayesinde bu tarz şeylere karşı oldukça hazırlıklıyım. Bu yüzden senden asla korkmuyorum!"

Lafımı bitirdiğimde soluk soluğa kalmıştım. Göğüs kafesim hiddetle inip kalkıyorken son söylediklerim daha da öfkelenmesine sebep olmuştu. Anlamlandıramadığım, bıçaktan keskin duran gözlerini bir an olsun kırpmadan bakışlarıma saplamaya devam ediyordu.

Kolumu bıraktı ve beni daha da şaşırtarak duvardaki elini çekti. "Hazırlıklısın demek." Sanki daha çok gözü dönmüştü; neye olduğunu bilmiyordum. Elini siyah kravatına attı ve yavaşça gevşettiğinde düştüğüm belirsizliğin içerisinde adeta kavruluyordum. Ardından hiç beklemediğim o hamleyi yaparak elini kaldırınca gözlerim korkuyla irileşti ardından tanıdık bir refleksle sıkınca kapandı. Hareketinin esintisini yüzümde hissediyorken omuzlarımı korkuyla boynuma kadar kaldırmış, yanaklarımın kenarlarına kaldırdığım yumruklarımla küçücük olmuşken yumuşakça ensemi tuttu ve hem kendisi yaklaşarak hem de beni kendisine yaklaştırarak dudaklarını dudaklarıma yasladı.

Beklemediğim hareket karşısında adeta şoka girdiğimde neye uğradığımı şaşırmıştım. Karşısında bin bir türlü duygu geçişini yaşıyorken hislerim bile birbirine girmişti. İstemsiz korkum önce hayrete, ardından da ılık soluğuyla beraber yoğun bir arzuya dönüşmüştü.

İradem dışında öpülmek iğrenç bir şeydi, hiç hoşuma gitmemişti bunu Cüneyt'in zoruyla deneyimlemiştim. Sevmediğiniz birinin iradenizi zorlaması çok çirkindi. Ne hissettiğimi bilmesem de farklı bir çekimde olduğumu inkâr edemeyeceğim Yağız'ın da arabada yaptığı atağı hoş değildi. O da zorba ve korkutucu hissettirmişti ancak şimdiki... Bu çok

daha farklıydı. Farklıydı çünkü kıpırdamayıp öylece kalmıştı ve ben ona karşılık vermeye başlamıştım.

Yanaklarımın yanlarında duran yumruk yaptığım ellerimi omuzlarına koyduğumda belimi sıkıca kavrayıp göğsümü gövdesine yasladığında sanki bulutların üzerine süzülmüştüm. Gözlerimi açmadan öpüşüne yavaşça karşılık verdiğimde geçen seferkine göre daha sakin kalsa da tutkusunu hissedebiliyordum.

"Yağız." Adı dudaklarımın arasından boğuk bir sesle çıktığında sanki bu onu çıldırtmıştı ve çıldırmış olması da dakikalar öncesinde yaptığı itirafın ne kadar da doğru olduğunu gösteriyordu. Dirseklerimi boynuna dolayıp kafamı hafifçe yana eğdiğimde daha rahat hareket edebilmek için o da aynını yaptı ve hareketlerini usulca hoyratlaştırdı. Bir süre sonra soluksuz kalarak yavaşça geri çekildiğimde kollarım istemsizce omuzlarından kayarak göğüslerimizin arasında durmuştu.

Nefes nefese kaldığımda gerçekliğe dönmek benim için biraz zor olmuştu. Hayret ve umut dolu ifademle koyu kehribarlarına baktığımda onu artık çok daha farklı görüyordum sanki... Az önce neler olmuştu öyle? Ben nasıl böyle bir saçmalık yapardım?

Sertçe yutkunduğumda mideme kramplar giriyordu. Dudaklarının pürüzsüzlüğünü hâlâ tenimin yüzeyinde hissediyorken parmak uçlarım istemsizce üzerini buldu.

Kıyas yapmak gerekirse Cüneyt'in dudakları iğrenç ve tiksinç hissettirmişti. Yağız'ın geçen yaptığı tutumu da hoşuma gitmemişti. Filmlerde bu tarz sahneler olduğunda genelde kızlarla coşkuyla dolardık ancak gerçek hayattayken öyle olmadığını anlamıştım. Bir erkek tarafından zorla çekilmek, öpülmek iradenin zorbalıkla bastırılması görüldüğü kadar tozpembe değildi. Romantikleştirilecek bir durum gibi de gelmemişti daha çok ürkütücü ve kötü hissettiriyordu ancak şimdi... Tam da şu anda olan benim için öylesine farklıydı ki... İşin bambaşka bir boyutuyla karşılaşmıştım çünkü bende istemiştim, kendi isteğimle karşılık vermiştim.

"Bu ne içindi?" Dedim usulca. Kırılmaktan deli gibi korkarken kıyıya güvenle yanaşmak istercesine.

"Hazırlıklı olmadığın bir şekilde karşılık verebilmek için." İşte o anda az önce kurulan tozpembe dünyam başıma yıkılmıştı. Gözlerime saniyeler içerisinde düşen ifade tam olarak hayal kırıklığıydı. Birlikte olduğumuz süre boyunca beni en kötü hissettirdiği an ise şu andan başka bir an olamazdı. Sırf kendinde bana dersimi verebilmek için acımadan, düşünmeden davranmıştı. Daha çok da umursamamıştı. Benim için oldukça önemli ve özel olan anlar onun için öylesine ve boştu.

Önce karşılık verdiğim için kendimden sonrasında ise bu tutumu sergilediği için ondan nefret etmiştim.

Aramızda kalan ellerimle sertçe göğsüne baskı yapıp geri ittirip duvarla arasından sıyrılmaya çalıştım.

"Sakın!" Parmağımla göğsüne bastırıp deşercesine öfkeyle haykırdım. "Sakın bir daha bana dokunmaya kalkma."

Yüzünde az önceden beri asılı duran ifadesi silinmiş, yerini ciddiyetle kaplamıştı. Susmaya devam edince nevrim daha da döndü ve sertçe tüm negatif enerjimi saçmaya devam ettim.

"Lanet davetine de devam etmek istemiyorum, lanet evinde de suratını her gün görmek istemiyorum, senden nefret ediyorum nefret!" Her ne kadar onunla kalmak istemesem de en azından şu saçma davetten çıkarsam en azından odama kapanabilir, suratını görmemek için dilediğim kadar köşe kapmaca oynayabilirdim. Gerçekten de uzun süre sesini dahi duymak istemiyordum.

O surat ifadesi umursamazlığı da neydi öyle? Halbuki benim için öyle miydi? Çok farklıydı, çok özeldi, çok hassastı çok... İstemsizce gözlerim dolsa da sert ifademi bozmadan karşısında kaya gibi durdum. Ona istediğini kesinlikle vermeyecektim. En azından benim için ne kadar farklı olduğunu bilemeyecekti. Bilmeye değer değildi.

"Sana dokunmam için bana yalvaracaksın."

Hayretle gözlerim belerdi. O gerçekten de ciddi miydi? Geri çekilmek yerine daha da asileşiyordu. Pekâlâ, gerçekten de şaka gibiydi ancak benim de elim armut toplamıyordu.

"Asıl sen bana dokunmak için yalvaracaksın ancak parmağının ucu bile değemeyecek!" Kaşlarım yavaşça yukarı doğru kıvrıldı "çünkü sana izin yok."

Tek kaşı yukarı doğru kalktığında sinir bozukluğuyla karşısında kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. Az önce karşılık verdiğimde ne yaptığımı gördüğüm adamın bir de kollarına atlayacağımı falan mı düşünüyordu? Düşünüyorsa bile Yağız gerçekten de kafayı yemişti.

"Gidiyoruz." Deyip kolumdan tutacakken geri kaçırıp öfkeyle tısladım.

"Bırak yeter beni peşinden peçete gibi savurduğun!"

O sırada koridora bir garson girince ikimizde sessizleşerek önce yürüyüp yanımızdan geçen adama, ardından da birbirimize baktık. Boşluğumdan faydalanıp yavaşça kolumdan yakalayıp beni kendisine doğru çektiğinde ikimizde ateş püskürüyorduk.

"Tepkilerini bu kadar belli etme. Unuttun mu? Ben senin kocanım ve biz şu anda evli olarak bir davete katılım sergiliyoruz."

Soluğumu öfkeyle bırakarak çenemi geri çekip nefretle ona baktım. "Benim değil mi tepkilerini bu kadar belli eden? Sen asla değilsin."

Çenesini bana doğru kaldırıp uzaklaşmamı engelledi. "Fark etmiyor, şu anda durumu kurtarmamız gerekiyor."

"O zaman şu lanet olasıca ellerini üzerimden çek ve toparlanabilmem için bana biraz alan tanı ve beni yalnız bırak." Soluğunu öfkeyle bıraktığında hararetimin doruklarını az da olsa hissedebiliyordu. Söylediğimi yapmazsa işlerin tersleşeceğini de tahmin ediyordu.

Beni şaşırtarak kolumu bıraktı ve bir adım geri çekilerek yavaşça kafasını salladı. "On dakika içerisinde yanımda ol." Uyaran bir bakış atarak koridordan çekip gittiğinde öfkeyle sırtını izledim ve duyamayacağı mesafeye gelince kendi kendime homurdandım. "On dakika içerisinde yanımda ol!" Gözlerim doldu "hayvan! Ne olacak!"

Ardından burnumu çekerek etrafa bakındığımda ileride açık bir hol gördüm ve daha düşüncelerimi toparlayamadan o tarafa doğru yürümeye başladım.

Yolum eşsiz bir kış bahçesine çıktığında içeriye yaptıkları küçük havuz, nefis ambiyans bile bana ilk görüşte tam anlamıyla sakinlik verememişti.

Kollarımı göğsümün altında bağlayıp soluğumu yavaşça bırakarak etrafa bakındığımda usulca içeri doğru ilerliyordum. Kafamı kaldırıp uzun tavana ve sahte bahçe görüntüsüne bakarken içerinin sakinliği bana iyi gelmiş, huzur vermişti. Derin bir soluk alarak içeriye kattıkları temiz kokuyu soluduğumda o kalabalıktansa davet sonuna kadar burada tek başıma olmayı yeğlerdim.

"Sana göre değildi, değil mi?" Tanımadığım, ilk defa duyduğum erkek sesini işitince suratımdaki olağan ifade anında dağıldı ve kaşlarım çatıldı. Kollarımı çözmeden etrafa bakındığımda kimseyi görememiştim, ürkerek arkamı döndüğümde sesin kaynağını sonunda bulabilmiştim.

Bu adam... Biraz siması tanıdık geldiği için kaşlarım çatılmıştı. Evet, fazla geriye gitmeme gerek kalmamıştı. İçeriye girmeden önce ayakkabılarını görerek Yağız sanıp süzdüğüm adamdı. Yoksa beni yanlış mı anlamıştı? Mümkünmüş gibi bu daha da tedirgin olmama sebep olmuştu.

Yerinde kıpırdanmaya başlayınca benimle konuşmak istediğini hissettim ve hemen ardından zaten bir şeyler söylediğini hatırladım.

"Ne demek istiyorsunuz?" Gülümseyerek usulca hareket etmeye devam etti ve çaprazında kalan ağacın kenarından geçerek tam karşımda durdu. Girişin onun arkasında kalması beni rahatsız etmişti.

"Seni girişte görmüştüm. Oldukça huzursuz gözüküyordun. Davet insanı olmadığın her halinden belliydi."

Tanımadığım bir erkekle yalnız başıma kalmak ve konuşmaya devam etmek huzursuz hissetmeme sebep olmuştu. Gerginliğim kat ve kat artmaya devam ediyordu. Aslında belki de üvey ağabeyim yüzünden travma tepkisi veriyordum. Bu tepkiyi daha önce Yağız ve arkadaşlarına karşı vermediğimi fark ettim.

"Yiğit Demir." Dedi usulca. Ardından ellerini teslim olurcasına iki yanına kaldırıp devam etti "ve kesinlikle yamyam değilim." Rahat tavrı ve güven suratındaki güven dolu tebessüm istemsizce sinirlerimi bozdu ve refleksle gülümsedim. Zihnimi okumuş gibi davranmıştı.

"Afra." Dedim dalgınlıkla. Ardından kafamı onaylamaz anlamda sallayarak silkelenip kendime gelmeye çalışarak devam ettim. "Afra Sönmez."

Girişteki adam gibi değildi. Onun samimiyetsiz, en ufak bir yüz bulsa yemek yanaşacakmış gibi olan tavırları Yiğitte yoktu. Yine de zaten berbat olan gecemden dolayı kafamın pek de yerinde olduğu söylenemezdi. Soluğumu yavaşça bırakarak yapay havuza doğru dönüp etrafı izlemeye, kış bahçesinin tadını çıkartmaya devam ettim.

"Gergin bir akşamdı sanırım?" Mesafesine dikkat ederek yanımda durduğunda o da benimle yapay manzarayı izliyordu.

"Evet." Dedim ve soluğumu bıkkınlıkla vererek kafamı hafifçe ona doğru çevirdim. Yorgun bakışlarımı daha ilk gördüğü an tanımıştı sanki. İfadesi garip geldi ve istemsizce kaşlarımı çattım, ardından önemsememeye çalışarak devam ettim "daha fazla gerilmeden, biraz yalnız kalmak istiyorum."

Dudaklarını birbirine bastırıp kafasını anlayışla salladı. "Affedersin. Sıkıldığını görebilsem de düşüncesizlik ettim." Bir adım geri çekilerek mahcup ifadesiyle gülümsemeye devam etti. "Belki de biraz bencillik. Ben de senin gibi içerideki kalabalıktan bunaldığım için buraya kaçmıştım ve..." Devam edemeden kafasını onaylamaz anlamda salladı "tekrardan affedersin, düşüncesizlik işte."

Söylediklerinde gerçekten de samimi gözüküyordu. Bu yüzden dert etmeden başımı onaylar anlamda salladım. "Bende kabalık yapmak istemem, sizde beni yanlış anlamayın lütfen." Artık müsaadesini almasını ve beni yalnız bırakmasını belirtiyordum aslında. Tam o anda kış bahçesinde bir hareketlilik olunca bakışlarım istemsizce girişi bulduğunda sakince aldığım soluklar sıkılaşmıştı ve ben boğulmaya başlamıştım.

Boğulmaya başlamıştım çünkü girişte Yağız duruyordu.

Sertçe yutkunarak yanağımın içini dişlediğimde bir şey yapmadığımı bilsem de duruşu, bakışları bulunduğum ana korku salıyor kendimi kötü ve suçlu hissettiriyordu.

Kehribar rengi gözleri loş ışıkta dolandı ve bir atmaca gibi Yiğit'le benim üzerimi bulduğunda sanki saniyeler içerisinde yanımdaki adamın kafasını kopartacakmış gibiydi.

Boğucu bir soluk daha aldığımda Yiğit üzerine isabetli negatif enerjiyi hissetmiş olacaktı ki benim gibi yaparak girişe doğru döndüğünde Yağızdan gelen tehlikeli sesi işittik.

"Afra..."

□□

Bilgilendirme:

İlk kitabın revizesi tamamlanmak üzere, bölümlerin uzunluğuna kalan bölüm sayım değiştiği için net bir sayısı söyleyemiyorum ancak sezon finaline az kaldığını önden haber vermek istedim, keyifli okumalar...

21.BÖLÜM "SAVUNMA SANATI"

□□□

"Afra." Yiğit'e bakan gözlerim titredi. Ortamın birden buz kestiğini hissettim. Neden yanlış bir şey yapmadığımı bilsem de hatalı hissediyorum?

Dakikalar öncesine kadar beni yoğun öfke duygusuyla harmanlayan adamın, Yağız'ın sesini duymak tüylerimi diken dikkat etmişti. Oysaki dakikalar öncesine kadar kafamda sapına kadar haksız bulduğum adamdan nefret ediyorken peki ya şimdi neden yanlış anlamasından korkuyordum?

Tanıdık hisler sardı dört bir yanımı. Evet çünkü bu daha öncesinde yaşamadığım bir durum değildi. Tıpkı Cüneyt zamanı olanlar gibi olmuştum ve ben o anda farkında olmadan travma tepkisi vermeye başlamıştım. Ellerim buz kesmişti, soğuk soğuk terleyerek dikili kalmıştım.

O zamanda tıpkı şu an gibi bir suçum günahım yoktu ancak Yağız doğal olarak o gördüğü vaziyeti kaldıramamıştı. Daha Olay sıcakken bana çok öfkelenmişti ve sadakatsiz olduğumu söylemişti. Şu anki durum o zamanla bir olmasa da o tanıdık negatif yoğun duyguların esiri olmuştum.

Yiğit gözünü bile kırpmadan bir bana, bir de arkamdan yaklaşan kudretli adamı izlemeye, belki de neyim olduğunu anlamaya devam ediyordu.

Yavaşça kafamı çevirdiğimde gözbebeklerim titredi. Neden suçlu olmadığım halde öyleymişim gibi hissediyorum? Kalbim büyük bir

coşkuyla atıyorken yanaklarımı görmesem de kıpkırmızı olduklarını hissediyordum.

"Yağız?"

Yavaşça elini belime attığında beni kendisine doğru çekmişti. Normalde olsa buna asla izin vermezdim ancak yanımızda Yiğit vardı ve biz evli bir çifttik, şüphe çekmemeliydik.

Yaklaşan çenesi hemen alnımın kenarında durduğunda yoğun erkeksi kokusu aklımı bulandırdı ve istemsizce gözlerimi yumarak uzun bir soluk aldım.

Huzursuzluk kaynağını aldığım adamda buluyordum yine de tüm huzuru, bu ne kadar doğruydu?

Ürkek bakışlarım açıldı ve yukarıda kalan yoğun sarılıklarını buldu. Gözlerini şahin gibi kış bahçesinde bulunan diğer bir kişinin üzerine dikmişti. Öfkesinin enerjisi öylesine koyu ve yoğundu ki daha öncesinde neler yapabileceğini gördüğüm için korkarak yanağını okşadım.

"Geç kaldım değil mi? Kusura bakma hayatım, müzik biraz rahatsız etmişti."

Yağız neyse ki yanlış anlamadı ve ekstra kötü bir tepki de vermedi. "Bir dahakine bana haber ver olur mu? Sana büyük bir zevkle eşlik etmek isterim."

İçerisinden lavlar çıkan gözlerine bakarak gülümsedim ve yavaşça yanağını okşamaya devam ettim. "Teşekkür ederim hayatım, biliyorum."

Kafasını çevirerek yanağında duran avuç içimi tutkuyla öptü. "Gidelim."

Elimi tuttu, avucumdan sıyrılan parmakları dikkatlice kavrayarak onunla yürümeye başladığımda elini kaydırarak belime sarıldı ve beni

yavaşça önüne çekerek dikkatlice yürüttü.

Koridora çıktığımızda hızla ondan ayrılacakken içeri giren garsonla beraber aldığım soluk midemde sıkışıp kaldı.

"Kimdi o orospu çocuğu?"

İşittiğim ağır küfre hazırlıksız yakalandığım için aralanan dudaklarımdan hayret dolu bir nida koptu. "Yağız! Ne diyorsun ya?"

"Kimdi o orospu çocuğu diyorum." Sanki biraz daha söylemesem gidip kendi öğrenecekmiş gibiydi. Hayır, daha doğrusu öğrenmesine gerek kalmadan sırf benimle baş başa birkaç dakikalığına dahi olsa kış bahçesinde yalnız kaldığı için ağzını yüzünü dağıtacakmış gibiydi.

"Yağız sakin olur musun? Sıradan biriydi işte ben nereden bileyim?" Cümlem bittikten sonra nefes nefese kaldım. Yanaklarımdaki kızarıklıklar daha da arttığında ellerim titriyor, vücudum alarm veriyordu. Aslında tam anlamıyla olanı aktarmasam da yalan söylemiş de sayılmazdım ancak adamın adını biliyordum, bunu neden saklamıştım? Hayır, saklamama fırsat bile kalmamıştı, ağzımdan bu şekilde dökülmüştü kelimeler şimdi ne yapacaktım?

Gözlerinde gördüğüm o yoğun öfke beni çok korkutuyordu. Ellerim titriyorken hem midemde hem de yüreğimde sert bir ateş yanıyordu sanki.

Çatık kaşları az da olsa düzelirken dudaklarımı araladım. Aslında bu ciddi bir olay değildi basit, kısa bir konuşmaydı sadece neden bu kadar kötü hissediyorum? Pişmanlığı neden dibine kadar yaşıyorum?"

"Sadece-"

"Yağız Bey Amerikalı misafirleriniz geldi." Adamın sesini duyana kadar yanımıza yaklaştığından bir haberdim. Yağız dikkatini ona vererek kafasını varla yok arasında salladı. "Geliyorum." Ardından bana ters bir bakış atarak ileriyi işaret etti. "Salih Babanın yanından

ayrılma." Yavaşça kolumu tutunca karşı çıkmadan ona ayak uydurdum ve ilerideki yaşlı adamın yanına gittim.

"Gel bakayım güzel gelinim benim." Ardından yanındaki adamın kulağına bir şeyler fısıldadığında davet yerinin köşesinde tek başımıza kalmıştık. Benim için geçen garsondan yeni bir içecek ve aperatif atıştırmalıklar almıştı.

"Nasıl geçiyor vakit? Keyfin yerinde mi?"

Suratımı varla yok arası buruşturarak gülümsedim "Eğlendiğim söylenemez." gülümsedi "Bu tarz aktiviteleri sevmediğin her halinden belli oluyor."

Zaman kazanmak istercesine bardağımı kaldırarak birkaç yudum aldım, susuzluğuma iyi gelmişti. "Yani" dedim ve etrafa bakınarak devam ettim. "Sonuç itibariyle kimseyi tanımıyorum, haliyle sıkıcı oluyor."

Kafasını varla yok arası salladı. "Az önce tartıştınız sanırım." Gözlerindeki muzip parıltılar kaybolmuştu ileriye bakarak devam etti "Köşeye doğru çekildiniz, sonrasını göremedim."

Mahcup ifademle gülümsedim. "Bahsettiğiniz konuyla ilgili biraz tartıştık, evet." Her ne kadar evliliğimiz sahte olsa da güncel konularımız gerçekti. Salih Babaya yalan söylemeyi sevmesem de en azından bu kısımlar doğruydu. O yüzden paylaşmakta herhangi bir sakınca görmemiştim.

"Müberra Hanımla biz de vakti zamanında pek kavga ederdik." Merakla suratına baktım. O kadın ismi nasıl da hasretle dökülmüştü dudaklarından... Gözleri ileriyi bulsa da bakışlarındaki anlam çok daha ötesine çıkmıştı, davet salonunu da geride bırakmıştı o gözler.

"Evvelinde pek çetin bir delikanlıydım. Hanıma hizmeti kötü görürdük. Gizemli olmayı pek havalı sanır, gençliğimde Hanımla iyi anlaşamazdım." Aksinin onda açtığı pişmanlık yaralarından bahsetmese de yaşlı suratındaki hüzün ve acı bunu anlatıyordu. Cam

gibi gözleri üzerimi buldu "Bu yüzden benim itleri hep tembihlerim tembihlemesine de pek anlarlar mı bilmem."

Yağızlardan bahsediş şekline hazırlıksız yakalandığım için istemsizce kıkırdadım. Adamın hüzünlü hikayesinin üzerine denk geldiği için üzülerek elimle ağzımı kapattığımda gülümsememe yine de engel olamamıştım. "Affedersiniz ben... Gerçekten de çok üzgünüm."

O da benimle gülmeye başladı. "Gül kızım, gül. Hayat ağlamak için çok kısa." Daha fazlasını merak etsem de hüznünü deşmek istemedim. Zaten belli ki eşi artık hayatta değildi.

Çenesinin ucuyla çok ötemizde, sol tarafta kalan Yağız'ı işaret etti "Anlattı mı sana Romanya meselesini?" Bakışlarım merakla parlayarak ihtiyarı buldu. Hevesle kafamı onaylamaz anlamda salladım.

"Hayır, bir şey söylemedi."

Gülümsedi "O halde ben bahsedeyim. Seni tek bırakmamak için çok büyük bir işi geri tepti." Kaşlarım yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. Salih Baba bu konuyu ilk açtığında da bu şekilde söylemişti ancak yine de inanasım pek gelememişti. Açıkça yinelediği halde anlayamıyordum.

"Gerçekten de inanılır gibi değil." Basit bir işten de bahsetmiyordu, oldukça ciddiydi. Yağız neden bu teklifi bu kadar rahat bir şekilde geri tepmişti? "Afra'yı da götür dedim, okulu var dedi."

İşte son söyledikleri gerçekten de hayrete düşürüyordu. Düşürüyordu çünkü daha Cüneyt mevzusunda neler yaptığı ortadaydı. Beni resmen eve kapatıp birkaç günlüğüne de olsa özgürlüğüme hükmetmişti şimdi de okulumu düşünüyordu. O halde yoğun siniri neticesiyle bunu yapmıştı ve olayları sıcağı sıcağına maruz kaldığı görüntüyle beraber anlayamamıştı. Her ne kadar o günlerden dolayı içimde Yağız'a karşı birikmiş öfkem olsa da Salih Babaya söylediği detay içimde ufak da olsa bir sempatinin yeşermesine yetmişti.

Yine de bunun olmasını istemiyordum, ben Yağız'a karşı her zaman sadece sinirli kalmak istiyordum.

"Hiç bahsetmedi bana..." Dedim durgun bir sesle.

"Yağız böyledir kızım. Sert ve ketum durur ancak içten içe çok düşüncelidir. Hiçbir şeyi göstere göstere yapmaz, sessizce halleder."

Tıpkı Azra meselesinde yaptığı gibi. Bana hiç hissettirmeden kardeşimi bulmuş, onunla güzel iletişim dili yakalayarak yakından ilgilenmişti. Aramızı yapmıştı ve hiçbir şey için uğraşmama gerek kalmamıştı. Azra'ya dair duyduğum tüm endişe gereksiz kalmıştı çünkü Yağız her şeyi halletmişti.

"Seni seviyor."

Burukça gülümsedim. İşte o kadar da büyük değildi Salih Baba. Sen evliliğimizin anlaşmalı olduğunu bilmediğin için ona yoruyorsun doğal olarak ancak bizim aramızda sevgi dili yok. Biz birbirimizden nefret ediyoruz. Genelde de birbirimizi parçalamak istiyoruz.

Yine de bunları bilmesine gerek yoktu. Gülümseyerek gözlerine baktım ve olabildiğince içten olmaya çalışarak cevap verdim. "Ben de onu çok seviyorum."

İlerleyen saatlerde Yağız yanıma geldiğinde yorgunluktan dolayı insanların içerisinde esnememek için kendimi zor tutuyordum. Ona öfkeli olsam da saatlerdir ayaklarımda olan topuklulara ve elbiseye daha fazla dayanamadan bedenimi bedenine doğru yasladığımda belimdeki koluyla desteklemişti.

Hamlemi beklemediğini kasılan bedeninden hissedebiliyordum. Açıkçası şu an umurumda bile değildi çünkü neredeyse düşüp bayılacaktım. Kolumu beline sararak kafamı omzuna yatırdığımda çevremizde duran insanların bakışlarının parladığını enerjilerinden hissedebiliyordum.

Yağız konuşmasına ara vererek dudaklarını bana doğru eğip alnıma yakıcı bir öpücük kondurdu. Öpücüğü beni şaşırtsa da en ufak bir tepki verecek halim dahi yoktu.

"Çiçeği burnunda evli çiftin hali de bir başka oluyor canım!" Kocası gizli gizli içki içen kadın hevesle konuşmuştu. Nezaketen yavaşça gülümsediğimde Yağız alnıma öpücüklerini kondurmaya devam ediyordu. Görmediklerini bildiğim için beline doladığım elimi sıkıştırarak etini kıstırdım, umurunda bile olmadan öpmeye devam edince kafamı hayretle kaldırarak yakıcı gözlerine baktım.

Her zamankinden farkıydı. Bu sefer bakışları çok sıcaktı ve parlıyordu. Öyle sıcaktı ki neredeyse bu ısıyı merhamete benzetecektim.

Hayır hayır. Kendine gel Afra. Onu hiçbir şeye benzetemezsin.

"Uykun mu geldi gamzelim?" Gözlerim irileşti. Gamzelim mi? Daha önce birkaç kez gamzeli dediğini duymuştum ancak... Sırf insanlar var diye bana gamzelim de diyebiliyordu demek. Bunu neden dediğini bilsem de nefesimin kısa süreli kesilmesine engel olamamıştım. Sertçe yutkunarak etrafa bakındığımda midem kasıldı.

"Ay utanıyor bir de ne tatlılar ya!" Az önceki kadın tekrardan konuştuğunda etrafımızdakiler bizi izlemekten bir hayli keyif alıyordu.

"Hıhı..." Kedi gibi mırıldandığımda kalan iki gram halimi de Yağız alıp götürmüştü zaten. Yaklaşınca bakışlarım kırpıştı. Dudakları ve gözleri artık o kadar yakındı ki aklım bulanıyordu. Nefesini hemen suratımın üzerinde hissediyorken kalbim sıkıştığında gözlerine biraz daha bu yakınlıktan bakacak olursam bayılmam an meselesi gibiydi.

Dudakları burun kıvrımıma konduğunda ortamdan yükselen hayranlık nidaları eşliğinde gözlerimi defalarca kez açıp kapattığımda neye uğradığımı şaşırmıştım. Sırf insanlar var diye bu kadarını yapması da biraz şovdu bence!

Nefes almayı tekrardan hatırladığımda ciğerlerim bir hayli nefessiz kalmıştı. Dudaklarını geri çekince her ne kadar halsiz olsam da bana

gönderdiği akımlar sayesinde o mahmurluk anında bedenimi terk etmişti. Doğrularak kafamı kaldırdığımda boğazımı temizliyordum.

"Zaten davet bitmek üzere daha fazla yorma kızcağızı, gidin siz." Bu konuşan kadın her kimse Yağızlarla bir hayli yakın olduğu belliydi.

Elimdeki eli sıklaştı ve uzaklaşmama izin vermeden kendisine çekerek kalçamı önüne aldı. Sertçe yutkunduğumda arkamdan sardığı elleri karnımın üzerinden elbisemin kumaşına yayılmıştı. "Evet, biz gitsek iyi olur." Burnu yavaşça saçlarımın arasına daldığında birkaç kez soluduktan sonra güçlükle bedenini benden ayırdı "Gidelim gamzelim."

Sertçe yutkunarak bozuntuya vermemeye çalıştım ve kafamı sallayarak parmaklarıma doladığı parmaklarımı sıktım. "Gidelim."

Son zamanlarımı geçirdiğim kadınlarla vedalaştıktan sonra Yağız'ın elini tutarak onunla çıkışa doğru ilerlediğimde arkamızda bıraktığımız insanların bakışlarını hemen sırtımızda hissedebiliyordum.

Avucumu ısıta sıcacık eli tutmaya devam ediyorken bir yandan da etrafı kolluyordum. Mekândan çıktıktan sonra otoparka girdiğimizde etrafta kimseyi göremeyince elini sertçe iterek yana çekildim.

"Görende seni nezaket sahibi biri sanır! Uykun mu geldi gamzeli miymiş!" İkinci cümlemi ağzımı yayıp harfleri tuhaf tuhaf çıkartarak söylemiştim. Kendi kapısını açarken bana vurgu dolu bir bakış attı.

"Hanımefendilere karşı nezaket sahibiyimdir ben Afra." Atik hareketiyle kendi tarafına bindiğinde içinden ateşler çıkan gözlerle beni baş başa bırakmıştı.

Ne!

Kapımı sertçe açarak içeri doğru yırtıcı bir kaplan gibi eğildiğimde kehribar rengi gözleri suratımı buldu "Senin hayatına giren ilk Hanımefendi benimdir be!" Bakışları hızlıca çıplak omuzlarımda ve öne doğru eğildiğim gibi görsel bir şölen gibi ona sunulan göğüslerimde

gezindi. "Terbiyesiz!" Elbisemim kuyruğunu dürerek içeri bindiğimde kapıyı sanki kafasına çarpıyormuşum gibi bir şevkle kapattım.

"Yavaş, kıracaksın."

Hiddetle emniyet kemerimi bağlarken söylendim "Neden? Kırsam yenisini yaptıramaz mısın?"

"Evet Afra, kesinlikle karşılaştığım ilk Hanımefendi sensin."

Sakin cevabı sinirlerimi tepeme çıkartmaya yetmişti. Normalde daha ters ya da sert konuşarak beni delirtiyordu ancak şimdi ise sakinliğiyle beni yanında Tarzan'ın karısı gibi gösteriyordu.

"Evet!" Dedim hiddetle gözlerine bakarak "Yanında kalmak bana bu şekilde etki etti. Malum, bir mağara adamıyla vakit geçirmek kolay değil!"

Suratında histerik bir gülümseme oluştu. "Mağara adamı mı? Komik oluyorsun Afra."

İstemsizce kahkaha attım "Seni gören de beni hiçbir şeye zorlamayan oldukça kibar biri sanır. İkimizde ne kadar zorba olduğunu biliyoruz bence!" Son cümlemi söylerken gözlerimi abartılı anlamda büyüterek hayıflanmıştım.

"Ayrınca az önce insanlardan istifade edip bana dokunup öpmeye çalıştığını anlamadım sanma!" İşaret parmağımı üzerine doğru tutarak suçlarcasına konuşmuştum.

Kısık bakışları açıldı ve kaşları hayretle yukarı doğru kıvrıldı.

"Önce sen dayanamayıp üstüme atladın."

"Ne!" Her ne kadar bilerek mübalağa yaptığını anlasam da yine de çıldırmadan edememiştim. "Ne üstüne atlamasından bahsediyorsun sen mağara adamı! Onca saat iki tane çiviyle ayakta durduğum yetmiyormuş gibi tüm sıkıcı sohbetlerinize maruz kaldım. En sonunda

bayılıyordum yere düşmemek için ne yaparsın" dedim ve onu süzerek devam ettim "Zemin yerine odunu tercih ettim!"

Gülümsedi. "Pek hoşuna gitti herhalde üzerime iyice yerleşmiştin."

"Terbiyesizlik etme Yağız. Söylediklerin hiç hoş değil."

"Ne yapsaydım Afra? Unuttun mu biz evliyiz? Karısı kendisine yaslanan aşk dolu bir kocanın nasıl karşılık vermesi gerekiyordu?"

Haklıydı. Haklıydı ancak yine de ondan nefret etmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Her neyse. Artık eve gidebilir miyiz? Bu sefer gerçekten de hem yorgunluktan hem de sinirden bayılacağım yoksa."

Oldukça yoğun geçen davet gecesinin ardından eve girdiğimizde topuklularımı kenara çıkartıp yalın ayak yürümeye devam ettim.

"Of... Nasıl da yorulmuşum ya."

"Sana apartman giy diyen oldu mu?" Yanımda yürüyen adama delici bir bakış atarak onunla mor halı serili olan merdivenleri çıkmaya başladım.

"Bir dahakine krampon giyerim." Sevimsiz sevimsiz şakıdığımda odalarımızın olduğu kata gelmiştik.

"Bugünkü şımarıklıklarını unuttum sanma Afra. Yanına kalmayacak."

O yorgunlukta bile beni hayretle şaşırtmayı başarmıştı. Nasıl da bunca hayvanlığına rağmen kendisini haklı görüyordu anlamıyordum. Bu adam gerçekten de beni çileden çıkartmaya yemin etmiş gibiydi.

"Şımarıklık mı? Sen kendi hayvanlıklarının farkında mısın peki?"

"Afra..." Dedi uyaran bir sesle ve hemen karşımda durarak dişlerinin arasından tısladı. "Bugün zaten yanına gelen atmacalardan dolayı

tepem iyice attı. Bir daha ne olursa olsun yanımdan öyle ayrılmayacaksın, duydun mu beni?"

Gülümsedim. "Sen hayvan gibi davranmazsan ayrılmam, tamam mı?"

Sert ifadesini bozmadı. Bugün olanları hatırlamak bile suratını kızartmaya yetmişti. Ben ve farklı bir erkek söz konusu olduğunda Yağız hep bir tuhaf oluyordu. Suratı korkutucu bir hâl alıyordu ve beni fazlasıyla geren bir enerji yayıyordu.

"Bu böyle olmayacak." Ne demek istediğini anlamadığım için sessiz kalmıştım. Gözleriyle gözlerimi deşerken devam etti "Yarın dersin var mı?"

"Yok." Dedim düşünceli bir edayla.

"Yarın akşam üzerine rahat bir şeyler giyinerek spor salonuma gel." Dediğinde nefesim kesilmişti. Ne yapmaya çalıştığını bilsem de kabul etmek istemedim.

"Ben senden ders falan almak iste-" Üzerime doğru yürüyerek kolumu tuttu "Beni zorlama Afra. Bu bir teklif değildi."

Kolumu parmaklarının arasından çekerek kurtardım. "Ne yapacağım? Sen yokken Benimle konuşmak isteyenlerin ağzına direkt yumruğumu mu sokacağım?"

"Evet. Konuşmalarına fırsat bile vermeyeceksin."

Gözlerimi devirerek soluğumu bıkkınlıkla bıraktım. "Saçmalıyorsun Yağız!"

"Afra." Dedi uyarırcasına bir sakinlikle. "Sence de buna ihtiyacın yok mu?" Her ne kadar o lanet konuyu açmak istemese de Cüneyt meselesinden bahsettiğini biliyordum. Haklıydı da! Gerçekten de elimden doğru düzgün bir şey gelmediği için çok öfkelenmiştim. Aynı şekilde bu zamana kadar hep kendimi savunabilmek için dövüş

sanatlarıyla ilgilenmiştim açıkçası ancak bunun için doğru düzgün ne param olmuştu ne de zamanım!

Aslında bu benim için güzel bir fırsattı ancak nefret ettiğim adamdan da öğrenmek istemiyordum!

Emin misin Afra? Öğrenirken boks eldivenleriyle suratına gerçekten de vurmak istemez misin?

Aklıma gelen dahiyane fikir beni cezbetmişti. Bakışlarım şiddetle parladığında dudak kenarlarım yukarı doğru kıvrıldı ve gölgeli bir şekilde gülümsedim.

"Tamam. Kabul ediyorum."

Bu kadar kısa olmasına şaşırsa da umursamadı ve kafasını salladı. "Akşam dokuzda salonda ol."

Arkasını dönüp odasına doğru giderken tebessümüm dişlerimi gösterecek şekilde açılmıştı. "Hay hay..." Şaşırarak omzunun üzerinden bir bakış attı ve gözleri hızlıca üzerimi süzdü. Hayvan! Hiçbir fırsatı da kaçırmıyordu. Ardından vakit kaybetmeden önüne dönüp odasına girdiğinde boş koridora bakmaya devam ederek yumruklarımı sıktım.

"Evvela o kemikli suratını dağıtmak için boks öğreneceğim mağara kaçkını seni!"

****

Ertesi gün olduğunda oldukça yorgun uyanmıştım. Gece banyo yapmaya üşendiğim için davet yorgunluğunu atamamış, şiş ayaklarımla yeni güne merhaba demiştim.

Neyse ki boks çalışmalarına akşam başlayacaktık, bu yüzden sabahtan rahatça banyo yapabilir, ardından da güzel bir keyif yapabilirdim.

Düşündüğüm gibi de olmuştu. Uzun süredir beklediğim dizinin yeni sezonu gelmişti. Banyo yaptıktan sonra yemek yiyerek birkaç bölüm

izlemiş, daha sonrasında da biraz ders çalışmıştım.

Yağız'ın gelme vakti yaklaştığı için yukarı odama çıktığımda düzenli olarak spor yapan biri olmadığım için oldukça yabancısı olduğum alanla ilgili neler giymem gerektiğini bilmiyordum.

Siyah yüksek bel bir tayt giyindikten sonra üzerine yeşil kalın askılı giyindiğimde bunun gayet yeterli olduğunu düşünüyordum.

Spor ayakkabılarımı da giyinip saçlarımı at kuyruğu yaptığımda hazırdım. Vakit kaybetmeden odamdan çıkıp merdivenlere yöneldiğimde aşağıdan gelen vuruş seslerinden Yağız'ın da gelip benden önce davranarak salona geçtiğini anlamıştım.

Seke seke merdivenleri inip bodrum kata kadar geldiğimde vuruş sesleri artıyordu. Kapıyı yavaşça aralayıp önce içeriye doğru merakla kafamı sarkıttığımda kum torbasını yumrukladığını gördüm.

Altına gri bir şort giyinmişti, üzerinde ise siyah tişörtü vardı. Kapıdaki hareketlenmeyi işitince soluk soluğa kalarak bana döndüğünde bir an ne diyeceğimi bilememiştim. Ardından çenemi yukarı kaldırarak bilmiş tavrımla mırıldandım.

"Ben geldim." Yutkunarak kollarımı göğsümün altında bağladığımda salon her ne kadar geniş olsa da garip bir ambiyansı vardı. O karşımdayken oldukça... Tuhaf bir auraya bürünüyor ve... Kendimi tuhaf hissetmeme sebep oluyordu.

"Ne yapacağız?"

Kum torbasından uzaklaşarak bana doğru bir adım attı ve işaret parmağının kenarıyla burnunu temizleyip sık soluklarının arasından "Sana kendini korumayı öğreteceğim." dediğinde sesi oldukça erkeksi gelmişti.

Ellerimi karnımın iki yanına koydum. "Başlayalım o zaman..." Başıyla onayladıktan sonra eliyle duvardan duvara boy aynası olan tarafı gösterdi.

"Önce biraz açma germe yap."

"Ne yapayım?"

"Isın yani."

Sertçe yutkundum. Ne bileyim canım ben şimdi nasıl ısınılır. En son nenem zamanı spor yapmıştım. İlk okulda falan. Şimdi saçma sapan hareket edip de kendime güldürmek istemiyordum.

Bakışları kısılınca derdimi az çok anlamıştı sanki. Çenesinin ucuyla demiri gösterdi "Hareket bilmiyorsan at bacağını şu demire aç biraz." Yutkunarak boğazımı temizledim. Ardından yardımıyla ayak bileğimi demire geçirdiğimde bacağım doksan derecenin üzerinde açılmıştı.
"Ay!"

Belimden tuttu "Korkma yırtılmazsın." Burnumdan sert bir soluk alarak hangi ara kavradığımı bilmediğim omzunu sıkarak ona öldürücü bir bakış attım.

"Barbar herif ne olacak."

Umursamadan belimi tutarak gövdemi öne doğru yasladığında dengemi sağlamaya çalışıp ritmine uyuyordum. İlk başta acı verici olsa da esnemek bedenimi rahatlatıyordu. Biraz öyle kalmamı sağladıktan sonra gövdemi kendine doğru çekip sırtımı aynaya doğru dönmemi sağladı. Bu sefer yüz yüze bakıyorduk.

"İşe yarıyorsun he..." Ciddiyetle gözlerini izlerken konuşmuştum.

Bakışlarında alay dolu bir ifade olduktan sonra bu sefer sırtımın geriye doğru yatmasına yardımcı oldu. Sertçe elini tuttum. "Sakın bırakma! Düşecek gibi hissediyorum."

Yüzünü görmesem de güldüğünü hissediyordum. Biraz bekleyişin ardından o pozisyondan da kalkmama yardımcı olduğunda ayağımı geri yere basabilmiştim. Rahat bir soluk bıraktığımda kendimi gerçekten de iyi hissediyordum.

"Vay be, iyiymiş. Beynime kan gitmiş gibi hissediyorum." Deyip yere doğru çömeldiğimde soluklanıyordum. Her ne kadar yüksek ritimde çalışmasam da düşeceğim denge problemim yüzünden düşeceğim korkusu yaşamıştım.

"Ne kadar çabuk pes ediyorsun öyle gamzeli." Kafamı kaldırarak yüzüne baktım.

"Ben pes etmedim."

"İlk fırsatta yere çöktün."

Ayağa kalkarak karşısında durdum. "Pes ettiğim falan yok, sadece dinleniyordum."

"Diğer bacağını da tek başına esnetip gel öyleyse." Diyerek aletlerin yanına gittiğinde kararlı bir soluk alarak az önceki yaptırdıklarını hatırlamaya çalışıp diğer bacağımla beraber bedenimi esnettim.

Bakışlarının üzerimde olduğunu bildiğim için gerilmiştim. Kendimi hangi taraftan kollayacağımı bile bilmiyordum. Arkamdaki ayna sayesinde iki farklı açı sunduğumu bilerek esneme hareketlerini yapmak gerçekten de çok zor oluyordu.

Fazla düşünmemeye gayret ederek dengemi bozmamak için bir noktaya odaklanarak hareketleri yapıp bitirdiğimde doğrulurken tekrardan düşecek gibi olmuştum. Kendimi toparlayarak uzun soluğumu sertçe bıraktığımda gerçekten de iyi gelmişti.

"Gel." Dambılların yanındaki bedenine doğru yürümeye başladığımda kaslarımı hissetmek hoşuma gitmişti. Ağırlıklara kısaca göz gezdirdiğimde hepsi çok büyüktü, gözüm korkmuştu. Onları es geçerek kenardaki beş kiloluk plakalardan aldı. Salonda beş kiloya dair yalnızca bu vardı ve daha hafifi yoktu.

Rahatça uzattığı plakayı alırken düşürecek gibi olmuştum, bileklerimden destekleyince bozuntuya vermeden dikkatlice kaldırdım.

Gösterdiği hareketi yaparak kol kaslarımı zorlamaya çalıştığımda canım yanıyordu.

"Sana uygun birkaç ağırlık alırım. Artık düzenli olarak salonda spor yapıp kuvvetini arttıracaksın Afra."

İkinci seti tamamlarken kan ter içerisinde kalmıştım. Dişlerimin arasından ıkınırcasına inledim. "Direkt savunma sanatını göstersen olmaz mı? Her gün bu şekilde çalışmak..." Cümlemi tamamlayamadan set sonu ağırlığı yere bıraktığımda daha şimdiden canım çıkmıştı.

Eşya taşıyabilen bir kızdım ancak bu nedense çok zor gelmişti.

Ardından nefes nefese bir vaziyette kenardaki buz dolabının yanında duran sebile doğru ilerledim. Kana kana su içmeye ihtiyacım vardı.

"Az iç." Dedi zihnimi okumuş gibi. Biraz fazla içsem de sesini çıkartmadı.

Aynaya yansıyan kıpkırmızı suratıma hayret ederek yanına ilerlediğimde daha şimdiden yamulmuş hissediyordum. Ardından aklıma gelen detayla buz dolabına geri dönüp ilerlediğimde yanımda kalması için içecek bakınıyordum. Dolabın kapağını açınca sıcak tenime yayılan soğuk hava iyi gelmişti. İstemsizce gözlerimi kapatıp gülümsediğimde adeta mest olmuş gibiydim.

Kafamı hafifçe geriye doğru yaslayıp esintinin tadını çıkartacakken belime dolanan ellerle kaskatı kesildim. Gözlerim hayretle aralandığında saç diplerim tuzlu ve sıcak tenine değmişti.

"Saldıracak kişi sana bu şekilde yaklaşırsa, ne yaparsın?" Kulağımın hemen kenarından kıpırdayan dolgun etki dudaklarının arasından akan ılık nefesi boynuma çarptığında tüylerim diken diken olmuştu.

Sertçe yutkundum. Sanki az önce o kadar suyu lıkır lıkır içen ben değilmişim gibi anında susuz kalmıştım. Kendime gelmeye gayret edip debelendiğimde her ne kadar hareket etsem de ona doğru bile dönememiştim.

"Beni gafil avladın!" Dedim nefes nefese.

"Bir dahakine randevu için davetiye gönderirim." Diyerek iki hamleyle belimi kenardan büktüğünde bu sefer soluklarımı bile zorla alıyordum.

"Yağız! Bırak beni! Daha hiçbir şey öğretmedin!"

Göğsünü sırtıma doğru yaslayarak ağırlığını üzerime bindirdi "Belki de potansiyelini görmek istiyorumdur."

At kuyruğumdan düşen asi tutamlar yüzünden görüş açım kısıtlanmıştı. Dirseklerimi sertçe oynatmaya çalışarak kollarının arasından çıkmaya çalıştığımda nefes nefese kalmıştım.

"Yanlış yöntem, böyle yaparsan gücünü tüketirsin. Zekanı kullanmaya çalış. Tabi, varsa."

Alt dudağımı öfkeyle ısırdığımda neredeyse kanatacaktım. Gözlerimi sertçe yumduğumda soluğumu tek seferde bıraktım ve kenarda duran ayağı dikkatimi çekti. Önce kaslarımı gevşeterek ona teslim olmuş gibi rahat durdum ve ardından tüm gücümle ayağımı kaldırıp onunkini ezdim.

Hamlemi beklemediği için dengesinin şaşmasını fırsat bilerek boynumun altına kayan kolunu keskince ısırmaya başladığımda acı dolu hırıltıyla kolunu çekti. Üzerimde artık sadece belimi saran kolu kalmıştı.

Aramızda oluşan boşluktan faydalanıp ona doğru döndüm ve düşünmeden dizimi kendime doğru çevirip tüm gücümle erkekliğine doğru geçirecekken hamlemi son anda fark etti ve bacağımı arkasından yakalayarak belinin kenarına bastırdığında gövdesine sarılmıştım.

Suratımda oluşan dehşet dolu ifadeyle beraber soluk soluğa kaldığımda saniyeler içerisinde oluşan tüm anların şokuyla beraber ona bakıyor, nefes nefese kalıyordum.

"Bunu bir daha sakın deneme." Çok ciddi konuşmuştu. Ardından dizimi biraz daha kaldırarak kalça kemiğinin üzerine sardığında kesinlikle birazdan gözlerim yuvalarından çıkacaktı. "O sana ileride lazım olacak."

Suratım bir daha kesinlikle toparlanamayacağı şekilde dağıldığında hem öfkeden hem de ona bu şekilde açık açık yaslı kaldığım için savunmasızlıktan adeta kavruluyordum. Sinirimin üzerine çıkan yoğun utanç duygusuyla adeta morarmıştım.

Titreyen gözlerle sıcak kehribarlarına daldım. "Asla! Rüyanda bile göremezsin."

Yanağında hafif bir dalgalanma oldu ve bacağımı daha fazla kendine çekti. Sanki yapışık değilmişiz gibi... "Rüyalarımın çeşitliliğini asla bilemezsin."

Sıktığım dişlerimin arasından sertçe soluduğumda bir an önce bu hayvandan kurtulmak istiyordum.

Şayet bir kızla kavga ediyor olsaydım ve beni kıpırdayamayacağım şekilde esir alsaydı kurtulmak için muhtemelen göğüslerini sıkardım ve amacıma da ulaşırdım. Peki ya şimdi bu durumda ne yapacaktım? Küçük Yağız'ı sıkacak halim yoktu ya! Düşüncelerimin pervasızlığıyla beraber alt dudağımı dişleyerek kafamı eğdiğimde çıldırmak üzereydim. Bir an önce kurtulmam gerekiyordu.

Ya sabır dercesine havaya baktı ve ardından yüzüme inerek konuştu. "Diğer bacağın ne güne duruyor? Çare Üret!" Yakınlığımdan her ne kadar rahatsız olmasa da bir an önce kurtulmamı istiyorken içimden bir Jaguar falan çıkmasını bekliyordu herhalde!

Uyarısıyla beraber tüm gücümle ayağına basınca Yağız sanki bu hamleyi bekliyor gibi yalandan biraz geri çekilince bacağımı kurtardığımda nefes nefese kalmıştım.

"Sakın bu mesafedeyken kaçma hemen yakalanırsın. O yüzden verebileceğin en kötü şekilde bana hasar ver. Hiç kimse senin gibi bir

kızın yumruk atmasını beklemez. İlk sefer gösterdiğim gibi yumruk at bana."

"Sen kafayı yedin herhalde!" Suratına yumruk atacak halim yoktu ya! Mazoşist miydi yoksa?

"Yüzüm gibi düşünerek göğsüme yumruk at. Şiddetini görmek istiyorum." Nabzımı sakinleştirmeye çalışarak tüm gücümü sağ yumruğumda toparlayıp serçe göğsüne geçirdiğimde neyse ki bileğimi kırmamıştım.

"Saha sert."

Dediğini diğer yumruğumla denediğimde milim bile kıpırdamamıştı.

"Daha hızlı ol."

Bu sefer hiç durmadan iki elimle de yumruklarımı birbiri ardına geçirdiğimde yine kıpırdamamıştı.

"Devam et hiç durma! Yumruklarının açılarını değiştirerek vurmaya devam et." Yumruklarımı ardı arkası kesilmeden söylediği gibi farklı açılar deneyerek göğsüne geçirmeye devam ettiğimde aradan sert olabilmek için sevmediğim kişileri, özellikle üvey ağabeyimi ve babamı düşünerek indiriyordum ancak yine de Yağız da istediğim etkiyi uyandıramıyordum. Hâlâ canı yanmıyormuş gibi duruyordu.

Soluk soluğa kaldığımda yorulduğum için istemsizce durmuştum.

"Daha fazlasını istiyorum, daha sert ol!" Kızdığı için her ne kadar artık gücümün kalmadığını hissetsem de uyarısını dikkate alarak onu tekrardan yumruklamaya başladım. En son gerçekten de bitap düştüğümde son defa yumruğumu geçirdiğimde neredeyse haykırarak hızla soluyordum.

Sertçe yutkunarak kuruluktan kabuk kabuk olan dudaklarımı dilimle ıslattığımda koyu kehribara dönen gözleriyle denk geldim.

Artık bileklerimde derman kalmamıştı. Ne kadar süredir yumruk attığımı bilmiyorken o benim aksime hiç de etkilenmişe benzemiyordu. Kollarım iki yana düştüğünde bakışları hızla inip kalkan göğsüme kaymışyı. Ardından dikkatle geri suratıma çıktı. Biraz pancar gibi kızaran yanaklarımda gezindikten sonra gözlerime döndü.

"Bugünlük bu kadar yeter. Git odana duş al."

Ay yok ya ben almayayım! Böyle terli terli yatmak en büyük hobim sen bilmiyorsun."

Karşılık verecek halim bile kalmamıştı. Kafamı varla yok arası salladıktan sonra ayaklarımı yerde sürüye sürüye kapıya doğru ilerlediğimde kaplumbağadan farksızdım. Odadan çıkmadan önce aklıma gelen detayla beraber yavaşça ona döndüm.

"Sen çıkmıyor musun?" Nefes nefese fısıldadığımda çenesini kaldırarak üzerimi gösterdi.

"Senin antrenmanın bitti, sıra benimkinde." Ardından tek seferde elini ensesine atıp tişörtünü çıkartıp yere attığında mideme sert bir darbe inmişti sanki. Kızaran göğsüne hayretle baktıktan sonra aralık kalan ağzımı kapattığımda susuzluktan adeta ölüyordum.

Başımla onaylayıp dengemin daha fazla bozulmaması için odadan çıktığımda aklım içerideki torbayı şiddetle yumruklayarak çıkan tok sesleriyle beraber tüm katı inleten adamda kalmıştı.

****

"Buz pateni!" Buket çığlık attığında sesine lanet ederek kafamı tekrardan yastığa bıraktım.

"Susun artık lütfen..." Diyerek inlediğimde uykumu alamadığımı hissediyordum. Hanımefendilerin finalleri bittiği için tuzları kuruydu tabi, benim için aynı şey geçerli değildi. Yarın son bir sınav daha olacaktım ve ikisi daha bunu beklemeden kutlama yapmak istiyordu. Az önce de yeni bir sınavdan çıkmıştım ve Buket'in evi kampüse yakın

olduğu için Pelin de orada olduğundan dolayı yanlarına gelip dinlenmek istemiştim.

"Hayır ya ayak bileğimi burkmaktan korkuyorum, başka bir şey yapalım." Dedi Pelin.

"Haspam. Ödün kopuyor değil mi iki gün topuklu ayakkabı giyemezsin diye?" Pelin gözlerini devirince iri bakışlarıyla diretti. "Tamam senin fikrin ne?"

Pelin'in bakışları etrafta dolanırken düşünüyordu. Dudaklarının arasından olumlu anlamda mırıltılar dökerek söylendi. "Ne bileyim ya... Erkeklerin de gelebileceği bir şey olsun ama!"

"O zaman bale!" Buket kahkaha atmaya başladığında Pelin'in bu seferki göz devirmesine seve seve eşlik etmiştim.

"Kes artık şu bet sesini kafam kaldırmıyor!" Söylenerek diğer yanıma dönüp yastığa sarıldığımda yatağı çok rahat gelmişti. Ardından suratımı indirerek Pelin'e baktım. "Ayrıca ne erkeğinden bahsediyorsun Yağız'la bir yere gitmek istemiyorum!"

Gülüştüler. "Yağız olduğunu nereden çıkarttın kız? Sertaç için söylemiştim. Son zamanlarda morali çok bozuk, bize eşlik etsin istedim."

"Ay saçmalama Pelin ya! Sen de son zamanlarda şu çocuğu kıçımıza takmaya iyi alıştın ya bu ne böyle annesiyle beraber hamama gelen veletler gibi. Erkek arkadaşın ya o senin erkek arkadaşın! Gidin baş başa vakit geçirin."

Sertaç'ın baş başa muhabbetinin Pelin'e uzun süreli pek sarmadığı o kadar belli oluyordu ki... Bu yüzden son zamanlarda sürekli yanımıza dahil ediyordu.

"Ay ne var sanki gelse ya fena mı olur."

Elimi uyarırcasına kaldırdım "Erkek falan istemiyorum, gideceksek kız kıza olalım."

"Hıı, az önce duyduk onu aklı neyse dili o olan zikir seni. Yağız diyordun." Kalçamın kenarında duran peluş ördeği kaldırarak suratına fırlattım, son anda tuttu.

"Ben gelmesin diyorum salak mısın?"

Ördeği geri fırlattı "Hadi hadi, sende ona yavaştan iyice ısınmaya başladın he Afra Fındık, gözümüzden kaçtı sanma."

"Aa! Üstüme iyilik sağlık." Nereden geldiğini bilmediğim enerjiyle beraber yatakta oturur pozisyona geldiğimde bu bakışlarının anlamını biliyordum. Kızlar bana ne zaman böyle baksa beni kesinlikle deli ediyorlardı. "Hiç bakmayın öyle bir şey yok!"

"Hıı... Sen onu bizim külahımıza anlat." Dedi ağzının kenarıyla ve beklemeden ekledi. "Ayrıca o yabani ayının da sana karşı boş olmadığını söyleyemeden edemeyeceğim."

"Ne!" İstemsizde hayretle bağırdım. "Siz Yağız'ı tanımıyorsunuz!"

"Evet onu tanımıyoruz ama seni tanıyoruz." Pelin tekrardan bana oynayınca ördeği bu sefer yakalamadan suratına fırlatabilmiştim. "Saçma sapan konuşma Pelin!"

"Valla hiç saçma sapan konuşmuyor bende ona katılıyorum." İkisi bir arada üzerime çullandığı için kazanma ihtimalim yoktu. Bu yüzden en doğrusu okları farklı yöne çevirmekti.

"Sizin nasıl gidiyor Pelin? Geçen Asude Sertaç'ı eskiden beri tanıdığını söylemişti. Buna birazcık moralin bozulmuştu sanki." Aslında bunu okları tamamen çevirmek için de yapmamıştım. Pelin anlatıyorken konusu yarıda kesilmişti. Bu yüzden merak da ettiğim için devam etmesini istemiştim.

"Evet, vallahi ne yalan söyleyeyim anlattıkları pek de hoşuma gitmedi."

"Ne anlattı ki?" Diye sordum merakla.

"Eskiden çok çapkınmış. Sertaç'ın uzun süredir benimle sevgili olduğunu duyunca çok şaşırdı. Normalde en az üç kez çoktan aldatması gerekiyordu dedi."

"Aman abartmış be o da. Sertaç salak çocuk yapamaz öyle şeyler. Yani salak olduğu için çoktan yakayı ele vermesi gerekirdi."

Dediğinde Pelin'in suratında donuk bir ifade oluşmuştu. "Belki de yakayı ele veremeyecek kadar rahat olduğundandır." Acı tebessümle gözleri parlayınca kafam karışmıştı. Gerçekten de böyle mi düşünüyordu?

"Nasıl yani Pelin?" dedim hayretle "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Biliyorsunuz ben kuşkulu bir insanım. Asude'nin söylediklerinden sonra kafam karışmadı dersem yalan olur." Rahatlık konusunda ona katılıyordum. Sertaç'ı gerçekten de hiç yoklamıyordu. Aslında yoklamasına pek vakit de kalmıyordu çünkü genelde Sertaç zaten hep etrafındaydı.

"Eğer böyle düşünüyorsan yani için rahat değilse sende sorgula o zaman."

"En son babasıylaydı." Diye cevap verdiğinde suratındaki ifadeden biraz zaman geçtiğini ve haberleşmediklerini anlamıştım.

"E ara sor o zaman ne yaptın ne ettin diye." Sanki ona Dünya'nın en zor işini vermişim gibi suratıma baktı. "Saçmalama Afra olur mu hiç öyle şey? Babasıyla olduğunu söyledi dedim ya. Sanki anlama kıtlığım varmış gibi neden arayıp rahatsız edeyim?"

"Olur mu yahu o adam senin sevgilin. İstediğin kadar arayıp sorgulayabilirsin." Buket de beni desteklediğinde Pelin'in bakışları

değişmişti. Daha öncesinde hiç Sertaç'tan şüphelenmediği için ona akıl vermemiştik. Toksiklikten oldukça uzak yaşlı adımlarla ilişki yaşıyordu ve Hanımefendi sözde hiçbir şeye müdahale ettirmediği kadar da etmezdi de.

"Kız arasana ne olacak. Ne yaptın seni merak ettim diyeceksin sadece incilerin dökülmeyecek."

"Ya da en mağara insanı ilişki sahibi olmayacaksın korkma." Bende Buket'e destek olduğumda Pelin merakına daha fazla yenik düşemedi ve telefonunu kaldırarak Sertaç'ı aradı ve sesi hoparlöre verdi. Söylemese de bu şu demekti. Benim anlayamadığım bir şey varsa sizden kaçmasın. Bunu yaptığına göre Pelin feci halde Sertaç'tan şüphelenmeye başlamıştı. Normalde asla sesini duyurmazdı. Bu da ona saygısızlık gibi gelirdi. Çağrı cevapsız kalınca Buket'ten imalı birkaç mırıltı dökülünce midesine yavaşça geçirip sesini kesmesi için onu uyardım. Pelin bu sefer bizden cesaret alma gereği duymadan onu tekrar aradı ve çağrı sonlara doğru açıldı.

Telefon açıldığında pür dikkat kesilmiştik. Nefes dahi almadan birbirimize baktığımızda Pelin konuştu. "Alo?" Kısa süre ses gelmeyince Pelin'in bakışları parladı. "Sertaç?"

"Pelin..." Güçlükle konuşmuştu.

Bu sefer üçümüzün de gözleri kuşkuyla parlamıştı. "Sertaç sen ne yapıyorsun?" O kuşkunun acı tonunu istemsizce hafif bir öfkeyle sesine yansıtmıştı. "Neden ilk aramamı cevaplamadın, ikincisini de geç açtın?" Tekrardan ses gelmeyince hayretle birbirimize bakakaldık. Cidden bu kadar kısa sürede haklı mı çıkmıştık?

"Pelin," dedi ve güçlükle devam etti. "Önemli bir şey yoksa sonra konuşalım mı?" Sertaç gerçekten de hepimizi şoke etmişti. Geçen saniyelerin aleyhine olduğunu bilmiyordu.

"Önemli değilse sonra konuşalım mı ne demek ya sen ne saçmalıyorsun!"

"İnan şu an hiç müsait değilim. İki kez üst üste aramazsın diye bir şey oldu sandım da açtım."

Yarım karış açılan ağzımı elimle örttüğümde bir yaşıma daha girecektim neredeyse. Sertaç hiç açıklama bile yapmadan telefonu kapatma derdindeydi.

"Sertaç sen neredesin!"

"Pelin ben..." Dedi zayıf bir sesle.

"Sertaç sen şu an tam olarak neredesin ve ne yapıyorsun!" Pelin resmen zıvanadan çıkmış gibi bağırdığında Buket bana doğru hayretle fısıldadı.

"Resmen iş üstünde yakaladık!" Duymamaları için tekrardan midesine dirseğimi geçirdiğimde zaten hayretten ne diyeceğimi şaşırmıştım. Bir de onunla ikili diyaloğa girersem hiç çıkamazdım.

"Sertaç!" Diye son bir kez bağırınca Sertaç can havliyle cevap verdi.

"Lanet olsun tuvaletteyim!" Hemen peşinden büyük tuvaletinin sesini osuruğunun detayına kadar işittiğimizde istemsizce suratımızı buruşturarak Buket'le burunlarımızı kapattık. "İshal oldum tamam mı? Sabahtan beri tuvaletten çıkamıyorum. Kahretsin bunu duyduğun için şu anda kendimden nefret ediyorum. Özür dilerim Pelin!" Deyip telefonu kapattığında hepimiz açık kalan ağızlarımızla birbirimize bakakalmıştık.

Nefes almayı tekrardan kestiğimde dişlerim aralık kalacak şekilde ağzımı açık bıraktığımda anın rezilliğini yıllarca konuşsak atamazdık sanki.

Kusura bakma Sertaç ama... Osuruğunda beraber ishalinin sesini duyan yalnızca Pelin değildi.

"Sizden nefret ediyorum!" Deyip yanındaki yastığı Buket'e öyle bir fırlattı ki hem az önceki şoktan hem de hazırlıksız yakalanmaktan

Buket yataktan sırt üstü geriye doğru düştüğünde kafasını kapıya çarpmıştı.

"Ah!" Resmen kıza yastığı füze gibi atmıştı. Bağırarak Buket'i kaldırmaya çalıştım "Ne yapıyorsun Pelin ya resmen öldürdün kızı." Buket kafasını tutarak güçlükle doğrulduğunda Pelin öyle öfkeliydi ki onu düşürdüğü için hiç üzülmemişti bile.

"Sizin yüzünüzden rezil oldum."

"Niye bir tek bana attın o zaman bizim yüzümüzden rezil olduysan!" Buket kalkıp ona doğru cırladığında Pelin işaret parmağıyla üzerini gösterdi.

"O koca çeneni bir türlü kapatmadın çünkü!" Alt dudağımı dişleyerek Pelin'in öfkesinden nasibimi almamak için sustuğumda kızcağız ve Sertaç gerçekten de birbirlerine karşı rezil rüsva olmuşlardı.

Artık birbirlerine bakarken akıllarına sürekli bu tuvalet anısı gelecekti...

Sertaç bilmese de onlara bakarken aynı anı bizim de aklımıza gelecekti tabi ki... Ve de kulağımıza.

BERAT'IN AĞZINDAN

Buket'in verdiği adrese gittiğimde işim olduğu için şirketten son dakika çıkmıştım ve bu yüzden geç kalmıştım. Malum İstanbul trafiğine takılınca da çıkılmıyordu. Apartmanın önüne geldiğimde aşağıda kabarık saçlı, sinirden kuduran ve bir ayağıyla yerde ritim tutan iri gözlü Buket vardı. Nefret ettiğim bu kabarık saçları ona yakışıyordu. İstemsizce gülümseyip yanına gittiğimde kolları göğsünün altında bağlıydı.

Arabayı önünde durdurduğumda yavaşça filmli camımı indirdiğimde bakışları kısılmıştı. Güneş gözlüğümün tepesinden ona ukala bakışlarımı fırlatarak takıldım.

"Buket diye bir cazgıra bakıyordum da sen misin?"

"Buket benim de. Cazgır senin anandır."

Suratımdaki sırıtış anında silindi ve ciddi bir sesle cevap verdim. "Anam hakkında doğru konuş." Gözlerini devirince kafamla içeriyi işaret ettim. "Ne oyalanıyorsun kız binsene, keyfini mi bekleyeceğim?"

Söylediklerimin onu çileden çıkartacağını biliyordum. Zaten bu yüzden yapmıştım. Gözleri hayretle irileştiğinde elleri karnının iki yanını buldu. Bu hareketiyle küçük tatlı bir çingeneye benzemişti.

"Beni yarım saatten fazladır burada bekleten sensin bir de utanmadan oyalanma mı diyorsun?"

Pişkince sırıttım "Dua et ki yarım saat geçmesine rağmen bile zahmet edip gelip seni alıyorum. Kıymetini bil." Bir cümlemle bile kıvılcıma çevirebileceğim çingene birden ciyaklamaya başladı.

"Allah aşkına alma ya binmeyeceğim! Kendi başına ne halin varsa gör! Git kendin hallet!" Bu sefer suratımı bile isteye buruşturdum. Her ne kadar Buket'e takılmayı sevsem de gereksiz uzatmasından da bir o kadar nefret ediyordum.

"Seninle mi uğraşacağım kızım ya! Binsene şu arabaya!"

Kollarını göğsünün altında bağlayarak tek ayağını çocuk gibi yere vurdu. "Binmeyeceğim! Ya adam gibi yaptığın hayvanlığı kabul edip özür dilersin, ya da her şeyi kendin halledersin."

"Sen hayvan görmemişsin kızım." Dedim gözlüklerimi çıkarmadan ona laf atmaya devam ederek. Ardından burnumun ucuna kadar kaydırarak şakıdım. "Binmeyecek misin?"

Kafasını onaylamaz anlamda salladı. "Hayır."

"İyi madem, bunu sen istedin." Kapımı açarak onu üzerime doğru çektiğimde neye uğradığını şaşırmıştı.

"Ne yapıyorsun geri zekâlı mahallenin ortasında!" Umursamadan diğer tarafa atmaya çalıştım. "Rahat dur çingene!"

"Senin o elini kopartacağım it herif bırak! Bırak ben geçerim!" Sonunda sözüme geldiği için istediği gibi bırakmıştım. Bana tıpkı öldürmek istiyormuş gibi baktıktan sonra geri çekilerek kırarcasına kapımı kapattığında gözlerimi sertçe yumdum. Benim güzel, seksi Victoria'ma nasıl da utanmadan bu kadar kaba davranabiliyordu?

Yan koltuğa geçip oturduğunda ona tıpkı düşmanımmış gibi baktım, onun da benden arda kalan yanı yoktu. İşaret parmağını üzerime doğru tutarak tısladı. "Sakın bir daha benimle bu kadar temas kurmaya kalkma, seni gebertirim."

"Rahat ol çingene, ilgi alanımda değilsin." Ardından ne kadar çıldırdığını umursamadan değerli Victoria'mı sürmeye başladığımda arabama verdiğim kıymeti belli etmemeye çalışıyordum çünkü Buket'i artık çok iyi tanıyordum. Eğer bir kez anlarsa beni sinir etmek için arabamı madara ederdi bu cazgır.

Detayları konuşmak için Buket'i bir mahalle pastanesine götürdüğümde aslında daha çok kendimi düşünmüştüm. Boğazım kuruduğu için bir şeyler içmek istiyordum.

"Neden çağırdın beni?" Karşımda oturan kıza burnumun ortasına kadar indirdiğim güneş gözlüklerimin tepesinden bakarak cevap verdim.

"Sakin ol be kızım önce bir nefes al. Ne içersin?"

"Sade Türk Kahvesi." Uykusunu alamamışa benziyordu. Bu yüzden kahve ona iyi gelebilirdi ancak ne yazık ki canım kahve içmek yerine limonata istemişti. Hem de baya soğuk, şekerli bir limonata! Garsonu görünce elimi kaldırarak siparişimizi verdim.

"Bize iki limonata."

"Sen şizofren misin?" Bakışlarını üzerime sapladığında gerçekten de öyle olduğumu düşünüyordu. Bu sesine kadar yansımıştı.

Kafamı olumsuz anlamda sallayarak ufak bir kahkaha attım. "Canım Türk Kahvesi içmek istemedi."

"Geri zekâlı senin için değil, kendim için istemiştim zaten."

"Biliyorum. Yine de bir şeyler yiyip içerken yanımdakinin bana birebir uymasını isterim."

Daha kaçıncı yaşıma gireceğim ben der gibi bakmaya devam ederek hayretle şakıdı. "E o zaman bana neden ne içeceğimi sordun?"

Omuz silkerek sırıttım. "Merak ettim."

"Sen gerçekten de hastasın..." Bunu daha çok esrarengiz bir gizemi çözmüş gibi söylemişti. Buket daha fazla sinirlendiğinde saçlarındaki kabarıklıklar artmıştı. Tıpkı elektrik çarpmışa dönüyordu bu yönü beni çok güldürüyordu.

"Beni buraya delirtmek için mi getirdin sen değişik?"

"Değişik?" Başını onaylar anlamda salladı.

"Fazla değişiksin."

İstemsizce gülümsedim. "Saçları sinirlenince kabaran birisinin bunu söylemesi beni şaşırttı açıkçası." Elleri saçlarını bulduğunda gözlerini kocaman açmıştı.

"Yine mi kabardılar?"

"Seni iki kafalı gösterecek kadar evet." Aldığı karşılıkla göğüs kafesi hiddetle inip kalktı.

"Beni neden buraya çağırdın?" Ona sadece bir konuda yardımcı olması gerektiğini söylemiştim, yardımın içeriğinden bahsetmemiştim.

Omuz silkerek eğlenmeye devam ettim. Sıkıcı geçen hafta sonumu Buket'le şenlendirebiliyordum.

"Canım istedi." Gözleri açılmaktan yırtılacaktı neredeyse. Masadaki ellerini yumruk yaparak dudaklarını sertçe bastırarak burnundan uzun bir soluk aldı.

"Ulan sen benimle ta*ak mı geçiyorsun?" Bu sefer gözleri kocaman açılan ben olmuştum. Bu kızın ağzı da amma bozuktu yahu! Hayretle gözlüğümü çıkartıp masaya koyduğumda neye uğradığımı şaşırmıştım.

"Ne diyorsun kızım düzgün konuş!" Tüm keyfimi yerle yeksan ettiğinde şimdi ondan da sinirliydim.

"Ne diyor gibi gözüküyorum? Geldiğimden beri saçmalayıp duruyorsun dansöz gibi kıvırmadan konuş lan erkek müsveddesi!"

Suratım Çarşamba Pazarı gibi dağıldığında ne diyeceğimi şaşırmıştım. Sanki karşımda yengenim arkadaşı Buket değil de servisçi Niyazi abi var gibiydi.

Öne doğru eğilerek karşımdaki ağzı bozuk kıza bakıp öfkeyle fısıldadım. "Kızım senin o ağzını varya..." Kaşlarını kaldırarak diklendi.

"Ne yaparsın lan ağzımı? Düdük makarnası."

Kaşlarımı çattım. Düdük Makarnası mı? "Emin ol bilmek istemezsin çingene." Yok yok. Bu kızla laf dalaşına daha fazla devam edemeyecektim. Bir süre sonra muhakkak beni alıyordu. Ben Buket'i yenmek için onunla yalnızca kafa göz girebilirdim. Acaba bir gün kazanmak için onu güreş niyetiyle kandırsa mıydım?

"Öf yeter be!" Dedi tahammülsüzlükle soluyarak devam etti. "Sadede gel artık daha fazla seninle daha fazla aynı havayı teneffüs ederek ciğerlerimi kirletmek istemiyorum."

Bak bak sen şu iri göze bak. Bir de teneffüs etmek falan diyordu. Havalı havalı laflar kullanıyordu.

Kollarımı göğsümün altına bağlayarak eski ciddiyetimi geri takınıp konuya girdim. "İki hafta sonra Azra'nın doğum günü."

Gözlerini devirdi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ardından aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çattı. "Sen onun doğum gününü nereden biliyorsun?"

Şüpheci bakışlarını gereksiz bularak gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Yağız'ın söylediğini tahmin edebiliyorsundur herhalde?" Buket'i genel olarak akıllı bulsam da bazen gerçekten de zekasını hiç kullanamadığını düşünüyordum. Aslında normalde de akıllıdan ziyade sadece gözü açıktı. O da birazcık.

"E yani? Ben ne yapacağım şimdi?" Bunu görevinin ne olduğunu bilmek istediği için soruyordu. Söz konusu Azra ve Afra olunca şikâyet etmeden hemen kabul edivermişti.

"Benimle Azra'yı almaya geleceksin, doğum gününü burada kutlayacağız ve bu da Afra'ya sürpriz olacak." Azra'nın doğum gününde Afra'ya sürpriz yapıyorduk, biz gerçekten de Yağız'ın planına göre harikaydık. Gerçi Azra'nın yurttan doğum günü için ayrılması ona da sürpriz olacaktı.

"Oha iki hafta önceden mi? O kadar kalmasına izin verecekler mi?"

"Hayır, bir gün önceden gideceğiz."

İyice kafası karışmıştı. "E peki beni bugün niye çağırdın!"

Gülümsedim. "Bu taraftan geçiyordum, telefonla konuşmak yerine yüz yüze konuşmak ve kahvemi yalnız başıma içmemek istedim." Ben konuştukça bakışları kısılıyor, suratı sürekli şekilde şekle giriyordu. Bu kız kesinlikle beni öldürmek istiyordu. Aksi takdirde bu ifadenin başka bir açıklaması olamazdı.

"Ben kendime gelmek için elimi yüzümü yıkayacağım, tuvalete gidiyorum tamam mı? Sen de gelene kadar bana hemen bir Türk kahvesi ve güzel bir tatlı söyle, hatta donat sofrayı şekerimi düşürdün geri çıkartman lazım." Emrivakisi ve bu kadar rahat olması hoşuma gitmişti.

"Hesabı bölüşüyorsak donatırım tabi Buket." Dedim o giderken. Omzunun üzerinden bana döndü ve uyarırcasına konuştu "Hepsini sen ödüyorsun."

Sırıttım. Zaten istese de ödeyemezdi. Gerçi söz konusu Buketse onu sinir etmek için hesabı da kilitleyebilirdim ancak saçlarının bu denli kabarmasından asabını fazlasıyla bozduğum yeterliydi. Bu yüzden şimdilik iyi bir adam olacaktım ve Buket'in sinirlerini yatıştırması için ona güzel yemekler söyleyecektim.

Görüntüsü ortadan kaybolunca masanın üzerindeki telefonu titredi. O ana kadar telefonunu benimle baş başa bıraktığından bir haberdim. Umursamadan etrafa bakınacakken zaten tek başımaydım. Merak ettiğimi kendimden gizlemenin bir manasını bulamadığım için yavaşça kendime doğru çevirdiğimde mesaj bildirimi gördüm.

Arda (Eski okuldan)

Rehberinde kaç tane Arda vardı ki eski-yeni diye ayırıyordu. Parmağım yanlışlıkla değdiğinde ekran otomatikman kaydı ve rehberi açıldı. Bu kız cidden... Telefonunda şifre kullanmıyor muydu? Enteresandı.

Merakla ekranı aşağı doğru kaydırırken garip bir isme denk geldim ve istemsizce gülümsedim.

***DÜZENBAZ ŞEREFSİZ PİSLİK (AÇMA) y*azıyordu. Eski sevgilisi falan mıydı acaba? Gülümsememe engel olamadan isme tıkladığımda altında kendi numaramı görmüştüm. Gözlerim irice açıldığında tükürüğüm boğazımda kalmıştı, yutkunamadım. Bu kız cidden!**

Ben daha şoku atlatamadan yeni bir mesaj geldi, bu sefer başka birindendi. Okurken kaşlarımın daha da fazla çatılmasına engel olamadım.

Sen de iyice unuttun bizi yaa 😊 Bir ara görüşelim :*

YAVŞAK

Kendime zaman bile tanımadan hem numarayı hem de mesajı sildiğimde amacımı bende bilmiyordum ancak içimden bir ses hemen silmemi istemişti. "Yavşak diye kaydetmiş, muhtemelen o da silecekti zaten."

Seni de DÜZENBAZ ŞEREFSİZ PİSLİK (AÇMA) diye kaydetmiş ama.

Kendi iç sesimi görmezden gelerek omuz silktim. Keyfim ve kahyası öyle yapmak istemişti ben de öyle yapmıştım. Buket'in şahsi telefonundan kayıtlı olan numara ve mesajlardan birini sildim diye Buket'e hesap verecek halim yoktu. Canım ne isterse onu yapardım ben.

Hem arıza mıydı neydi ya. Saçma sapan bir sürü numara vardı telefonunda. Bu kız cidden nasıl da sinirlerimi bozuyordu.

AFRA'NIN AĞZINDAN

"On dakika içerisinde üzerine düzgün bir şey giyip aşağı gelmezsen odanın kapısına ne olacağını biliyorsun!"

Merdiven oluğundan yükselen sesini işitince suratımı buruşturup ağzımı yamultarak onu taklit ettim. "On dakika içerisinde üzerine düzgün bir şey giyip aşağı gelmezsen odanın kapısına ne olacağını biliyorsun muş muş! Hayvan herif, mağara kaçkını ne olacak!" Histerik bir şekilde gülümseyerek merdiven oluğuna gelip korkuluklardan aşağıya baktım ve bahçe kapısına doğru ilerleyen geniş sırtını izleyerek fısıldadım "Ne yapacaksın? Kapımı mı becereceksin?"

Söylediğim sözleri işitince elimi ağzıma çarptım. "Resmen beni küfürbaz Haydo'ya çevirdi. Kesinlikle ahlakımı bozdu."

Yağız bana iyi gelmiyordu. Önce o bana cinnet geçirtiyordu ardından ben ona sinirlenip onu öfke nöbetlerine sokuyordum biz bu şekilde kediyle köpek gibi sürekli birbirimizi yiyip duruyorduk.

Şimdi de beni bir öğlen yemeğine götürmeye çalışıyordu. En son gittiğimiz davette tanıttığı çiftle beraber çıkacaktık, şu karısından gizli alkol tüketen adamla toplantı yapacakmış, karısı bunu duyunca hemen kendisiyle beni de dahil etmek istemiş. Duyduğuma göre kanı bana fazla ısınmış ve bu gidişle düzenli olarak görüşmek isteyecekmiş. Her şey bitmişti bir de başıma Ayda Hanım çıkmıştı, iyi miydi?

Üzerime siyah, düz dizimin altında biten midi boy kalem bir elbise giyindim. Arkada kalan yırtmacı dizimin biraz üzerine doğru yükseliyordu. Dar kesimi sayesinde üzerime güzel oturmuştu.

Saçlarımı yapacak vaktim olmadığı için tarayıp köpükle dalgalarını kuvvetlendirdikten sonra güzel bir makyaj yapıp altın rengi takılarımı takarak baget çantamı takıp Yağız'ın geçen gün aldığı siyah kürkü omuzlarıma attığımda hazırdım. Ayağıma giyindiğim ucu sivri, timsah derisi görünümlü topuklu ayakkabılarım ve giyindiğim ince siyah çorabımla beraber boy aynasından kendime baktığımda istemsizce gülümsemiştim.

Bu şekilde tam da mafya karılarına benzemiştim. Mafya karısı olmasam da Yağız'ın takımlarının ağırlığını en güzel bu kombinimle kaldırdığımı söyleyebilirdim.

İlk defa kısa süre içerisinde bu kadar şık hazırlanarak dışarı çıkıyordum. Arabasının hemen yanında sigarasını içen siyah takımlı ve uzun kabanlı adamı görünce istemsizce gülümseyerek ona doğru ilerlediğimde bugünkü tarzımın onu da şaşırttığını görebiliyordum.

Sigarasını işaret ve başparmağının arasında tutarak dudaklarından ayırırken yanakları içe doğru çekilmişti. Çehresi çapraz açıyla yere

doğru eğikken kaşlarının altından üzerime attığı bakış oldukça yakıcı ve yanık duruyordu.

"Kapımı açmayacak mısın?" Eğer bir Yağız Sönmez beni o arabaya zorla sokmayacaksa yüksek ihtimalle kapımı açmazdı. Bir de eteğimi kollaması gerekmiyorsa. Bunu zaten biliyordum ancak yine de onu şaşırtmak istemiştim. Biten sigarasını yere bırakarak ucu sivri, geleceğimden parlak gözüken siyah parlak ayakkabısıyla ezip beni şaşırtarak yanıma doğru geldiğinde kaşlarım hayretle yukarı doğru kıvrılmıştı.

Vay canına, işte bu gerçekten de şaşırtıcıydı.

Esen rüzgarla beraber suratıma çarpan kokusunu önümden geçerken sertçe soluyarak gözlerimi kapattım. Ciğerlerim dolarken göğüs kafesim gözle görülür bir şekilde yukarı kalkmıştı.

Kapıyı açıp bedenini arkasında bıraktığında delici bakışları üzerimde geziniyordu. Pekâlâ. Bugünkü akışa uyacaktım. Hafif bir baş selamı vererek gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Kafasını hafifçe salladığında bakışlarındaki derinlik devam ediyor, ciddiyetini bozmuyordu; bu da onu daha çekici yapıyordu.

Yaklaşarak nazikçe içeri girdiğimde kürkümü toparlamamı bekledi ve ardından yavaşça kapıyı kapattı. Yan yan gülerek arabanın önünden geçen bedenini izlediğimde içimde oluşan şevki bastırıyordum.

Yanıma gelip oturduğunda arada yolu izlerken çaktırmadan kafamı çeviriyor, keskin çehresinin hemen üzerinde kalan sıcak, kehribar rengi gözüne görebildiğim kadarıyla bakıyordum.

Yağız konuşmuyorken çok farklı biri gibi gözüküyordu. Daha doğrusu içindeki o esrarengiz taraf çıkıyor, siniri gölgelendikçe daha da karizmatik duruyordu sanki...

Restoranda geldiğimizde aynı şekilde kalkıp arabanın önünden döndüğünde geçişini izlerken kalbim uçuşmuştu. Kapımı yavaşça

açınca uzattığı eline işveyle bakıp nazikçe parmaklarımı kondurduğumda kalkmam için yavaşça kendine doğru çekti. Ona doğru yükseldiğimde bir adım ötemde kalmıştı. Delici bakışlarını gözlerime isabet ettirmeye devam ederek kafasını eğdi ve yavaşça çenesine doğru yükselttiği elimin üzerine ufak bir öpücük kondurdu.

Kendime engel olamadan kıkırdadığımda bakışları hafifçe gamzelerime kaymıştı. "Beni şaşırtıyorsunuz Yağız Bey."

"Sadece gerçekten evli gibi davranmaya çalışıyorum." Yağız'ın bu şekilde ciddi kalması beni... Farklı hissettiriyordu. Etkilenmemek için yavaşça kafamı salladım.

"Pekâlâ, öyle olsun." Sanki birisiyle gerçekten evlensen böyle davranacakmışsın gibi! Gerçek fikrimi kendime saklamıştım çünkü zaten genelde kediyle köpek gibiydik, sürekli sataşıyorduk. Günü hazır dalaşmadan geçiriyorken tadını çıkartacaktım, zaten bunu söylemem için ileride eminim ki bana malzeme verirdi.

"Vay Canına, Yağız Sönmez! Siz buraya gelir miydiniz ya?" Merdivenlerden çıkarken dar koridorda karşılaştığımız kadının daha suratına dahi bakmama fırsat kalmadan hayretle konuşmasına şaşırmıştım.

Gönlümdeki rahatlık anında dağılmış, içini kasvetle kaplamıştı. Kafam karışarak bir Yağız'a, bir de karşımdaki güzel kadına baktım. Baktıkça içimde oluşan kıskançlık dalgalarına engel olamıyordum çünkü bu her haliyle inanılmaz derecede çekici ve güzel bir kadındı.

Kaşlarım istemsizce çatıldığında kalbim sıcak bir el tarafından yoğrulmaya başlamıştı sanki. Dar, uzun ve göğüs dekolteli elbisesi, sıktığı oldukça kadınsı kokusu ve yapılı saçları, doğal makyajı... Suratında estetik müdahalelerin olduğu belliydi ancak kadına gerçekten de yakışmıştı, onlar bile doğal duruyordu.

İçimde oluşan negatif duygulara engel olamıyorken elma gibi duran gözlerine kaydı gözlerim. Silikon gibi duruyordu hatta evet. Kesinlikle silikondu ama bu kadın hepsini çok güzel bir şekilde gösteriyor gibiydi.

Göz tırmalamıyordu. Kıyafetlerinin kumaş kalitesinden oldukça zevkli olduğu belli oluyordu.

İçimde yanan lavlar iyice büyüdüğünde korkarak Yağız'a baktım. Büyük bir merakla gözlerini izliyor, kadının üzerinde bakışlarının nerelere kayacağını merak ediyordum.

"Görüşmeyeli nasılsın Yağız?" Beni resmen yok saymıştı. Oysaki kıskanmama rağmen içimden de olsa ona bok atmamıştım. Yaptığı hiç hoş değildi. Dişlerimi birbirine bastırarak sertçe sıktığımda ifademin doğal kalmasını sağlayacak kapasiteye bile sahip değildim. Nereden geldiğini bilmediğim bu kıskançlık hormonlarımı altüst etmişti resmen.

"Aynı. Bir fark yok." Tek kaşım hayretle yukarı kalktığında suratım kıpkırmızı olmuştu. Aynı ve bir fark yok mu? Farkında mısın Yağız biz evlendik. Nasıl aynı olduğunu söyleyebilirsin?

Aslında bunun söylemesine gerekte yoktu. Zaten Yağız'a karşı bu kadar ilgiliyse evlendiğimizi de çoktan duymuş olması gerekiyordu.

"Öyle mi." Dedi gülümseyerek. Bana gözünün ucuyla bile bakmıyorken neşeli tavrını kudurarak izliyordum. Yaptığı şey resmen psikolojik şiddetti. "O halde bir gün beraber yemek yiyelim. Uzun zamandır görüşemiyoruz, konuşacaklarımız birikti."

Suratımı buruşturarak Yağız'a döndüğümde tüm sinirim gözlerimden adeta fışkırıyordu.

"Yanımda karım var, yemeklerimi onunla yiyorum."

Dudaklarım hayretle açıldığında tepkilerime engel olamıyordum. Yağız'ın elimdeki avucu kaydı ve belimi sararak bedenimi kendisine yasladığında içim kıpır kıpır olmuştu. İşte o zaman adını bile bilmediğim kadın ilk defa bakışlarını kaydırarak bana baktı. Bu sefer taşıdığım öfke enerjisi ona geçmişti, gözlerinden görebiliyordum.

İşte ben de o an ilk defa Yağız'ın yeni bir yönüne şahit olmuştum. Çoğu adamda bulunmayan, sadakat. Onunla her ne kadar kediyle köpek gibi

olsak da. Aramızda gerçek bir evlilik olmasa da beni kötü göstermemişti.

"Size keyifli vakitler o zaman." Deyip dikkatlice yanımızdan çekilip gittiğinde serin bir soluk alarak Yağız'a baktım.

"Kimdi o kadın?" Küfretmemek için kendimi zor tutmuştum.

"Eskiden görüştüğüm bir kadın."

Gözlerim dehşetle parladı. Eskiden görüştüğüm bir kadın mı? Nasıl bir görüşme? İçimdeki kıskançlık ateşi daha da harlanarak parladığında zihnimdeki kadının güzel görüntüsü tekrarlandı. Sinirlenerek kendimi geri çekecekken izin vermedi, tutuşunu sıklaştırdığında her ne kadar hoş bir hareket etse de en azından bunu bir geçmişinin olduğu kadına karşı yaptığını biliyordum. Yani zaten yapmak zorundaydı ve şu anda kendimi iğrenç hissediyordum.

"Ben gitmek istiyorum." Dedim dişlerimin arasından. Çehresini eğerek ifademi izlemeye çalışsa da suratımı sürekli kaçırıyor, değil göz göze gelmek, ifademi bile görmesin diye bakışlarımı kaçırıyordum.

"Neden?" Diye sordu usulca.

"Nedeni yok. İstemiyorum." Dedim keskin bir soluk alarak boşta kalan elimi gövdesine yasladım. "Bırak beni evinde kalmak da istemiyorum. Tüm bu saçmalığı artık sonlandırmak istiyorum." Dediğimi yapmadığı için onu itiştirmeye devam etsem de fayda sağlamamıştı.

"İsteyeceksin."

Cevabını duyunca hayretle gözlerine baktım. İşte o anda lanet gözlerim bana ihanet ederek dolmuştu. Umursamadan ona sertçe bakarak dişlerimin arasından öfkeyle devam ettim. "Bırak! İstemiyorum." Anlaşmayı bitirmekle ilgili olanı öfkeyle söylüyordum evet ama ona bile dayanamayacakmışım gibi geliyordu. Yine de Azra faktörünün beni yanında tutacağını bilsem de en azından şimdilik gitmek

istiyordum. O kadar moralim bozulmuştu ki aklıma sürekli uygunsuz görüntüler gelip duruyordu!

"Bırakmam." Emin sesini işitmek daha da sinirlerimi bozmuştu. Boynuna indirdiğim bakışlarımı tekrardan kaldırarak öfkeyle gözlerine baktım. "Bırak diyorum sana istemiyorum bırak!"

İki eliyle belimi kavradığında sırtımı yavaşça duvarda bulmuştum. Hayretle gözlerine baktığımda hemen önümde duruyorken alnı alnıma değmişti. Sertçe yutkunarak iyice okyanus rengine bürünen gözlerle ona baktığımda kendimi çok çaresiz hissediyordum. Dudaklarımı kapatarak soluk soluğa kaldığımda kararlı ifadesini bozmadan tek kaşını kaldırdı ve kendinden emin sesiyle karşılığını verdi.

"Seni bırakmam gamzeli."

"Niye?" Dedim güçsüz bir sesle ve her ne kadar yanlış yapacağımı bilsem de kendime engel olamadan geçmişiyle ilgili konuşmaya başladım. "Ben giderim başkası gelir, fena mı? Bulursun illa birisini." Evet, bu benim için de geçerliydi tabi biliyordum ancak şu an istediğim tek şey ona laf sokmak. İçimdeki öfkeyi çocuksu isyanla dışarı püskürtmekti.

"İstemem." Kehribar rengi gözleri girdap gibi açıldığında içine çekilmemek için kendimi zor tutuyordum. Dişlerimi sertçe birbirine bastırarak öfkeyle karşılık verdim. "Neden? Daha güzellerini bulursun belki. O kadının da oldukça dişi bir yüzü vardı." Aslında bunu daha çok kıskandığım için kendi fikirlerini merak ettiğimden dolayı soruyordum. Yapmamam gerektiğini bilsem de ilk defa böyle yoğun bir kıskançlık duygusuna kapılıyordum ve oldukça toydum.

"Masum olanı tercih ederim."

Sertçe yutkundum. "Eminim benden daha çekici olan kadınlar olmuştur hayatında." Aslında bunu biraz önceki oldukça büyük beden hatlarından ilham alarak sormuştum.

Kafasını onaylamaz anlamda salladı. "Senin sahip olduklarını istiyorum." Benimle ilk defa bu kadar açık konuşuyordu. Eskiden olsa devam etmemesi için kestirip atardım ancak durmadan edemiyordum.

"Söylediğin her sözü dinleyen birini muhakkak bulabilirsin." Belimdeki elini sıklaştırarak gövdemi iyice kendisine çektiğinde nefesim kesilmişti.

"Dik başlıları severim."

Nefes nefese kaldığımda dudaklarımızın arasında neredeyse milimlik mesafe kalmıştı. Yanaklarımdaki kızarıklıkların iyice arttığını hissettiğimde geçen ki yakınlaşma sonrası yaptığı hayvanlığı hatırlayınca sertçe gözlerine baktım.

"Ama ben seni istemiyorum."

Bu kadar cüretkâr ve istekli olsa da aldığı karşılık sonrasında düşündüğüm gibi kötü bir tepki vermedi. Kafasını yavaşça onaylar anlamda sallayarak bir adım geri çekildiğinde belimdeki kolu çözülmüştü. Kehribar rengi gözleri ciddiyetle parlamaya devam ediyorken bu şekilde çok çekici gözüküyordu.

"İsteyeceksin."

Başka da bir şey söylemediğinde göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu. Sertçe yutkunarak delici, milim kıpırdamayan gözlerine bakmaya devam ettiğimde başka da bir şey konuşmadık. Sebepsizce kısa bir süre daha bakışmaya devam ettiğimizde ona baktıkça içimde bir şeyler akıp gidiyordu sanki. Daha fazla bakamadan kafamı çevirdim. Aksi takdirde aklım bulanıyordu ve kendimden hiç beklemediğim şeyler yapacakmışım gibi geliyordu.

Soluklarımı düzene sokmaya çalışarak Yağız'la yukarı çıkmaya devam ettiğimde kafamı dağıtmaya gayret ediyordum. Aksi takdirde Aydan Hanım'la konuşurken Yağız'ın kehribar rengi delici bakışlarını görüp duracaktım. Belki de kadının suratına dalıp kalacaktım.

"Oo, Afra Hanım, hoş geldiniz..." Boğaz manzaralı masada oturan çift girdiğimizi görünce pek keyiflenmişe benziyordu. Bu sefer ilk olarak Yağız'ın görünmezden gelinmesi hoşuma gitmişti. Sonunda beni de görebilen bir kadınla beraberdik.

Selamlaşarak masaya oturduğumuzda kocasındaki farklılık ilk olarak dikkatimi çekmişti. Geçen ki gibi değildi, saçlarını kestirmişti.

"Vallahi İlyas Yağız Bey'le görüşeceğini söyleyince hiç durmadım ısrar ettim sizi de getirsin diye." Bu kadın davette gördüğüm diğerleri gibi değildi. Aklında ne varsa dilinden de o akıyordu. Mahcup ifademle gülümsediğimde kısa süre içerisinde eşlerimizden sohbetimiz ayrılmış, daha yakın kalarak kendi aramızda konuşmaya başlamıştık.

Ayda Hanımla konuştukça beni de buraya davet etmekle pek iyi yaptığını düşünüyordum. Öyle düşünüyordum çünkü anlaşmalı evliliğimiz benim kadar Yağız'ı da kapsıyordu. Davetlere, şirket yemeklerine giderken çoğunlukla ona katılmam gerekecekti. En azından sık sık gideceğim ortamlarda Ayda Hanımla da karşılaşacak olmak, onunla sohbet etmek benim için iyi olabilirdi. Aksi takdirde ilk davet deneyimimde ne kadar sıkıldığımı, yorgunluktan bayılacak gibi olduğumu hatırlıyordum; o durum tekrar edebilirdi.

Ayda Hanımın şimdiki gibi şen şakrak olması uykumu açıyordu.

"Burası da işte genelde davette görüp görebileceğin herkesin toplantılarını yaptığı standart restoranlardan biridir. Kısa süre sonra sana sınıf gibi gelecek, sürekli benzer kişileri görebilirsin." Tanıtımıyla beraber kafamı kaldırıp etrafa baktığımda geçen sefer kimsenin suratına doğru düzgün bakmadığım için tanıdık simaya rastlayamamıştım ancak klasik kıyafetlerden söylediklerini anlayabiliyordum.

"Ee canım, kaç çocuk düşünüyorsunuz?" Dudaklarıma dayadığım bardağı güçlükle geri indirerek boğazımda kalan sıvıyı yutmaya çalıştığımda bir yandan da istemsizce öksürüyordum.

"Afra? İyi misin?" Adamla daldığı koyu sohbetten sıyrılan Yağız yaklaştığında eli sırtımı bulmuştu. Yavaşça vurarak nefes almama fayda sağlamaya çalıştığında doğrularak ağzımı tutmaya devam ettim.

Öksürüklerimin şiddeti azaldığında utangaç bakışlarım gözlerini buldu yavaşça kafamı sallayarak ağzımı kapatmaya devam ettim. "İyiyim." Yoğun, uzun kirpiklerimi kırpıştırarak üzerime doğru eğdiği suratına çekinerek bakmaya devam ettiğimde kirpikleri suratını gölgeledi ve ifademi denetledi. O böyle bakarken gözlerini tıpkı sarı birer ışık gibi hissediyordum. Suratımı inceleyen, açık arayan sarı bir dedektör...

"Gerçekten iyiyim." Kedi gibi mırıldandığımda kısa süre daha inceledi ve ardından emin olmuş gibi kafasını sallayarak geri çekildi.

Yavaşça önüme döndüğümde Ayda'nın hevesle parlayan gözleriyle denk gelmiştim. Kadın resmen yıllardır kavuşmasını sevdiği iki karakterinin yakınlaşma sahnesini izliyor gibiydi. Öyle çok yakıştırıyordu bizi...

Kendisini toparlayarak yavaşça sordu "İyi misin canım."

"E-evet, teşekkür ederim."

"Ee, peki cevabın nedir?"

"Efendim?"

"Kaç çocuk düşünüyorsunuz?" Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi olduğunda bakışlarım muhabbetten bir haber olan kumral adamı buldu. Tüm ciddiyetiyle karşısındaki adam bir şeyler anlatıyordu.

"Şey, bilmem... Şu an daha çok erken." Yeni evli çiftlere böyle sorular soruyorlardı değil mi? Çocuk olana kadar çocuk var mı? Hamile kaldıktan sonra kaç ay kaldı? Bebek Dünya'ya geldikten sonra sütü bıraktı mı? Sütü bıraksa tuvalete başladı mı? İnsanların soruları bir türlü bitmek bilmezdi. Bu yüzden ciddiye almamak en iyisiydi çünkü Ayda'nın sorusunun cevabı net bir biçimde hiçti.

"Ben tuvalete gideceğim,"

"Seninle gelmemi ister misin?"

Hayır, aslında bunu biraz şen şakrak muhabbetinizden ayrı kalmak için yapmak istiyorum. "Zahmet etmeyin lütfen," çok beklemeden toparlandım "Ben gideyim." Peşime takılmasını istememiştim.

Oldukça ferah olan lavaboya girdiğimde içeride kimse olmadığı için rahat bir soluk bırakarak aynanın karşısına geçtim. Bakışlarımdaki yorgunluk tüm yüzüme yansımıştı. Yansımamı izlerken rujumun yok olduğunu gördüm. Çantamı yandaki fayansın kuru tarafına bırakarak birkaç uzun soluğu da ardı ardına bıraktığımda ne kadar çok yorulduğumu şimdi daha iyi anlıyordum. Sürekli dinlemek de yoruyordu insanı canım.

Tamam kadın iyi hoştu ancak çok konuşuyordu, susmak bilmiyordu.

Kafamı sallayarak biraz dikkatlice soğuk sudan suratıma çarpıp makyajımı güzelce tazelediğimde iyi görünüyordum. Pelinden bu işi iyice kapmıştım.

Kısa süreliğine de olsa sessizlik iyi gelmişti. Rahatlayarak lavabodan çıktıktan sonra dar koridora çıktığımda bir an nereden geldiğimi hatırlayamadım ve öylece kaldım.

"Hey, merhaba." Anımsayamadığım sesle kafam karıştığında arkama dönmem gerektiğini bilsem de yapmamıştım. Belki başka birine seslenmiştir diyerekten nereden geldiğimi düşünmeye çalıştığımda aslında o tarafa dönmem gerektiğini biliyordum.

"Gamzeli..." İşte bu sefer kime seslendiğini tasdiklemişti. Gamzeli mi? Bunu yalnızca Yağız dan duymaya alışıktım...

Kaşlarımı çatarak arkamı döndüğümde ilk başta suratını anımsayamasam da gülümsemesi zihnimde kısa bir yolculuğa çıkmama sebep olmuştu.

"Geçen sefer doğru düzgün tanışamamıştık, usul gereği baştan alacağım." İki adım atarak karşımda durduğunda takım elbisesi sanki tüm gün hiç hareket etmemiş gibi ütüsüzdü. Elini uzattı. "Yiğit."

Davetteyken Yağız'la kavga edip kış bahçesine çıktığımda benimle orada olan adamdı. Adını tekrar edince hatırlamıştım ancak zaten o zamanda tanışmıştık. Hayatımda birisinin olduğunu gördüğü halde tanışmayı tekrarlaması pek de iyi niyetli gelmemişti açıkçası. Bu yüzden bir adım geri çekilerek gözlerine dik dik baktım.

"Baştan almanıza gerek yok. Geçen gün adımı nezaketen söylemiştim zaten." Bu, yenilemeyeceğim anlamına geliyordu. Tepkim ilk başta onu şaşırttı, ardından güldürdü. Elini indirerek tüy gibi sesiyle mırıldandı.

"Gerçekten de hiç değişmemişsin Afra..."

Hiç değişmemişsin Afra mı? Kaşlarım daha da çatıldığında Yiğit'in rahat tavırları iyice sinirlerimin bozulmasına sebep oluyordu. Bu kadar yakında durması, gülmesi... Zihnimi bulandırmaya başladığında kafam karışmıştı. Hayretle ona bakıyorken yavaşça devam etti.

"Beni cidden tanımadın mı? Beni. Uzun yıllar hoşlandığın erkeği." Gözlerim dehşetle aralandığında ne diyeceğimi şaşırmıştım. O... Gerçekten de oydu...

Mirali Yiğit Paravanlı.

Lisedeyken aşık olduğum çocuk. Adeta aşkından deli divane olduğum, tek bakışıyla kalbimi hoplatan, bir gülüşüyle yüreğimi dağlayan altın çocuk... Tıpkı yıllar yıllar öncesi gibi o zamanlarda da çok zor günler geçiriyordum. Annem daha yeni terk etmişti ve berbat olan hayatımda yaptığım tek şey Mirali Yiğit Paravanlı'ya bakmaktı.

Ondan hoşlanmak, hayır, ona delicesine aşık olmak kafamı öyle çok dağıtıyordu ki tüm gün onu düşünüyor, bir gün evlenebilecek olmanın hayaliyle adeta yanıp tutuşuyordum. Çok değil yakın zaman öncesine kadar bile hayatıma girseydi eminim onu bu kadar rahat karşılamazdım.

Yiğit'in benim için anlamı çoktu. Ona karşı olan duygularımı çok sonradan öğrenmiş olsa da başını bilmiyordu. Ne kadar yoğun olduğunu bilmiyordu ve kendisinin bana ne kadar iyi geldiğinden bir haberdi.

Yiğit beni acı yağmurumdan koruyan şemsiyemdi her ne kadar bile isteye yapmış olmasa bile faydasını biliyordum, bu yüzden benim için hatırasının tam da o anda gözlerine bakarken ne kadar da derin olduğunu görebiliyordum.

"İnanamıyorum Yiğit..." Dedim hayretle ve gelişen suratına bakakaldım. Büyümüş, çocuksu ergenliğini atmıştı. O zamanlar oldukça bebeksi olan suratı gelişmiş, kemiksi çehresi onu olduğundan da erkeksi göstermişti. Sık sakalları ise cabasıydı. Onu ilk bakışta tanımamı engelleyen en büyük etken olmuşlardı. Aynı zamanda boyu da çok uzamıştı, gelişmişti, kuvvetlenmişti. O tamamen bir adam olmuştu.

Geçen yıllarla beraber bu şekilde neticeye ulaşması en doğalıydı tabi ancak çocuksu kalbimde cereyan eden güneşi sayesinde o benim için hep çocuktu ve öyle de kalmıştı. Bu yüzden karşımda duran adamın gözleri her ne kadar tanıdık gelse de çehresi ve bedeni de bir o kadar yabancıydı.

"Sen... Çok değişmişsin." Dedim hayretle.

Hınzırca gülümsediğinde bakışları kısılmıştı. Kafasını yavaşça yana doğru düşürdü "İyi anlamda mı?"

Şaşırarak gülümsedim ve kekeleyerek cevap verdim. "A-ah tabi ki iyi anlamda, affedersin. Bu biraz kaba oldu galiba." Son cümlemi etrafa bakarken söylediğimde bir film şeridine atılmıştım sanki... Bu sinema geçmiş yaşantımı gösteriyordu ve ben onun gözlerinin içerisine bakarken daha öncesinde yaşadığım tüm zorlukları, o günlerin en vurgulu sahnelerini izleyebilmiştim.

Bu bana iyi gelmemişti. Bu durum fena halde dağılmama neden olmuştu ancak yine de kendime engel olamadım. Geçmişin isli

kokusundan ruhumu alamadım ve kafamı kaldırarak tekrardan gözlerine baktım.

Annemin gidişi... Mahalleden apar topar çıkışı...

Daha apartmanı terk ederken bile bacaklarına can havliyle yapışmıştım. Beni umursamamıştı. "Anne!" Koparttığım çığlık her yeri inlettiğinde umursamadı ve beni itekleyerek bacağını kurtardı. "Çekil şuradan!" Daha bana doğru düzgün cevap bile vermeden hırkasını düzelterek valiziyle beraber apar topar kaçtığında peşinden ağlamaktan helak olmuştum.

Yiğit'e bakarken acıyla gülümsediğimde gözlerim hüzünle parlamıştı.

Başka bir anı ve bir başkası... Üvey ağabeyimin tiksinç yaklaşımları, üvey babamın ayyaşlığı ve beni dövmeye kalkması... Dahası ve dahası... Okulda sıkıntılı olan öğretmenlerim ve tüm sorunların, sıkıntıların arasında güneş gibi açan Yiğit'in bakışları...

Yiğit'in bahçede en çok ona yakışan beyaz gömlekle beraber kızlarla voleybol oynaması... Gömleğinin altından sarkan mavi tişörtüne kadar hatırlıyordum. Okuldayken en iyi yaptığım şey Yiğit'i izlemek, bazen bazı çılgınlıklar yaparak tesadüfen yanından geçiyor gibi davranmaktı.

"Ben... Gerçekten de çok şaşkınım, hiç beklemiyordum kusura bakma..." Coşkum onu sevindirmişti. En azından ilk başta aldığı karşılıklardan ne kadar mutsuz olduğunu daha iyi görebiliyordum.

"Hiç sorun değil Afra." Ardından bakışlarını kıstı. "En azından beni hatırlamana sevindim." En son Yiğit mezun olmadan yakın zaman öncesinde sınıfta sevmediğim bir kız vardı. O anlayıp da duygularımı ispiyonladığında öğrenmişti. O gün benim için ölüm gibi bir şeydi.

Başından beri en büyük korkum Yiğit'in ondan hoşlandığımı anlamasıydı. Şu an bu korku çok anlamsız gelse de o zamanlarda öğrenecek olması benim için ölümden daha korkutucuydu.

Bakışlarındaki parıltıdan ona değindiğini anladığım için yıllar geçse de utandım ve burnumu çekerek gülümseyerek kafamı salladım. "Evet, hatırladım tabi..."

Hınzır ifadesi tekrardan parlamıştı. "Seninle bunları daha detaylı konuşmak isterim Afra. Tekrardan karşılaşmışken iletişimimiz kopsun istemem."

O an öyle yoğun duygular arasına dalmıştım ki kendime gelemiyordum. Hüzün kalbime yer yapmıştı ve acı geçmiş yaşantım üzerime dağ gibi devrilmişti. Ağırdı, altında ezilirken aynı zamanda da ayakta gibi durmaya çalışmak zor geliyordu.

"Tabi, bunları ben de konuşmak isterim." Dedim burnumu çekerek. Sanki onda bana ait olan bir parça vardı ve o parça yalnızca konuştukça serbest kalacaktı. Bunca zaman bana yarardan başka hiçbir şeyi dokunmayan, geçmişime ait en temiz parçaydı Yiğit.

Geçmişim benim için siyah, pis bir defterse Yiğit arasında özenle tuttuğum, kirlenmemesi için çaba sarf ettiğim en güzel, en temiz sayfamdı benim.

Şimdi daha iyi anlayabiliyordum onun benim beyin egzersizim olduğunu. Zihin onca acıya dayanamadığı için kendini korumak amaçlı dikkatini değiştiriyordu. O kadar yoğun acıyı kaldıramayacağını bildiği için dikkati farklı bir nokta da topluyordu, bu sayede alamadığı dopamini bir şekilde salgılayarak hayatını idam ettirmeye devam ediyordu. Aksi takdirde o yılları nasıl geçirecektim? Düşüncesi bile üzerime karabasan gibi çöküyordu.

Ben her ne kadar dillendirmesem de gerçekten de zorlu bir çocukluk ve ergenlik dönemi geçirmiştim. Tüm bu yaşadığım ve tehlikeden son anda döndüğüm günler aklıma gelecek gibi olduğunda anksiyetem tutuyordu.

Ya kurtulamasaydım?

Ya şöyle olsaydı?

Ya böyle olsaydı?

Girdabına girdikçe çıkamıyor, geçmişin pençelerini bir türlü üzerimden atamıyordum.

"O zaman belki başka bir gün tekrardan görüşürüz Afra Fındık."

Soyadımı hatırlayınca hayretle gülümsedim. Ardından kaşlarım yukarı doğru kıvrıldı ve her ne kadar evliliğimiz sahte olsa da düzelttim. "Sönmez. Artık Sönmez." Yiğit'in bu kadarını bilmesine gerek yoktu.

Bakışları hüzünle sislenince şaşırdım. Bu pişmanlık akan ifadeyi görmeyi gerçekten de beklemiyordum. Acaba ben mi yanlış anlamıştım? Dişlerini sıkarak kafasını salladı.

"Peki, öyle olsun Afra Fındık." Sırıttı. "Pardon, Sönmez. Bir dahaki karşılaşmayı iple çekiyorum." Deyip hafif bir baş selamıyla beraber yanımdan süzülerek ayrıldığında dolu dolu olan gözlerle giden geçmişine bakıyor, onu izlerken gördüğüm takım elbiseli adam yerine liseli çocuğa yanıyordum.

O uzaklaşıyordu ancak onunla yalnızca lisedeyken atabildiğim kahkahalar, gülümseyip heyecanlandığım günler de gidiyordu. İyi olan anılarım ve güzel olan, onda tattığım tüm hislerim dağılıyordu.

İstemsizce boğazımdan yükselen hıçkırığımı bastırarak acı içerisinde fısıldadım. "Görüşürüz Mirali Yiğit Paravanlı..." Bilmeden de olsa bana yaşattığın tüm güzel günler için sana teşekkür ederim, altın çocuk...

Buruk bir tebessümle bakmaya devam ettiğimde izlediğim kesinlikle takım elbiseli, uzun boylu iri yapılı adam değildi.

Beyaz gömlekli, ergen, girdiği her ortamda güneş gibi parlayan o altın çocuktu.

□□□

22.BÖLÜM "TEHLİKELİ YAKINLIK"

□□

Yiğit'in gidişini izledikten sonra bir süre kendime gelemedim. Tekrardan lavaboya girip elimi yüzümü yıkadığımda suratımda makyaja dair hiçbir şey kalmamıştı. Geçmişten gelen yüz beni eski anılarıma döndürmüştü ve baş edemediğim ufak çaplı ağlama krizine girmiştim. Kendimi toparlamakta da anlamakta da güçlük çekiyordum. Bildiğim tek bir şey vardı, o da çok fazla acı çektiğimdi...

Suratımı kâğıt havluyla kurutup hızlıca bir makyaj yaptığımda gözlerim yanıyordu. Tekrardan dolacak gibi olduklarında hızlıca havaya baktım ve suratımı yelledim. "Burada olmaz, şimdi olmaz... Toparlanıp bir an önce kendine gelmelisin. Burnumu sertçe çektikten sonra makyajımı iyice toparlayıp tuvaletten çıktığımda soluklarımı ritmik hareketlerle alıyor, tekrardan o duygu bombardımanına girmemek için farklı şeyler düşünmeye gayret ediyordum.

İçeriye girdiğimde Yağız omzunun üzerinden geldiğim tarafa doğru dönmüş, sorgularcasına kaldırdığı tek kaşıyla beraber gelişimi izliyordu. Bu tavrı ilgimi çekti. Orada öylece oturup asilce arkasını döndüğü haliyle bile oldukça ilgi çekici gözüküyordu. Yaklaşıp yerime oturacakken sandalyemi geri çekti.

Hafifçe tebessüm ettim. "Teşekkürler." Ardından yerime oturduğumda Aydan ve eşinin bakışları üzerimdeydi.

"İyi misin?" Üzerime doğru eğilen adamın hangi ara o kadar yakınlaştığını fark etmemiştim. İrkilerek kafamı biraz geri çekip Yağız'a döndüğümde kalp atışlarım hızlanmıştı. Az önceki yoğun duygu bombardımanından sonra hemen önümde durup da ışık saçan gözlerine bakmak iyi hissettiriyordu.

Yine de fazla hatırlamamaya çalıştım ce yavaşça kafamı sallayarak çatal bıçağımı elime aldım. "İyiyim merak etme."

"Ooo! Yeni evli çiftleri izlemek gerçekten de çok tatlı!" Aydan'ın şevkli bakışlarıyla karşılaştığımda utanmıştım. Gerçekten de bakışlarını üzerimize bu kadar rahat bir şekilde sabitleyip uzun uzun izleyebiliyordu ya hayret ediyordum, ben utanırdım açıkçası.

Dakikalar içerisinde ruhum fazlasıyla yorulmuştu ve zihinsel açıdan hırpalanmıştım. Bu yüzden Aydan'ın çenesini nasıl çekeceğimi düşünüyordum. Nezaketen gülümseyerek ona da teşekkür ettiğimde Yağız kadının eşiyle tekrardan sohbete dalmıştı ve ben de tabi Aydan'ın gevezeliklerini dinlemeye...

Kadını dinlerken arada Yağız'ın yoklarcasına kafasını çevirip bana baktığına şahit oldum. Sanki beni yokluyor gibiydi. Daha sonrasında beni alnımı ovarken görünce muhabbetini yarıda bıraktı.

"Biz kalkalım artık." Yarabbi şükür! Çok şükür! Neredeyse mutluluktan havalara uçacaktım. Sonunda kalkıp gidiyorduk demek ha!

"Ama daha tatlı yiyecektik." Daha fazla durmamamıza Aydan üzülmüştü. Korkarak ona baktığımda Yağız'ı ikna etmesinden çekiniyordum. "Evet Yağız ya, biraz daha kalsanıza?"

Çekingen bakışlarım hemen yanımda oturan adamı bulduğunda elini dizlerimin üzerine koydu. Beklenmedik temasıyla karşımdaki çiftin önünde irkilmemek için kendimi zor tuttuğumda Yağız'ın kehribar rengi gözleri suskun durarak bana bakıyordu. O bu şekilde çok uslu duruyordu ve bu usluluk aurasına garip bir şekilde çekicilik katmıştı.

"Afra yorulmuşa benziyor, tatlıyı başka bir zaman yeriz artık." Deyip adamla vedalaşınca soluğumu rahatça bıraktım. Neyse ki Yağız onlara uymamıştı ve kalkmakta kararlı olmuştu.

Ben de Aydan'la vedalaştım ve kısa süre içerisinde kabanımı giyinip Yağız'ın yanına geçtiğimde koluna girmemi beklemedi ve direkt elimi

tuttu.

Sertçe yutkunarak kafamı aşağı eğdim ve birleşen parmaklarımıza baktım. Tutuşu oldukça kararlı ve sert olsa da hissiyatı yumuşak ve sıcaktı. Parmaklarım istemsizce temiz tenine tutunduğunda içim gıdıklanmıştı. Çıkışa doğru yürümeye başladığında beraberinde hareket ediyorken yandan sert ifadesini izliyordum. Hafif havaya doğru bükülü olan kumral saçları, biraz kemerli ve ucu ince olan burnu, çıkıntılı dudak hatları, yeni kısalttığı sakalları her şeyiyle gözüme çok farklı gelmişti.

Aslında restoranda benim için yaptığı davranışlar sayesinde olmuştu bu farklılık...

Dışarı çıktığımızda eser rüzgâr hafifçe sıkı giyindiğim bedenimi yaladı ve etki edemeden geçip gitti.

"Bir şey olmadığına emin misin?" Arabanın hemen önünde durduğumuzda avucumdaki parmaklar yavaşça kaydı ve karşımda durdu.

Ağır, erkeksi parfümü rüzgârın yardımıyla beraber ciğerlerime doluştuğunda o kokuyu solurken gözlerimi yummamak için kendimi zor tuttum. Alnını hafif bir açıyla bana doğru eğdiğinde sakinliği artık beni rahatsız ediyordu.

"İyi olduğuna emin misin?"

Mideme kramplar girdi. "Evet, gayet iyiyim. Ne oldu ki?"

Tek kaşı sorgularcasına yukarı kalktı. "Sanki tuvalete gittikten sonra salona biraz farklı girdin. Üzerinde bir gariplik var gibiydi."

Özel meselelerimi onunla kesinlikle konuşmak istemiyordum. Ben, yaşadığı acıları tamamıyla görmezden gelerek, bastırarak geçiştiren bir kızdım ve şimdi o senelere, o acılarımı bastırdığım kapağımla karşılaşmıştım. Doğal olarak onunla bağlantılı olan tüm anılarım aklıma gelmişti ve kötü hissediyordum.

Birinin bana acıması en son isteyeceğim şey bile olamazdı. Her ne kadar geçmiş yaşantımı az çok bilse de detayından bahsetmek istemezdim. İstemezdim çünkü gözümün önüne sürekli şiddet ve korku dolu sahneler geliyordu, aynı zamanda da annemin beni terk etmesi, babamın ölümü, Azra'ya olan özlemim... Hepsi birleşerek ufak bir çember oluyor, beni içerisine alıyor ve sıkıştırıyordu.

Kalbim sıkışıyordu, ruhum bunalıyordu.

Özellikle de ara sıra değişen ruh haliyle beni dumur eden bu adama karşı kesinlikle dirayetli durmak. Kaya gibi sağlam kalmak istiyordum.

"Sana öyle geldi herhalde. Bir şey olmadı dedim ya." Bakışları şüpheyle suratımda asılı kalsa da göğsünde biriken soluğu ağır bir biçimde bıraktı ve kafasını onaylar anlamda salladı.

"Öyle diyorsan öyle olsun." Ardından bir şey demeden kendi tarafına geçtiğinde sertçe yutkunarak kapımı açtım ve yolcu koltuğuna oturdum.

Arabayı çalıştırdığında kafamı cama çevirerek yol boyu etrafı izlemiş, zihnimde geçmişe gitmiş ve o izbe evde hapsolan, acı dolu anılarımı tek başıma birer birer yaşayarak kahrolmuştum.

****

Buket çantasını son bir kez daha kontrol ettikten sonra aceleyle makyajını yaptığında Berat ikinci kez onu arıyordu. Arkasında kalan telefonu şarjdaydı ve daha ekrana bakmasa da yine onun aradığını biliyordu.

"On beş dakikaya ineceğim dedim daha dakika dolmadan sürekli arayıp duruyor ya geri zekâlı mıdır nedir?" Sinir oluyordu Berat'a. İki dakika da nasıl da iki ayağını bir pabuca sokmaya çalışıyordu hayret ediyordu.

En sonunda hazırlığı bittiğinde kontrol ederek her şeyini alıp evden çıktığında arabasının sokağın sonunda gördü. İki eli dolu bir şekilde yavaşça oraya gittiğinde Berat her ne kadar geldiğini görse de istifini bozup kapısını açmıyordu.

Buket açık camdan içeriye bakarak Berat'la göz göze geldi. Anında sinirleri tepesine çıkmıştı.

"Ne bakıyorsun öyle andaval gibi kapıyı açsana!" Sadece uzanıp açacaktı, onu bile akıl etmeyişine çıldırıyordu.

Berat sabahın köründe kalkmasına rağmen tüm karizmasıyla beraber lütfedip şu çirkef kızı evinin önünden almaya gelmişti daha karga bokunu yemeden kız mutluluktan havalara uçacağına, sabah akşam Berat'a teşekkürler edeceğine, güneş ışığının yansımasıyla etrafı aydınlattığı suratına güzellikle bakacağına, bir de utanmadan o pörtlek gözlerini üzerine dikerek nefretle izliyordu yüzünü.

"Ya sabır!" Diyerek öfkeyle uzanıp kapıyı içeriden açtığında Buket sinirden elektriklenen saçlarıyla öfkeyle araca bindi. Ardından kucağındaki çantalardan birini arka koltuğa fırlattığında oldukça hareketliydi ve eylemlerini hoyratça gerçekleştirirken kendi yerine sığamıyor, sürekli kollarıyla Berat'a çarparak onu rahatsız ediyordu.

Genç adam sertçe soluyarak boynuna çarpan Buket'in kolunu görmezden gelmeye çalışarak omzuyla orayı kıstırıp koruma altına aldığında kız bu sefer yerinde durmayıp arkaya doğru uzandığında çantasından bir şey almayı unuttuğunu hatırladığı için fermuarını açmaya çalışıyordu. Rahat edemeyince kıçını kaldırıp sırtını komple arkaya uzatınca bu sefer Berat'ın kafasına çarpmıştı ve adam daha fazla dayanamayıp öfkeyle bağırdı.

"Götünle kafamı parçalıyorsun be! Yavaş olsana kızım!"

Buket çantasına attığı yemek poşetini sertçe çıkarttıktan sonra hararetle yerine geri oturduğunda geçerken yine Berat'ı hırpalamıştı. Genç adam kendini korumaya çalışırken çenesini cama çarptığında öfkeden kudurmak üzereydi.

"Kızım bir dursana ya! Ne çarpıp duruyorsun kafama kafama!" Öfkeden dönen gözleriyle yerine sertçe oturan kıza baktığında adeta kuduruyordu.

"Sen de karınca kadar araba almasaydın!" Buket ondan daha fazla yükseldiğinde ikisi de birbirini parçalayacak gibi bakıyordu.

"Ney ney?" Gözleri kısıldı ve hayret dolu hayal kırıklığıyla fısıldadı. "Sen benim Victoria'ma az önce ne dedin?"

Buket'in iri gözleri hayretle etrafta gezindi. Ortamda muhtemelen Victoria arıyordu. Bakışları kayda değer bir şey bulamayınca hayretle şakıdı. "Victoria kim lan?"

Berat'ın göz bebekleri titredi ve ardından şefkatle direksiyonu okşamaya başladı. "Kim olacak? Benim biricik kıymetli, değerli Victoria'm..." Elleri o sırada torpidoya kadar özenle arabanın üzerinde gezinmişti.

Buket hayretle arabasına özenle dokunan adamı izliyor, izledikçe içinden dökülen şefkate, sevgiye akıl sır erdiremiyordu. Resmen tüyleri diken diken olmuştu.

Ardından korkarak elindeki yemek çantasıyla omzuna vurdu. "Ne okşuyorsun arabayı sapık gibi be!" Kız neye uğradığını şaşırmıştı. Kendisine tanıdığı ilk günden beri öküz gibi davranan adam arabasına yoğun bir merhametle yaklaşıyordu.

"Çek, ellerini! Victoria'ma zarar verme!" Kızın kollarını geri ittiğinde en sonunda ona zayıf noktasını gösterdiği için içinden kendine sağlam bir küfür savurmuştu.

Buket ise şimdilik arabasına hain planlar yapmak için oldukça taze bir şaşkınlık yaşıyordu. Gerçekten de hayrete düşmüştü. Bunu belki daha sonra yapabilirdi ancak şu an ne yazık ki olanlara akıl sır erdiremiyordu.

"Sen gerçekten de kafayı yemişsin." Dediğinde ağzı açık kalmıştı. Bir insan nasıl olurdu da canı olmayan bir varlığa bu kadar bağlanırdı akıl sır erdiremiyordu. Daha sonrasında umursamadan elindeki yemek çantasını açıp içinden bir sandviç çıkarırken Berat'ın gözleri kocaman açıldı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun!" İşaret parmağıyla kucağını göstererek bağırdığında Buket boş bulunarak korkmuştu.

"Ne yapıyor gibi gözüküyorum? Sandviçle camları silecek halim yok ya? Salak mısın oğlum sen?"

Berat'ın adeta kanı çekilmişti. Suratı birden bembeyaz olduğunda hayretle devam etti. "Benim biricik Victoria'mda sandviç mi yiyeceksin? Onu kirletmeye utanmıyor musun?"

Buket her ne kadar hayrete düşmeye devam etse de umursamadı ve çantasından strece sarılı bir sandviç daha çıkarttı. "Al, o aç boğazını doyur da bir kendine gel. Manyak manyak konuşmaya başladın gene."

Berat burnundan sert ve uzun bir soluk aldığında adeta delirmek üzereydi. Yine de sakin kalmaya çalıştı. Yol uzundu ve daha şimdiden, sabahın köründen bu kadar negatif enerjiyle dolması iyi değildi.

"İstemez." Dedi sertçe ve sakin kalmaya çalışarak arabayı çalıştırdı. Ardından kıza temkinli ifadesiyle bakarak sertçe konuştu. "Dikkatli ye, tek bir kırıntı bile dökme sakın tamam mı?"

Buket artık onu dalgaya almaya karar vererek sinir bozucu ifadesiyle güldü. "Aa, aşk olsun. Kırıntılarla beraber Victoria'nı doyurmayayım mı? Yoksa sen onu aç mı bırakıyorsun?"

Berat hızla savunamaya geçti. "Sen ne saçmalıyorsun? En kaliteli benzinlerle besliyorum ben güzel Victoria'mı."

Kız dayanamadan canlı bir kahkahayı bastığında ilk baştaki şaşkınlığını sonunda tamamen atmıştı. Artık Berat'ın bu durumu onu

fena halde eğlendiriyordu. "Allah senin iyiliğini verdin ya! Sabah sabah bana kimse böyle canlı bir kahkaha attıramazdı."

Ardından ara sıra gülmeye devam ederek sandviçini yemeye başladığında Berat'ın bakışlarının sürekli üzerine geldiğini hissediyordu. Bu onu daha çok eğlendiriyor, arada Sandviçi ağzından uzatarak ona bakıp düşürecekmiş gibi yapıyordu.

"Buket!" Genç adam hararetle bağırınca sonunda istediği tepkiyi aldığı için kahkaha atarak tekrar ısırdı.

En sonunda bu gerilime daha fazla dayanamadan arabayı sağa çektiğinde Buket kahkaha atarak ayaklarını oynattı. "Ay manyak! Ne yapacaksın? Yoksa beni arabadan mı atacaksın?" Araba durunca Berat ona doğru döndü, adeta kıpkırmızı kesilmişti. Keyifle devam etti. "O zaman Azra'yı nasıl alacaksın? Seninle tek başına rahat edebileceğini mi sanıyorsun?" Berat umursamadan elindeki sandviçine uzanınca geri çekti. "Ne yapıyorsun be!"

"Ver şunu!" Ardından kızdan zorla aldığında Buket'in kafası karışmıştı. Boşta kalan elini çenesinin altına doğru açtı ve sandviçi Buket'in ağzına doğru tuttu.

Genç kızın bakışları irice açıldığında sudan çıkmış balık gibi ona bakıyordu. Tepki vermeyince Berat gözlerini devirerek ağzına açtı ve "Aaa" dedi. Buket kaşlarını çatarak ona bakmaya devam edince burnundan soluğunu sertçe bırakarak tekrar etti "Aaa"

Buket iğrenerek bakışlarını kıstığında onu sevimli olmaya çalışan bir yaratık gibi görmüştü. "Sen şu anda tam olarak bana yemek mi yedirmeye çalışı-" Berat ağzının açık kalmasından yararlanarak sandviçi içine soktuğunda genç kızın gözleri tekrardan pörtlemişti. Ardından mecburen ısırıp lokmasını yuttu ve öfkeyle bağırdı "Bırak geri-" Berat tekrardan fırsat bilip kalan parçayı da ağzına soktuğunda Buket güçlükle kocaman lokmayı çiğniyordu.

En sonunda elinde kalan kırıntıları güzelce topladı ve hiddetle ona bağırmak için ağzını açan kızın elini örttü. "Aferin bakayım, yut bir

güzel kırıntılarını da arkandan ağlar yoksa." Diğer eliyle de kızın kafatasını tutuyor, onu geriye doğru yatırarak kırıntıları ağzına döküyordu.

Buket boğuşarak avucunun içindekileri de yediğinde en sonunda nefes nefese kalmıştı. Sinirden tekrardan saçları elektriklendiğinde gözlerinin akı kızarmıştı. Pörtlek gözleriyle beraber onu öldürecekmiş gibi bakıyorken tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki... Birden hiç beklemediği bir şey oldu ve Berat suratını hızla ona yaklaştırdı.

Buket sertçe yutkunarak nefesini tuttuğunda hemen bir karış ötede kalan suratı ilk defa bu kadar yakından görüyordu. Berat'ın koyu yeşil gözleri bu açıdan öyle çok canlı ve... Aydınlıktı ki kızın ilk defa kafası karışmıştı.

"Buket..." Adamın oldukça yakıcı çıkan sesiyle neye uğradığını şaşırdığında kalp atışlarını kulaklarında duymaya başladı. Birden midesi sıkışıyorken kulaklarına kadar kızardığını hissetti. "Sakın kıpırdama." Fısıltısı onu yerine mıhladığında zaten bu yakınlıktan hareket edecek hali kalmamıştı. Aralık durak dudaklarını kapattı ve sertçe yutkundu. Ardından gri gözlerini küçük bir çocuk gibi yumup geri açtığında çok masum duruyordu.

Berat'ın parmakları yüzüne doğru kalktığında ne yaklaşımını fark etse de bir şey diyemedi ve öylece kaldı. Ardından o parmakları ilk defa çenesinde hissettiğinde aklı iyice bulanmıştı. O andan itibaren arabanın içi sanki kırmızı renkteydi ve Buket'ın gözü Berattan başka bir şey görmüyordu. Bakışları adamın biçimli dudaklarına kaydığında midesindeki kıpırtılar büyüdü. Oradan çenesine, oradan sakallarına baktığında adamın genzinden yayılan kokusu her tarafı sarmıştı sanki.

"Çenende kırıntı kalmış." Deyip kızın yüzündeki kırıntıyı aldığında sıkıca kapalı olan dudaklarını gördü ve onunla daha fazla uğraşmak istemedi. Kırıntıyı hızla ağzına atıp önüne döndüğünde kendince bu badireyi de atlattığı için mutluydu. Biricik Victoria'sı kirlenmemişti. Hevesle torpidoyu severek bir şakı mırıldanmaya başladı ve arabayı çalıştırdı.

Buket iste sertçe atan kalbiyle beraber öylece bakakalmıştı.

Dın dın. Dın dın. Dın dın. Dın dın...

Kız hıçkırdı. Kıpırdayamadı. Kendinden bir haber, ondan ne kadar etkilendiğini fark etmediği kızı umursamadan hiç de karizmatik tutmadığı bir ifadeyle beraber arabayı çalıştıran adamı izlemeye devam ettikçe yüreği sıcak bir el tarafından sıkılmaya devam ediyordu sanki.

Dın dın. Dın dın. Dın dın. Dın dın...

Kalbi sertçe atmaya devam ediyordu. O sırada Berat, sessizce mırıltı şeklinde şarkı nakaratı söylemeye devam ediyordu ancak ne söylediği anlaşılmıyordu. Buket tekrardan sertçe yutkunduğunda giderek mayıştı.

Genç kız masum gözleriyle beraber adamın çehresinin yandan gözüken çekici profilini, bununu, ağzını, saçlarını dikkatlice izliyor izledikçe içinde oluşan kıpırtılara engel olamıyordu.

Adamın siyah gömleğinin üzerinde nasıl da mükemmel durduğuna baktı, dirseklerine kadar kıvırdığı kollarından damarları gözüküyordu. Karnı iyice sıkıştı ve o damarları özenle izledi. Damarlı kol Buket'in hassas noktasıydı ve o kollar... Kesinlikle çok damarlıydı.

Sırtını geri çekerek siyah deri koltuğa iyice yaslandı ve dümdüz uzattığı koluyla beraber avucunun dış kısmını direksiyona bastırarak omuzdan aldığı hareketlerle direksiyonu çevirmeye başladığında Buket için son noktayı koymuştu artık. Bu... Buket'in bir erkekte en çok hoşlandığı ikinci ayrıntıydı.

Daha sonrasında Berat kafasını çevirip kıza baktığında Buket ilk defa onun yanındayken utanmıştı ve kendini yakalanmış gibi hissediyordu. Berat ondaki değişimi fark bile etmemişti. Şarkısını mırıldanarak önüne döndüğünde Buket'in kalbi bozuk ritmiyle atmaya devam ediyordu.

"Muratgil'in damından atlayamadım . Muratgil'in damından atlayamadım" Ne? Genç kızın kafası karışarak kaşları çatıldı. Berat bu türküyü mü söylüyordu az önceden beri?

"Liralarım döküldü toplayamadım . Liralarım döküldü toplayamadım" Ardında suratını buruşturarak acı çekiyormuş gibi ona bakakaldığında eliyle yüzünü sıvazlamıştı.

"O yâre mektup yazdım, yollayamadım. Ben yâre mektup yazdım, yollayamadım." Berat ise kızdan habersiz son hızla ve her seferinde daha fazla şevklenerek türküsünü söylemeye devam ediyordu. "Vurmayın arkadaşlar, ben yaralıyam"

Kızda oluşan tüm atmosfer anında kaybolmuştu. Saniyeler içerisinde çirkefliğine geri dönerek bağırdı. "Eeh yeter be! Kes artık şu karga sesini, başımı ağrıtıyorsun!"

Genç adam aklına gelen detayla beraber kahkaha atarak kafasını arakaya yasladı. "Senin kafan o aslan yelesi saçlarından ağrımıyorsa, benim sesimden hiç ağrımaz Buket rahat ol." Ardından daha da keyiflenerek türküsünü mırıldanmaya devam ettiğinde Buket öfkeli bakışlarıyla beraber onu izliyor, bir yandan da kollarını göğsünün altında bağlayarak ayağını sallandırıyordu.

****

"Onu biraz daha yukarıdan asman gerekiyor." Pelin merdivenin tepesine çıkan Buğra'ya talimat vererek süsleri avizenin neresine asması gerektiğini anlatıyordu. İki yardımcıyla beraber evi hazırlıyorlardı. Afra'nın bu akşam dersleri olduğu için eve zaten geç gelecekti. Bunu fırsat bilen Yağız onlara evi hazırlamalarını söylemişti.

Buğra soluğunu uzunca bırakarak Pelin'in istediği gibi süsün yerini değiştirdiğinde bir yandan da yeriyle alakalı yeni komut vermesini bekliyordu. Kafasını hafifçe yana, yukarı doğru uzattığı koluna yasladığında ses gelmeyince sitemle sordu.

"İyi mi böyle?"

"Ay sen beni mi bekliyordun?" O süsü asana kadar Pelin çoktan telefonuna dönmüş, gelen bildirimleri kontrol ediyordu. Adam tahammülsüzce kafasını eğip kıza baktığında Pelin açıyı kontrol etti ve rahatlıkla konuştu. "Evet, işte şimdi olmuş. Takabilirsin." Lütfeder gibi konuştuktan sonra tekli koltuğa geçip oturduğunda telefonunu kurcalıyordu.

Buğra omzundaki süsleri de bitirdikten sonra dikkat ederek merdivenleri indiğinde kızın suratını bir an olsun bile kaldırmadan telefonunu incelemesine gıcık olsa da bakışlarını üzerinden çekemedi.

Pelin tekli koltukta oturuyorken bacak bacak üzerine atmış, her zamanki kokoş tarzına uygun leopar detayları olan elbisesini güzel taşımıştı. Bir yandan sivri burun topuklusunu giydiği ayağını sallıyorken bir yandan da kalın, gür kaşlarını çatıyordu. Esmer tenli kıza kalın kaşları ve siyah saçları çok yakışıyordu. Buğra istemsizce biraz daha inceledi ve bakışları toprak renk rujun üzerine parlatıcı geçtiği dudaklarını buldu, bu kısımda bakışları kısılmıştı. Oradan boynunu bulup aşağı inecekken Pelin'in hararetle kafasını kaldırmasıyla geri gözlerine çıkmıştı.

Genç kız Sertaç'ın mesajlarına öyle çok dalmıştı ki Buğra'nın onu izlediğini fark bile etmemişti. Morali bozularak ayağa kalktığında ifadesini stabil tutuyor, bir şey belli etmemek için etrafı inceleyerek eksik gediği kontrol ediyordu.

"İşler pek yolunda gitmiyor sanki?" Diyerek ona olta attı genç adam.

Kollarını göğsünün altında bağlayarak uzun bir soluk aldığında gırtlağına kadar dolu olsa da bir şey söylemek istemedi. Sertaç Bugün gelemeyeceğini belirten bir mesaj atmıştı ve bu durum Pelin'in hiç de hoşuna gitmemişti. Çarkın tersine döndüğünü hissediyordu. Normalde kendisi fazla buluşmaktan kaçınırdı şimdi ise Sertaç buluşmalara gelmiyordu. Sürekli bir bahanesi çıkıyordu. Pelin'i iki dakika fazladan görebilmek için dağları yarmaya hazır olan adam gitmiş, yerine bahanelerin ardına sığınan biri gelmişti.

Ondaki bu radikal değişim fena halde canını sıkıyordu Pelin'in. Zaten insanları hep ilk gördüğümüz hali gibi olmasını istemez miydik? İlk tanıdığımızda gülüyorlarsa hep gülmelerini beklerdik. Yardım ediyorlarsa bir görev gibi onu sırtlarına yükler, sürekli yardım etmeye devam etmelerini isterdik. Aslında bir bakıma bu şekilde robotik canlılar olmadığımızı unutuyorduk.

Bıkabilirdik, sıkılabilirdik, istemeyebilirdik.

İletişim karşılıklı olarak devam edebilirdi. Sağlıklı alışverişlerle ayakta durabilirdi.

"Bir sorun yok."

"Suratın öyle demiyor ama" Buğra ona biraz daha yaklaştığında Pelin yüzüne bile bakmadan kıpırdayıp masanın üzerindeki süsleri aldı. "Bunları da kapıya assana."

Aslında Buğra'nın burada olmasına gerek yoktu. Onun yerine istediği her şeyi yapacak çalışanlar vardı ancak sırf Pelin olduğu için gelmek istemişti. Yapmayacağı şeyleri yaptığını fark etse de umursamadan süsleri kızın elinden aldı.

Kapıya doğru ilerlerlerken algısı peşinden gelen kızın topuk seslerindeydi. "Böyle mi?" Diyerek süsü kaldırıp saçma bir şekilde tuttu. O şekilde asılmayacağını tahmin etse de amacı Pelin'i fazladan konuşturmaktı. Kafasını çevirip omzunun üzerinden suratı oldukça mutsuz duran kıza baktığında Pelin gözlerini devirerek ona yaklaştı ve süsün ucundan tutarak düz kalacak şekilde kaldırdı. "Bu şekilde as."

Buğra'nın omzunun hemen çaprazında, ona temas etmeden duruyorken odağı kapıya astıracağı süsteydi. Buğra kafasını çevirerek kızın güzel suratına baktığında sertçe yutkunmuştu. Sesini tüy kadar hafif kullanarak sordu. "Erkek arkadaşın gelmiyor galiba?"

Pelin o an varlığını hissetmiş gibi irkildi ve bir adım geri çekilerek kaşlarını çattı. "Bunu da nereden çıkarttın?" Ardından telefonuna

gelen bildirim sesiyle beraber ekrana baktığında sert bir soluk almak zorunda kalmıştı.

Sertaç yine moralinin bozulacağı bir mesaj daha atmıştı. Gelemeyeceğini yineliyordu.

Tekrardan soluğunu sertçe bıraktı ve Buğra'ya cevap hakkı tanımadan geri çekildi. "Kahve yapacağım, ister misin?" Bunu onun çenesini kapatmak ve biraz da yalnız kalmak istediği için yapıyordu.

"Olur tabi." Dedi genç adam ve kızın yanından ayrılmasını izledi.

Pelin mutfağa girdiğinde her zamanki gibi olumsuz olan duygularını bastırarak dikkatini kahve yapımına verdiğinde içten içe canı fena halde sıkılıyordu ve Sertaç'a karşı olan bastırdığı şüpheleri baş gösteriyordu. Geçen sefer her ne kadar tuvalet olayıyla üzeri örtülse de Sertaç ciddi anlamda eskisi gibi davranmıyor, ilişki içerisinde eforsuz kalıyor ve şüphe çekecek şekilde bahaneler uyduruyordu.

Sıcak suyu granül kahvelere döküp yavaşça karıştırmaya başladığında çalan telefonundan çıkan melodiyle beraber irkilerek tezgâhın üzerinde duran telefona baktı.

Sertaç arıyordu.

Boğazı kurudu ve heyecanlandığını hissetti. Yine de belli etmemeye çalışarak görmese de ifadesini toparlayıp telefonu açtığında kalbi hızla atıyordu.

"Alo?" Dedi tavırlı bir sesle.

"Pelin, mesajıma cevap vermeyince aramak istedim."

"Yani cevap verilecek bir mesaj görmedim,"

"Öyle deme ya, üzüyorsun bak beni. Ben istemez miydim gelmeyi sanki?"

Soluğunu bıkkınlıkla verdiğinde Sertaç ona hiç de samimi gelmiyordu. Ardından aklına gelen fikirle beraber heyecanlanarak dudaklarını ıslattı. Her ne kadar şizofrence ve doğru olmasa bile bunu yapacaktı.

"Efendim?" Dediğinde Sertaç ne demek istediğini anlamamıştı. "Telefonla konuşuyordum bir şey mi oldu?" Sesini biraz daha kısarak konuşmuştu. Sertaç şimdi Pelin'in bir başkasıyla konuştuğunu daha iyi anlamıştı. Pelin kendi kendine konuştuğunu bilse de oyununa devam ederek "A yok ya da olur ya teşekkürler Buğra." Dediğinde Sertaç'ın aklına karpuz kabuğunu sokmuştu.

"Buğra kim Pelin?" Sertaç'ın ses tonu anında değişmişti. Pelin istediği reaksiyonu aldığı için heyecanlandı ve;

Onu duymazdan gelerek "Tamam geliyorum birazdan." Dedi ve sanki karşısındaki kişi ısrar ediyormuş gibi diretti. "Tamam dedim ya Buğra." Dediğinde Buğra'nın kapının önünde belirmesini beklemiyordu. Gözleri irice açıldığında dili damağı tutuldu. Sertçe yutkunduğunda onun söylediklerini duyup duymadığını merak ediyor, şayet duymamış olsa bile yoğun bir utanç hissediyordu.

Alt dudağını sertçe ısırdığında ahizenin ardında kalan adamın çılgına dönmesini biraz geç algıladı. "Sana diyorum Pelin? Ne yapıyorsun sen orada? Buğra denen herifin yanında ne işi var? Ne diyor sana?"

Buğra heybetli bedenini kapının aralığına yaslayarak ellerini ceplerine soktuğunda siyah takım elbisesiyle beraber oldukça hoş gözüküyordu. Bir ayağını da ötekinin önüne yerleştirdiğinde az önceki duyduklarından dolayı keyfi yerine gelmiş, iyice artmıştı. Artık kızın erkek arkadaşıyla ilgili ciddi sorunlar yaşadığını biliyordu.

"Neyse Sertaç biz burada hazırlık yapıyoruz artık kapatmam lazım." Deyip hızlıca telefonu kapattığında nefes nefese kalmıştı.

Utanarak bakışlarını kaçırdığında Buğra'nın ne kadarını duyduğunu merak etse de bilmek istemiyordu. Aslında o anda yer yarılsa da yerin dibine girmek istiyordu. Hiç yapacağı bir şey değildi ve resmen kendini rezil etmişti.

Yine de Sertaç'ı huzursuz hissettirdiği için mutluydu.

"Kahveler hazır mı?"

"Evet." Sertçe yutkunarak kafasını salladığında Buğra bedenini aralıktan kaldırarak yavaşça hareket ettirdiğinde muzip bakışları kızın üzerindeydi.

Kupasını alıp hafifçe kafasına diktiğinde kızın utangaç tavırları iyice hoşuna gitmişti.

"Demek geliyorsun he?" İşte şimdi Buğra'nın tüm konuşmayı duyduğuna emindi ne yazık ki. Pancar gibi kızaran suratını masaya indirdiğinde o an kesinlikle buhar olup uçmayı istiyordu. Kendini küçük duruma düşürdüğü için huzursuzdu.

"Bana seslendiğini sandım." Diyerek durumu kurtarmaya çalıştığında aslında daha da batırmıştı.

Buğra dayanamadan ufak bir kahkaha patlattığında Pelin suratına bile bakamadan sıcacık kahvesini kafasına dikti. Ardından alel acele mutfaktan çıkmaya yeltenerek ağzının içerisinde geveledi. "Ben hazırlıklara devam edeyim." Bir an önce uzaklaşması gerektiğini düşünüyordu. Aksi takdirde utançtan ortadan ikiye ayrılabilirdi.

"Pelin." Arkasından seslenen adamla beraber suratını acı içerisinde buruşturduğunda solukları göğüs kafesine ağır geliyordu. Sıkıntıyla ona doğru döndü ve bu zamana kadar kimseye göstermediği çaresizliğiyle beraber konuştu.

"Lütfen bunu unut tamam mı? Son olanları hiç duymamış gibi yapmanı istiyorum, lütfen."

Genç adamın keyfi iyice artmıştı. Kafasını onaylamaz anlamda sallayarak yavaşça "Unutmak istemiyorum." Dediğinde kız elini saçlarına daldırdı. O adamın ağzına laf verdiği için kendinden nefret ediyordu. Üstüne üstelik şizofren gibi göstermişti kendini, gerçekten de hiç hoş değildi.

"Onun yerine dilediğin her an beni malzeme olarak kullanmanı istiyorum." Dediğinde işte bunu duymayı kesinlikle beklemiyordu. Kafası iyice karıştı ve bedenini tamamen adama döndürdü. "Erkek arkadaşım dediğin çocuk belli ki dangalağın teki ve seni zerre hak etmiyor. Bu yüzden ona tekmeyi koyduktan sonra bir omuza ihtiyaç duyarsan..." Dedi ve eliyle omzuna dokundu. "Her zaman buradayım."

Buğra her ne kadar dalga geçiyor gibi konuşsa da oldukça ciddi gözüküyordu. Pelin ondan kesinlikle böyle sözler duymayı beklemediği için iyice afallamıştı. Onu en çok şaşırtan da kendisine açık kapı bırakmasıydı. Bir an duraksasa da ardından hızla öfkelenerek cevap verdi.

"O sadece bir seferlikti. Ayrıca kesinlikle ilgimi çekmiyorsun, bir daha benimle böyle konuşma sakın." Sonuçta yolunda gitmese de bir ilişkisi vardı ve Buğra'nın onunla bu şekilde konuşması çok yanlıştı.

Ardından hızla önüne dönerek mutfaktan çıktığında sanki aralarında farklı bir ateşi fitillemişti Buğra. Daha doğrusu Pelin artık ona karşı olan yaklaşımını anladığı için farklı bir boyuta geçmişti.

Kahvesini bitirdikten sonra içeri geçtiğinde genç kızın oradan oraya koşturarak çalışanlara yardım ettiğini, az önceki kafa karışıklığını gidermek için kendini tam anlamıyla hazırlıklara verdiğini gördü.

Onu şimdilik daha fazla kıstırmamaya karar verdi ve yalnızca izledi, içten içe incelemeye devam etti. O Sertaç denen laleyi Yağız'ların nikahında gördüğü anda anlamıştı ne nane olduğunu. Aynı şekilde Pelin'in ona karşı yoğun duygularının olmadığının da farkındaydı. Son zamanlarda, özellikle o araba mevzusunda kızı yalnız bırakmasından ve bugünkü olaydan da anlamıştı işlerin yolunda gitmediğinin. Buna rağmen kızın aklını bulandırsa da Pelin hiç oralı olmamıştı. Buğra'nın suratına bile bakmamıştı.

Zaten baksaydı Buğra'nın ilgisini kesinlikle çekmezdi. Aslında böyle yaparak kızı deniyordu. İç çekerek oradan oraya koşturan güzel kızı izlerken kendi kendine mırıldandı. "Güvenilir kız, sadık." Kafasını onaylar anlamda salladı. İşler ters gittiğinde aklım onda kalmayacak.

İlk gördüğü andan beri ona karşı içinde oluşan duyguların farkındaydı. İlk zamanlar bu duygular hoşuna gitmemişti çünkü Buğra duygu beslemeyi zayıflık olarak görüyordu. Ama bu kızı da başkasına kaptırmak istemiyordu. Her ne kadar sevgilisi olsa da manipüle etmeden akıbetlerini izleyecek, eline gelen ilk fırsatta da onu almak için saldıracaktı.

Tabi, yanında bir tilki gibi onu izleyen adamdan hiç haberi yoktu Pelin'in. Onun yerine aklı Sertaç'ta kalmıştı. Her ne kadar Buğra'ya rezil olsa da onu huzursuz ettiği için seviniyordu. Bu hareketlerinin toksik olduğunu bilse de önemsemedi ve onun yerine Sertaç'ın ardı ardında attığı mesajların tadını çıkarttı.

Ekrana bakarak gülümsedi ve soluğunu yavaşça bırakarak konuştu. "Tıpkı eskisi gibi..." Sertaç önceden de bu sıklıkla mesaj atardı. Ardından bu halde olmasına daha fazla dayanamadı ve ona her şeyi açıklayan, içinin rahat etmesini sağlayan güzel bir mesaj attı.

****

"Gel bakalım Azracım!" Buket sonunda en yakın arkadaşının kardeşine sarılabildiği için çok mutluydu. Onu bu zamana kadar hep fotoğraflardan görmüştü ve küçük kızla artık yüz yüze tanışabildiği için çok mutluydu. "Ay sen fotoğraftakinden de güzelmişsin ya! Oy, yo yerim ben seni!" Küçük kızı şefkatli kollarıyla sardı ve yanaklarını öptü. Onu tıpkı kendi kardeşi gibi hissedip benimsemişti.

Azra her ne kadar çekinse de Yağız ağabeyi bir gün öncesinden onu aramış, güzelce konuşarak olan biteni anlatmıştı. Kurumdan da izini kopardığı için Azra'yı rahatlıkla alabiliyorlardı.

"Yedin kızı ya bir çekil de bizde görelim." Berat laf atınca saçları elektriklenerek geri çekildi ve iri gözlerini adama dikti.

"Sana ne be!" Azra ilk defa tanıştığı bu kızın birden o şefkat dolu tavrını bırakıp eli maşalı birine dönmesine hayret etmiş, biraz da ürkmüştü.

"Korkuttu prensesi ya, çekil şuradan cadı!" Dirseğiyle Buket'i iterek o da tek dizinin üzerine çöküp kızın boyuna yaklaşmaya başladığında Azra iri, açık kahverengi gözlerini merakla ikisine doğru dikerek izlemeye devam etmişti.

Her ne kadar içine kapanık ve dış dünyayla az iletişim kuran bir çocuk olsa da ikisinden de tehlike sezmemişti ve onları izlemek hoşuna gitmişti. Bu yüzden kendini daha rahat hissediyordu.

"Merhaba güzellik, Berat ben. Tanıştığıma memnun oldum." Dedi ve ardından aklına gelen ayrıntıyla tamamladı. "Elimi uzatmadım çünkü bir Hanımefendi el uzatmadan erkeğin el uzatması görgü kurallarına aykırıdır." Dedi ve hafif bir baş selamı vererek gülümsedi. "Centilmen bir erkek olarak sizi selamlıyorum matmazel."

Buket daha fazla dayanamadan gözlerini devirip söylendi. "Ay götüm! Gören de maymundan doğma olmadığını sanır! Oğlum sen taş devrinden kalmadansın lan. Medeniyetin olmadığı yerden kopup gelme bir hayvansın. Ne rol yapıp duruyorsun?"

Tüm kibarlığının ve centilmenliğinin içine eden kıza suratını buruşturarak baktı ve soluğunu bıkkınlıkla vererek hayıflandı. "Dedi bir Hanımefendinin jargonunda olmayacak hangi kelime varsa kullanan Ormani kız!" Ardından azarlarcasına devam ederken sesini Azra dan çekinerek kısmıştı. "Küçücük kızın karşısında böyle konuşmaya utanmıyor musun tebiyesiz? Ona güzel örnek olacağına rezil kepaze ediyorsun kendini."

Azra daha fazla kendini tutamadan birden kıkırdamaya başladığında ikiliyi izledikçe coşkusu daha da artıyordu. Eliyle küçük ağzını örttü ve ötekiyle de karnını tutarak kahkahalara boğulduğunda ikisinin de şaşkınlıkla kendisine bakmasından daha da keyiflendi.

Şaşırmışlardı çünkü Azra'nın içine kapanık çok konuşmayan ve rahat edemeyen bir kız olduğunu biliyorlardı. Öyleydi de zaten. Ta ki ikilinin atışmalarına şahit olana kadar... Kendisini kimlerin alacağını bilmediği için sabahki gerginliği anında kaybolmuş, yerini büyük bir meraka bırakmıştı. Şimdiden yolculukla ilgili heyecanlıydı.

****

Afra ilk dersten çıktığında karnı gurulduyordu. Elleriyle derisine baskı yaparak açlığını dindirmeye çalıştığında nefret ettiği kantine doğru ilerliyordu. Nefret ediyordu çünkü nerede beynini kullanmayan bir topluluk varsa muhakkak bu okul kantinlerinde yuva yapıyordu. Yine de çok aç olduğu için o incecik olan ve arasına kaşarı yalnızca koklattıkları tosttan yemek istiyordu.

İki üç kişilik sıranın sonuna girdiğinde ergen bulduğu okul arkadaşları masalarda oturup sigara içiyordu. Kimileri ise kenarlara yerleştirdikleri oyunlardan oynayarak gürültü çıkartıyorlardı.

Tostunu aldıktan sonra boş bir masaya geçip yemeye başladığında aç bir kurt gibi ekmeğine saldırmıştı. İştahla yemeğini yerken rahatsız olduğu kalabalığı gözü bile görmüyordu.

O sırada ekmeğinin sonuna doğru geldiğinde en sevmediği grubun kantine giriş yaptığını görünce istemsizce yüzünü buruşturdu. Eliza ve arkadaşları içeriye doğru giriyorlardı.

Üye sayısı toplamda üç kişiden oluşan bu grup Amerikan dizilerindeki toplumun diğer sınıfını oluşturan tabakayı zorbalayan kızlarının yan çarı gibiydi. Giyimlerinden makyajlarına, göz devirişlerinden konuşma tarzlarına kadar başkalarını yargılamak ve yadırgamak üzerine kurulu bir mekanizma gibi davranıyorlardı.

Eliza en önde yürüyorken çantacıları gibi duran iki arkadaşı da yanlarındaydı. Çantasını özenle taşıyorken ayağındaki oldukça rahatsız edici duran topuklu ayakkabılarıyla beraber yürüyor, bayık bakışlarıyla etrafa bakınarak sanki kantinden tiksinerek yürüyormuş ve buraya girmek için ona tonlarca para ödemişler gibi davranıyordu.

En sonunda Afra'nın olduğu masayı görünce yuvarlak gözleri kısıldı ve sinsice ona baktı. Eliza Afra dan ilk gördüğü andan beri nefret ediyordu. Özellikle onun erkekler tarafından bu kadar ilgi görmesinden ve saygı duyulası bir görünüm oluşturmasından dolayı onu çekemiyordu.

En son ki Cüneyt olayı ise cabasıydı!

Cüneyt okulun en yakışıklı öğrencilerinden birisiydi ve karşılık alamamasına rağmen uzun süredir bu kızın peşinden koşmasına deliriyordu. Daha sonrasında ise neredeyse birden yıldırım nikahıyla okullarına gelen o kumral afetle evlendiğini duymuştu ve neredeyse kıskançlığından morarmıştı.

Morarmıştı çünkü o adamı gördüğü günden beri aklından çıkartamamıştı. Aklı başından gitmişti ve gizemli adamı o gün araştırmaya başlasa bile ne yazık ki bir bilgiye ulaşamamıştı. Daha sonrasında Afra'nın evlilik haberiyle birlikte birkaç ortak arkadaşlarının hikayesinde gördüğünde ise tam anlamıyla dumur olmuştu.

Bir de orada pişkin pişkin tostunu yemesine dayanamadı ve çenesini dikleştirerek saçını savurup sesli bir soluk alarak o tarafa doğru ilerledi.

Yanındaki arkadaşlarına bir şey söylemesine bile gerek kalmamıştı, kızlar onu kuyruğu gibi takip ediyorlardı.

Kantin sırasının arkasına geçtiğinde Afra'nın masasının kenarında durmuştu hemen. "Aa, yedi kocalı Hürmüz de buradaymış kızlar gördünüz mü?"

Aysu kahkaha atarak ona katıldı. "Sonunda okula teşrif edebilmiş bazıları."

Afra kimsen bahsettiklerini çok iyi bilse de oyunlarına gelmedi ve cevap vermeden tostunu yemeye devam etti.

"Evet, anlaşılan kocasının koynundan çıkmakta zorlanmış."

Soluğunu bıkkınlıkla verdiğinde gözlerini deviriyor, cevap vermemek için kendini zor tutuyordu. Kızlar kahkaha atarak kantine giren kişiye, Cüneyt'e baktılar. O günden sonra Cüneyt derslere gelmemeye başlamıştı. Sadece sınavlara girip çıkıyor, Afra'yla denk gelmemek için

elinden geleni yapıyordu. Yapıyordu çünkü bunu ona Yağız diretmişti. Afra'yı görünce bakışları irileşti ve sertçe yutkundu.

"Ne gerek var canım..." Dedi Eliza Cüneyt'e bakarak ve başkalarının da duymasından çekinmeden rahatça devam etti. "Burada Cüneyt'in koynu var sonuçta." Öpücük meselesini neredeyse duymayan kalmamıştı. Eliza'nın söylediklerini duyanlar kahkahalara boğulduğunda Afra'nın artık bir gramcık bile sabrı kalmamıştı.

Önündeki tepsiyi sertçe iterek hiddetle ayağa kalktığında bağırışı adeta kantini inletti. "Ne biçim konuşuyorsun sen geri zekâlı!" Eliza'nın karşısında geçti ve bağırarak devam etti. "Sen beni kendinle bir mi tutuyorsun he?" Normalde asla birazdan kuracağı kelimeler kendi üslubu olmasa da Eliza onu fena halde tahrik etmişti ve karşılığını da fazlasıyla alacaktı.

"Okulda yatmadığın adam kalmamış, kendi götündeki açığa bakmadan utanmıyor musun bana iftira atmaya rezil pislik." Kızın resmen gözü dönmüştü. Yine de karşısındaki grup üç kişiden oluştuğu için fiziksel bir saldırı olsa pek de şansı yok gibiydi.

Eliza çıldırarak ona doğru atıldı. "Sen çok olmaya başladın!" Çok olmaya başlayanın kendisi olduğunu bilse de umursamadı ve Afra'nın saçına uzandı. Afra geri çekilerek onu göğsünden ittirdiğinde kızın saldırgan tavırları karşısında çıldırmak üzereydi. "Ben miydim Cüneyt'le öpüştükten sonra başka bir adamla pat diye evlenen he! Ne oldu da birden nikah masasına oturdun? Hamile mi kaldın yoksa?"

Eliza son söyledikleriyle beraber Afra'nın pimini komple çekmişti. Genç kız can havliyle onun üzerine atlarken yakardı. "Onu ben değil, sen yaparsın!" Diyerek Eliza'nın saçını tuttuğunda insanlar araya girerek ikiliyi ayırmaya çalışmıştı. Müdahale etmeleri iyi olmuştu çünkü Eliza'nın arkadaşlarının ayırmaktan çok arkadaşlarıyla bir olup Afra'nın üzerine gitmek gibi bir niyeti vardı.

Daha sonrasında nefes nefese ayrıldığında kızın çıra gibi yanan bakışları girişteki Cüneyt'i buldu ve ona bağırdı. "Ne dikiliyorsun

orada? Bana seninle ilgili iftira atıyor görmüyor musun? Anlat çabuk o gün neler olduğunu."

Normalde Cüneytle karşılaşsa belki de görmezden gelirdi ancak şimdi iş çok farklıydı. Cüneyt sanki kendine gelmek için Afra'nın bağırmasını bekliyormuş gibi silkelendi ve hareket ederek yanlarına geldi.

Eliza koyu bir nefretle ikisine bakıyorken çocuk güçlükle konuştu. "Afra'ya iftira atıyor. Onu ben..." Dedi ve suratı yeri buldu. Utanarak zorla devam etti. "Ben zorla öptüm." İnsanlardan çıkan hayret dolu nidalar eşliğinde Afra gözlerini devirerek yanlarından ayrıldığında cinnet geçirmek üzereydi. Her ne kadar dersi devam etse de daha fazla okulda kalmak istemedi. Bir an önce eve gitmek için sınıfta kalan eşyalarını almaya koyuldu.

****

Azra büyük evden içeri adımını attığında bakışları merakla etrafta geziniyordu. Onu karşılayan Pelin ve Buğra sevecenlikle kızın suratına bakıyorken kız arkasındaki Buket ve Berat ikilisine güvenerek bir adım daha attığında Pelin tek dizinin üzerine çökerek kıza sarıldı.

"Hoş geldin güzelim... Pelin ben ablanın en yakın arkadaşı."

"Hoşt!" Buket anında müdahale etmişti.

Pelin gözlerini devirerek ondan ayrıldı. "Arkadaşından biri." Ardından Azra'ya sevecenlikle bakmaya devam ederek "Sen de Azra olmalısın." Dediğinde küçük kız utanarak kafasını sallamıştı.

Ardından Buğra da tek dizinin üzerine çöküp güzel kızı büyük bir merakla izlediğinde içinde oluşan sempatiye engel olamamıştı.

"Ben Buğra." Dedi ve kıza sıkması için elini uzattı.

Azra bilmiş tavrıyla beraber bir Buğra'ya, bir de uzattığı ele baktı ve şakıdı. "Bir Hanımefendi karşısındaki erkeğe elini uzatmadan erkeğin

elini uzatması görgü kurallarına aykırı bir davranıştır, aynı zamanda da kabacadır." Deyip elini havada bırakarak yanından teğet geçtiğinde ikili neye uğradığını şaşırmıştı.

Berat arkasından işte bu! Der gibi yumruk yaptığında Azra'nın bu davranışı Pelin'in çok hoşuna gitmişti. "Helal olsun kız sana Azra! Bu yaşımda bana çok güzel bir şey kattın. Artık olur olmaz kimsenin elini tutmak zorunda kalmayacağım. Uzatan oldu mu bu cevabı yapıştıracağım." Dediğinde herkesin keyfi yerine gelmişti.

Azra ise Berat'ın fazlasıyla gözüne girmişti.

Küçük kız büyük ilgiyle eve yerleştirilen süsleri inceliyorken koltukları kabarmıştı.

Etrafta iyi ki doğdun Azra! Pankartları asılıyken birbirinden parlak balonlarda vardı. Çicekler, taşlar her şey harikaydı.

"Bunlar çok güzel..." Dedi küçük kız hayranlıkla etrafa bakınmaya devam ederken. Abileri de ablaları da yanına gelerek büyük ilgiyle beraber surat ifadesini inceliyor, Azra'nın bulunduğu durumdan ne kadar memnun olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Bir yandan da Azra velayetinin ablasına geçtikten sonra yaşayacağı evi gördükçe çocuk kalbi delicesine bir coşkuyla doluyordu. Azra kesinlikle bu evde yaşamak istiyordu.

"Hepsi senin için bir tanem..." Dedi Pelin arkasına geçip ellerini omuzlarına götürerek. Bak, burada da sana alınan hediyeler var." Hediyeler için çok güzel bir köşe yapmışlardı. Pembe kutulu, renkli tüllerle kaplanmış olan paketler Azra'yı daha çok heyecanlandırdı.

"Ve... Yukarı da da Yağız ağabeyinin senin için aldığı doğum günü elbisen var!" Pelin en az onun kadar şevkle şakıdığında Azra'nın heyecanı artık iyice artmıştı. Suratını Pelin'e doğru kaldırdığında gözleri parlıyordu.

Küçük kızın şevkine daha fazla dayanamadı ve "Hadi gel seni hazırlayayım!" Dedi. Ardından ikisi beraber yukarı çıkmaya başladığında Buket de kendisi için Pelin'le beraber gönderdiği çantayı arıyordu.

"Ne o kız? Gömü mü arıyorsun?" Yanı başında dikilen Berat'ı konuşana kadar fark etmediği için irkilerek doğruldu. Ödünü kopartmıştı. Ardından fazlalıkların olduğu kolilerden kafasını kaldırarak Berat'a baktı.

"Pelin'le gönderdiğim çantayı arıyordum ya."

"Neden? İçine ceset mi koyacaksın?"

İri gözlerini üşengeçlikle devirdi. Kaç saattir Berat'laydı ve ona daha bir saniye bile katlanacak takati kalmamıştı. Bu yüzden pes ederek açıkladı. "Hayır, parti elbisemi arıyorum, hazırlanmak için."

Genç adam kızın üzerindeki rahat spor kıyafetlerine baktı. "Öyle mi? Ben zaten senin hazır olduğunu sanıyordum. Üzerindeki yeşil eşofman takımı fazla bile olmuş."

Çantasını beyaz poşetin altında görünce hızlı davranarak onu aldı ve geri kalktı. Ardından karşısında duran adamın alay dolu bakışlarını umursamadan kenarından geçmeye çalıştı. "Çekil şuradan be! Seninle uğraşamam."

"Asıl sen kıza benzemek için uğraşma Buket, nasıl olsa işe yaramayacak." Tam birkaç adım atmıştı ki duyduklarıyla çılgına dönerek omzunun üzerinden Berat'ın pişkince sırıtan suratına baktı.

"En azından senin gibi maymundan dönme değilim!" Ardından tekrardan önüne dönüp hararetle merdivenlere yöneldiğinde ardında kalan Berat ona bakarak gülüyordu. Bu kızın her halükârda ona laf sokup altta kalmamasına bayılıyordu.

"Evet! Hazır mısın bakalım?" Pelin, Azra'nın doğum günü partisinde giyineceği tuvaleti rahatça giyebilmesi için onu odada baş başa

bırakmıştı ve kapının önünde bekliyordu.

"Şey, evet ama fermuarımı çekemdim tam..."

"Tamam canım ben hallederim, izninle giriyorum o halde." Deyip yavaşça içeri girdiğinde gördüklerine inanamamıştı. "Azra..." Dedi ve hayranlıkla küçük kıza bakmaya devam etti. "Ne kadar güzel olmuşsun sen böyle..."

AZRA'NIN ELBİSESİ

Yağız'ın aldığı pembe renk tütü elbise onu adeta bir prensese çevirmişti. "Dön bakayım arkanı..." Dedi ve komutuyla beraber arkasını dönen kızın fermuarını çektikten sonra onu boy aynasının önüne götürdü. Gördükleri Azra'nın da hoşuna gitmişti.

"Şimdi saçlarının nasıl olmasını istersin?" Dedi şevkle aynadan kızın suratına bakarak.

Azra utançla omuzlarını kaldırıp indirdi "Bilmem ki!" Aslında biliyordu ancak istemeye utanıyordu.

Pelin düşünür gibi yapıp şakıdı "Kıvırcık yapmaya ne dersin?" Küçük kız hevesle kafasını onaylar anlamda salladı. Zaten saçları pırasa gibi düzdü. O yüzden bir şey yapılacaksa kıvırcık olmasını isterdi.

"Tamam... Gel bakalım şöyle." Diyerek aynanın karşısındaki pufa oturmasını sağladığında bir yandan da maşasını fişe takıyordu. Daha sonrasında saçlarını özenle tarayıp bir kısmını tokayla tutturduğunda aynadan küçük modelinin ifadesini izlemeyi de ihmal etmiyordu.

Pelin tüm bu aşamaları yaparken aklına Afra geldi ve duygulandı. Biricik arkadaşını da önüne oturtup saçını yapardı, şimdi kardeşininkini yapıyordu. Aynı renk ve kalitede olan bebeksi saçlar parmaklarının içini gıdıklayınca içi bir hoş oldu ve şevkle kızın saçlarını yaptı.

"Alacağın olsun Pelin ya!" Buket sitem ederek odaya girdiğinde aynadan kızın hararetli ifadesine bakmışlardı.

"Ne oldu be?"

"Ne diye mülteci bohçası gibi atmışsın çantamı girişe? Bulana kadar canım çıktı." Valizini yere koyup içindekileri kurcalamaya başladığında şimdiden tepesi atmıştı ve herkesten nefret ediyordu. Ah... Ancak ne yazık ki bu kadar negatif yüklü olmak için bugün henüz çok erkendi.

"Aman ne olacak! Erimezsin iki kurcaladıysan da."

Azra Buket ablasının benzetmesine kıkırdadığında onun konuşma tarzı kesinlikle çok komiğine gidiyordu. Karşısındaki kim olursa olsun kendine ait bir lügati vardı ve onu dinlemesi çok komik oluyordu.

Kızların hazırlıkları bittiğinde Pelin de kendine bir çeki düzen verdiğinde en zor kısmı atlatmışlardı. Ardından fazla oyalanmadan merdivene yöneldiklerinde basamakları inerken Buket'in karnında minik kıpırdanmalar olmuştu.

Olmuştu çünkü Buket her ne kadar Berat'ın deyimiyle Ormani bir kız gibi gözükse de aslında aşko kuşko şeyleri severdi. Bugün de üzerinde iç Dünyasını yansıtan, pembe peri kızı gibi bir elbise vardı. Elbisesinin eteklerinden tutup utançla merdivenleri inmeye başladığında her ne kadar kendisine itiraf etmek istemese de Berat'ın tepkisini merak ettiği için heyecanlanıyordu.

Buket'i ilk defa böyle tatlı, cicili bicili bir elbiseyle görecekti.

BUKET'İN ELBİSESİ

Pelin Azra'nın elinden tutarak topuklularının üzerindeki dengeyi bozmamaya gayret ederek iniyorken her zamanki parıltısında bir elbise giyinse de rengi siyah olduğu için bir şekilde dengelemişti.

Buğra merdivenlerin kenarındaki koltukta oturuyorken gelen basamak sesleriyle beraber kafasını kaldırıp o tarafa doğru baktığı anda tır çarpmışa dönmüştü sanki...

Gözlerini bir saniye bile kırpmadan en önce inen Pelin'e daldığında kalbinde oluşan kıpırtılara bir türlü engel olamıyordu.

Dın dın. Dın dın. Dın dın...

Dili damağı kuruduğunda sertçe yutkunarak duygularını dengelemeye çalıştığında yapamamıştı. Merdivenlerden tüm zarafetiyle beraber inen kız, aklını başından almıştı...

PELİN'İN ELBİSESİ

"Çok güzel olmuşsun..." Diyerek kendini tutamadığında Pelin ters ifadesiyle ona baktığında artık tamamen aşağı inmişti. "Azra." Buğra lafını tamamlayınca Pelin rahatça soluğunu verdi. Bir de onun yılışık iltifatlarıyla uğraşamazdı. Buğra haksız da sayılmazdı. Azra içinde olduğu elbiseyle tıpkı bir peri kızını andırıyordu.

Küçük kız utanarak gülümsedi ve Pelinden kurtardığı eliyle beraber ağzını kapattı. "Teşekkür ederim. Şey..." Bakışları etrafta gezindi. "Bu arada Yağız ağabey nerede?" Her ne kadar Yağız onu aradığında Afradan hemen biraz önce geleceğini söylemiş olsa da sormadan edememişti. Küçük kız içten içe ablası ya da Yağız'ı da çok özlemişti.

"O birazdan gelir tatlım." Dediğinde Buğra kızı lafa tutarak biraz açmaya çalıştığında Pelin de ona yardımcı olmaya çalışıyordu.

Buket sohbet eden üçlünün yanından sıvışarak çıktığında iri gözleri hevesle dalgalandı ve etrafta gezindi. Her ne kadar Berat'a bakınmıyor gibi dursa da onu arıyordu. İçten içe kendisini görünce ne yorum yapacağını merak ediyordu.

Kafasını kaşıyarak yavaşça mutfağa girdiğinde orada olmadığını gördü. Ardından çıkıp salonun sinema kısmına gittiğinde Berat'ın köşede telefonla konuştuğunu gördü.

Bedenini sırtı dönük görünce bile kalbi hızla atmaya başlamıştı. İçinden kendine küfürler etse de kendisiyle alakalı yorumunu çok merak ediyordu. Çünkü bu şekilde hiç de Berat'ın yaptığı yakıştırmalara benzemiyordu.

Berat yavaşça telefonu kapatırken kendisine doğru döndüğünde Buket gergin ifadesini sildi ve asabi sesiyle sataştı. "Sen burada mıydın? Yaratık?"

Berat kızın üzerindeki elbiseden hiç etkilenmemişe benziyordu. Umursamadan gözlerine baktı ve "Beni aramıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Dın dın. Dın dın. Dın dın...

Buket suç üzeri yakalanmanın verdiği panikle beraber baston yutmuş gibi kaldığında kalbi ateşten parmaklarla sıkılıyordu sanki. Sertçe yutkununca Berat işaret parmağını üzerine doğru tuttu ve sağlam bir kahkaha patlattı.

"Rahat ol çingene, sadece şaka yapıyordum. Nasıl miden kalktıysa suratın bembeyaz oldu."

Buket karşısındaki andavalın yanlış anlamasıyla rahatladığında bakışları boncuk boncuk olmuştu. Yine de kıyafeti hakkında yorum yapmayınca düşüncesini ısrarla merak ettiği için kendi ortaya attı.

"Bu kıyafetimle de bana çingene demezsin."

"Hıh? Kıyafetin mi?" Genç adam o an üzerini görüyormuş gibi kızın kıyafetine baktığında kaşı bile kıpırdamamıştı. Buketten hiç etkilenmemişe benziyordu. "Ne varmış kıyafetinde?" Ardından aklına gelen düşünceyle gülümsedi ve eğlenerek devam etti. "Üzerine pembe

elbise giysen ne olur ki bir atasözü vardır bilir misin? Eşeğe altın semer vursalar ne olur? Eşek yine eşektir."

Buketin gözleri hayretle irileştiğinde işaret parmağını köprücük kemiğine bastırarak sayıklamıştı. "Sen az önce bana eşek mi dedin?"

Kızın resmen karşısında deri değiştirir gibi renk değiştirmesinden oldukça korkmuşa benziyordu. Sertçe yutkunarak bir adım geri çekildiğinde Buket boğa gibi tek ayağını yerde sürdü. "Sen... bana..."

"Ben sadece atasözüyle latife yaptım çingene sakin ol!" Kızın kabaran saçlarına korkuyla baktığında dili damağı tutulmuştu.

Buket birden üzerine atıldığında Berat korkarak kaçtı ve kızın kendisini kovalamasına izin verdi. Buket gözü dönmüş gibi peşinde koşturuyorken Berat can havliyle cevap veriyordu. "Saçların daha önce hiç kabarmadığı kadar elektriklendi bak korkutuyorsun beni!"

Buket yanından geçtiği masanın üzerindeki meyde tabağından bir portakal alarak Berat'a fırlattı. "Sen bittin oğlum! Bundan sonra bana Buket değil Ecel diyeceksin!"

"Ne yapıyorsunuz siz be!" Pelin etrafında kopan hengameyle neye uğradığını şaşırdığında koskoca eşek kadar olan ikili onları umursamıyor, geniş evin içinde koşturarak bir şeyleri deviriyorlardı.

En son aralarında Azra kaldığında nefes nefese karşılıklı durdular ve Buket'in elindeki portakal havada asılı kaldı. Sertçe yutkunarak öfkeyle karşısında kaçmaktan iki büklüm olan adama baktığında Berat önüne Azra'yı alarak nefes nefese söylendi.

"Bak, işte tam olarak bundan bahsediyordum." İşaret parmağıyla üzerini gösterdi. "Yirmi üç nisan çocukları gibi giyinsen ne olur içindeki cazgır cadaloz aynı kaldıktan sonra!"

"Ya!" Buket Portakalı daha fazla havaya kaldırdığında Berat omuzlarını kaldırmıştı.

"Durun!" Dedi Pelin panikle. Ardından dışarıdan gelen sesleri işitmeye çalıştığında camdan gözüken yansımayla panik oldu. Panik oldu çünkü Afra geliyordu! Hem de bir saat önceden!

"Eyvah! Afra geliyor şimdi ne yapacağız?"

"Erken değil mi? Yağız'ın gelmesine daha var." Dedi Buğra. Afra'nın erkenden geleceğini kimse tahmin etmemişti. Bu yüzden planları neredeyse suya düşmek üzereydi.

"Siz en iyisi Afra'yı girişte karşılayın, ilerleyip Azra yazılarını görmesin. En azından sadece sınav sonu partisi verdiğinize inansın." Diyerek talimatı verdi Berat ve Azra'yı da alarak buğra'yla beraber alt kattaki başka bir odaya geçtiler.

Kızlar kapıya koşturarak Berat'ın dediği gibi yaparken Buket masadaki konfetilerden birini alıp kapının karşısına geçti ve tam Afra kilidi oynatıp kapıyı açarken hevesle patlattı.

"Sürpriz!" Kızlar zıplayarak abartılı kahkahalar atıyor, Afra'nın planlarını anlamaması için ellerinden geleni yapıyorlardı.

****

Elizalarla olan kavgadan sonra inanılmaz derecede mutsuz ve negatif hissederek eve geldiğimde istediğim tek şey uyumaktı. Kapıyı açar açmaz kızlarla karşılaştığımda neye uğradığımı şaşırmıştım. Üzerime doğru patlayan konfetiden çıkan sesle korkarak kalbimi tuttuğumda dilim damağım kurumuştu.

Şaşkınlıkla son derece şık giyinen kızlara baktığımda özel bir gün olup olmadığını anlayamıyordum. Neden böyle giyinmişlerdi ki?

"Sınav sonu partimize hoş geldin Afra!" Dedi Buket ellerini havada sallayarak.

Gözlerimi devirdim. "Siz salak mısınız? Benim iki sınavım daha var bilmiyor musunuz?" Bu kadar modum düşük olmasa belki daha

yumuşak bir tepki verirdim ancak kendimi öyle kötü hissediyordum ki bir yandan da bağırarak ağlamamak için zor tutuyordum.

"Şaka yapıyorsun!" Dedi Pelin abartılı bir tepkiyle. "Biz bugün son sanıyorduk ya yanıldık mı?"

"Ay inanmıyorum ya! Ne biçim denk getirdin Pelin! Senin yapacağın işe tüküreyim ben." İkisi de umursamadan içeri doğru geçecekken önümü kestiler.

Kaşlarımı çatarak onlara baktım "Çekilsenize kızım ne dikiliyorsunuz önümde?"

"Aa! Sen ne kaba, terbiyesiz bir kızsın ya!" Buket sitem ederek lafına devam etti. "O kadar hazırlık yapmışız şurada suratımıza bile bakmıyordun."

Bıkkınlıkla soluğumu verdim. O kadar karmaşıktım ki arkadaşlarımın karın ağrısını bile anlayamıyordum. "Kusura bakmayın kızlar ya, moralim fena halde bozuk ve ben..." Daha fazla dayanamadım ve Eliza'nın söylediği laflar aklına gelince sinir boşalması yaşayarak kuvvetle ağlamaya başladım. "Ben gerçekten de kendimi çok kötü hissediyorum." Birden hiddetle hıçkırdığımda saatlerdir içimde oluşan negatif enerjiyi kusuyordum. İnsanların içerisinde bana ne biçim yakıştırmalar yaparak iftira atmıştı. O kızdan gerçekten de nefret ediyordum.

Arkadaşlarım benden böyle bir tepki beklemedikleri için hayrete düşerek dirseğimden kavrayıp beni kenara çektiler "Gel bakayım şöyle otur, neler oluyor anlat bize." Derken Buket'in gözleri kararmıştı.

Burnumu çekerek onlardan çekinmediğim için rahatlıkla konuya pata küte girerek anlatmaya başladım. "Kantinde oturup yemek yiyordum. O Eliza denen salak kız geldi yine saçma sapan konuşmaya başladı."

"E biliyorsun, bunu hep yapıyor!" Diyerek kızdı Pelin. En nefret ettiğim huyu buydu. Lafın ortasında atlayarak tepki gösteriyordu.

"Bir kes Allah aşkına cinlerimi iyice tepeme çıkartma!" Sertçe burnumu çektim. "Anlatmayacağım yoksa!" Tepkimi alttan alarak kafasını sallayınca Buket de sessiz olmasını işaret etmişti.

"Geldi mal mal konuşmaya başladı. Sustum zaten beni kışkırtmaya çalıştığını biliyordum. Sonra ne erken evliliğimi hamileliğe bağlamadığı kaldı, ne de Cüneytle ilgili asılsız iftiralar atmadığı, benimle ilgili öyle çirkin söylemlerde bulundu ki kendimi tutamadım..." Deyip tekrardan coşkuyla ağlamaya devam ettiğimde kızlar çok sinirlenmişti.

"Orospu!" Dedi Pelin coşkuyla.

"Niye öyle diyorsun? Amacı bizi sinirlendirmek zaten niye sinirleniyorsun Pelin!" Diye bağırdım öfkeyle. Cevap bile vermemişti. İçinden Eliza'nın saçlarını yolduğuna emindim.

"Bu sefer çok olmuş geri zekâlıya bak sen! Bir ara okuluna gelmek şart oldu."

Burnumu çekerek Buket'e baktım. "Dayanamayıp üzerine atladım zaten ben."

Gözleri parladı "Ne! Ne oldu peki?"

"Yanındaki arkadaşları da üzerime saldırdı. Kantindekiler zor ayırdı."

Pelin hızla ayağa kalkarak elini uzattı. "Afra yürü, yürü kalk gidiyoruz ben onların saçını başını yolacağım. Göster bana o sürtüğü."

Dediğinde Buket iri gözlerini üzerine dikerek uyarırcasına tısladı. "Saçmalama Pelin! Sence şimdi sırası mı bunun?"

Üzerindeki elbisenin verdiği hissiyatla Pelin'in aklı başına geldiğinde bu işe canı sıkılmıştı. Her ne kadar Buketle ortak bir planın parçası olsalar da bir an önce okula gidip o kızların saçını başını yolmak istiyordu. Sertçe soluyarak kendini dinginleştirdi ve sessizce mırıldandı. "*Elbet bir gün"* dedi. "Evet, bunu elbet bir gün yapacağım

illaki." Diye tamamladığında sinirlerim iyice bozuldu ve ağlamam hızlandı.

"O kaltaklar tüm moralimin içine ettiler gerçekten de gözümün hiçbir şey görecek hali kalmadı!" Diyerek Dirseğimin tersini suratıma yapıştırdığımda berbat hissediyordum. Suratımı kucağıma gömmüş olsam da salonda kısa bir sessizlik oluştu ve ardından ufak adım sesleri. Duydum. Kafam karışarak burnumu çektiğimde suratım kucağımdayken işittiğim o tanıdık tını... Beni farklı bir boyuta taşımıştı sanki.

"Beni de mi abla?" Neye uğradığımı şaşırarak kafamı kaldırdığımda Azra önümdeki duvarın kenarında duruyordu, üzerindeki güzel elbiseyle beraber diğer taraftan çıkmıştı. Sıcak çikolata kahvesi gözleri merhametle gözlerime sabitlendiğinde ne diyeceğimi şaşırdım. Önce afalladım, ardından hızla dudaklarımı ıslattığımda kalbim hızla atıyordu.

"Azra..." Diyebildim sadece. Ardından hızla oturuşumu düzelttiğimde halüsinasyon falan gördüğümü zannediyordum. "Kızlar" dedim ve hayretle dizlerine vurarak devam ettim. "Ben iyice kafayı yedim herhalde. Tam da şu anda prenses elbisesi giyinmiş bir Azra görüyorum ileride." İyice korktuğumda tüylerim diken diken olmuştu. Buket'e dönerek hararetle devam ettim. "Acaba uyanık kalayım diye yaptığın şu saçma karışım mı kafamı allak bullak etti yoksa fazladan ağlamaktan mı oldu?"

Buket dayanamadan kahkahayı bastığında Pelin de ona katılmıştı. "Ne gülüyorsunuz ya manyak mısınız ben çok ciddiyim!" Ardından gördüğüm tarafa doğru dönüp elimle işaret ettim. "Tam da şurada görüyorum işte kafayı yiyeceğim!" Diyerek gözlerimi ovuşturmaya başladığımda peşinden gülerek Buğra ve Berat gelince iyice aklım bulanmıştı.

"Doğru görüyorsun yenge." Dedi Berat. Onların da hayal olduğunu düşünüyorken kızlar birden ayaklandı ve tekrardan bağırdılar "Sürpriz!"

Bana yaptıkları sürprizi anlamak için gerçekten de birkaç dakikaya daha ihtiyaç duymuştum ve... Sonunda hayal olmayan kardeşime atılarak onu kollarımın arasına almıştım.

Her şey şaka gibi geliyordu. Azra'ya sıkıcı sarıldığım an bugünkü olumsuzluklar birden gözümden kaybolmuştu. Bu ne kadar da güzel ve eşsiz bir andı öyle. Kardeşimin kokusunu soluyor, yanaklarını öperek onu seviyordum. Üstüne üstelik ilk defa yetimhanede değil de burada görüyordum. Bu durum çok başkaydı ve ilerisiyle ilgili beni heyecanlandırıyordu. Daha Azra'yı temelli almadan böyle hissediyorsam temelli aldıktan sonra yaşayacağım doyum ve mutluluğu asla hesap edemiyordum.

"Yağız'ın sana küçük sürprizi." Buğra'nın söylediklerileyle beraber kollarımı yavaşça Azra'dan gevşeterek onlara baktığımda gözlerim sevecenlikle parlıyordu. "Azra nasıl geldi buraya?"

"Sabah gidip aldık." Buket'in cevabına ayriyeten şaşırmıştım. Üstüne üstelik bir günlük kalacaktı ve bu bile benim için Dünyalara bedeldi. Yarın erkenden dönecek olsa da kardeşimle doyasıya bir akşam geçirecektim.

Bir süre sonra kızların yönlendirmesiyle yukarı çıkarak benim için ayarladıkları parti elbisemi giyindiğimde çok hoşuma gitmişti. Gözlerim parlayarak elbisenin parlak kumaşından olan dirseklerime kadar uzanan eldivenlerime ve aynadaki görüntüme baktım. Çok hoş gözüküyordum.

AFRA'NIN GÖRÜNTÜSÜ

Azra'nın doğum gününü unutmam ancak Yağız'ın bu detayı hatırlayıp bana incelik yapması ve asıl hediyeyi bana vermesi... Gerçekten de inanılmazdı. İçim eridiğinde Azra'yla beraber sohbet ederek Yağız'ın gelmesini bekledik.

Yaklaşık yarım saat sonra park sesini işitince karnım sıkışmıştı ve midemde kelebekler uçuşmaya başlamıştı. Hevesle dudaklarımı yalayıp kafamı kapıya çevirdiğimde Azra'yla beraber kalkıp ondan önce davranarak kapıyı açmıştık.

"Sürpriz!" Konfetileri üzerine doğru patlattığımızda kehribar gözlü adamın suratındaki şaşkın ifadeye dayanamadan kahkahalar atmaya başladık. Azra'nın coşkusuyla beraber daha da sevince boğulduğumda kesinlikle mutluluktan kafayı yemek üzereydim.

Yağız ne olduğunu tam olarak bilmese de planlarında ufak bir değişiklik olduğunu fark etmişti. Yine de umursamadı. Onun için her ne kadar kulağa inanılmaz gelse de şu an mutlu olmamız önemliydi ve öyle de olmuştu.

Azra utanarak durdu ve gülümseyerek karşısındaki siyah takımlı adama baktı. "Yağız abi..."

Koca adam şefkatle gülümseyerek tek dizini yere koyduğunda başka bir şey yapmasına ya da söylemesine gerek kalmamıştı zaten. Küçük kardeşim koşarak kollarına atıldığında Yağız ona sıkıca sarılıp kafasının tepesini koklayarak güzelce öpmüştü.

"Yolculuk nasıl geçti bakalım ufaklık?" Diyerek kafasının tepesini merhametle okşadığında karşımda kalan görüntüye içim giderek bakıyordum. Gözlerim dolu dolu olmuş, kalbimde de midemde de bir şeyler akmaya başlamıştı. Hayretle iç çektikten sonra kollarımı göğsümün altında bağladığımda bakışlarımı üzerlerinden alamıyordum.

Yağız'a zaman zaman her ne kadar sinir olsam da, ondan nefret etsem de tam şu anda... Ben de ona sarılmak istiyordum. İçimde oluşan ve ona karşı kabaran dürtülere hayret ettim. Çok daha fazlasını istiyordum ve aklımdan daha önce geçmeyen şeyler geçiyor, bedenimde bu farklılıkları hissediyordu.

Kafamı onaylamaz anlamda sallayarak bulunduğum duygusal zayıflıktan çıkmaya çalıştığımda işte Yağız'ın da gelmesiyle beraber

doğum günü partimiz başlamıştı.

Hafif çalan müzik eşliğinde Azra için getirilen oyunları oynuyorduk. Hepimizin amacı onun keyiflenerek daha iyi vakit geçirmesiydi. Meyve suyum bitince susamıştım. Kalkıp mutfağa gittiğimde içeridekilerin mızıkçı bağırışları ve bazılarının kahkahaları mutfağa kadar geliyordu.

İç çekerek bardak dolabına yöneldiğimde arkamda oluşan enerjiyle beraber irkildiğimde ona doğru dönmemi engellemişti. İki elini de sertçe belime yasladığında irice açılan bakışlarla bardaklara bakıyordum.

"Afra sen beni delirtecek misin?" Sesi sanki yüzyılın kuraklığıyla çıkıyor gibiydi. Belimi daha sıkı tutarak kendi bedenine yasladığında kalçam üzerine değince irkilerek ayrılmaya çalıştım.

"Ne yapıyorsun? Bırak!" Bırakmadı. Burnunu kafama sürterek yanağımın kenarından çıkarttığında yoğun yakınlığına karşı ne yapacağımı şaşırmıştım. Sakalları yanağımı çiziyorken nefesim kesildi.

"Nasıl güzel olmuşsun böyle, hıh?" Genzinden çıkan erkeksi mırıldanmalarla beraber öyle bir konuşuyordu ki adeta mest olmuştu. Ardından beni kendine doğru çevirdiğinde hayretle suratındaki mayışmış ifadeye baktım. Elleri bacaklarıma doğru kaydı. "Aferin uzun giyinmişsin."

Sanki bir hız trenindeymişim gibi midem havalandığında gözlerim irileşmişti. Eli köprücük kemiklerimin üzerinde durdu. "Dekolten de yok." Bu kadar rahat ve pervasız olmasına hayret etsem de kal gelmişti sanki. Asla tepki veremiyordum. Avuçları omuz başlarımda durduğunda nefes nefese kalmıştım. "Ama omuzların çok açık. Bir dahakine böyle giyinme." Deyip içeride durduğum gibi saçlarımla üzerlerini örttüğünde kaşlarımı çatarak onu ittirdim.

"Bırak! Ne saçmalıyorsun sen?" Aklıma gelen detayla hızla diklendim. "Hani? Bana verdiğin sözü unutuyor musun? Bana yalvarsam da

dokunmayacağınla ilgili konuşurken oldukça iddialıydın?" Dediğimde sıcak sarı gözleri iyice ısındı.

"Söylediğim lafları sikeyim," gözlerim irice açıldığında elleri belimi buldu ve tekrardan beni kendine doğru çekti. "Çok güzelsin."

Bana karşı olan tutkusu ve isteği öyle yoğundu ki bunu aldığı soluğa kadar hissediyordum. İrice açılan gözlerle ona bakakaldığımda Bir elini sırtımda bırakıp ötekini kafamın arkasına çıkartarak kararlılıkla gözlerime baktı. "Ben sana dokunmayı çok istiyorum. Sadece sana." Ardından dudaklarını yaklaştırıp dudaklarımın üzerine koyduğunda gözlerimi defalarca kez açıp kapatmaya başladım.

Ilık nefesi ve güzel kokusuyla beraber başım dönüyorken içeriden gelen küçük adım sesleriyle beraber güçlükle onu ittirdiğimde meyse sıkma makinesinin yanında nefes nefese kalmıştım.

Kısa süre sonrasında mutfağa Azra girdiğinde gözlerimi irice açarak küçük kardeşime baktım. O sırada Yağız'la beraber mutfağın iki farklı ucunda duruyor, sırtlarımız birbirine dönük vaziyette kalıyorduk. Az önce olanlardan habersiz kardeşim doğal tavrıyla beraber gülümseyerek yanıma geldi.

"Ben de su alabilir miyim?"

"Ta-tabi canım!" Deyip kendimle beraber ona da bir bardak çıkarttığımda Azra mutfağın ortasında durmuş, tezgahın altındaki raflara bakıyordu.

"Neden bu kadar çok çikolata var Yağız abi?" Anlaşılan içerideki kutular da dikkatini çekmişti. Yağız'a sorduğu için şükrederek suları doldurmaya başladım. Şükretmiştim çünkü şu an cevap verecek durumda değildim.

Yağız kendini kısa süre içerisinde toparlayıp ona döndüğünde sanki az önce kendini kaybetmiş, kontrolü elden bırakmış adam değilmiş gibi duruyordu.

"Çünkü Afra ablan çok obur. Onlar olmazsa benim beynimi yiyor." İşte bu cevabı beni bile toparlayıp atmosferimi değiştirmişti.

Gözlerimi irice açarak ona baktıktan sonra devirip hayretle saçımı savurdum. "Hiç de bile!" Ardından tekrardan gözlerimi devirdim. "Pardon da nerem obur benim?" Tamam. Bazen biraz iştah sıkıntım olsa da obur değildim. Bunu kabul edemezdim. "Asıl obur olan sensin." Dedim ve saldırıya geçerek devam ettim. "Yardımcı ablalarla beraber boğazına lokma yetiştiremiyoruz."

Yağız da kaşlarını çattı. İlk başta dalga geçerek açtığı konu artık ikimiz için de hayat memat meselesiydi sanki. "Benim boğazım mı? Her gün onca çeşit yemeği kendi boğazın için yaptırdığını biliyorum."

Hayretle şakıyarak ellerimi belime yerleştirdim ve bende bir adım atarak ona yaklaştım. "O zaman söyler misin bana sarma tenceresi neden boş?"

Yağız kısa bir süre düşündükten sonra etrafa baktı, ardından tekrardan suratıma dönüp hızla cevap verdi. "Ya mantılara ne demeli? Akşam bir baktım, dibi sıyrılmıştı. Yiyemedim bile!"

Ağzım hararetle açıldı. "Buketlerde gelmiş! Tek ben yemedim!" Diyerek kendimi savunduğumda omuz silkmekle yetindi. Hah! Hadi ama! Koca bir borcamı tek başıma yediğimi sanmıyordu değil mi?

Yağız tam dudaklarını aralayıp cevap verecekken Azra'nın kıkırdamasıyla dikkati kesilmişti. Sanki o an kardeşimin hemen ortamızda durduğunu hatırlamış gibi eğlenen tavrına baktığımda kendini durduramadı ve güçlükle konuştu. "Daha şimdiden kırk yıllık karı koca gibi kavga ediyorsunuz."

Sertçe yutkunarak ona bakakaldığımda ne diyeceğimi şaşırmıştım. Azra bizi evli sansa da... Gerçekten de evli değildik canım! Üstüne üstelik evli olmadığımız halde nasıl olurdu da kırk yıllık karı koca gibi kavga ederdik aklım almıyordu.

"Azra." Dedim ve ardından hızla ekledim. "Sen neden bu çikolatalarını içerideki abilerine ve ablalarına dağıtmıyorsun?" Kardeşim sevimli bir şekilde beni onaylayarak büyük kutuyu alıp içeri geçtiğinde peşinden ilerlerken Yağız'a diş biliyordum.

İçeri doğru geçerken birden kolumdan tutunca kaşlarımı çatarak ona baktım. Dikkatle üzerimi inceleyip saçlarımı omzumun önünden sarkıttığında mutfakta söylediklerini hatırlayıp hızla onları omzumun üzerinden geri ittim.

Tepkim, bakışlarının atmaca gibi gözlerime sabitlenmesine sebep olmuştu. "Ne yapıyorsun?" Diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Ben de aynı şekilde tek kaşımı kaldırarak cevap verdim. "Saçlarımı geri atıyorum."

Kafasını onaylamaz anlamda salladı. "Bu şekilde kalacak."

Emrivakisi adeta nefesimi kesecek kadar beni boğmuştu. "Seni ilgilendirmez. Beden benim bedenim ve nasıl kalacağına ben karar veririm." Dediğimde tehlikeli bir yakınlıkla tek adım daha attığında bakışları her zamankinden çok daha kararlı duruyordu ve aynı zamanda da karanlık.

"Senin olan her şey..." İki parmağını çeneme yerleştirerek suratımı kendisine doğru kaldırdı. "Benim."

Sinirle gülümsedim. "Seninse neden benim vücudumda?"

Vahşi bir şekilde sırıttı. "Seni sürekli üzerimde mi taşımamı istiyorsun?"

Gözlerim irice açıldığında dilim damağım kurumuştu. Bir adım geri çekilip öfkeyle tısladım.

"Terbiyesiz hayvan! Medeniye görmemiş barbar ne olacak!"

Ardından daha derin gülerek saçlarımı tekrardan önüme koyduğunda kaşlarının baş kısımları yukarı doğru kıvrılmıştı. "Sence medeni olmak

ne kadar umurumda?"

Ardından özenle saçlarımı düzeltti ve gözlerime bakarak sertçe yutkundu. Bakışlarındaki susuzluk boğazımı kuraklaştırdığında ona daha fazla bu şekilde kesintisiz bakmamam gerektiğini biliyordum. Burnumdan sert bir soluk alarak sinirliymiş gibi gözüküp geri çekilip içeri doğru yürüdüğümde zaten sinirliydim ancak... İçimde hangi ara oluştuğunu bilmediğim bazı duygular öfkemin çok fazla üzerine geçiyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde bir film açıp izlemeye başladığımızda herkes çok yorgundu. Daha bitiremeden evden ayrıldıklarında Azra koltukta uyuyakalmıştı. Masum bir melek gibi uyuyorken gözlerimi ondan alamadım ve doyasıya onu izlediğimde koltukta daha fazla yatarsa bir yeri tutulacak endişesiyle yanına gittiğimde Yağız benden önce davranmıştı.

"Uyandırma." Ardından tek bir hamlede Azra'nın bedenini kolayca kucağına aldığında bu görüntü tekrardan içimi ısıtmıştı. İçi şefkatle ısınan bakışlarla Yağız'ın sırtını izlediğimde oldukça kudretli duruyordu. Adımlarını sağlamca atarak merdivenlere yöneldiğinde peşlerinden gidiyorken tekrardan o tanıdık his içimde canlanmıştı.

Yağız'a sarılma isteği...

Aklıma gelen düşünceyle hızla kafamı onaylamaz anlamda salladım ve kardeşimi dikkatlice yatağa yatırışını izledim. Azra'nın uyuyorken bile suratında hafif tebessümü vardı. Onu ilk gördüğüm zamanki gibi somurtkan ve içine kapanık durmuyordu. Daha hayat dolu ve öz güveli duruyordu.

Doğrulduğunda bir adım gerisinde kaldığım için çarpışmıştık. Afallayarak geri çekildim. Loş ışığın hâkim olduğu odada bu kadar yakından gözlerine bakmak gergin hissettiriyordu.

Kuruyan boğazımı ıslatarak bir adım daha geri çekildiğimde ona bakarken bu kocaman oda bile küçücük geliyordu. Kaşlarının altından

bana yakıcı bir bakış atarak midemi titrettiğinde kalbim sıkışıyordu sanki.

"Tekrardan teşekkürler her şey için..." Aslında daha fazlasını da demek istiyordum ancak yapamıyordum, gözlerine uzun süre bakamıyordum. Bakışlarımı kaçırınca yavaşça fısıldadı.

"İyi geceler gamzeli." Ardından usulca yanımdan geçip gittiğinde nefes nefese kalmıştım.

Görmesem de kızardığını bildiğim yanaklarıma eldivenlerimin tersiyle dokunduğumda alev alıyordum sanki. O gitse bile hissiyatının üzerimde oluşturduğu etkiyi kaldırmak kolay olmuyordu.

Daha sonrasında üzerimi değiştirip yavaşça Azra'yı da hazırladığımda sonunda uyumak için hazırdım. Yatağa girip kardeşime öperek sarıldığımda aynı şekilde karşılık vermişti. Uyurken bu şekilde doğal hareket etmesi çok hoşuma gitti ve ben de ilk defa kardeşimle koyun koyuna uyumanın keyfini çıkarttım.

Ertesi gün erkenden Azra'yı yolcu ettiğimde içimden bir parça da onunla gitmişti sanki. Kalbimi kaplayan hüzün duygusuna kapılmadan yakın zaman içerisinde temelli yanıma döneceğinin umuduna tutunarak duşa girdim.

Dün gece oldukça yorucu geçtiği için yıkanmadan yatmak, sabah çok daha ağırlaşarak kalkmamı sağlamıştı.

Yıkandıktan sonra sınavım olmadığı için evde akşama kadar keyif yaptığımda iyice mayışmıştım. Ardından eşofman takımımla kendimi koltuğa bıraktığımda çerez yiyordum. Park kapısının açıldığını işittiğimde yüreğimde o tanıdık heyecan olmuştu. Sertçe yutkunup boğazımdaki kuruluğu giderdiğimde kısa süre sonra kapı açıldı.

Yağız tüm ihtişamıyla içeri girdiğinde oturuşumu düzelterek saate baktım. Epey geç olmuştu. "Bugün çok geç geldin?" Sesimi olağan tutmaya çalışarak sanki önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi sormuştum.

"Dünden dolayı işler birikmişti." Dün bana rüya gibi bir gün yaşatmıştı. Zihnimdeki taze anılar canlanınca istemsizce gülümseyerek doğruldum.

"Dünden dolayı tekrardan teşekkür ederim, Yağız." Orada öylece dikiliyorken yavaşça ayağa kalktım. "Aç mısın? Bir şeyler hazırlayayım mı?" Bu jesti hak etmişti.

"Tokum." Dediğinde ona her ne kadar sürekli teşekkür etmek istesem de bunu görmezden geldiği için konuyla alakalı daha fazla bir şey diyemiyordum. İçtenlikle gözlerine baktıktan sonra yanına giderek karşısında durdum.

"Tamam o halde, ben yatıyorum." Esneyerek konuşmuştum.

Hafifçe kafasını sallayınca arkamı dönüp gidiyorken seslendi. "Kendi odana değil, benim odama yat."

Az önceki olağan, masum ifadem anında dağıldığında kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden ona döndüm. Benimle dalga mı geçiyordu?

"Nasıl?" Doğru duyup duymadığımdan emin olmak istemiştim.

"Benim yatağım daha rahat. Seninkinde derin uyuyamam."

Hah! Ney?

"Yani?" Tamamen bedenimi ona doğru döndürdüm. "Benim yatağımda yatmayacağın için neyse ki böyle bir sorunun yok. Sana kendi yatağında iyi keyifler dilerim."

Ayakta oldukça rahat bir tavırla dikiliyorken sinirlerim iyice tepeme çıkmıştı. Ellerimi belime yerleştirerek savaş ya da kaç tavrımla rahat tutumunu izliyorken aldığım cevap iyice zıvanadan çıkmama sebep olmuştu.

"Beraber uyuyoruz."

Bıçaktan keskin, itiraz istemeyen sesiyle konuşmuştu. Tepki vermediğimi görünce tek kaşını kaldırıp çenesinin ucuyla merdivenleri gösterdi. Hah!

Bakışlarım kısıldı, hayretle şakıdım. "Bundan benim neden haberim yok Yağız?"

"Şimdi oldu." Ellerimi birbirine vurarak gözlerimi devirdim. Bir de nasıl pişkin pişkin konuşuyordu ya! Bu adam benimle dalga falan mı geçiyordu? "Sen mi gidersin, ben mi götüreyim?"

Ay bir de nasıl sakin sakin konuşuyordu öyle ya? Gerçekten de bu adam bana kafayı yedirtecekti kesin!

Kollarımı göğsümün altında bağlayıp kaşlarımı alayla yukarı kaldırdım. Kuzu kuzu onunla uyumayı kabul edeceğimi sanıyorsa yanılırdı! Yağız anca avucunu yalardı. Birden hareketlenip üzerime doğru gelmeye başlayınca korktum. Kollarım iki yanıma düştüğünde öyle kararlı ve hızlı geliyordu ki istemsizce geri çekilerek çığlık atmıştım.

"Ne yapıyorsun be? Ne geliyorsun öyle azgın boğalar gibi üstüme üstüme!" Cevap vermeden hızla önümde eğilip bacaklarımın altından kavrayınca bedenim yukarıda savrulurken tekrar çığlık atmıştım. Beni omzuna attığında sırtını yumruklayarak ciyaklamaya başladım.

"Bırak beni! Mağara adamı bırak!" Sözlerimin karşılığında beni daha çok sarkıtmıştı. Hah! Böyle yaparak beni alt edeceğini sanıyorsa yanılıyordu. Sırtından aşağı sarkıttığı için bu açıdan kolaylıkla kalçasına erişebiliyordum. Boynumu biraz daha uzatıp kalçasını ısırdığımda bu hamleyi asla beklemediği için kaskatı kesilmişti.

Beni daha fazla yukarı çekti. Demek sarkıtarak gözümü korkutmaktan vazgeçmişti, anlaşılan kalçasını bir daha dişlememden çekiniyordu. Galibiyetimle beraber kıkırdadığımda merdivenlerin tepesine gelmiştik.

Ve işte o an... Kalçamda hissettiğim dişleriyle beraber acıyla yakardım. "Aaah! Hayvan!" Az önce o benim kalçamı mı ısırmıştı? Dişleriyle etimi öyle bir kıstırmıştı ki kesinlikle yarın izi kalacaktı!

"Sen beni ısırırsın ha?" Genzinden gelen yakıcı sesle hırladığında boş durmuyor, omuzlarını çimdikliyordum.

"Ne yapıyorsun be ayı! Bırak beni bırak!" Sürekli üzerinde tepiniyordum.

İçeri girdikten sonra beni sertçe yatağına fırlattığında başım ağrımıştı. Yüz ifadesinde alay yokken dizlerini yatağa koyup üzerime doğru gelmeye başladığında sertçe yutkunarak geri gitmeye başladım.

"Ayı mı? Ayı ha."

"Yağız ben ayı demek istememiştim." Bana daha fazla yaklaşmamasını sağlamak için söylediklerim işe yaramamıştı. Gelmeye devam edince sonunda kafam yatak başlığına çarptığında ikimizde durduk. Öylece gözlerime bakıyordu, o bu kadar yakınlaştığı her an, zaman ve mekân kavramım yok oluyordu. Nefesi yüzümü yalayıp geçiyorken aniden yataktan kalkıp dolabına yöneldiğinde gözümü bile kırpmadan onu izliyordum.

Gömleğini çıkarttıktan sonra eli pantolonunun düğmesine gittiğinde bana aynadan bakıp sırıttı, ardından hiç tereddüt etmeden açınca çığlık atarak yatağa yan yattım ve her ne kadar arkamda kalsa da yüzümü yastıkla kapattım. Kahkahası odayı doldurdu. Tepkim onu güldürmüştü.

"Pislik..." Dişlerimin arasından tıslamıştım. Çok geçmeden yatağın diğer tarafı çökünce arkama yattığını hissettim. Kafamdaki yastığa hiç dokunmadan arkadan kollarını belime sarıp beni kendine çektiğinde çıplak göğsünü sırtımda hissettim. Bütün vücudum elektrik akımına uğramış gibi titrediğinde soluklarımı kesik kesik alıyordum. Bana sarılmasıyla hareketsiz kaldığımda dilim damağım kurumuştu. Bu can alıcı sessizlik de fena halde beni kötü etkiliyordu.

Şu an aslında en rahatsız olduğum şey, kollarının arasında inanılmaz hissetmem ve hiç oradan ayrılmak istememedi. Bu doğru değildi, olmamalıydı.

Sertçe yutkunarak huzursuz gibi kıpırdandım. "Üzerimdekilerle rahat değilim." Onunla savaşacak gücüm yoktu. Eğer savaşırsam yenilirdim. Bu yüzden dilimi uysal kullanarak ondan uzaklaşmayı deniyordum.

Pes edip beni bırakacağını düşünüyorken o elini tişörtümün altına sokunca midem havalandı. İrice açılan gözlerle hemen elini tuttuğumda nefes alamıyordum.

"Çıkartabilirim." Dudaklarını saçlarımın arasından kulağıma dokundurarak fısıldamıştı. Başımı hızla onaylamaz anlamda sallayarak inledim.

"Sa-sakın..." Ellerimiz sıkıca birbirine kenetli kaldığında suratını boyun girintime soktuğunda beni istila eden erkeksi kokusunu soludum ve gözlerimi yumdum...

Yorumlarınızı bekliyorum

23.BÖLÜM "HEYECAN DORUKTA"

□□

Kirpiklerimin arasından sızmaya çalışan güneş ışığıyla birlikte titrek bir soluk alarak gözlerimi daha sıkı yumdum, anlaşılan sabah olmuştu. Damağımda kalan o mayhoş tat ve... Tüm hücrelerimi titreten varlığı... Hemen alnımın altında, ellerimi koyup yaslandığım göğsü hepsi en az gözlerimin arasından sızmaya çalışan gün ışığı kadar gerçekti.

Her ne kadar uyanmış olsam da kıpırdamadan o anın tadını biraz daha çıkartmak istedim. Daha önce hiç bu kadar huzurla ve güzelce uyuduğumu hatırlamıyordum. Daha önce uyuduğumuz andan hiç bu kadar tat almamıştım. Bu... Şu an... Gerçekten de çok farklı ve eşsizdi...

Omuz başımı sıkıca kavrayan parmakları yavaşça açıldı ve orayı hafifçe okşamaya başladı. Midemde oluşan kıpırtı yavaşça yukarı doğru tırmanmaya başladığında kalbim göğüs kafesime dar geliyordu sanki.

Temiz ve güzel kokusu ciğerlerimi doldurduğunda soluklarımın düzensizleşmemesi için üstünkörü bir çaba sarf ediyordum.

"Kokumu bu kadar sevdiğini bilmiyordum." Sesini işittiğim an irkilerek sıçradığımda kafam kendiliğinden göğsünden kalkmıştı. İrice açılan gözlerimle beraber sudan çıkmş balık gibi kehribarlarına bakıyorken öylece kaldım.

Anında yakalandım!

Uyandığımı hemen belli etmiştim.

Heykel gibi öylece kaldığımda saçlarım dağınık bir şekilde omuzlarımı ve suratımın bir kısmını örtüyordu.

"Bunu da nereden çıkarttın?" Diye sordum sertçe.

"O kadar derin nefes alıyorsun ki fark etmemek için aptal olmak lazım." Yakalanmış olmanın verdiği suçluluk duygusuyla beraber bakışlarımı aşağı indirdiğimde görmesem de yanaklarımın kızardığını biliyordum.

Daha fazla bozuntuya vermemeye çalışarak yatakta doğrularak ondan uzaklaştım. "Abartmaya bayılıyorsun." Bu vaziyette daha fazla o çıra gibi yanan bakışlarına bakabilecek iradede olmadığımı anladığım için öylece çekip gidecekken dirseğimden yakalayıp beni sertçe üzerine çekti.

Sert göğsüne çarpan göğsüm sıkışarak acıdığında kalp atışlarını neredeyse göğüs kafesimin arasında hissediyordum. Kehribar rengi gözleri en delici haliyle beraber maviliklerimden içeri akıyorken sivri burnunun ucunun benimkine değmesi aklımı başımdan alıyordu.

Bakışlarım titrediğinde midemde bir kramp oluştu. Yutkundu, yutkundum.

"Otuz saniye içerisinde buradan kaybolmazsan çok farklı şeyler olacak." Genzinden gelen sesiyle beraber o yakıcı kelimeler kulaklarıma ulaşınca bakışlarındaki karartının sebebini anlamıştım.

Cevap veremeyecek kadar çok panik ve korku dolu olduğum için hızla yataktan çıktım ve hangi ara kapıyı açtığımı bile anlayamadığım sürede kendimi dışarı attım.

Sırtımı koridora verdiğim de göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu. Kızaran yanaklarım ve tenim... Tenim alev almış gibiydi ve ben... Çok farklı hissediyordum.

Ellerimi yumruk yaparak sıktım ve gözlerimi yumdum. Dilim damağım kuruyordu ve sürekli yutkunsam da ağzımın içini bir türlü ıslak tutamıyordum.

Ağlamaklı ifademle beraber gözlerimi açtığımda çaresizdim. Kalbimde ona karşı bazı duygular oluyordu ve ben ne yazık ki şu anda buna engel olamıyordum ve genzimi yakan da tam olarak buydu.

Elimi yüreğimin üzerine koyduğumda sanki bedenimin tüm kimyası bozulmuş gibiydi. Daha da çaresiz hissettim çünkü.... Bugün itibariyle yalnızca kalbimde değil. Ona karşı farklılıklarımın bedenimde de olduğunu kabul etmiştim. Evet, bir süredir o tensel çekimin farkındaydım ancak görmezden geliyordum, bastırıyordum, kabul etmiyordum.

Ancak içeride oluşan o yakınlığı hatırlamak bile... Kanımı kaynatıyordu.

Artık ne yazık ki her şey için çok geçti ve ben... İlk defa karşılaştığım bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bu yüzden ne yazık ki fena halde çuvallamıştım.

Aptal değildim, Yağız'ın bana karşı olan ilgisinin farkındaydım. Zaten bunu gizli de tutmuyordu ancak onun ilgisi yalnızca bedenseldi. Her ne kadar ilk anlaşma dönemimizde bana ikili yakınlaşmamızın ileride olmayacağı şekilde konuşmalar yapmış olsa da tüm bunların geçiştirme olduğunun farkındaydım.

Aslında beni resmen kandırmıştı. En başından beri rahat durmayacağını biliyordu ve imzayı attıktan sonra da hemen niyetini belli etmeye başlamıştı.

O gün boyunca kişisel ihtiyaçlarım hariç neredeyse odamdan hiç çıkmamıştım ve kendimi üzgün hissetmiştim. Üzgündüm çünkü sırf Yağız'ın bana karşı duyduğu fiziksel çekimden dolayı onunla bir şeyler yaşamak istemiyordum. Bu, ilerisi için benim felaketim olabilirdi. Kalbimi düşünmek zorundaydım. Üzülmek istemiyordum.

Akşam olduğunda Yağız'ın hâlâ gelmemiş olması dikkatimi çekse de bir şekilde kendimi o yokken evde daha rahat hissetmiştim. O varken sanki bir kapan vardı ve kapanın yerini bilen tek kişi oydu. Ben de evindeki faresiydim ve her an o kapana takılabilirmişim gibi geliyordu.

Acıktığım için mutfağa girdiğimde karnım gurulduyordu ancak bir şey de yiyesim yoktu. Köşeliğin üzerinde olan kavanoz çikolata ilgimi çekti ve bir kaşık alıp ondan yemeye başladım.

Bu bile dikkatimi çok fazla dağıtmamıştı.

Telefonumun çalmasıyla beraber dikkatim mermerin üzerinde kalan telefonuma kaydı ve üşengeç hareketlerle yerimden ayrılıp oraya doğru ilerledim.

Tanımadığım numarayı görmek rahatsız hissetmeme sebep oldu. İstemsizce soluklarım hızlandığında onun üvey ağabeyim ya da babam olduğunu düşünüyordum, bu yüzden korkmuştum. Her ne kadar açmak istemesem de kim olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Kuruyan dudaklarımı hızla ıslattıktan sonra telefonu açtığımda kalbim büyük bir hızla atıyordu.

"Alo?" Deniz mavisi gözlerim ürkerek etrafta geziniyorken sesim sanki içime kaçmış gibi çıkmıştı. Ahizenin ardında oluşan sessizlikse midemin tamamen kaynamasına yetmişti. Endişeyle konuşmasını bekliyorken o erkek sesini duydum.

"Afra?" Sertçe yutkundum. Yutkundum çünkü bu erkeğin kim olduğunu seçememiştim. Zihnimde gerilere giderek üvey ağabeyim ve babamın sesiyle karşılaştırmaya başladığımda bir sonuca ulaşamamıştım ve daha fazla gergin olmuştum.

"Kimsiniz?" Sesim bu sefer ilkinden de zayıf çıkmıştı. Sorsam da gerçekten de kim olduğunu öğrenmek istemiyordum.

Ahizenin ardından ufak bir kıkırtı oldu ve o erkek derin bir nefes aldı. "Çocukluk aşkın." Boğazımı temizledim. Evet, işte bunu gerçekten de beklemiyordum.

Hayretle fısıldadım. "Yiğit?" İkinci kez konuşunca sesini az çok seçebilmiştim ancak neden? Neden beri aramıştı ki ya da numaramı nereden bulmuştu bunu gerçekten de anlayamıyordum.

"Evet, gamzeli. Benim." Gamzeli... Her ne kadar gamzelerim olsa da bu zamana kadar bana yalnızca Yağız o şekilde hitap etmişti ve bunu başkasından duymayı gerçekten de yadırgıyordum. Hoşuma gitmemişti.

"Beni neden aradın ki?"

Ahizenin ardından gelen kıkırtısı arttı. "Açıkçası önce numaranı nereden bulduğumu sormanı bekliyordum." Sordum. Bunu az önce içimden kendi kendime sordum.

"Evet, onu da soracaktım. Kusura bakma arayacağını beklemediğim için afalladım açıkçası." Elimdeki çikolata sürülmüş kaşığı lavabonun kenarına koyarak masaya doğru ilerledim ve elimi tahta yüzeye bastırarak devam ettim. "Bir sorun mu var?"

"Hayır sadece geçen günkü konuşmamızın üzerine arayıp halini hatırını sormak istemiştim. Seni ve hayatının nasıl gittiğini merak ediyorum. İyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

Evet, geçen gün onu tanıdığımda aramızda hoş bir sohbet geçmişti ancak bu sadece birbirini tanıyan iki insanın tekrardan rastlaşmasıyla olmuş bir sohbetti ve yalnızca bu kadardı. O an duygulanmıştım ve ona karşı olan eski duygularım beni etkilemişti çünkü onunla bağlantılı olan anılarıma gitmiştim ve hepsi bu kadardı.

Onunla sohbet etmem diyaloğumuzun devam edeceği ve istediği vakit beni arayabileceği anlamına gelmiyordu ki. Olacaksa bile bana sormadan, numaramı bir şekilde alarak yapması hoşuma gitmemişti.

Yiğit'in her ne kadar ince düşünen, her zaman kibar bir erkek olduğunu bilsem de yaptığı eylemi ona yakıştırmamıştım.

"İlgin için teşekkür ederim Yiğit ancak numaramı bir şekilde bulup bana ulaşmana gerçekten de şaşırdım açıkçası ve bu durumu sanırım biraz yadırgadım." Onunla alakalı kötü hiçbir anım yoktu. Bu yüzden kalbini de kırmak istemiyordum. Sonuçta sadece iyi olup olmadığımı

bilmek istiyordu. Yine de bende uyandırdığı olumsuz duygulardan bir haber olmasını istemedim. Bu sınırımı korumaktı.

Ahizenin ardında bana kendimi kötü hissettirecek kadar uzun bir sessizlik oldu ve beraberinde gelen iç çekiş "Anladım, üzgünüm. Sanırım ben seni rahatsız ettim ve bunun için gerçekten de çok özür dilerim. Sadece merak etmiştim ve geçen görüştüğüm lise arkadaşlarımızdan ortak olanlardan numaranı rica etmiştim. Bunun seni rahatsız edeceğini düşünemediğim için kabalık ettiğimi söylediğin için fark ediyorum. Seni daha fazla rahatsız etmeyeyim o halde." Diyerek telefonu kapattığında bakışlarım yanan bir fener gibi açık kalmıştı.

Harika. Kendimi gerçekten de berbat hissediyorum. Midemdeki yanmayla beraber kalbim kasvetle dolduğunda kapanan telefonu suratıma doğru çevirerek ekrana bakakaldım ve kendimi çok suçlu hissettim.

"Çocuğa ayıp oldu ya!"

Ardından hızlıca onu geri aradığımda alt dudağımı dişliyordum. Birkaç saniyenin ardından telefon açıldığında mahcup olmuştum.

"Yiğit kusura bakma ya. Ben gerçekten de kabalık ettim sana karşı ve sana nasıl olduğunu sormadım."

"Afra bunu gerçekten de yapmak zorunda değilsin. Üzgünüm tamam mı? Sana kendini kötü hissettirmek istemezdim."

"Hayır, inan ki şu an bir sorun yok ve sana nasıl olduğunu sormak istiyorum." Soluğunu sıkıntıyla bıraktığında iyice mahcup olmuştum.

"Senin canını sıkana kadar iyiydim."

"Hadi ama... Bu söylediğin beni gerçekten de iyi hissettirmiyor."

"Tamam, affedersin. Bir sıkıntım yok çok şükür. Geçen de söylediğim gibi arkadaşlarımla buluşunca aklıma geldin ve tekrardan halini

hatırını sormak istedim çünkü ben... O zamanlar kolay günler geçirmediğini az çok biliyordum."

Evet, bunu onun kadar tüm lise biliyordu ne yazık ki...

"Üvey ailemle artık görüşmediğim için iyiyim çok şükür."

"Evliliğin sayesinde mi onlardan kurtuldun?" Bu soru yutkunmama neden oldu. Öyleydi çünkü Yiğit evliliğimizin anlaşmalı olduğunu bilmiyordu ve bilmesine de gerek yoktu. "Affedersin. Sanırım bu biraz özel bir soruydu."

Kendini kötü hissetmesini istemediğim için ve görmeyeceğini bilsem de kafasını hızlıca onaylamaz anlamda salladım. "Hayır sorun değil." Ciğerlerimde biriken soluğu hızlıca dudaklarımdan bıraktım ve masanın kenarından ayrılarak etrafta olta atmaya başladım. "Soruna gelecek olacaksak da... Yani evet. Artık onlarla görüşmek zorunda kalmıyorum neyse ki."

"Anladım. Senin için sevindim ancak... Bunu gerçekten de sadece evlenerek yapmanı istemezdim." Bilmeden de olsa doğruyu söylemişti ne yazık ki. Sesindeki samimiyeti de aldığım için ona bir aşk evliliği yalanı söylemek zorunda hissetmesem de dudaklarımı aralayıp bir şeyler söylemek istedim. Ta ki... Yağız'ın arabasının sesini duyana kadar.

"Ben memnunum ya..." Dedim gülerek ve tedirgin olarak salona doğru ilerledim. Yağız bu kadar hızlı olmak zorunda mıydı? Arabayı hemen park etmişti. "O halde iyiysen artık sorun yok değil mi?" Sesimdeki tedirginliği fark etti.

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır, sadece birkaç işim vardı ve onlara dönmem gerek kusura bakma."

"Anladım. O halde ben seni daha fazla meşgul etmeyeyim."

"Tamamdır, teşekkür ederim düşünüp aradığın için ben kapatıyorum."

Anahtarın kilide girişini işitince korkmuştum. Her ne kadar kötü bir şey yapmıyor olsam da Yağız'ın çevremdeki erkek arkadaşlarıma karşı olan tutumu belliydi ve Yiğit'in de Cüneyt'le bir alakası yoktu. İncinmesini kesinlikle istemiyordum.

Telefonu tam kapatacakken Yiğit'in yorgun sesini tekrardan duydum. "Bu arada Afra..." Karşımda duran kapı açıldı. Baston yutmuş gibi sırtım dikleştiğinde belli etmemeye çalışsam da nefes nefese kalmıştım.

"Kendine çok iyi bak ve... Ne olursa olsun beni ara tamam mı? Yani bir şeye ihtiyacın olursa. Olmasa bile ben her zaman buradayım."

Kalbim çok sert bir şekilde atıyorken hem göğüs kafesime hem de boğazıma bir şeyler batıyordu sanki. Hemen girişte gördüğüm adamın siyah takımlı heybetli bedenine bakıyorken kehribar rengi gözleri uyarılmış gibi üzerimi buldu ve tek kaşı yukarı doğru kıvrıldı.

"Anladım, teşekkür ederim. Sen de kendine iyi bak, hadi görüşürüz." Aceleyle cevap verdikten sonra hızla telefonu kapattığımda elim ayağım titriyordu. Yine de belli etmemeye çalışarak üstün körü bir çaba sarf ettim. Yağız'ın ifadesini görmek bile ona Yiğitten bahsetmemem için bana yetmişti. Ne kadar sert ve korkutucu olduğunu biliyordum ve bu yüzden ne Yiğit'le beraber olan geçmiş travmatik anılarımı açmak istiyor, ne de bu konuyla ilgili ona sıkıntı oluşturmasını istiyordum.

Kapıyı örttükten sonra içeri doğru birkaç adım attı ve ilgiyle sordu. "Kimdi o?"

Kimdi o... Sesindeki tını çok farklıydı. Beni telefonla konuşurken gördüğü çok olmuştu çünkü kızlarla sık sık haberleşirdim. Buna alışıktı ancak o zamanki üslubumla şimdiki arasındaki farkı anında sezmişti.

"Okuldan arkadaşım, sınavla ilgili bir şey sormuştu. Neden sordun?"

Surat ifadesi daha da çatıldı. "Umarım soran arkadaşın kızdır."

Onunla şu anda hiç erkek arkadaş muhabbetine giremeyecektim çünkü yalan söylediğim için anında karnım kaynamaya başlamıştı. "Cüneyt dışında erkek arkadaşım yoktu. Olsa da seni ilgilendireceğini zannetmiyorum." Evet, bu yalan değildi. En azından sorusunu bir şekilde kapatmıştım.

İfadesi anında rahatladı. Az önce bir erkekle konuşabileceğimin düşüncesi bile onu sinirlendirmişken şimdi... Bir cevabımla gevşemesine sebep oldu. Bana hemen inanmıştı ve ben... O an yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissetmeye başladım. Evet, hemen. Kalbim hızla atıyor, karnımın içi kaynıyordu ve şu anda ne yazık ki başka bir şey yapamıyordum.

"İlgilendirir. Afra, bunu biliyorsun." Her ne kadar rahatlasa da sesi oldukça tehdit variydi. Birkaç adım yaklaşarak hemen karşımda durduğunda bakışları atmaca gibi üzerime sabitlenmişti. "Senin yanından geçen erkek sinek bile beni ilgilendirir."

Mideme sert bir top yedim ve sinirlendim. "Bana karşı bu kadar kısıtlayıcı olman hoşuma gitmiyor, beni rahatsız ediyorsun." Arkamı dönerek ondan uzaklaşıp mutfağa girdiğimde peşimden geliyordu.

"Yoksa yine bir mağara adamı olduğumu mu düşünüyorsun." Adım sesleri adeta kulaklarımda yankılanıyorken ürkerek ona doğru döndüğümde tezgâh arkamda kalmıştı. Sanki sabit kalıyor gibiydi ancak bana doğru yürüyordu ve işte şimdi hemen karşımdaydı. Gergin hissederek bir adım geri çekildiğimde kalçam tezgahla buluştu.

Çenem hafifçe aşağı doğru eğik olduğu için sadece köprücük kemiklerini görüyordum. Zaten bu durumda gözlerine bakacak cesaretim yoktu.

"Düşünmüyorum, öylesin." Dedim zayıf bir sesle.

Güzel kokusu aklımı bulandırarak ciğerlerime buluşmaya başladığında beni anında etkisiz hale getiriyordu. Üzerimde bıraktığı etki

tehlikeliydi ve kesinlikle ileride felaketim olacaktı.

"Sana bazen hayvan olduğumu düşüneceğini söylemiştim. İstersen çağ dışı olduğumu söyle. Hiçbiri umurumda değil." Kafamı yavaşça kaldırdığımda o aklımı başımdan alan kehribar rengi gözlerine baktım, içim titredi.

Varlığı, yakınlığı, gözleri, kokusu... Her şeyi... Her şeyi o kadar fazla, eşsiz ve güzeldi ki aklımı bulandırıyordu. Sertçe iç çektiğimde yanık bakışları hafifçe kısıldı ve suratını bana doğru eğmeye başladı.

Ani refleksini beklemediğim için öylece kaldığımda içim içime sığmıyordu. Bakışlarım buğulandı, istemsizce inkâr edercesine fısıldadım.

"Yağız..." İsmi daha çok acı dolu çıkan bir inilti gibi dökülmüştü dudaklarımdan.

Suratımı yan çevirecekken çenemi kavrayıp yüzümü yüzüne kaldırdığında kalbim sıkışıyordu ve ben deli gibi titriyordum. İstemsizce gözlerim kapandığında dili çenemin üzerine değdi ve dudağımın alt kısmına kadar kayarak dudaklarıyla o tarafı kapattı.

Beni öpeceğini sanmışken yaptığı hamlesiyle aklım başımdan tamamen uçup gitmişti. Orada zangır zangır titriyorken ellerim arkamda, tezgâhın üzerine tutunmuştu. Parmaklarımla sert zemini iyice sıkarak tuttuğumda bayılmak üzereydim.

Kafasını yavaşça geri çektiğinde bakışları iyice ısındı ve rengi açıldı. Yutkundu, yutkundum.

Hafifçe aşağıya doğru bakarken suratında hınzız bir ifade oluştu. Bunu ilk defa yakalamıştım ve kesinlikle görmeye alışık değildim. "Çikolata güzelmiş." Ağzının kenarıyla konuşunca soluklarımı düzene sokmaya çalışarak göğsüne vurarak tersledim.

"Sen bir hayvansın."

Ağzının kenarıyla gülümsedi ve elini belime atarak beni sertçe kendine çekti. "Senin hayvanın." Ardından yüzünü tekrar yaklaştıracakken ateşe değmişçesine kafamı geri çekip ittim.

"Bırak lütfen, istemiyorum."

Beni şaşırtarak isteğimi tekte yerine getirdiğinde suratım sıcacık olmuştu. Fırsattan istifade edip ondan hızla uzaklaştığımda resmen yanıyordum.

Tek kaşı yavaşça yukarı kıvrıldı "Bir gün isteyeceksin."

Kafamı hızlıca onaylamaz anlamda sallayıp öfkeyle konuştum. "Sen sadece rüya görüyorsun." Ardından alev almış gibi yanından ayrıldığımda adımlarım benden habersiz daha da hızlandı ve oradan neredeyse kaçarak uzaklaştım.

****

Son sınav günüm gelip de çattığında geçen dönem kaldığım ders olduğu için gergin hissediyordum. Zaten zor bir dersti ve anlamakta güçlük çekiyordum dün tüm gece uyumamış, bu sınava çalışmıştım. Kalıyordum çünkü hocası bir garipti. Recai Hoca. Manyağın tekiydi ve Üniversitede dedikodusunun çıkmadığı eleman kalmamıştı. Dersten yalnızca huyuna gidenler geçebiliyordu bu yüzden ondan tiksiniyordum.

"Aşağılık herif." Dersliğe doğru yürürken dişlerimin arasından tiksinerek tıslamıştım. Ondan gerçekten de nefret ediyordum ve ona kur yapanlar listesinde olmadığım için şansımız az olduğunu da biliyordum.

Oldukça gergin bir şekilde derslikten içeri girdiğimde Eliza ve aptal arkadaşlarını görmek pastanın üzerindeki mum olmuştu benim için. Cüneyt'in oturduğu sıranın hemen önünde, onun yanında ayakta dikiliyorlarken yanındaki aptal arkadaşı benimle göz göze geldi ve utanmadan çenesinin ucuyla üzerimi göstererek bir şeyler zırvaladı.

Gözlerimi devirerek sıraya geçtim. "Bunların gerçekten de hiç çekincesi yok."

İlk günden beri benden nefret ettiklerini biliyordum ancak bunu öyle göstere göstere yapıyorlardı ki gerçekten de rahatsız oluyordum. Özellikle bakışlarını kilitleyip her hareketimi büyük bir dikkatle izlemeleri ve yanımdan geçerken omuzlarıyla ittirmeleri, her şeyleri giderek artıyordu.

Nefretleri Cüneyt'in ilgili tavırlarıyla artmış, Yağız'la evlenmemle iyice coşmuştu. En son aramızda geçen o seviyesiz tartışmaya hiç değinmek bile istemiyordum. Gerçekten de can sıkıcıydı.

"Yalnızca bir dönemin kaldı Afra, sadece sabretmelisin." Sessizce mırıldanarak önüme bakmaya, çaprazımdan omzuma yük yapan negatif enerjilerini görmezden gelmeye çalıştım ancak olmuyordu.

Recai Hocanın içeri girmesiyle bana tip tip bakarak yanlarından geçtikleri sıralara ayakkabılarıyla sertçe vurarak geçiyorlarken onları her zamanki gibi karşılıksız bırakmadım ve tiksinir gibi ağzımı aralayarak itici bir şekilde onlara baktım. Daha da kızışmışlardı ancak umurumda değildi. Yaptıkları o aptal ergen davranışları sineye çekecek halim yoktu.

Daha sonrasında kağıtlar verildiğinde Recai Hocanın boş konuşmalarını kulak arkası ederek kağıdımı doldurmaya başladığımda çok heyecanlanmıştım. Dikkatli davranarak dünkü okuduklarımı hatırlamaya çalışıp kağıdımı doldurduğumda sınavı ilk bitirenlerden olsam da birkaç kez üzerinden geçtim. Daha sonrasında emin olduğuma karar vererek kağıdımı bırakıp çıktığımda soluklarımı ağır ağır alıyordum.

Telefonumu çıkartıp bildirimlerimi kontrol etmeye başladığımda Pelin ve Buketten bir sürü mesaj biriktiğini gördüm. Bugün sınava gireceğimi biliyorlardı ve geçen ki Eliza muhabbetinden ötürü sinirleri tazeydi. Üniversiteme gelmekten bahsettiklerini okuyunca gözlerimi devirdim.

"Siz iyice saçmalamaya başladınız!" Aslında onların yerinde olsam benzer tepkiyi vereceğimi bilsem de işlerin rayından çıkmasını istemiyordum. Cevap vermeden telefonumun tuşlarını kilitleyip cebime attığımda yorgun olduğum için onları en çıkışa varınca aramaya karar vermiştim.

Koridorda yürüyorken sınavdan geçip geçmediğimi bilsem de benim için iyi geçmişti ve aynı zamanda da son sınavdan çıkma bilincinde de olduğum için kendimi rahat hissediyordum. İlk zamanki gerginliğimin yarısı bitmiş vaziyette boş koridorda geliyorken karşıma çıkan üçlü buna karar vermem için erken olduğunu fark etmemi sağladı.

Eliza kollarını göğsünün altında bağlamış, podyumda yürüyormuş gibi bana doğru geliyorken o iki aptal arkadaşı da hemen arkasındaydı. Hadi ama... Siz üçüz müsünüz? Bakışlarınızın iticiliğine kadar nasıl bu kadar birbirinize benziyorsunuz anlamıyorum ki.

Göğsüm tekrardan sıkışmaya başladığında Üniversitedeki yalnızlığımı tekrardan hissettim. Her ne kadar seçici bir yalnızlık olsa da Eliza ve aptal arkadaşları beni bu şekilde sıkıştırmaya çalıştıkça ayırt edici olabiliyordu.

Bu okulu genel olarak Üniversite olarak değil de lise beş diye adlandırıyordum. Küçükken Üniversiteye geçenler havalı ve olgun gelirdi ancak lise dörde giden elemanın bir yaş büyümüş haline bu denli anlam yüklemek fazlaydı ve bunu ne yazık ki sadece başınıza gelince anlayabiliyordunuz.

Buradaki çoğu insanın geri zekâlı olduğunu düşünüyordum ve sırf yalnız kalmamak için o aptal gruplardan birine dahil olmak istemiyordum.

"Burada kimler varmış." Hayatımda gördüğüme yemin edebileceğim en itici insan karşımda durduğunda onunla karşılıklı nefes almak bile işkence gibi geliyordu.

Üşengeç bir tavırla suratımı buruşturarak omzuma taktığım çantamın kulpunu kavradım. "Çekil şuradan seninle uğraşamam hiç." Bir adım

yana kayıp geçecekken yine karşıma çıkmışlardı.

O da aynı şekilde suratını buruşturdu ve iğrenerek konuştu. "Geçen ki gibi çabuk kurtulacağını mı sanıyorsun? Bana öyle laflar söyledikten sonra seni elin kolun sağlam bırakacağımı düşünmedin değil mi?"

Beni güldürmüştü. Kafamı onaylamaz anlamda sallayarak cevap verdim. "Mafya mısın kızım sen? He? Kendini ne sanıyorsun? Dokunulmaz falan mısın? Kendin tüm rezilliği rüsvalığı yapacaksın, ağzına geleni söyleyeceksin ancak ben susup oturacağım, öyle mi?"

Kafasını hafifçe yana yaslayarak küçümsercesine kıstığı bakışlarıyla beni izleyerek konuşmamı dinlemişti. Ardından yavaş yavaş cevap verdi. Onun bu uyuşuk tavırlarını her gördüğümde tepem atıyordu.

İşaret parmağını tahrik edici bir tavırla kaldırıp üzerime doğru tuttu ve bastıra bastıra konuştu. "Ben istediğimi yapacağım, sen susacaksın. Aynen öyle." Beni öyle kızıştırmıştı ki öfkeden dişlerimi birbirine bastırdım. Göğüs kafesimi hiddetle inip kalkıyorken sertçe yutkunarak sakin kalmaya çalıştım.

"Sen benim stres topumsun. Ben sana istediğimi yapacağım sen de susacaksın." Bir adım attığımda nevrim dönmüştü.

"Saçma sapan konuşma kızım defol git şuradan." Dediğimde kıpkırmızı olacaktım.

"İşte sende Cüneyt'i ayartırken ben de sana böyle sinir oluyorum." Son raddeye gelmem için neredeyse canla başla çabalıyordu. Adeta gözüm dönmüştü.

İşaret parmağımı kaldırarak onu son bir kez daha ikaz ettim. "Bak kızım benim canımı daha fazla sıkma, güzellikle uyarıyorken çekil git şuradan." Sinir bozucu bir şekilde gülerek üzerime geldi ve sertçe omzumdan ittirdi.

"Sen sinirlensen ne olur kızım? Geçen gün yaptıklarının bedelini ödeyeceksin!" Diyerek elini kafama doğru attığında bu sefer hamlesini

yakalayarak bileğine vurup onu geri ittirdiğimde o an tanıdık bir ses duydum.

"Siz Amerikan sürtükleri misiniz!" Pelin bağırarak araya girdi ve Eliza'yı saçından yakaladığı gibi geri çektiğinde gözlerim kocaman açıldı. Kafasına vurarak onu yere doğru savurduğunda Eliza hızlıca kendini toparlamaya çalışarak ayağa kalktığında yanındaki arkadaşları onu korumak istercesine Pelin'e saldırınca Buket birini kolundan tutup duvara yapıştırdı.

"Sen kime vuruyorsun orospu!"

Resmen ergenler gibi kavgaya tutuşmuştuk! Yapacak bir şey yoktu. Bunu Eliza ve saz arkadaşları istemişti. Yattı balık yan gider diyerek bende birinin saçına asılıp geri çektiğimde artık herkes birine dalıyordu.

Daha doğrusu bizim gruptan herkes!

Diğerlerinin yırtıcılığımıza karşı hiç şansı kalmamıştı.

"Ah! Bırak saçımı bırak!" Eliza Pelinden dayak yerken güçlükle kendini kurtarmaya çalıştığında ona gram acımamıştım.

Pelin'in resmen gözü dönmüştü. Bakışlarıyla onu adeta deşercesine izledi ve nefret kusarak sertçe konuştu. "Seni parçalarım kızım! Sen kimsin de benim arkadaşımla öyle konuşuyorsun, üzerine saldırıyorsun. Kimsin sen kim!" Suratına vura vura onu alt ediyorken arkadaşlarını hallederken arada hıncımı almak için Eliza'ya dalıyordum.

Arkadaşlarından biri ağlamaya başladığında bir öğrencinin bağırışını işittim.

"Sessiz dövün Recai Hoca gelecek şimdi!" Deyince ateşe değmişçesine ellerimi geri çektiğimde kızları da ayırıyordum.

"Bırakın hadi, gidelim artık!" Nefes nefese kaldığımda az önceki hararetimi ve negatif enerjimi tamamen boşaltmıştım. Eliza'yla göz göze gelince sertçe konuştum. "Bu burada bitmedi bil."

Kızarmış gözleriyle öfkeyle konuştu. "Defol git şuradan!"

"Bak hâlâ kaşınıyor!" Pelin üzerine gidip bir tane daha patlattığında Eliza'nın daha fazla sesi çıkmamıştı. Kızlarla birbirimizi tutarak çıkışa doğru koşturduğumda istemsizce gülüyordum, iyice sinirlerim bozulmuştu.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum!" Buket kahkaha atarak koşturmaya devam ederken ona katılmıştım. Küçükken bile kız kavgasına karışmamıştık gerçi Elizalar kaşınmasaydı şayet hâlâ karışmamış olacaktık. Fiziksel şiddete kesinlikle karşıydım ancak... Onlar gerçekten de fena halde kaşınmışlardı!

"Gerçekten de bende öyle!" Buketi kenara doğru çekiştirdiğimde o da Pelin'i itiyordu. Güvenlikten de geçerek dışarı çıktığımda nefes nefese kalmıştım. "Şimdi kaçmış olabiliriz ancak Elizalar öterlerse eğer Recai bu işin peşini bırakmayacaktır. Adam zaten bana kıldı, şimdi iyice takık olacak!"

"Aman! Boş versene! En kötü şikâyet edersin Yağız'a topuklarına sıktırırsın birer tane sorun mu senin de bu dediğin sanki?"

Buket'in söylediklerine karşı boş bulunarak sesli bir kahkaha patlattığımda gözlerim yaşarmıştı. Kendimi tutamadan bir fiske omzuna vurdum. "Saçmalama Buket! Tamam mağara adamı olduğu konusunda hem fikiriz ancak o bir haydut değil!"

Gözlerini devirdi. "Her ne kadar illegal işleri olmasa da bazılarını kaşıdığını çok iyi biliyoruz değil mi?"

Vedat'ın meselesinden bahsediyordu. Yağız'ı da zaten o şekilde tanımamış mıydım? O gün ondan delicesine korkmuş, kesinlikle çok tehlikeli adamlar olduklarını düşünmüştüm ancak bu farklı bir meseleydi. Kendi aralarında olan sıkıntılı bir durumdan dolayı

Yağızlar Vedat'ı alı koymuşlardı. Bu meseleyi her ne kadar detayıyla bilmesem de Yağız'a güveniyordum. En azından şimdilik. Vedat pisliğinin beni o şekilde tek başıma bırakmasından ne derece adi bir insan olduğuna emindim.

Kızlarla sınavlarımın bittiğini kutlamak için bir yerlere gidip keyif kahvesi içtiğimizde hafta sonu için plan yapıyorduk. Malum, artık ben de aralarına katıldığım için hep beraber o stresi güzelce üzerimizden atabilirdik.

"Buz pateni çok saçma gerçekten. Ben daha böyle vurdulu kırdılı bir şey yapmak istiyorum, iyice stresimi atmak için." Buket konuşurken ellerini sertçe yumruk yapmıştı. İtici gücü olan agresifliği onu hemen ele veriyordu.

"O zaman paintballa ne dersin? Epeydir gitmeyi düşünüyorduk." Pelin'in sorusu üzerine iyice heveslenerek ellerini vurdu.

"Ay evet ya! Çok güzel olur! Cidden uzun süredir gitmek istiyorum hem açık hava hem silahlar hem de Berat'ı vurma fikri... Gerçekten de harika olacak!"

Parlayan gözlerini hayretle izleyerek Pelinle bakıştık. "Hayırdır kız Berat ne alaka? Biz bize gitmiyor muyuz?"

Buket'in gözleri anında irileşti ve hemen savunmaya geçti. "Saçmalamayın! O oyunun tadı grupça oynayınca çıkar! O yüzden öyle dedim ben..."

"E tamam, bir sürü arkadaşın var. Eminim ki bize eşlik edecek birileri çıkar, neden aklına Berat geldi direkt?" Pelin onu iyice köşeye sıkıştırmıştı!

İri gözleri suçlu gibi hızla etrafta gezindi ve ardından kulp takarcasına sıraladı. "Sanki Yağız Afra'nın başka erkeklerle oynamasına izin verirmiş gibi konuşuyorsun!"

Kıkırdadım. Onun geri zekâlı erkek arkadaşlarıyla ben zaten oynamak istemezdim. "Sen şimdi beni neden kattın ki Pakize? Kız arkadaşın da var. Ne diye lafı dolandırıp duruyorsun kızım?"

İşte onu gerçekten de şimdi fena halde köşeye sıkıştırmıştık. Buket'in durumu gerçekten de içler acısıydı.

Sertçe dudaklarını birbirine bastırdı. Soluklarını ağır ağır alıp verdi ve... Göğsünün altında bağladığın kollarını daha da sıkarak öfkeyle en sonunda itiraf etti. "Of tamam! Kıymetli canım Berat'a atış yapmak istiyordu tamam mı? O yüzden öyle söyledim."

Kaç yıllık arkadaşıydım ve Berat'a karşı ilgisinin olduğu o kadar belliydi ki... Bunu anlamamak için aptal olmak lazımdı. Buket o yüzden bizi hiç kandıramazdı.

"Sadece atış yapman için öyle mi?" Dedim tek kaşımı kaldırarak. Ardından gıcık sesimle devam ettim. "O halde gelmesinler ya... Sırf bu yüzden Yağız'ı paintball oyununda da çekemem."

Dediğimde anında korkmuştu. Tıpkı bir çocuk gibi tepkiler vermesi beni çok güldürüyordu. "Ya Afra!" Cırlamıştı. Ardından kendine sahip çıkmaya çalışarak derin soluklar aldı ve dişlerinin arasından tısladı. "Onunda olmasını istiyorum tamam mı? O yüzden Paintballı Yağızlarla ayarlarsan sevinirim."

Pelin'le beraber kaş göz yaparak anlamlı sesler çıkartmaya başladığımızda Buket iyice zorlanmaya, utanıp sıkılmaya başlamıştı.

"Neden acaba Pakize? Hıh? Neden Beratla vakit geçirmek istediğini bizimle de paylaşır mısın?"

"Ya istiyorum işte ne var?" Dediğinde resmen kıpkırmızı olmuştu. Sezdiğimden fazlasının onda olduğunu görebiliyordum. "Bende ne olduğunu bilmiyorum tamam mı? Sadece onunla vakit geçirmek istiyorum işte." Kollarını göğsünün altında bağlayıp sandalyesine kedi gibi tünediğinde kıkırdadım.

"O halde duygularını anlaman için Berat'la yeteri kadar müsait ortam hazırlayacağıma emin olabilirsin! O iş bende!"

Az önceki küskün ifadesi hızla dağıldığında bakışları parladı. Bu durum onu fazlasıyla heyecanlandırmıştı!

Kızlarla kahve içtikten sonra dağıldığımızda vitrinlere bakarak yürüyordum. Birkaç ceket görmüştüm ve hoşuma gitmişti. Yürürken vitrinlere bakmak ya da bir şey almayacak olsam bile marketlere gidip aktüel ürünlere bakmak oldum olası hoşuma giderdi çünkü kimi zaman oralardan oldukça uygun fiyatlı ve kullanışlı ürünler bulunurdu.

Yavaşça yürümeye devam ederken yanımdaki arabanın benimle aynı senkronizasyonda hareket ettiğini fark ettim. Kaşlarım kendiliğinden çatıldığında ileri doğru bakmaya devam etsem de yanındaki varlığını hissedebiliyordum. Adım atmayı kestiğimde onun da durması ürkmeme sebep olmuştu. Ne yazık ki bu tarz durumlarda aklıma ilk olarak üvey ailem geliyordu ve çok korkuyor aynı zamanda da cesaretsiz hissediyordum.

Araba yavaşça hareketlenip biten kaldırımın hemen yanında durduğunda istemsizce baktım. Kalbim kuvvetle atıyorken midem kasılıyordu. Sertçe yutkunduğumda Şoför koltuğunda neyse ki o korktuğum ikilinden birini görmemiştim.

Soluğumu yavaşça bıraksam da yine de kalbim ağrımaya devam ediyordu.

Nefes nefese fısıldadım. "Yiğit?"

Suratında yorgun tebessümü oluştu. "Bir süredir beni fark etmeni bekliyordum. Dalgındın herhalde."

"Ben..." Dedim ve kafamı onaylamaz anlamda salladım. O sırada kaldırımdaki insanlar ilerliyor, o şekilde durarak konuşmamı zorlaştırıyorlardı. Hayır, daha doğrusu ben onların yürümesine istemeden de olsa engel oluyordum.

Tam o esnada uzanarak yolcu kapısı içeriden açtı ve tatlı tebessümünü canlandırarak devam etti. "Gelsene, seni duyamıyorum."

Birden boş bulunarak arabaya bindiğimde bu bana yalnızca koltuğa oturunca garip gelmişti. Algım bozuluyordu. Aslında ben sadece ona cevap vermek istemiştim ve şu anda arabasındaydım.

"Ben..." Dedim ve gerginliğim arttı. "Sadece korktum." Kaşlarım yavaşça yukarı doğru kıvrıldı ve ona bakarak devam ettim. "Korktuğum için bakamadım."

Yüzündeki o tatlı tebessüm anında bozuldu ve acı çekercesine buruştu suratı. Bana bunu hissettirdiği için gerçekten de üzülmüştü.

"Yine seni rahatsız etmiş olmak beni gerçekten de iyi hissettirmiyor." Geçen günküne benzer olan o suçluluk duygusu yeniden karnımın içini fokurdatmaya başladığında rahatsız hissetmiştim.

"Seninle alakası yok." Diyebildim sadece. O sırada arkadan gelen araba park etmek için korno çalınca Yiğit harekete geçti. "Affedersin." Deyip arabayı sürmeye devam ettiğinde boş bir yer arıyordu ancak o boş yer ne yazık ki bir türlü çıkmıyordu. İyice rahatsız olduğumda telefon çaldı. Ekrana baktım ve öylece kalakaldım.

Boğazım kuruduğunda kalbim tekliyordu çünkü beni Yağız arıyordu. O an araba çalışıyordu ve ben sağlıklı düşünemedim, zamanım yoktu. "Sessiz ol lütfen." Dedim ve hızla telefonu açtım ve açtığım an pişman oldum çünkü Yiğit'e Yağız'la konuşmak için sessiz olmasını söylemiştim ve birazdan da Yağız'a yalan söyleyecektim...

"Afra?" Sesini duyduğum an ağlayacak gibi oldum. Dişlerimin arasından sert bir soluk alarak sesimi olabildiğince stabil tutmaya çalıştım.

"Yağız?" Kuruyan boğazımı sertçe yutkunup ıslattığımda ellerim titriyordu. Bir yandan da Yiğit'e bu kadar panik yaptığımı belli etmemeye çalışıyordum ancak ne yazık ki bu nafileye çıkıyordu!

"Nerede kaldın?" Nerede mi kaldım? O zaten eve daha yeni gelmiş olmalıydı. Belki de erken gelmişti. Pekâlâ, erken gelmiş olmasa bile zaten eve vardığında beni göremeyince merak etmesi normaldi ve bugün sınavımın kaçta olduğunu biliyordu, daha sonrasından haberi olmadığı için gecikmemin sebebini anlamaması normaldi.

Kahretsin. Düşüncelerimin arasında bile paniğe kapılmıştım, peki şimdi ona ne diyecektim?

"Sınav çıkışı kızlarla biraz oturduk, eve geçiyorum şimdi." Şu an ne yaptığımı sormaması için içten içe adeta yalvarıyordum. Yiğit'in yanında ona yalan söylemek istemiyordum. Zaten az önce bir terslik olduğunu anlasa da daha da Yağız'la aramdaki iletişimi onun önünde küçük düşürmek istemiyordum.

"Tamam, dikkatli ol." Deyip telefonu kapattığında rahat bir soluk vermiştim. Resmen elim ayağım boşalmıştı ve ben... Bu adama yalan söylemekten gerçekten de nefret etmiştim.

"Bir sorun mu var Afra?" Merakla bakana adama döndüğümde çoktan bazı terslikleri algıladığını fark etmiştim.

"Ne?" Anlamamazlığa verip devam ettim. "Yok, nereden çıkarttın mı?" Kızaran yanaklarımın ve yükselen nabzımın beni ele verdiğini bilsem de devam ettim.

"Az önce eşin aradığında sessiz olmamı söyledin de ne bileyim, tuhaf geldi."

"Hee, onu mu diyorsun? Sesini rahatça duymak için öyle söyledim. Sen ne sandın ki?"

Kısa süre sessiz kalınca gerginliğim arttı. Tekrardan dudaklarımı ıslattım. Temkinli ifadesini koruyarak cevap verdi. "Bak, Yağız'ı bizim cihetten iyi tanırım ve onun ne kadar agresif ve tehlikeli olduğunu iyi biliyorum. Açıkçası senin kadar tatlı bir kızın onun gibi sert bir adamla ne işi olduğunu da zaten anlamamıştım ta ki..." Dedi ve

bakışları dikkatle üzerimde geziyor, inceliyor, baktıkça kendince anlam katıyordu. "Şu an anlıyorum sanırım."

Dediğinde nefes nefese kalmıştım.

"Seni zorluyor mu?"

"Ne?"

Yüzünü ekşitti. "Hadi ama Afra! En başından beri ondan ne kadar çekindiğini anlamamak için aptal olmak lazım. Onunla zorla evlendin değil mi?" İleriden bir araba kornaya basınca Yiğit hızla sağa çekmişti. Ardından bedenini tamamen bana doğru döndürüp dikkatle incelemeye devam edince ne diyeceğimi bilememiştim.

"Saçmalama Yiğit. Öyle bir şey yok tabii. Ben Yağız'la sadece isteyerek evlendim."

Bakışları keskinleşti. "Azra'yı buldun mu?"

Kardeşime kadar hatırlaması içimi titretmişti. "E-evet."

Kafasını salladı. "Onu sana Yağız buldu değil mi?"

Nefesim kesildi. Beni köşeye sıkıştırması daha da agresifleşmeme sebep olmuştu. "Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum ancak bu şekilde sorgulaman gerçekten de hiç hoş değil ve rahatsız ediyor!" Kucağımdaki çantamı sertçe taktım. "Yağız'la isteyerek evlendim ve Azra'nın hiçbiriyle alakası yok! Sen de özel hayatımı irdelemek yerine kendi yoluna baksan iyi edersin. Kapıyı açtım ve içinden ateş çıkan gözlerle ona bakarak haykırdım. "İyi akşamlar!"

Bir hışımla arabasından çıkıp kapısını çarptığımda sertçe yürüyor, bir yandan da öfkeyle söyleniyordum. Harika gerçekten de! Bir Yiğit'in tüm planımızı açığa çıkartması eksikti başıma gelenlerde.

Öyle öfkelenmiş, aynı zamanda da Azra'ya ulaşamama korkusuyla dolmuştum ki onca duygu yoğunluğunun arasından eve nasıl geldiğimi bile şaşırmıştım.

Güvenlikten geçtiğimde arabasını görmek bile yalan söylediğim için beni utandırmıştı ve suratımı yere eğmiştim. Kendimi ona karşı mahcup hissediyordum ancak bir yandan da buna beni kendisinin mecbur bıraktığını çok iyi biliyordum. Tekrardan karnımda kaynayan o tanıdık kazanlar eşliğinde içeri girdiğimde Yağız salonda duruyordu. Sertçe yutkunarak çantamı bıraktığımda elleri kumaş pantolonunun cebinde olan adamın siyah gömleğine büyük gelen sırtını izledim.

Camın yansımasından gözüken kehribar rengi gözleriyle göz göze geldik.

Sertçe yutkundum ve midemde farklı kıpırtılarda oluştu, heyecan gibi.

Siyah, parlak klasik ayakkabılarının parke üzerinde oluşturduğu tok sesle beraber bana döndüğünde alev alev yanıyordum.

"Merhaba." Ne diyeceğimi bilemeden yavaşça ona doğru ilerlediğimde suçluluk ve heyecan duygum ölümüne kapışıyor, suçluluk daha ağır basıyordu. Karşımdaki heybetli görüntüsünden gerçeği söyledikten sonraki tepkilerinden ürksem de içten içe söylemeyi düşünüyordum.

"Bugün eve erken mi geldin?"

Cevap vermedi. Sadece kafasını yavaşça sallayınca endişe etmiştim. Güvensizlikle attığım birkaç adımın ardından yarım metre ötesinde kaldığımda ne diyeceğimi bilemeden lafa giriştim. "Bak ben sadece..."

Birkaç adım hızla attığında beklemediğim eylemi karşısında ne diyeceğimi şaşırmıştım. Birden avuçlarıyla çehremi kavrayıp suratımı kendine doğru kaldırıp dudaklarımı öpmeye başladığında midem sıkışıyordu.

Nefes nefese kaldığımda bunu neden yaptığını bilmesem de anın verdiği adrenalinle kendimi öpüşüne karşılık verirken bulmuştum.

Yumuşak ve sıcak öpüşünü aniden sonlandırdı ve yüzünü hafifçe geri çekti. Gözlerimi kırpıştırarak ona bakakaldığımda afallamıştım. "Bu ne içindi?" Diye sordum nefes nefese.

Kehribar rengi gözleri bir ışık gibi yüreğimi aydınlatırken çok farklı bir şefkat vardı o bakışlarda, her seferinde beni daha da içine çeken muazzam bir aroma.

"Sadece seni özledim."

Sertçe yutkundum ve bakışlarımı kaçırarak yavaşça kafamı salladım. "Beni her özlediğinde bunu yapamayız." Ardından mideme bir kramp girdi ve rahatsız edici detayı hatırlayarak devam ettim. "Biliyorsun biz seninle anla-"

"Umurumda değil." Bakışlarındaki kararlılıktan kanımın son damlasına kadar etkilenmiştim.

Nefeslerimi güçlükle düzene sokarak cevap verdim. "Ruhum, benliğim, kalbim, duygularım... Tüm bunları senin heveslerin uğruna heba edemem."

Zaten benden etkilendiğini, beni çekici bulduğunu yanından geçerken kokumu derince içine çekişine kadar hissettiriyordu, o çekimin farkındaydım. Aklım sadece bedeninde olanlarda değildi, aynı zamanda da ruhuna takılı kalmıştı. Beni bu yönden tatmine etmeden de... Bedenime ulaşamazdı.

Bakışları karardı. Ardından tek kaşını manidar bir tavırla yukarı doğru kaldırdı. "Heba edeceğini nereden biliyorsun?" Evet. Kesinlikle bu cevabı karnımın sıkışmasına bedeldi.

Az önce ödediği diyet karşısında kendimi ona karşı daha çok suçlu hissettim. Bu tarz şeyleri dile getirebilecek biri değilken bana söylemişti ve ben... Ona yalan söylemeye devam ediyordum.

"Yağız ben bugün sen aradığında-"

"Seni rahatsız hissettirdiğim değil mi?" Ondan bekleyemeyeceğim kadar anlayışlı yaklaşması nutkumun tutulmasına sebep olmuştu. Sertçe yutkundum. "Seni yokladığımı düşündün..." Diye tamamladığında bir elini belime indirdi ve destekleyerek bedenimi

kendi bedenine yasladı. "Sadece merak ettim, başka bir niyetim yoktu. Sana güveniyorum."

Resmen dilim lal olmuş tutulmuştu. Beni içimdeki yanar topla beraber öylece bıraktığında kesik kesik nefes alarak fısıldadım.

"Yağız."

Kafasını hafifçe onaylamaz anlamda salladığında tüm çekiciliği başımı döndürüyordu. "Bunların bir önemi yok." Ardından beni tekrardan öpmeye başladığında lafıma devam etmek daha da zorlaşmıştı.

O bana güvendiğini söylüyorken söylediğim yalanları ortaya çıkartmak akıntıya karşı yüzmekten de beterdi ve bunun düşüncesini bile isteyemiyordum zihnimde. Her anlamda kapana kısılmış gibiydim.

Giderek hızlanan öpücüklerine aynı tutku ve açlıkla karşılık veriyorken belimdeki eli yavaşça kaymaya başladığında nefesim kesilecek gibi oldu. Kalçamın üzerini bulduğunda elini tutarak yukarı çektim. Bana uysa da parmaklarım kolundan yukarı çıkmaya başladığı anda tekrardan az önceki yerin biraz daha altını bulmuştu. Yine müdahale edecekken dudaklarını kulağımın altına kadar sürdü ve erkeksi sesiyle fısıldadı.

"Odama gel."

Burnumdan sert bir soluk aldığımda sivri burnunun ucu benimkine değmişti. Titreyen gözlerle gözlerine baktığımda içim gidiyordu. Tekrardan elini tuttum ve yukarı çektim.

Kafamı onaylamaz anlamda salladım. "Bunu yapamam... Benim için çok fazla."

Gözlerini yavaşça kapatırken burnundan derince soluyor, bir yandan da burnunun ucunu benimkine sürterek iyice mayışıyordu.

"Yavaş olurum." Ardından açık kahverengi kirpikleri aralandı ve daha açık olan kehribar rengi gözlerini görmeme izin verdi. "Ve de nazik."

Sert bir soluk aldım. Titredim. Ayaklarımı yerden kesse de şu anda düşüncesi bile beni ürkütüyordu. "Benim için çok erken, bana zaman tanı. Şu anda böyle bir şey yapamam..." Dediğimde aldığı cevap sanki onu daha çok etkilemiş gibiydi. Ardından yavaşça bedenimi ondan ayırdığımda kararıma saygı duydu ve geri çekmek için herhangi bir hamle yapmadı.

Yakıcı gözlerine kilitlenip kaldığımda her geçen saniye nefesimi daha fazla kesiyordu.

O sıcak kehribar rengi gözleri, duruşu, sesi, varlığı... Her şeyi. Beni kesinlikle her şeyiyle etkiliyordu ve... Bu koca adam kesinlikle felaketim olacakmış gibiydi.

Odama girdiğimde ağır ağır soluyor, az önceki olanların etkisini üzerimden atamıyordum. Belki de atmak istemiyordum. Çantamı yere bırakarak sırtımı kapıya verip yere doğru kaydığımda elim ayağım boşalmıştı sanki...

Kafamı yavaşça kapıya bırakıp soluklarımı rahatlıkla bıraktığımda elim yüreğimin üzerinde, dudaklarının tadı ise damağımda kalmıştı.

Telefonumun tanıdık melodisi içinde bulunduğum duygu durumunu beni ürperterek bozduğunda zihnimde son derece Yağız'a odaklı kaldığım için bir an ne olduğunu anlamamıştım.

Telefonumu çıkarttığımda ekranda Yiğit'in ismini görene kadar onu ve Yağız'a söylediğim yalanı unuttuğumu fark etmiştim. Kehribar rengi az önce öyle yoğun aklımı almıştı ki asla onu önceki yerinde bulamıyordum.

Telefonu açtığımda tek niyetim onunla irtibatı tamamen kesmekti.

"Alo Yiğit?" Dedim sert bir sesle. Ahizenin ardından uzun uzun iç çekişler geldi ve güçlükle bulduğu sesiyle ağzında kelimeleri çevire çevire konuştu.

"Yiğit değil, çocukluk aşkın." Sarhoş olduğu soluk seslerine kadar belli oluyordu.

Suratımı buruşturdum. "Beni neden aradın."

"Çünkü aklım sende kaldı gamzelim."

"Gamzelim mi?" Sinirlerim anında tepeme çıkmıştı. "Düzgün konuş Yiğit. Ben evli bir kadınım kendine gel."

Hüzünle inledi. "Zorla evlenmiş bir kadın. Doğru söyle o haydut seni dövüyor mu?"

"Yiğit sen neler söylüyorsun..." Resmen ağzım açık kalmıştı. Hayretle cevap verdim. "Saçma sapan şeyler konuşma! Bizim evliliğimizde hiçbir sorun yok ve ben tekrar söylüyorum evli bir kadınım. Kafan estikçe beni arayamazsın, hele sarhoşken hiç!"

"Senin yüzünden bu haldeyim!" Ağlamaya başlamasıyla adeta şoke olmuştum. Bu gerçekten de çocukken deli gibi platonik olduğum, aynı zamanda da yakın dönemde karşılaşıp son derece beyefendi bulduğum adam mıydı? "Gittikten sonra ne kadar endişelendim haberin var mı? Bir şey olur diye kafayı yedim. Biraz içtim ve..." Devamını bir süre getirmedi. Ardından güçlükle konuşurken yürürken bir yerlere çarptığını işitiyordum.

"İşte seni aradım. O evden ne zaman çıkacağını öğrenmek için aradım."

"Ne zaman çıkacağımı mı? Sen kafayı yemişsin!"

"Azra için endişelenme." Burnunu çekti. "Hepsini ben hallederim. Yağız'la sözleşmeli evlilik yaptığını biliyorum. Eğer tüm bu olanların kurumun kulağına gitmesini istemiyorsan... Söylediklerimi dinlemen yararına olacaktır gamzelim."

Adeta yanıp tutuştuğumda panikten gebermek üzereydim. Yiğit beni her anlamda kapana kıstırmıştı ve... Hiç çıkış yolum yoktu.

"Hiçbir şey yapamazsın." Dedim içimde bulduğum son cesaretle ve dişlerimin arasından tükürürcesine devam ettim. "Yağız'a her şeyi anlatacağım. Bunu en başından beri senin iyiliğin için yapmamıştım ancak çok daha fazlasını hak ettin. Pislik herif." Dediğimde daha çıldırdı ve görmesem de ağzından tükürükler saçtığına emin olduğum ıslak sesiyle bir bir haykırdı.

"En çok zoruma giden de bu! En çok yardıma ihtiyaç duyduğun anda bana olan duyguların seni hayatta tutuyordu. Benim varlığım senin için çok önemliydi ancak sen şu anca bir başkasının lanet evindesin! Bunu bana yapamazsın."

"Yeter artık saçma sapan konuşmayı kes. Şimdi telefonu kapatıyorum ve beni bir daha arama sakın!" Deyip telefonu kulağımdan uzaklaştırarakken o sesini tekrar duydum ve... Duyduklarım tamamen felaketim olmuştu.

"Yağız'a ona yalan söylediğini de söyleyecek misin peki Afra he? Telefonla benimle konuşurken yalan söylediğini ve... Arabamdayken de gerçekleri anlatmadığını. Hadi ama! Hiçbir erkek bu kadar üst üste yalan söylüyorken benimle yalnız başına kalınca pişti oynadığına inanmaz!"

Adeta buz kestiğimde öylece dona kalmıştım. Gözlerim dolduğunda titriyordum ve ben... Kesinlikle mahvolmuştum. Kalbim hızla atıyor, atarken de sıkışıyordu. Az önce yaşadıklarım ve şimdi duyduklarım ölümüne çakışıyorken ben... Her iki türlü de Yağız'ı kaybediyordum.

BÖLÜM SONU

□□

24.BÖLÜM "YAŞAM OLSAN DA GEL, ÖLÜM OLSAN DA"

□□

Oldukça stresli geçen konuşmanın ardından sabahı sabah ettiğimde kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Biraz kafamı toparlayabilmek için sakinleşmek, ona göre hareket etmek istiyordum ancak odak problemim yüzünden doğru düzgün düşünemiyordum bile.

Ilık bir duş aldıktan sonra nemli saçlarımla beraber odamdan çıktığımda üzerimde bol, tek omzu hafif düşük duran beyaz tişört, altında ise gri eşofman altı vardı.

Hissettiğim tatlı kriziyle beraber mutfağa geçip puding yapmaya başladığımda telefondan açtığım weight zubi ve Ashref şarkısını dinliyordum. Bu puding ayarı annemin bana öğrettiği ilk ve tek şey olabilirdi ve ben de ne zaman kafam karışsa kendi pudingimi kendim yapardım.

Çırpıcıyla beraber hazırladığım harcı karıştırmaya devam ettiğimde şarkının huzurlu müziğine eşlik eden açtığım pencereden esen rüzgâr eşlik ediyor, tenimi ve saçlarımı hafifçe okşayarak çekip gidiyordu.

Şekerinden emin olmak için çırpıcının kenarından bir tutam parmaklayıp ağzıma attığımda gözlerimi kapatarak onu tatmaya çalışıyordum.

O anda arkamda hissettiğim sıcaklıkla beraber irkildiğimde sert göğsüne çarptım. Elimdeki çırpıcıyla beraber savunmasız kaldığımda sağ eli belimin kenarına kondu ve yavaşça göbek deliğime doğru akmaya başladığında suratını kulağımın üzerindeki saçlara doğru gömmüştü.

Nefes nefese kaldım, göğüs kafesim sertçe inip kalkıyorken ılık soluğu tenime akarak köprücük kemiklerime doğru iniyordu. Gözlerim irice açık kalınca yakıcı sesini işittim.

"Günaydın." Genzinden konuşmadan önce burnundan uzun bir soluk almıştı.

"Gü-günaydın." Dedim soluk soluğa ve öne doğru kaymaya yeltenince diğer eli de belimi buldu ve beni çevirerek kendisine doğru çekti.

İçinden ateşler çıkan gözlerle ona bakıyorken bedenim panik haldeydi. Açık renk gözleri kararmaya başladı ve yavaşça suratı suratıma doğru indiğinde yüksek bir yerden düşüyormuş gibi olarak hava yuttuğumda dudaklarımı öpüp dilini yan tarafına bastırınca kalbimi sıkıştırmıştı.

Yavaşça geri çekilince öylece bakmaya devam ettim. "Dudaklarının tadı pudinge ayrı bir aroma katmış." Her soluğumda kalbim daha çok ağrıyordu sanki. Yakınlığı, bana kattığı enerji öylesine eşsiz ve başkaydı ki kendimden oluyordum.

Yavaşça başımı öne doğru eğdiğimde onun tadı da bende kalmıştı. O, ne kadar iyi hissettirse de beni çaresiz bırakıyordu. Haksızlıktı bu, geri çekilmek zorunda olan hep ben oluyordum.

"Yağız..." Dedim inlercesine ve acı çekerek devam ettim. "Beni zor durumda bırakıyorsun."

Kararlı bakışlarıyla karşılaşmak benim için ölüm gibiydi, sürekli nefesimi kesiyordu. "Beni ne halde bıraktığını bilmiyorsun..." İkimizde aynı anda sertçe yutkunduk. Belimdeki parmakları sıklaştı. Alnı hafifçe alnıma dokunduğunda bakışları giderek koyulaşıyordu. "Seni istiyorum." Titredim. Son zamanlarda sürekli çok açık konuşuyordu benimle. "Evet de."

Gözlerim parladı. Kafamı onaylamaz anlamda sallayarak bir adım geri çekildim. "Sana bunu yapamayacağımı söylemiştim."

Bakışları sükunetle kaplandı. "Biliyorum" ardından kafasını salladı. "Ben yine de diretirim. Sen istediğin kadar hayır de."

Pekâlâ. Anlaşılan bu adam iyice çığırından çıkmıştı ve beni utançtan gömülmek isteyeceğim kadar zorlamaya kararlıydı. Delici gözlerine bakmaya daha fazla katlanamadım ve ciğerlerimde biriken soluğu güçlükle bırakarak bir adım geri çekildim. Elleri üzerimden sıyrılmasa da baskısını azaltmıştı.

"Daha fazla bunları konuşmak istemiyorum." Bedenime istila eden yoğunluktan güçlükle sıyrılmaya çalıştığımda yanımda olduğu süre boyunca bu neredeyse imkansızdı. "Bu arada biz yarın kızlarla paintball oynamaya gideceğiz, siz de katılmak ister misiniz?"

Kafasını onaylar anlamda sallayarak üzerime doğru bir adım attığında ona değmemek için arkamdaki tezgâha yapışmıştım. Sözlü olarak cevap vermemişti ve kabul ederek az önceki muhabbete devam etmişti.

"Sana her geçen gün daha çok alışıyorum." İtirafıyla beraber bakışlarım irileştiğinde bedenim buz kesti. Yağız bana neler diyordu öyle?

"Yağız ben-"

Eli tekrardan sırtımı bulduğunda elim pazısının dış tarafına değiyordu. "Bana hiç yapmayacağım şeyler yaptırıyorsun Afra." Gözlerim parladı ve endişeyle iki gözünü de izlemeye devam ettim. "Hiç söylemeyeceğim şeyler söyletiyorsun." Tutuşu sıkılaştı ve alnı hafifçe alnıma değecek şekilde yüzünü yaklaştırdı. "Hiç hissetmeyeceğim şeyler hissettiriyorsun."

Sertçe yutkundum.

Şakağıyla yavaşça şakağımı okşarken gözleri kapanmıştı. "İlk defa bir kadına güveniyorum." Dedi ve hayretle aralanan dudaklarımı fırsat bilerek onlara basınç uygulamaya başladığında tamamen gafil avlanmıştım.

Söylediklerinin ardından yakınlığının ve bana uyguladığı temasın esiri olarak kendimi tam anlamıyla ona bıraktığımda aynı tutkuyla öpüşüne karşılık veriyordum. Veriyordum ancak son söylediği şey kalbimi ağrıtıyordu. Bana ilk defa bir kadına güvendiğini söylemişti ve ben ondan Yiğit'i saklıyordum.

Güçlükle ayrılmaya çalıştığımda bırakmadı ve belimden sıkıca tutup tezgâha doğru yükselttiğinde hangi ara dizlerimin arasına yerleştiğini bile anlayamadım. Kısa bir nefes çekişini fırsat bilerek nefes nefese kaldığımda ikimizde artık birbirimize çok farklı bakıyorduk.

"Yağız, sana bir şey söylemem lazım." Söylediklerim çok umurunda olmadı.

"Sadece seni öpmek istiyorum." Diyerek tekrardan suratıma yaklaştığında kafamı onaylamaz anlamda sallayarak geri çekildim. "Bu önem-"

Birden telefonun çalmasıyla görmesem de kıpkırmızı olduğuna emin olduğum dudaklarım, dağılmış ifademle ona bakakaldığımda nefessizdim.

Ufak bir küfür savurarak telefonunu cebinden alıp ekrana baktığında ifadesi kararmıştı. Sanırım önemli bir konuşmaydı. İç çekerek önce suratıma, ardından tezgâhın üzerindeki görüntüme baktı ve dişlerini sıktı, beni bırakmak istemiyordu.

Vaziyetimin farkında vararak omuzlarına tutunup hızlıca oradan indiğimde telefonu açarak yanımdan ayrıldı. Giderek uzaklaşan sırtına bakakaldığımda aklımı da beraberinde götürüyordu sanki.

****

Ertesi gün paintball oynayacağımız yere geldiğimizde huzurla açık alanda gezdiriyordum gözlerimi. Kızlarla beraber yürüyorken bir yandan konuşuyor, bir yandan da yeşilliğe bakıyorduk.

"Kızlara erkekler oynamak istediğinize emin misiniz? Buket'in daha önce değil tüfek, çalı süpürgesi bile tuttuğundan endişeliyim." Berat önden gidiyorken bize doğru dönüp takıldığında Buket dişlerini göstererek ona karşı en itici kahkahasını bahşetmişti.

"Gerçi doğru, cadı hiç süpürgesiz olur mu? Oradan aşinan vardır senin."

Buket tam ağzını açmış çemkirecekken Buğra karizmatik ifadesiyle beraber Pelin'e yaklaşıp kur yapar gibi güldü. Kenara çekilip görevlinin gelmesini beklediğimizde şimdiden aramızsa kızışmalar başlamıştı.

"Erkek arkadaşın da gelir diye tahmin etmiştim?" Dedi sorarcasına. İlk günden beri arkadaşımla ilgilendiğinin farkındaydım.

Pelin soluğunu bıkkınlıkla vererek geçiştirdi. "İşi vardı." Bakışlarını hızla kaçırmıştı, anlaşılan onun da daha fazla diyalog haline girmek istemiyordu.

"Öyle mi? Senin gibi cici bir kızı bu ıssız ormanda yalnız bıraktı demek." Pelin kollarını göğsünün altında bağlayarak onu görmezden geldi.

"Eğer kontrolü elinde tutamazsan bana sığınabilirsin küçük sıçan, seni kayırırım." Saçlarımdan sızan nefesini kulağımda hissetmemle irkilerek Yağız'a doğru dönmem bir oldu. Sertçe yutkunarak arkadaşlarıma, ardından ona tekrardan baktığımda söylediklerini başkalarının duyup duymadığından emin olmaya çalışmıştım. Herkes kendi halinde görünse ve Yağız'ın söylediklerinde müstehcen anlam olmasa da neden yanaklarımın kızardığını hissediyorum?

"Sizi yeneceğimizden emin olabilirsin. Kendine bu kadar güvenmemeni tavsiye ederim." Tek kaşı havada kaldığında yüzünde yakıcı bir tebessüm oluştu. "Yine de ihtiyacın olursa şayet ben ve omuzlarım burada olacağız gamzeli..." Dediğinde içim içimi yiyordu. Akı irileşen gözlerimle ona melül melül, kurbanlık bir koyun gibi baktığımda kokusu, yakınlığı, her şeyiyle aklımı bulandırıyordu.

"O zaman boşuna mı rekabet ediyoruz? Kazanana ödül yok mu?" Dedi Buğra cins bakışlarını Pelin'e dikerek."

"Ödül mü?" Buket sormuştu.

"Evet, ödül ve ceza olmadan rekabet olur mu hiç?" Berat da aralarına katıldığında kızlarda biraz suratımızın rengi atmıştı. Ödülden çok ceza kısmı cesaretimizi kırıyordu nedense. "Yoksa kendinize güvenmiyor musunuz?" Diyerek ortalığı iyice kızıştırdığında kızlarla göz göze geldik ve ne diyeceğimizi bilemezken Buket ondan geri kalmayıp tekrar atıldı.

"Oğlum sen karıncayı bile korkutamazsın. Varız tabi ki."

"Buket tek başına karar vermesen olmaz değil mi!" Yanına yaklaşıp sertçe kulağına doğru tıslayarak konuşmuştum. Kolunu kurtararak omuz silkti. "Şu ödül ve cezayı belirle yeter!" Dediğinde ileriden gelen görevli dikkatimizi dağıttı.

"Fazla oyalanmasak? Ödül ve cezayı oyun sonu kararlaştırmaya ne dersiniz?"

"Bunu pek insanı bulmuyorum derim!" Dedi Pelin sertçe.

Buğra tek kaşını kaldırdı. "Kendine o kadar güvenmiyorsun demek? Bu kadar eminsin yani kaybedeceğine?"

"Hah!" Soluğunu bıkkınlıkla verdikten sonra tahammülsüze konuştu. "Sen kaşındın! Cezayı açıkladıktan sonra ağlama o zaman." Söyledikleri Buğra'yı rahatsız etmemiş, bilakis hoşuna gitmişti.

Görevli yanımıza gelince aramızda yaptığımız sohbetlere ara vererek onu dinlemeye başladığımızda şimdiden çok heyecanlanmıştım.

Yağızlar bizden ayrılarak kendi kabinlerine doğru yürümeye başladıklarında onlara karşı iyice bilenmiştik.

"Yedim şimdi seni Berat!" Dedi Buket önden yürüyen adamı süzerek. Bu iş iyice eğlenceli bir hal almıştı. Derin bir nefes alarak bize ait olan

giyinme kabinine ilerleyip verilen kıyafetleri giyinmeye başladık.

Sadece geçirdiğim o zorlayıcı sınav stresini değil, bu senenin de yorgunluğunu atmak için kafamı dağıtacaktım. Bugün tüm negatif enerjimi boşaltacaktım.

Buranın havası bile içimdeki Amazon orman kadınını ortaya çıkartmaya yetmişti.

Kızlarla kamuflaj takımlarımızı giyindikten sonra aynanın karşısına geçtiğimizde kıkırdıyorduk. "İlk defa böyle bir şey giyiyoruz, acayip hoşuma gitti." Dedi Pelin saçını toplarken.

"Vallahi bende beğendim. Şimdi gidelim de şu erkeklere dünya kaç bucakmış gösterelim!" Diyerek yumruğunu avucuna vuran Buket oldukça hırslı gözüküyordu.

"Kesinlikle size katılıyorum kızlar!" Dedim ve hevesle devam ettim. "Onları alt ederek biz kazanmalıyız. Bu yüzden iş birliği içerisinde olalım ve düşünmeden hareket etmeyelim."

İkisi de büyük bir dikkatle beni dinledikten sonra kafasını salladı. Ardından Pelin'in siyah farından gözümüzün altına iki parmak şeklinde sürdük. Elimi ortaya doğru uzatarak ötekini Buket'in sırtına koydum. O da aynını Pelin'e yapmıştı ve o da bana, boşta kalan elleri de elimin üzerindeydi.

"Bana bakın kızlar, Yağız ve sürüsünü bugün kökünden kazıyoruz anlaşıldı mı?" Bakışlarını kararlılıkla kısarak kafalarını onaylar anlamda salladılar. Arkadaşlarımdan da aldığım gazla beraber kendimi aksiyon filmlerinden çıkma aktörler gibi hissediyordum. Ciddilikten neredeyse ölecektim.

"Onlara cici kızlar değil de vahşi kızlar olduğumuzu kanıtlayacağız!" Dedi Pelin. Ardından Buket heceleyerek bağırdı.

"Vah-şi kız-lar!"

Berat'ın ağzından

"Afra'yı vuranı vururum." Kaşlarımı çatarak Yağız'a baktığımda tüfeğin ucunu kaldırarak sallayıp sırıttı. "Oyuncağıyla değil."

"Bizi yenmelerine izin mi vereceğiz?" Diye sordum hayretle.

Yağız'ın kararlı bakışları üzerimi buldu. "İzin vereceğimizi kim söyledi?" Ardından karşı tarafa bakarak net sesiyle devam etti. "Onu ben vuracağım."

Cevabıyla beraber keyifle güldüğümde bu iş iyice hoşuma gitmeye başlamıştı. Aslında ilk başta paintball işi bana saçma gelmişti ve katılmak istememiştim ancak Buğra'nın ısrarı üzerine aralarına dahil olmuştum. Bakılırsa bu saçma oyunu oynamayı benim kabul etmem daha olasıyken o iki magandanın gönüllü olması kafamı karıştırıyordu.

Soluğumu bıkkınlıkla vererek ceketimin düğmelerini kapattım. "Haftanın yorgunluğunu şarjörü Buket'in üzerine bırakarak dökmek iyi olacak."

Hazırlandıktan sonra ormana çıktığımızda adımlarımızı yavaşça atarak çalıların üzerinde olabildiğince az ses çıkartmaya gayret ediyorduk. Daha sonrasında yavaşça dağıldık ve cici kızları aramaya başladık.

Aynı zamanda da göz kontağı kurabileceğimiz yakınlığa devam ediyorken işaretleşiyorduk. Bir ağacın arkasına iliştiğimde Buğra'yla göz göze geldik. Kaşlarımı çatarak başparmağımla kendimi, ardından işaret parmağımla da sol tarafı gösterdim. Komutumu alarak beni başıyla onaylayınca usul adımlarla oraya doğru yürümeye devam ettiğimde ağır ağır soluyordum.

Bana oldukça uzun gelen bir sürenin ardından ormanda ilerlemeye devam ettiğimde şaşırmıştım çünkü karşıma cici kızlardan hiçbiri çıkmamıştı. Tam umudu kesip başka tarafa yönelecekken sol taraftaki ağaçların oradan hafif bir kıpırtı işittim. Sertçe yutkunup baston yutmuş gibi kaldığımda soluklarımı bile usulca alıyordum.

İlerideki kişinin çalılara yavaşça düştüğünü işitince dudağımın kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Anlaşılan cici kızlardan birini ağıma çoktan düşürmüştüm. Usulca oraya doğru ilerlediğimde kız lanet okuyordu sanki ve sesinden kim olduğunu çıkartamadım.

İyice yaklaştığımda görüntü açıma girmişti ve yerinden yavaşça kalkıp pantolonunu silkelediğini gördüm. Sırıttım. Buket olsaydı büyük ihtimalle pantolonunu silkelemezdi, büyük ihtimalle o Pelindi. Aklıma gelen düşünce gülümsememi iyice genişletti. Şayet Buket olsaydı onu büyük ihtimalle kalçasına yemişti boyayı.

"Merhaba Pelin!" Arkası dönük kalan kız panikle yerdeki silahına doğru uzanacakken tekrar konuştum. "Kıpırdama!" Hızlıca eleyip oyunun tadını kaçırmak istemiyordum, biraz eğlenmek istiyordum.

Önüne doğru geçtiğimde Pelin fena halde bozulmuşa benziyordu. Anlaşılan bu kadar kolay enseleneceğini düşünmemişti ve hayal kırıklığı yaşıyordu.

Ellerini kaldırarak konuştu. "Yapma!"

"Ne?" Dedim ukala bir sırıtışla.

Alt dudağındaki kabukları çabucak koparark söylendi. "Beni sadece bir seferlik görmezden gelemez misin huh? Lütfen. Daha ne kadar oldu ki oyun başlayalı sanki? Bir şans ver sadece..."

"Oradan bakınca hayır kurumuna benzer bir halim var mı sence?" Ardından kafamı hafifçe yana doğru yatırarak koluna doğru isabet aldım. "Son duanı etsen iyi edersin..." Diyerek gözünün yaşına bakmadan onu vuracakken arkamdan bir ses duydum.

"O tetiğe basmayı aklından bile geçirme!" Tüfeğin ucunu ensemde hissetmemle alt dudağımı dişlemem bir oldu. Hay aksi! Hangi ara bulmuştu beni bu gudubet kız! Derin bir nefes alarak durumu hızla toparlamak için konuştum.

"Ben de çingenem nerede kaldı diyordum ya... Hoş geldin Buket." Konuşarak kafasını dağıtmaya çalıştığımda bunu erkenden fark etti.

"Boşuna geveleme de son duanı et." Oyun daha eğlenceli bir hâl almışken anında ona doğru dönüp geri çekildiğimde kocaman açılan gözlerle bana baktı. Gözlerimizi kısarak aynı anda tüfeklerimizi birbirimize doğru tutmaya devam ederken yavaşça volta atıyorduk.

"Sen bana kıyamazsın çingene..." Dediğimde dikkatini zar sor toplayarak tüfeğin ucunu havaya kaldırdı.

"Sen öyle san."

"O halde ateşkes etmeye ne dersin? Üç deyince tüfekleri indiririz ve arkamızı dönerek buradan uzaklaşır, kendimize oyunda bir şans daha vermiş oluruz. Yoksa bu şekilde ikimizde erkenden ölürüz."

Söylediklerimi kısa bir anlığına zihninde gezdirdi ve kafasını salladı. "Olur. Kabul ediyorum."

"Öyle mi?" Dedim ve sırıtarak kafamı salladım. "O halde üçe kadar sayacağım ve üç dediğimde tüfekleri yavaşça indirip hızla arkamızı dönerek alandan uzaklaşacağız."

"Tamam."

Yerde oturan Pelin büyük bir ilgiyle bizi izliyorken eli tüfeğine doğru uzanacakken sertçe uyardım. "Sakın!"

Ellerini kaldırarak ikazıma uyunca yavaşça konuşmaya başladım. "Bir..." Buket'in iri gözleri bir saniyeliğine de olsa gözlerimden ayrılmıyordu. "İki..." Gözünü bile kırpmadan tetikteki parmağımla gözüme baktı. Elinde olsa bir gözünü tetiğe, bir gözünü de gözüme sabitleyecekti. Suratımı iyice eğerek kaşlarımın altından ona yakıcı bir bakış attıktan sonra orta boyuttaki kıvrımlı dudaklarımı hareket ettirerek konuştum. "Üç!" Aynı anda yavaşça tüfeklerimizi indirdiğimizde çingene beni şaşırttı ve...

Benimle aynı anda tüfeğin ucunu havaya kaldırarak bana ateş etmeye başladı. İkimizde birbirimize defalarca kez ateş ettiğimizde yerdeydik.

Öfke saçan gözlerini üzerimden ayırmadan nefretle bağırdı. "Sana güvenmemem gerektiğini biliyordum!"

Tüfeği sertçe çalının üzerine bırakarak yüzüme kadar sıçraya boyaya baktım ve çenemden taşan maviliği sıvazlayarak öfkeyle haykırdım. "Aynı şekilde!"

"En azından ilk ben kandırmaya çalışmadım! Hain! Düzenbaz pislik! Bir de nasıl ateşkes senaryoları yazıyor kafasından." Buket'i o andan itibaren zihnimde sessize alarak cevapsız bıraktığımda Pelin elenmemi fırsat bilerek yerden kalkarak tüfeğine doğru eğildi.

"Orada dur bakalım güzelim." Neyse ki adamım gelip peşine dikilmişti. Tüfeği kafasına doğru tutuyorken Pelin öfkeyle konuştu.

"Ne cenabet tüfekmiş! Daha elime alamadan tepemde bitiyorsunuz sürekli!"

"Aferin sana cici kız, yavaşça doğrul bakalım şimdi." Dediğinde Pelin'in itaat etmekten başka şansı kalmamıştı. Çattığı kaşlarıyla beraber öfkeyle karşısındaki adama bakıyorken Buğra keyifle konuşmaya devam etti. "Sana bir şans daha vermemi ister misin?"

Pelin'in suratında sahte bir sırıtış meydana geldi. "Sana güveneceğime cesaretimle ölmeyi yeğlerim!" Doğru karardı. Az önce onların grubundan olan birinin kansızlığına şahit olmuştu nasıl olsa. En azından onuru ve gururuyla elenecekti.

"Öyle mi?" Dedi Buğra ve kafasını hafifçe yana yatırarak tüfeğin ucunu ona doğru tuttu. "O halde son duanı et..."

****

Afra'nın ağzından

Dikkatlice oyun alanını taramaya devam ettiğimde uzun süredir kimseyi görmediğimi fark ettim. Tüfeği iki elimle tutmaktan yorulmuştum ve hareket halinde olmaktan da ağzım kurumuştu.

Tam bir adım daha atacakken sol tarafta gördüğüm bedenle beraber almakta olduğum nefesi tuttum ve öylece bakakaldım.

Yağız...

Başka bir tarafa doğru ilerliyordu. Kalbim hızla atmaya başlayınca yanımdaki ağacın diğer tarafına geçerek sırtımı verdim ve uzaklaşması için bekledim. Daha sonrasında gözümden kaybolduğuna emin olunca önüme dönmemle karşımdaki ağaca çarpmam bir olmuştu.

Gözüm karardığında kafamda baş edemeyeceğim kadar yoğun bir ağrı vardı. Dişlerimin arasından ıslak soluklar alarak acı içerisinde iki büklüm kaldığımda gözyaşlarım çeneme doğru akıyordu.

"Of..." Diyerek elimi alnıma yasladığımda kafamı kaldırabilmek için basınç uygulamam gerekiyordu. Dikkatlice yere oturduğumda her yerim ağrıyordu.

"İyi misin?" Sesi duyunca uğradığım şokla kafamı kaldırdığımda onu görünce neye uğradığımı şaşırmıştım.

Yiğit...

Gözlerim irice açıldığında dağılan zihnim hızla toparlandı ve bana alarm sinyalleri vermeye başladı. Giderek koyulaşan havaya ve yeşili solan ağaçlara baktığımda ürkmüştüm.

Bacaklarımı kendime doğru çektiğimde istemsizce ondan uzaklaşmaya çalışıyordum.

"Senin burada ne işin var?" Sesim, tanıyamayacağım kadar yabancı gelmişti bana.

Yiğit, üzerindeki siyah tişört ve gri kot pantolonuyla beraber ilk defa bu kadar korkutucu gözüküyordu bana. Onun gözlerinde, ifadesinde

bir şey vardı ve ben bunu ilk defa seçiyordum.

O anda elini havaya kaldırmasıyla iki parmağının arasında kalan izmariti gördüm. Dudaklarının arasına yerleştirdi ve derin bir soluk alarak dumanı geri bıraktı. Daha sonrasında omzunu yaslandığı ağaçtan kaldırdığında her geçen saniye bir öncekinden daha fazla gergin hissediyordum.

İzmariti usulca yere atıp ayağıyla ezdiğinde kuruyan boğazımı ıslatmak istercesine yutkundum ancak olmadı, kupkuru kaldı.

Her geçen saniye daha da korkutucu bir ifadeye bürünerek bana yaklaşıyordu sanki. İlk zamankilerden çok daha farklıydı. Yaklaştıkça ürkerek ellerimin üzerinde pütürlü toprağın üzerinde geriye doğru kayıyorken bana kötü şeyler yapacağını hissediyordum. Bunun hissiyle elim ayağım boşalıyor, gözlerim doluyor ve eklem yerlerim ağrıyordu. Üvey ağabeyim yüzünden sık sık bu korkuyu yaşardım.

"Yağız'ı bırak dedim, bırakmadın." Dedi ve durdu. Ben de durdum. Ayağa kalkacak halim yokken başımdaki sızı yerini gösterdi. Canım acısa da sesimi oldukça kuvvetli tutarak cevap verdim.

"Onu asla bırakmayacağım!" Birden nevri döndüğünde gözünün akı kanlanmıştı. Hiddetle yanıma geldiğinde hızını gözlerimle bile takip edememişken yanağımda patlayan tokatla başım geriye düştüğünde neye uğradığımı şaşırmıştım.

Yiğit... O çocukluk aşkım. Her zaman masum ve iyi yürekli olarak nitelendirdiğim çocuk az önce bana tokat atmıştı.

Arkamda kalan ağacın gövdesine tutunarak güçlükle ayağa kalktığımda gözlerim sürekli akıyordu.

"Onu artık bırakmak zorundasın, sen bana aitsin!" Diyerek kükrediğinde gök gibi gürlemişti sanki. Her ne kadar sesiyle beni sindirse de bunu kabul etmedim ve aynı kuvvetle bağırdım.

"Ben ona aitim!" Birden boğazıma yapışıp beni ağaca gittiğinde sırtım ağacın pütürlü yüzeyine sürtmüştü. Acıyla yüzümü buruşturduğumda bu yaptıklarına inanamıyordum. Tamamen hasta biri gibi davranıyordu. Yiğit'in asla bu kadar kontrolünü kaybedebileceğini düşünmezdim.

Onu itmeye çalıştım, gücüm yetmedi. Boğazımı saran parmakları basıncını arttırınca suratımın görmesem de kıpkırmızı kesildiğini biliyordum.

Burnu burnuma değecek şekilde yaklaştı ve akı kızaran deli bakışlarını gözlerime kenetleyerek hırladı. "Sana bana ait olduğunu kanıtlamamı ister misin?" Üzerime uyguladığı kuvvetten izin alabildiğim kadar başımı onaylamaz anlamda salladığımda kalbim daha önce hiç bu kadar korkuyla atmamıştı.

"Sana ait değilim..." İçimde bulduğum son fısıltıyla inlediğimde gözlerim acıyla yaşararak şakaklarıma doğru akıyordu.

Kelimelerim kulaklarına istila edince elini boğazımdan çekti ve gövdesini göğsüme yasladı. Birden dudaklarını dudaklarıma kapattığında tamamen savunmasız kalmıştım. Nefes dahi alamadan sürekli onu itmeye devam ediyorken çok kötü durumdaydım. Hareket edemiyordum. Patladığında emin olduğum dudaklarımdan ayrılınca ağzımın içine o kan tadı sızdı. Hıçkırarak ona baktığımda üzerimdeki kamuflaj ceketin önünü açıp kollarını indirmeye başladığında beyaz atletimle kalmıştım.

Yumruklarımı sıkarak ağzımı açıp tüm kuvvetimle çığlıklar atmaya başladığımda sürekli debeleniyordum, o ise yalnızca kanlı dudağıyla sırıtmakla yetiniyordu. Bir adım bile gerilemeyince aklıma Yağız'la olan savunma dersi geldi ve ne dediğini hatırlayamadan yalnızca dizimi sertçe kaldırıp bacak arasına tekmemi geçirdim.

Bu onu benden uzaklaştırdığında fırsattan istifade edip onu iterek ağaçla arasından çıktığımda deli gibi koşuyordum.

Kaçarken ayaklarım sanki dizlerime kadar gelen çamurlara batıyor, çamur da beni içine çekerek hareketlerimi kısıtlıyordu. Hıçkırarak ağlarken gözyaşlarım görüş açımı bulanıklaştırıyordu. Kalbim göğüs kafesime dar geliyorken bağırmaya çalıştım, sesim çıkmadı. Ortalıktaki tek ses arkamdan deli gibi koşan adamın botunun toprak üzerinde çıkarttığı hayvani gürültüydü ve on bir orkestra gibi eşlik eden benden çıkan hıçkırıklardı.

"Yağız!" Feryat figan bağırabildiğimde gücümden yitirmiş, hızımı tamamen kaybetmiştim. Saçlarımdan kavrayıp beni geri çekse de umutluydum. Ense köküm sertçe bükülünce boynuma kramp girdi. Yine de inanıyordum. Yağız'ın gelip beni kurtaracağından neredeyse emindim ancak o tam olarak neredeydi? Neden gelmemişti?

Bedenimi sertçe yere attığında sırtıma batan taşlarla ağzım kocaman aralık kalmıştı.

Birden üzerime bindiğinde öfkeden adeta deliye dönmüştü. "Seni fahişe! Bunun bedelini ödeyeceksin!" Deli gibi çığlık atmaya başladığımda üzerindeki tişörtü çıkartıp beni tamamen altına aldığında durmadan, pes etmeden sürekli debelenmeye devam ediyordum.

Bileklerimi morartırcasına sıkarak başımın üzerine sabitlediğinde titrek çıkan sesimle inledim.

"Ya-Yağız..." Bu onu daha fazla sinirlendirmişti. Kirli eliyle ağzımı kapattığında nevri dönmüş gibiydi. "Birazdan benim adımı haykıracaksın." Gözlerim kararmaya başladığında artık ümidim kalmamıştı. Artık Yağız yoktu, Yiğit vardı...

Etrafıma baktığımda sanki her yer dönmeye başlamıştı.

"Ya-yapma..." Dedim acı içerisinde. Eğer durmazsa bana çok kötü şeyler yapacaktı. Utanç içerisinde kafamı çevirdim.

"Seni artık benden kimse alamaz..."

"Afra!" Yağız'ın sesini duyduğum an gözlerim kocaman açıldı. Gerçekten de onun sesiydi. Etrafa baktım, yoktu ancak kesinlikle sesini duymuştum bir kere!

Bir kez daha duymak istediğimde durmadan adımı haykırmaya başladığını işittim ancak görüş açık sürekli bulanıklaşarak kararıyordu ve ben giderek kendimi kaybediyordum...

Tenin çekiyor beni, tenin tutmuş saçlarımdan.

Gözlerin değmese gözlerime, kahrolurum.

Ölürüm çekersen ellerini avuçlarımdan,

Herkes kalıp da sen gidersen mahvolurum.

Yum iri gözlerini, devir kirpiklerini,

Ser önüme bir hazine gibi tüm güzelliklerini.

Sana muhtaç olduğum şu anda gel.

Yaşamak olsan da gel, ölüm olsan da...

□□

25.BÖLÜM SEZON FİNALİ "PARAMPARÇA"

□□

Kulaklarım uğuldamaya başladığında gözlerim durmadan kapanıp açılıyordu. Boğazımdaki acı nefes almamı zorlaştırıyordu. Yiğit'in baskısını bile hissedemez olmuştum. O tanıdık sesi biraz daha dinlemeye çalıştım. Susmadan seslense de ne dediğini tam olarak anlayamıyordum. Sanki başka alemlerden çağırıyordu beni. Dediklerini dikkatle duymaya çalıştığımda iki kelimesini çok iyi anladım.

"Aç gözlerini!"

Ama benim gözlerim kapalı değildi ki? Hemen tepemde kalan karanlık gökyüzünü çok net bir şekilde görebiliyordum. Biraz daha dikkat etmeye çalıştığımda üzerimdeki basıncın Yiğitten olmadığını hissettim ve o an... Buraya ait olmadığımı anladım.

Birden oradan soyutlaştığımda başım döndü. Aklımı kaçırıyordum sanki.

"Kâbus görüyorsun uyan!"

Ben daha ne olduğunu anlayamadan kuvvetli kolları sayesinde yukarıya doğru çekildiğimde sanki sudan çıkmış balık gibi nefes nefese kalmıştım.

Yağız?

Soluk soluğa kaldığımda endişeli gözleri beni içine çekse de korkarak etrafa bakındım, Yiğit'i arıyordum.

"Bana bak, Afra?" Bir eli ensemi kafamın altından kavramışken öteki belimdeydi. O an havanın az önceki kadar karanlık olmadığını fark ettim. Etraf aydınlıktı ve az önceki kadar sık ağaçlar yoktu.

"Güzelim..." Kafamı birden göğsüne bastırdığında gözyaşlarım akmaya başladı. Hıçkırarak ağlamaya başladığımda çıldırmak üzereydim.

"Sadece kabustu." Diyerek tekrarlayınca yutkunarak gözlerimi açtım ve kafamı hafifçe geri çekerek gözlerine baktım.

"Na-nasıl yani?" Titrek çıkan sesim, yüzündeki şefkat dolu ifadeyi iyice canlandırdı, ona tutundum.

"En son paintball oynuyorduk ve seni bu ağacın önünde buldum. Alnındaki kızarıklığa bakılırsa fena halde toslamışsın." Nasıl yani? Onu dikkatlice dinlerken zihnimdeki görüntüler canlandı. En son ondan kaçarken bir ağaca çarpmıştım ve aslında oraya düşüp baygınlık mı geçirmiştim? Yani sonrası hiç olmamış mıydı? Hepsi zihnimin birer oyunu muydu?

Yanağımın içini dişleyerek kafamı eğip üzerime baktım. Kıyafetlerim yerli yerinde duruyordu ve yırtık da değillerdi. O an hissettiğim huzurla beraber gözlerimi kapatıp içimden Allah'a şükürler ettim.

"Afra, iyi misin?" Sesi benim için hala daha çok endişeli çıkıyordu. Gözlerimi açmamla yeniden yaşların akması bir oldu.

"Yağız..." Ellerini yanaklarıma yerleştirip ıslaklığını sildiğinde devam etmemi bekliyordu. Küçük bir çocuk gibi iç çekip katıla katıla devam ettim. "Sadece kötü bir kabustu değil mi? Bana başka hiçbir şey olmadı?"

Bu sefer endişesinin önünü net bir şüphe kesmişti. Bakışları kısıldığında yavaşça sordu. "Ne gördün?"

Anında hıçkırdım. Anlatmak istemiyordum. Duyması bile beni kahredebilirdi. Kendime bile anlatmak istemiyordum. Az önce

gördüklerim beni öylesine korkunç bir şekilde tetiklemişti ki kendimi hiç iyi hissetmiyordum.

İçgüdüsel bir tavırla kollarımı boynuna dolayıp bağımı göğsüne yaslayıp ağlamaya devam ettim. "Lütfen sorma..." Anında bana uydu ve saçlarımı okşamaya başladı. Kolları sıkıca omuzlarımın, belimin etrafını sardığında bedenimi içine sokmak istercesine sıkı tutuyordu.

Derin bir soluk aldığımda kokusu ciğerlerimi doldurdu ve huzurla gözlerimi yumdum. İşte şimdi güvendeydim ve o an... Aklıma rüyamda defalarca kez Yağız'a ait olduğumu hissedişim geldi. Bunun gerçek olmadığını sansam da bedenimi ve sözlerimi sürekli yönetebilsem de ruhumu yönetememiştim...

Kollarında daldığım uyku en huzurlu uykuydu. Kızların hayal meyal üzerimi değiştirdiğini hatırlıyordum. Daha sonrasında tamamen uyanmış, Yağız'la beraber evimize gelmiştik.

Bana bir kahve içmeyi teklif ettiğinde öncelikle kendime gelebilmek için bir duş alıp biraz uyumayı istemiştim. O da kendi odasındaki banyoya girdiğinde ıslak bedenimle banyo fayansına bakıyordum.

İçimde garip bir huzursuzluk olmuştu o rüyadan sonra doğal olarak. Biraz toparlanmak için kendime vakit ayırmalıydım.

Banyodan çıktıktan sonra aynayla ilişti gözlerim. Gözümün altı morarmış, ifadem iyice gerilmişti. Gerçekten de berbat gözüküyordum.

Kurulanıp üzerimi giyindikten sonra yatağıma yattığımda gözlerimi kapatmamla kendimi o izbe ormanın ortasında bulmam bir oldu. Sırtımda hissettiğim ürpertiyle beraber doğrularak yatak başlığına yaslandığımda güçsüz hissetsem de bu şekilde sırtıma basınç uyguladığımda tehlikelerden kurtulacaktım sanki.

Kollarımı kendime doğru çektiğim bacaklarıma sardığımda bakışlarım karanlık odada gezindi. Küçükken annemin erkek arkadaşları eve geldiğinde beni koridorun en sonundaki karanlık odaya kilitlerdi,

onlarla geçirdiği vakit bitince kilidi açardı. Bir keresinde beni orada kilitli unuttuğu için baygınlık geçirdiğimi hatırlıyorum.

Odada her zamankinden fazla vakit geçirdiğim için karanlıktaki eşyaları beynimin oyunuyla siluetlere benzetmeye başlamış, aklımı kaçırdığıma inanmıştım. Daha sonrasında da bilincim kapanmıştı. Geçmişin kuytu köşelerinden gelen anıyla beraber bacaklarıma daha sıkı sarıldım.

Kendimi ayakta bulduğumda yalnız kalmanın şu an için bana iyi gelmeyeceğini anlamıştım.

Koridora çıktıktan sonra tereddüt etmeden kapısının önüne geldiğimde kalbim kısa süreliğine sıkışsa da derin bir soluk alarak kulptu tuttum ve düşünmeden açtım.

Perdeleri açık duran camından içeriye giren bahçe ışığının loşluğu çıplak sırtını aydınlatıyordu. Siyah nevresim takımının üzerine yüz üstü yatmış, bir koluyla da boştaki yastığa sarılmıştı.

Soluğumu yavaşça bıraktım, uyuyor olduğu için rahatlamıştım. Şimdi yanına geçip uyuyabilir, sabah olduğunda ise o uyanmadan hemen ayrılabilirdim. Yatağın kenarına kıvrılarak yattığımda cenin pozisyonundaydım. Kendimi emanet gibi hissettiğim için rahat edememiştim.

Diğer taraftan kıpırtılar gelince alt dudağımı dişleyerek sabit kalmaya çalıştım. Kıpırdanmalar kesilmeyince aniden omzumun üzerinden dönüp ona baktığımda gözlerim kocaman açılmıştı. Açılmıştı çünkü uyanıktı...

Sudan çıkmış balık gibi bakıyorken loş ışıktaki keskin çehresi yüreğimi hoplatıyordu. Dirseğimin üzerinde doğrulacakken kolumdan tutup bedenimi kendisine doğru çektiğinde çok utanıyordum. Yan dönüp beni kollarının arasına aldığında kokusunu buram buram almıştım. Diretmeden kollarımı boynuna dolayıp iyice ona doğru sokulduğumda mayışmıştım.

Bir şey söylemeyip beni utanmadığı için kendimi daha rahat hissetmiştim. Varlığı, üzerime bıraktığı hissiyatı, kokusu, sırtımdaki elleri her şeyiyle bambaşkaydı... Kendimi ilk defa bir yere ait hissediyordum. İşte şimdi emindim ki onun içimde oluşturduğu tüm bu güzel hisler, beni gördüğüm kabusların arasında bile iyi hissettirirdi...

Burnunun ucu saç diplerime değdi ve kokumu derince içine çekti. Daha sıkı sarıldım. Sırtımda hissettiğim parmaklarının basıncı arttığında göğsü benim için güvenli bir evdi. Boyun girintisi ise en sıcak odam...

Sabah olduğunda kirpiklerimin arasından sızan güneş ışıklarına direnerek tebessüm ettim ve daha sıkı sarıldım kollarımın arasında kalan bedene. Daha fazlasıyla karşılık aldığımda o yakıcı erkeksi sesini işittim.

"Günaydın Küçük Sıçan." Kıkırdayarak gözlerimi araladım ve ardından soluğumu bıkkınlıkla vererek söylendim.

"Sana da günaydın Hayvanat Bahçesi." Kısasa kısas yapınca kaşlarını çattı.

"Hayvanat Bahçesi mi?" Gerçekten de şaşırmış, aynı zamanda da neden böyle söylediğimi anlamamıştı.

Hınzırca gülümseyip dudağımı içten dişledim. "Evet, ben de sana bu lakabı taktım."

"Neden?"

"Sürekli hayvandan hayvana kılık değiştirdiğin için artık hızına yetişemedim, ben de Hayvanat Bahçesi dedim."

Kaşları hayretle yukarı doğru kıvrıldı. "Arkamdan hayvan isimleriyle mi sesleniyordun?"

"Ne oldu zoruna mı gitti? Sen bana sıçan derken oluyordu ama..." Birden savunmaya geçmem hoşuna gitmişti.

Parmaklarını iyice açarak belimi sıkıca yandan kavrayıp hafif çapraz açıyla üzerime eğildiğinde nefesim kesildi ve yanaklarım kızardı. Alnı yüzüme doğru eğik duruyorken onu bu açıdan görmek karnımın içini havalandırıyordu.

"Peki, en çok hangi hayvan isimleriyle sesleniyordun bana?" Tek tek çıkan o etkileyici sesine odaklanmamaya çalışarak yalandan düşünüyormuş gibi yaparak bakışlarımı etrafta gezdirdim.

"Boğa." Ağırlığını neredeyse tamamen üzerime bıraktığında dehşete düştüm. Bunu kesinlikle beklemesem de sanki ait olduğu yere gelmiş gibi hissettiğim için itmedim.

"Başka?" Belki de bu zamana kadarki en çekici sesiyle sormuştu.

Dudaklarımı büzdüm. "Mmm, öküz." Sırıtışı beyaz dişlerini gözler önüne serecek şekilde aydınlandığında karnımdaki parmakları kıpırdayınca gıdıklayarak kıkırdamaya başladım.

"Hmm, başka?"

Oyunumuza devam ederek işveyle cevap verdim. "Kaplan." Yüzü yüzüme yaklaştığında nefesimi tuttum.

Birçok duyguyu barındıran ifadesiyle içimi yakarak tekrar sordu. "Peki şu an da beni neye benzetiyorsun?" Tek kaşı kışkırtıcasına yukarı doğru havalanmıştı.

"Bukalemun!" Aldığı cevapla beraber kaşı havada kalınca devam ettim. "O nasıl renkten renge giriyorsa, sen de hayvandan hayvana şekil değiştiriyorsun. Evet, şu anda tıpkı bir bukalemun gibisin!"

Gözlerini devirerek üzerimden çekilince anı bozduğum için rahatlamıştım çünkü biraz daha o şekilde kalsaydı iradem iyice zayıflayabilirdi. "Bukalemun demek ha..." Dedi söylenerek bozulması hoşuma gitmişti. "Bunu sevmedim ama hallederiz." Diyerek bana meydan okuduğunda hoşnut bir tavırla yataktan kalkarak saçımı düzelttim.

"O halde ben kahvaltı hazırlıyorum, birazdan bana eşlik etmeye ne dersin?"

İşte bu hoşuna gitmişti. Bakışları kısılacak şekilde gülümsediğinde yanaklarındaki kızarıklıklar çok hoşuma gidiyordu.

"Allah derim."

BUKET'İN AĞZINDAN

Derin bir soluk aldığımda kalbim sıkışacak gibi oldu ve elimdeki belgelere baktım. "Sadece ufak bir görüşme yapıp geleceğim, dahası yok. Bunda bir şey yok. Sadece ufak bir mülakat." Stajım için çalışabileceğim bir yer arıyordum ve bir türlü isteklerime uygun bir şirket bulamamıştım.

Bu noktada Afra bana yardımcı olarak Yağızların şirketini önermişti ve benim için Yağız'la konuşmuştu. Şimdi de görüşme yapmak için şirketin hemen önündeydim ancak Berat'ı görme ihtimali bile kalbimi daraltıyordu. Birden elim ayağım birbirine dolanıyor, sıcaklıyor ve tuhaf hissediyordum işte.

Kuruyan dudaklarımı hızlıca ıslatıp içeri girdiğimde danışmadaki kadına staj için geldiğimi söyleyerek mülakat odasına girdim. Benim gibi bekleyen birkaç kişi daha vardı. Aralarında daldıkları sohbete bakılırsa da şimdiden kaynaşmışa benziyorlardı.

Oradaki işimi hallettikten sonra odadan çıkmamla köşeden dönen Berat'ı görmem bir olmuştu.

Bedenimin kimyası anında dağıldığında fenalaşmaya başladım. Üzerine giyindiği siyah takım elbisesiyle beraber bana doğru yürüyordu. "Sakin ol Buket, sadece yürüyor. Bu kadar heyecanlanman hiç doğru değil."

Benden habersiz, oldukça doğal bir tavırla koridorda yürüyorken birden göz göze geldik. Kaşları hayretle yukarı doğru kıvrıldığında

gördüklerinden ilk başta emin olamamıştı. Ardından şaşırarak yanıma gelmeye başlayınca sertçe yutkundum.

"Kız çingene! Senin ne işin var burada?" Ayı ne olacak.

Gözlerimi pörtleterek terslercesine cevap verdim. "Ne işim olacak, staj için geldim."

"Allah Allah." Cevabım onu daha da şaşırtmıştı. "Hiç haberim yoktu. Bu da nereden çıktı böyle?"

Kollarımı göğsümün altında bağlayarak omuz silktim. "Öyle birden çıktı işte. Staj yeri bulamıyordum, Afra'nın da aklına burası geldi, Yağız'dan rica etti."

"He sen torpille gireceksin yani!" Birden yüzüme karşı da böyle söylemesini beklemiyordum.

"Höst ulan ne biçim konuşuyorsun öyle suratıma doğru."

"Ne yapsaydım kız arkandan mı çekiştirseydim seni?" Öfkeyle soluyarak gözlerimi devirdim. Gerçekten de bu mahalle teyzelerinden farksız olan, elinde bir çekirdeği eksik adamdan mı etkileniyordum etkilene etkilene? Ben ki Tom Cruise, Brad Pitt filmleriyle büyüyen kız, vurula vurula şu salağa vurulmuştum. Gerçekten de bu şaka mıydı?

"Torpille falan girmeyeceğim tamam mı? İsterlerse alacaklar, istemezlerse almayacaklar."

"Girersin merak etme bizde torpil var." Dediğinde iyice cinnet geçirecektim. Sinirlenmem her zamanki gibi hoşuna gitti ve yukarı doğru dikilen saçlarımı düzeltirken ufak bir kahkaha attı.

"Tamam çingene tamam, bu kadar sinirlenme. Hadi gel de odama sana bir kahve ısmarlayayım. Az insan muamelesi gör."

"Şimdi çakacağım şu dirseğimin tersiyle!" Diyerek dirseğimi gösterdiğimde daha da eğlenmişti. "Göreceksin o zaman insan muamelesini."

"Tamam be tamam! Hadi gel kahve içelim." Diyerek beni odasına tekrardan çağırınca hayır demedim ve tip tip bakarak onu takip ettim.

İçeriye girmeden istediği kahve, biz karşılıklı koltuklara oturduğumuz an gelmişti. Görevli adam kahveleri masaya yerleştirdikten sonra çıktığında kokusu bile iyi gelmişti. Hevesle önümdeki fincana doğru uzandığımda konuştu.

"İzim üzerinde kalmış." Kahvemden bir yudum aldıktan sonra suratımı indirip koluma baktığımda sıyrılan tişörtümden gözüken paintball izini gördüm. Evet, hayvan herif o kadar yakın mesafeden atışlar yaparak her yerimi mahvetmişti. Beni o gün resmen taramalıya tutmuştu.

"Sanki sende yok!" Dediğimde üst dudağı yukarı doğru kıvrıldı.

"Yok tabi kızım! Erkek adamız biz."

Cevabını işitince gözlerimi devirdim. "İz olunca kadın mı oluyorsun?"

"Bende yok dedim." Diyerek diretse de izimin kaldığına emindim. Resmen yalan söylüyordu.

"Uydurma Berat sende de vardır işte!" İki saniyede sinir etmişti beni.

"Yok!" Bizzat kendim ateş etmiştim ve emindim. Ayrıca izi çıkmasa bile çok sinirlenir gider en yakın yerden o tüfekten alır onu tekrardan tarardım! Hatta belki de gerçeğiyle yapardım bunu. Bu fikir düşününce kulağıma hiç de fena gelmemişti.

Ayağa kalkarak karşısında durdum. "Çıkar gömleğini."

"Ne?"

"Soyun!" Önce kaşları imayla yukarı doğru kıvrıldı, ardından erkeksi bir homurtuyla söylenerek kafasını hafifçe yana doğru yatırdı.

"Benden faydalanacak mısın?"

Tekrardan gözlerimi devirip daha fazla yaklaştığımda niyetimi çok da iyi bildiğini biliyordum. Zaten rahatlığım da en çok bundandı. Elimi gömleğimin düğmesine attığımda hayretle ayağa dikilerek karşımda durdu.

"Ne yapıyorsun kızım ya! Manyak mısın sen?" Onu dinlemeden iyice yaklaştım ve en üstten birkaç düğmesini açmaya başladım. O debeleniyor, bense inatla açmaya devam ediyordum.

"Kızım bırak diyorum sana! Arsız mısın nesin bıraksana!"

"Çekil be çek elini! Var diyorum işte ne diye inat ediyorsun ki!" Önünü tutmaya çalışan eline vurduğumda dengesini kaybetti ve arkasında duran masaya kalçasını çarptı.

"Ah!" Ben de üzerine düştüğümde neye uğradığımı şaşırmıştım.

Nefes nefese kalarak oldukça yakınımda duran suratına bakakaldığımda o güzel gözlerini ilk defa bu kadar yakından görüyordum...

Adeta nutkum tutulmuştu. Kalp atışlarım hızlandığında ilk defa birini erkek olarak görüyordum. Elim ayağım titremiş, ayaklarımı resmen yerden kesmişti. Sertçe yutkunduğum anda bakışları aşağıya indi ve o... İnanamıyorum. Dudaklarıma baktı.

Berat, benim, dudaklarımı izliyor...

Dudaklarım kendiliğinden aralandığında hiç bu kadar çabuk su koy vereceğimi tahmin etmezdim.

Burnumdan aldığım soluk güzel kokusunu ciğerlerime doldurunca gözlerimi yumdum ve dudaklarımı aralayarak ona yaklaştırıp izin verdim.

"E kızım senin bıyıkların çıkmış."

****

Son olarak siyah abiyeyi giyinip aynanın karşısına geçtiğimde kararsız bakışlarla bedenimi izliyordum. Bugün Yağız özel bir yemek verecekti ve yine o klasik iş toplantılarından birini düzenleyecekti. Son zamanlarda bu tarz davet durumları fazlalaştığı için daralmaya başlamıştım.

Mezuniyet partisine bile gitmeyi düşünmeyen ben için bu kadarı şimdiden çok fazlaydı. Uzun, balık modal abiyemi dirseklerimin üzerine kadar uzanan siyah saten eldivenlerle tamamlamıştım.

Saçlarımı düzleştirmiş, ensemin üzerinde at kuyruğu yapmıştım. Makyajımda da gözlerimi sade tutmuş, allık ve kontürü arttırarak dudaklarımı olduğundan iri gösterecek şekilde çerçeveleyip hafif gül kurusu bir ruj sürmüştüm.

Oldukça uzun ve sivri olan topuklu ayakkabılarımla merdivenlerden güçlükle iniyorken onun çoktan kapıda olduğunu gördüm. Korkuluğu dikkatlice tutarak ağır adımlarla inmeye başladığımda ellerini ceplerine sokmuş, kafasını omzunun üzerinden çevirerek beni izlemeye koyulmuştu. Daha sonrasında yavaşça ellerini çıkartıp ağır adımlarla yanıma doğru gelmeye başladığında kalbim bir kuşun kanadı gibi çırpınmaya başladı.

Merdivenin önünde kalarak elini yavaşça bana doğru uzattığında hareketi çok hoşuma gitmişti. Hafifçe gülümseyerek elimi ona verip yardımıyla beraber son basamaklardan da indiğimde gözlerimiz birbirine kenetlendi.

Elimi hafifçe dudaklarına doğru götürüp eldivenin yüzeyinden öptüğünde ise tamamen havalanmıştım sanki...

Kaşlarının altından bana yakıcı bir bakış attı. "Ne güzel olmuşsun gamzeli..."

Utangaç ifademle gülümseyerek kafamı hafifçe aşağı eğdiğimde elimi avucunun arasında aldı ve parmağıma taşları kocaman olan parıl parıl parlayan bir yüzün taktı. Işıltısı adeta gözlerimi kamaştırdığında nutkum tutulmuştu.

"Bu çok güzel..." Dedim sadece.

"Senin için." Dediğinde kendimi kötü hissederek konuşacakken başparmağını hafifçe dudaklarıma bastırdığında diğer parmakları ensemin üzerindeydi.

"Sen buna değersin." Sertçe yutkunarak hafifçe teşekkür ettiğimde koluna girmiş, beraberinde kapıya doğru yürüyordum.

Davetin yapılacağı mekâna geldiğimizde buranın kendisine ait olduğunu söylemişti. İhtişamlı salona bir göz attığımda bir köşede oturuyorduk. Huzursuz halimi görünce kafasının hafifçe eğerek sordu.

"Bir sıkıntı mı var?"

Her ne kadar canını sıkmak istemesem de samimiyetine güvenerek rahatsızlığımı dile getirmek istedim. "Anlamışsındır belki davetlerden, rahatsız edici kıyafetlerden çok hoşlanmıyorum. Bu aralar da biraz sık olması beni rahatsız etti."

Kafasını anlayışla sallayıp yavaşça konuştu. "Bunu özellikle evliliğimizi tasdiklemek için yapıyorum. Sıkıcı iş konuşmalarımı yaparken kenarda süs bebeği gibi beklemen, yorulman beni de rahatsız ediyor. Bu konuyu halledeceğim." Dediğinde rahat bir nefes aldım.

Kişisel tercihe göre bu durumlar insanların hoşuna gidebilirdi. Benim kendimi yakın bulduğum hem kimse yoktu hem de olsa bile sürekli saatlerce boş konulardan konuşmak canımı sıkıyordu. Onun yerine ilgimin olduğu işlere yoğunlaşmak, kendimi geliştirmek istiyordum.

Yağız birkaç görüşme için yanımdan ayrıldığında iç çekerek etrafı izlemeye başladım. Kısa süre içerisinde telefonuma gelen bildirimle birlikte ekrana baktığımda ise kalbim cayır cayır yanmıştı.

Üzerindeki elbise çok güzel olmuş.

0538 *** *

Numarasını kaydetmemiş olsam da tanıyordum. Yiğit mesaj atmıştı. Peki ama beni nereden görmüştü? Kafamı kaldırıp korkuyla etrafa baktığımda hiçbir yerde olmadığını görmek daha da fazla endişelenmeme sebep olmuştu. Sertçe yutkunarak soluklarımı düzene sokmaya çalıştığımda tekrardan mesaj geldi.

Sol tarafta, pencerenin kenarındayım.

0538 *** *

Gelen mesajı adeta soğuk terler dökerek okuduğumda elim ayağım boşaldı. Kafamı yavaşça kaldırıp gergin bakışlarımı odada gezdirdiğimde kalbimi sıcacık bir el sıkıyor, yoğuruyor, un ufak ediyordu sanki.

Bakışlarım ilk olarak Yağız'ı buldu. Köşede birkaç adamla beraber konuşuyordu kendini öylesine çok kaptırmıştı ki ona baktığımı bile göremedi. Dudak kenarlarım ağlamaklı bir ifadeyle aşağı doğru kıvrıldığında beni görmesini istedim.

Ardından etrafa bakınmaya devam ettiğimde Yiğit'i gördüm. Mideme sert bir beyzbol topu yemiş gibi öylece kaldığımda kolumu bile kıpırdatamıyordum. Zihnim negatifliklerle kaplanmıştı ve duygularım tamamen kilitlenmişti. Asla sağlıklı bir şey düşünemiyor, yalnızca Yağız'ı kaybetmenin korkusuyla yanıp kavruluyordum.

Beş dakika içerisinde koridorun sonuna gel.

0538 *** *

Yeni attığı mesajı okuyunca gözlerim dolmuştu. Boston yutmuş gibi öylece dik kaldığımda ayaklarım bedenimi taşımakta güçlük çekiyordu. Dolan gözlerimi kırpmadan ona bakıyorken kafamı yavaşça onaylamaz anlamda salladım.

Tek kaşını yavaşça yukarı doğru kaldırdı, ardından kafasını eğerek tekrardan telefonuyla ilgilenmeye başladı. Büyük ihtimalle bana yeni mesaj yazıyordu ve bu durum daha çok gerilmeme sebep oluyordu.

Kısa süre içerisinde telefonuma tekrardan bildirim gelince kalbim artık tamamen yanıyor, o yangın kalın bir çizgi gibi mideme doğru iniyordu.

Kabuk bağlayan dudaklarımı sertçe ıslatarak kafamı eğip titreyen ellerimle sıktığım telefona baktım. Açılmamış mesajın ondan geldiğini görünce birkaç damla gözümden süzülmüştü. Elimin tersiyle hızlıca onları temizledikten sonra mesajı açtığımda hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum.

Tabi, eğer bu fotoğrafı görmesini istemiyorsan.

0538 *** *

Bana bir de medya atmıştı. Burnumu çekerek güçlükle görseli açtığımda çığlık atarak bağıracaktım neredeyse. Arabasına bindiğim zaman fotoğrafımızı çektirmişti psikopat! Bunu bile planladığına inanamıyordum. Resmen her şeyi ayarlamıştı.

Kafamı kaldırıp Yağız'ın olduğu tarafa baktığımda onun salonda olmadığını gördüm. Bakışlarım çaresizlikle salonda gezmeye devam etti. Hiçbir yerde yoktu! Tekrardan Yiğit'i bulduğunda telefonunu bana doğru gösterdiğini gördüm. Ekranına ikimizin fotoğrafı vardı.

Bakışlarım dehşetle aralandı ve korkuyla etrafta gezindi. Onca kalabalığın içerisinde pervasızca ikimizin olduğu fotoğrafı açıyor, sergiliyordu. Bana ne olacağı gerçekten de umurunda değildi!

Adımlarım kendiliğinden hareketlendiğinde hiddetle ona doğru yürümeye başlamıştım. Gülümseyerek telefonunu indirip salondan çıktığında öylece kaldım. Dilim damağım kurumuştu ve kulaklarım uğulduyordu.

Hayretle etrafıma bakındığımda herkes kendi arasında bir şeyler hakkında konuşuyordu. Eteğimin ucunu avucumun içerisinde toplayıp yavaş adımlarla çıkışa doğru yürüdüğümde ayakkabımın sivri ve uzun topuğu yüzünden iyice zorlanıyordum.

Altında kırmızı halıfleks olan dar koridorda yürüyorken gözlerim kaybetme korkusuyla adeta yanıyordu. Titreyen elimi güç almak istercesine beyaz duvara dayayıp, paytak adımlarla ilerlemeye devam ettiğimde sağa sola yaftalanıyordum. İki metre kadar ilerimde olan sırtı durmadı ve yürümeye devam ederek koridorun solundaki kapıdan içeriye girdiğinde titriyordum.

Uğuldayan kulaklarımla beraber bende peşinden girdiğimde geniş salonda karşılıklı kalmıştık.

Nereden bilebilirdim ki bir zamanlar umut ışığım olan çocuğun tüm yeşilliğimi soldurmak için canla başla çalışacağına?

Ağır ağır aldığım soluklarla beraber göğüs kafesim hiddetle inip kalkıyorken ikimizde oldukça kararlı gözüküyorduk.

"Bugün, buradan, beraber gideceğiz Afra."

"Sen kafayı yemişsin..." Dedim hayretle. "Bir geçmişimiz bile olmadığı halde bana bunu nasıl yapıyorsun? Üzerimde nasıl böyle hakimiyet kurmaya kalkarsın?" Yaptıkları, söyledikleri akıl kârı değildi. Bana resmen kafayı yedirtecekti.

Kafasını hafifçe aşağı eğip tekin ifadesiyle konuştu. "Onunla anlaşmalı evlilik yaptığınız biliyorum, aranızdaki her şey sahte!" Diyerek bağırınca korkuyla arkamı kollayıp telaş içerisinde konuştum.

"Sus Allah aşkına sus!" Göz yaşlarım sicim gibi akıp suratımı ıslatıyorken beni iyice zor bir duruma sokuyordu. "Yalvarırım bırak çık git hayatımdan her şeyi mahvedeceksin!" Dediğimde çaresizlikten adeta kıvranıyordum.

"Afra, bak canım senin psikolojin iyi değil tamam mı? O caninin de seni daha fazla kullanmasına izin veremem. Geçmişte habersizce yaptığım gibi günümüzde bilinçli yapacağım ve senin hayatını kurtaracağım tamam mı? Senden vazgeçmeyeceğim."

"Ne?" Suratımı ekşiterek hayretle ona baktım. "Sen manyak mısın be? Kafayı mı yedin? Benim hayatım için bir kurtarıcı mı olmaya çalışıyorsun, kendini öyle mi görüyorsun?" Bana söylüyordu ancak psikolojisi iyi olmayan ondan başkası değildi.

"Sen bana bakmıyorsun?" O söyleyene kadar parkeleri izlediğimin farkında bile değildim. İçin yanan ve sürekli dolan gözlerimi kocaman açarak karşısında güçlü durmaya çalıştım.

Bakışları birden değişti ve ısındı. İlgiyle üzerimde gezindiğinde ağır ağır soluyordu. "Çok güzelsin..." Dedi hayranlıkla.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Diye sordum acıyla.

Gülümsedi. "Seni almak için." Üzerime doğru gelmeye başladığında sırtım gerildi. Belirli bir mesafe bırakarak durunca kaşlarımı kaldırıp çenemi sıkarak konuştum.

"Gelmeyeceğimi söylemiştim."

"Vazgeçmeyeceğimi söylemiştim."

Hayretle dudaklarım aralandı ve yumruklarımı sıkıp hayal kırıklığıyla şakıdım. "Çok değişmişsin. Eskiden böyle değildin, beni tehdit ediyorsun."

Kahkaha atmaya başladığında gözlerim dehşetle aralanmıştı. "Yeter artık sessiz ol!"

Söylediğime uyarak sesini biraz kıstı ve hızla devam etti "Ben mi?" Başını onaylamaz anlamda salladı. "Seni zorlayan da tehdit eden de Yağızdan başkası değil, biliyorsun değil mi? O yüzden seni alacağım, kurtaracağım."

Ona artık verdiğim hayır cevaplarının hiçbir önemi olmadığını anladım ve farklı şekilde iletişim kurmaya çalıştım. "Yağız'ın ne kadar tehlikeli biri olduğunu biliyorsun değil mi? Sence bunu öğrenirse sana ne yapar?"

Kaşları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Önceden bana aşık olduğun için mi Yağız'ın öğrenmesinden bu kadar korkuyorsun?"

"Bana sarkıntılık yapan bir çocuk vardı. Onu bile ne hale getirdi biliyor musun? Hiç mi korkmuyorsun?" Diyerek onu yaptıklarından dolayı uyardığımda benim söylediğime çok farklı bir karşılık verdi.

Bir adım daha yaklaşıp yavaşça suratını eğdi ve şefkatle cevap verdi. "Korkmuyorum. Bu yüzden sen de korkma tamam mı? İkimiz için de sağlam kalacağım." Gözlerim dehşetle aralandı. Sanki ben bunu çok farklı bir maksatla söylemişim gibi davranmıştı ve verdiği karşılıkla beraber kendimi bambaşka bir diyaloğun içerisinde bulmuştum.

Elini yavaşça kaldırıp alnıma yerleştirdiğinde bakışları sıcacıktı. "Artık öğrenmesinden çekinip beni erteleme, gizli gizli buluşmana da gerek kalmadı bak, Yağız öğrendiği halde tepki vermeden bizi izliyor."

Yiğit'in bakışları birden gözlerimden kaydı ve arkamı buldu. İşte o an benim için siren sesleri çalmaya başlamıştı sanki. Beynimden aşağı kaynar sular döküldüğünde arkamı dönüp bakacak cesaretim bile yokken ayak bileklerim sallanıyordu ve yere düşmemek için kendimi zor tutuyordum.

Sessizlik. Oluşan derin sessizlik beni iyice ürperttiğinde boğazımdaki tortuyu yok etmek istercesine yutkunmaya yeltendim, onu bile yapamadım.

Omzumun üzerinden yavaşça dönüp geriye, kapının hemen önüne baktığım anda ise... Tam anlamıyla parçalanmıştım.

İşte o an... O dağ gibi adamın bu zamana kadar hiç görmediğim bakışlarıyla karşılaşmıştım ve ben bu bakışları ömrüm hayatım boyunca unutamazdım.

Elleri iki yanında kalmış, dimdik duruyorken başı hafif bir açıyla yere doğru eğik olsa da kehribar rengi gözleri üzerimdeydi. Ah... O bayıldığım kehribar rengi gözleri... Onlarda ne sinir vardı ne de öfke

sadece saf hayal kırıklığıyla parlıyorlardı bana bakarken. Yağız'ın donukluğu, soğukluğu tüm odayı buza çeviriyordu.

"Ya-Yağız..." Dedim parçalara ayrılırken, acıyla, korkuyla, telaşla! Bedenimi güçlükle onun olduğu tarafa doğru çevirdiğimde titrek sesimle güçlükle devam ettim. "Be-ben söyleyecektim." O andan itibaren söyleyeceğim tek bir harfin bile onun için öneminin olmadığını ne yazık ki öyle keskin bir şekilde görebiliyordum ki... Bu nefesimi kesse de acıyla devam ettim. "Anlatacağım, dinle!" Elini kaldırarak susmamı işaret ettiğinde göz kapaklarını açık tutmaya bile gücü yoktu.

Yerime çivilenip kaldığımda Yiğit'e doğru adım adım yaklaştı ve ardından sakinliğine uymayan, o beklemediğim hamlesini yaparak tek seferde yakasından kavrayıp kendine çekti. "Sen..." Dedi ve derin bir nefes alarak devam etti. "Benim yerimde, bana ait olanla yalnız kalmaya nasıl cüret edersin şerefsiz?"

Sertçe yutkunarak tek bir salisesini bile kaçırmak istemezcesine ikisine bakıyordum. Ne bir adım ileri atabiliyordum ne de geri...

"Onu almak için her şeyi yaparım." Diyen Yiğit'e dudağını kıvırıp tiksinerek baktı.

"Pısırık gibi gizli gizli mi?" Dedi tükürür gibi. "Benim olmadığım yerlerde mi? Adam mısın lan sen?" Dediğinde Yiğit aldığı karşılıkla beraber adeta şok olmuştu. Daha çok Yağız'ın bana saldırmasını, kendisini unutmasını tasarlıyor gibiydi kafasında.

Yiğit yine de çizgisini korumaya çalışarak kendini düzeltti ve kararlı olmaya çalışarak karşılık verdi. "O burada zorla kalıyor, benimle gelecek." Deyince Yağız alayla kaşlarını yukarı doğru kaldırdı ve o keskin kehribar rengi gözlerini irislerime dikti.

"Zorla mı kalıyormuş?" Dedi sınarcasına. Sertçe yutkunarak hızla kafamı onaylamaz anlamda salladığımda bakışları atik bir şekilde önündeki adama geri dönmüştü.

"Zorla kalmasa... Neden benim arabamdayken sen aradığında sana kız arkadaşlarımlayım diye yalan söylesin?" Dediği an Yağız'ın tutuşu istemsizce gevşedi. Zihninde hafif bir boşluk olduğunda gözleri donup kalmıştı. Yiğit bu rahatlıktan istifade ederek geri çekildi ve bulduğu açık kapıdan hızla içeri daldı.

"Senden korkmasa beni neden saklasın?" Dedi ve pişkin pişkin sırıttı. "Seninle kaç kez karşılaştık değil mi? Bizi davette kapalı bahçede de yalnız başımıza yakalamıştın, o zaman da sana hiçbir şey söylememişti değil mi?"

Yağız'ın bakışları iyice karardığında sinirden kalkan göğsü, kasılan çenesi ve çatılan kaşlarıyla birlikte çok ürkütücü gözüküyordu.

Burnumu sertçe çekip ağlayarak konuştum. "Onu dinleme Yağız!" Diyebildim sadece. Söyledikleri doğruydu ne yazık ki ancak hiçbir şey göründüğü gibi değildi ve ben bu kadar kısa bir sürede Yağız'ın kalbine dokunacak kelimeleri bulamıyordum.

Yiğit birden telefonunu çıkartıp arabadaki görüntümüzü suratına doğru tuttuğunda ise... İşte o an sanki artık Yağız bana bakmamaya yemin etmiş gibiydi. Dudakları öfkeden dümdüz bir çizgi aldığında bembeyaz olmuştu. Dilim tutuldu.

"Karının arabamda olması zoruna mı gitti Sönmez?" Bir de üzerine sesli bir şekilde gülümseyerek onu iyice kızıştırdığında kalbim duracak gibiydi. "Sadece ufak bir gezintiye çıktık ya, çok uzun sürmedi." Demesiyle elim ayağım birbirine girdi ve gözüm karardı, bayılacak gibi oldum.

Yağız öylece put gibi duruyorken Yiğit iyice keyiflendiğinde birden suratına yediği kafayla beraber geriye doğru sendeleyerek yere düştü. Ardından üzerine yürüyüp kalkmasına bile fırsat vermeden bir köpek yavrusu gibi onu ensesinden yakalayıp havaya kaldırdıktan sonra kafasını sertçe masaya çarptığında dudaklarımdan hayret dolu bir nida yükseldi.

Onu saçlarından tutarak suratını kendine doğru kaldırdığında adeta üzerine doğru kin ve nefret kusuyordu. "Tekrar konuşsana..." Yiğit'in dudaklarını kıpırdatacak hali kalmamıştı. Birden odada oluşan kalabalıkla kafamı kapıya çevirdim. İçeriye iki tane takım elbiseli adam girmişti. Temkinli ifadeleriyle Yağız'a bakarak sordular.

"Her şey yolunda mı Yağız Bey?"

Yağız sıktığı saçları iyice çekiştirerek tuttuğu adamı bez bebek gibi onlara fırlattı. Ağzından keskin bir soluk alarak çenesinin ucuyla kollarında çanta gibi tuttukları adamı işaret edip tükürür gibi konuştu.

"Bu orospuyu götürün, onunla daha işim bitmedi."

Adamlar aldıkları komutla beraber hızla hareket edip odadan çıktıklarında bedenim tamamen pelte kıvamını almıştı. Salondaki atmosfer hangi ara renk değiştiriyor, onu bile fark edemiyor, akışa ayak uyduramadan yalnızca hayretler içerisinde kalıyordum.

Birden sessiz kaldığında ağır ağır soluyordu. Bakışları bir atmaca gibi üzerimi bulunca acıyla yakardım.

"Bil-Bilmiyorsun!"

"Sus!" Kükremesi resmen üzerimi yalayıp yutmuştu. Korkuyla bir adım geri çekilerek sertçe yutkunduğumda gözyaşlarım birbiri ardına dökülmeye devam ediyordu.

"Lütfen din-"

"Kapat o yalancı çeneni!" Diyerek daha fazla bağırdığında korksam da geri adım atmak istemedim ve yavaşça ona doğru yürümeye başladım.

"Yalvarırım dinle." Tam omzuna dokunacakken elinin tersiyle ittiğinde artık hıçkırıklarım iyice artmıştı. Ağlamaktan görüş açım sürekli kısıtlanıyordu. Yine de vazgeçmeyecektim. Geç de olsa gerçekleri ona bir bir anlatacaktım. Tam dudaklarımı aralamışken bana öyle bir baktı ki kahroldum.

"Seni farklı sanmıştım." Dedi anda işte ben tamamen bittim.

Yağız bana son bir kez bakıp ardından düşünmeden odadan çıkıp gittiğinde birden dizlerimin üzerine düştüm. Artık hiç gücüm kalmamıştı. Ben tamamen tükenmiştim. O bakışın, o duruşun, o lafın altında ezilmiştim. Yağız'ın güvenini boşa çıkartmıştım.

Ellerimle suratımı kapatıp için için ağlamaya devam ettiğimde onun gidişiyle beraber ümitlerim, hayallerim, tüm gücüm de tükenmişti sanki... Artık her şeyi kaybetmiştim.

Transa girmiş gibiydim. Yerde cenin pozisyonunu alarak ağlamaya devam ettiğimde daha önce hiç bu kadar kötü olduğumu hatırlamıyordum. Ne kadar süre orada öylece yattım bilmiyordum. Sürekli çalışan motor sesleriyle kafamı kaldırdığımda davetlilerin mekândan uzaklaştığını işitiyordum. Salon boşaltılıyordu. Yavaşça yerimden kalktığımda etrafın son derece sessiz olduğunu fark ettim.

Yine de pes etmek istemedim. Gücüm her ne kadar kalmasa da onu bulup bir şekilde olayları bir de kendi tarafımdan anlatacaktım. Aklıma hayal kırıklığıyla kaplanan gözleri gelince bile kahroldum. Yağız'ın bana karşı olan güvenini sarsmamış yıkmıştım...

Boğazımdan bir hıçkırık daha koptuğunda artık ağlamaktan başım çatlıyordu. Yürümemi zorlaştıran topuklu ayakkabılarımı çıkartıp elbisemin eteklerini geriye ite ite onu arıyorken çaresizce sesleniyordum. "Yağız... Yağız."

Koridoru geçerek etrafa baktığımda hiç kimse yoktu. Koca mekânda tek başımaydım. "Yağız... Neredesin?" Diyerek sayıkladığımda geniş salona girdim. Birkaç saat önce orası tıklım tıklım doluyken şimdi bomboştu ve Yağız devasa camın önünde arkası dönük vaziyette duruyordu. Ellerini takım pantolonun cebine sokmuş, bir heykel gibi orada dikiliyordu.

"Ya-Yağız... Lüt-fen bir dinle..." Dedim ve ona doğru yürümeye devam ederken çaresizce konuşmaya devam ettim. "Özür dilerim ben hata ettim ama yemin ederim kötü bir şey yapmadım. Burada istediğim için

kalıyorum. Tekrardan bana güven olur mu? Güvenini sarstığım için çok pişmanım. Söz senden daha bir çöpü bile saklamayacağım. Yiğit'i saklamamın sebebi onunla aramda bir şey olduğundan değildi tamam mı? Sadece olaylar öyle gelişti ve korktum. Korktum bana güvenmemenden..." "Bir hıçkırık daha koptu dudaklarımdan ve hızla devam ettim. "Yemin ederim ki seninle isteyerek kalıyorum. Yağız lütfen beni affet."

Nefes nefese kaldığımda birkaç adım ötesinde duruyordum.

"Biliyor musun Afra?" Dediğinde sırtı bana dönük durmaya devam ediyordu. "O iğrendiğim çeneni açmana artık gerek kalmadı."

Midem havalandığında nefes alamadım. Gözlerim kocaman açık kaldığında kıpkırmızı olan suratımla arkasından bakmaya devam ediyordum. "Korkma, Azra'yı almana farklı şekilde yardım edeceğim. Bu yüzden kendini yırtmana gerek yok." Dediğinde kalbim sıkıştı ve o an kesinlikle ölecekmiş gibi hissettim.

Yavaşça bana doğru döndüğünde o kehribar rengi gözleri ilk tanıdığım günden çok daha yabancıydı... Buz gibiydi. Tiksinerek bakıyordu ve benden nefret ediyordu.

"Bu ne demek?" Diye sordum hayretle ve o da tek kaşını kaldırarak usulca cevap verdi. Sanki onun için ben artık yoldan geçen biriydim.

"Artık özgürsün. Ait olduğun yere gidebilirsin."

"Hani beni bırakmayacaktın?" Diye sordum tüy kadar hafif bir sesle. Sol gözümden aşağı bir damla süzüldü.

"Seni artık istemiyorum."

Dondum kaldım. Cevap veremedim. Acımasızca, sertçe ve oldukça duygusuz ifadesiyle yüzüme bakmaya devam ettiğinde karşımdaki adam bambaşkaydı ve o anda aslında zamanında ne kadar da bana özel baktığını, davrandığını görebiliyordum. Artık onun gözünde ben de herkes gibiydim.

Yağız'la artık kontak kuramıyordum.

Midem yandı, kalbim yandı, ruhum yandı, canım yandı ve ben... Mahvoldum.

"Yağız." Dedim çaresizce. O anda arkamda, bize oldukça uzak kalan girişte bir hareketlilik oldu ve Pelin'in sesini duydum.

"Afra." Kafamı çevirip hayretle o tarafa baktığımda ne kadar üzgün olduğunu ifadesinden görebiliyordum. Kafasını yavaşça salladı ve teselli edercesine konuştu. "Gidelim." Kafamı hızla onaylamaz anlamda sallayarak önüme döndüğümde gerçekleri idrak edemiyor, bir türlü kabul edemiyordum.

Ben bu sert ve cevval adamın bir gün beni bırakmayacağına o kadar çok inanmıştım ki... Tüm bunlar bana kötü bir kâbus gibi geliyor, zihnimi gölgeliyordu ancak... Ne yazık ki şu anda kadar gördüğüm en acı gerçeklerle yüz yüze kalmıştım.

Beni götürmesi için Pelin'i çağırmıştı.

Yağız benden vazgeçmişti.

Yağız beni bırakmıştı.

O gerçekten de artık beni istemiyordu.

"Yağız ben gitmek istemiyorum." Dedim güçlükle konuşarak. O ise çenesini yavaşça yukarı kaldırdı ve yarısı kapalı duran göz kapaklarının arasından buz gibi ifadesiyle bakarak sertçe konuştu.

"Sadece git."

□□

Herkese Merhaba! Aylar öncesinden haber verdiğim sezon finaline sonunda ulaşabilmenin verdiği mutlulukla buradayım. Bu kitabı tam on yıl önce yazmıştım. İlk kelimelerim, ilk karakterlerim ve ilk kitabım 😊 Bütün acemiliklerimin, toyluğumun ve tecrübesizliğimin

birleşimiyle oluşan Psikopat Mafya aynı zamanda da ilk bastırdığım kitabım. Her şeyin ilki...

İlk göz ağrı, ilk pozitif ve negatif duygular...

Şimdi ilk göz ağrımı yeni baştan yazdım. Geçtiğimiz ağustos ayında başladım ve şu anda birinci kitabın son bölümündeyim. 100.000 kelime, 318 world sayfası önümde duruyor şu an ve bunun hem mutluluğunu hem de yorgunluğunu yaşıyorum.

Bir şeyi oluşum anında takip etmek en zorudur, bunun için de buradaki herkese teşekkür ederim. Yeni sezon gelmeden önce ben biraz tahmin edeceğiz gibi KARANLIĞIN İNCİSİ'ne ara vererek dinleneceğim.

Tarih ve 2. Sezonun yazım süreci nasıl olur şu an bir fikrim yok ancak isteğim 2024'ün sonlarına doğru 2.Sezona başlamış olmak. Bu konuda sizleri de şimdiden bilgilendirmek istedim, o zaman vakti geldiği zaman 2.sezonla beraber yeniden karşınızda olurum inşallah. Tekrardan görüşmek üzere, kendinize iyi bakın, hoşça kalın.

Güncel bilgilendirmeler için ig: suleeterzi